

θεῖαν ὄχθην παρέχει, ubi Tyrwh. legere vult *θρυώδης. A
 * "Θινίον, Bekk. Anecd. 1, 367." Schæf. Mss.]
 "Θινοῦσθαι, et 'Αποθινοῦσθαι, Aggere obstrui. Po-
 "lyb. 1. p. 18. in fine, Τοῦ ποταμοῦ κατὰ τὴν εἰς
 "θάλατταν ἐκβολὴν συνθεωρήσας κατὰ τινὰς ἀνέμων
 "στάσεις ἀποθινοῦμενον τὸ στόμα, καὶ τεναγώδη γινο-
 "μένην τὴν παρ' αὐτῷ τῷ στόματι πάροδον. Bud."
 'Αποθινώω, Cumulo, Aggere obstruo, Exaggero: ἀπο-
 θινοῦμενον, Polyb. (1, 75, 8.) Aggere obstructum,
 Exaggeratum, Bud.

'ΑΚΡΟΘΙΝΙΟΝ, et frequentius in plur. ἀκροθίνια,
 Primitiæ, ex ἄκρος et θιν, θινός, Acervus: ut sint
 ἀκροθίνια quasi τὰ ἄκρα θινός, Summitates acervi,
 quod sc. primitiæ e summo acervo s. summitate
 acervi excerpi soleant. Ponit tamen et alias etym.
 Suidas, et post eum Eust.; sed fuit, meo quidem
 iudicio. Constat autem esse Primitias frugum;
 nam et θίνα volut quidam proprie Frumenti acer-
 vum appellari. || Pro Primitiis manubiarum, quæ
 diis offeruntur, Herod. 1, (86.) Εἶτε δὲ ἅ. ταῦτα κα-
 ταγιεῖν θεῶν ὁπερδὴ: 8, (121.) Πρῶτα μὲν νυν τοῖσι B
 θεοῖσι ἐξεῖλον ἅ. ἄλλα τε καὶ τριήρεας τρεῖς Φοινίσσας.
 Ibid. Μετὰ δὲ τοῦτο διεδάσαντο τὴν λήην, καὶ τὰ ἅ.
 ἐπεμψαν ἐς Δελφούς. Ubi nota ἀκροθίνια esse ἐκ τῆς
 λήτης, Ion. pro λείας, unde et ἀκρόλεια alio nomine
 dicantur. Usus est autem Xen. K. Π. 7, (5, 13.)
 eod. loquendi genere, quo Herod. sc. ἀκροθίνια ἐξε-
 λείν: 'Ὡς δορυαλῶτον τῆς πόλεως οὐσης, ἅ. τοῖς θεοῖς
 καὶ τεμένη ἐκέλευσεν ἐξελεῖν. Utque ap. Herod., sic
 et ap. Thuc. ἀκροθίνια Delphos mittuntur: 1. 'Επὶ
 τὸν τρίποδα ποτὲ τὸν ἐν Δελφοῖς, ὃν ἀνέθεσαν οἱ Ἕλ-
 ληνες ἀπὸ τῶν Μήδων ἀκροθίνιον, ἠξίωσεν κ. τ. λ. Sic
 et Eur. Phœn. (289.) Φοῖβῳ μ' ἐπεμψαν ἐνθάδ' ἀκρο-
 θίνιον. Plut. ἀκροθίνιον τῆς νίκης, Primitiæ victoriæ,
 i. e. Manubiarum e victoria reportatarum. || At vero
 Paulus, aut quisquis est Auctor Epistolæ ad Hebr.,
 ἀκροθίνια non pro Manubiarum primitiis, sed pro
 Ipsiis manubiis usurpavit, 7, (4.) 'Ὡς καὶ δεκάτην Ἀ-
 βραὰμ ἔδωκεν ἐκ τῶν ἀκροθινίων, Cui etiam decimas
 Abraham dedit e manubiis. ["Eur. Phœn. p. 74.
 76. Valck., ad Diod. S. 1, 310. 324. 352. Brunck.
 Trach. 753. Bergl. Alciph. 380. Markl. Iph. p.
 285. Wakef. Eum. 838. Stanl. ibid." Schæf. Mss.]
 "Ἀκροθίνιος pro Præcipuus, et Ἀκροθίνιος pro Per-
 sectus, nescio unde afferant VV. LL." Ἀκροθινιά-
 ζω, Summam partem attingo, Primitias offero, Ali-
 quid pro primitiis offero. Ἀκροθινιάζειν, ἀκροθιγγά-
 νειν καὶ ἀπαρχεσθαι, Hes.: Eur. ἀκροθινιάζομενοι di-
 xisse, quod est ab Ἀκροθινιάζομαι, testatur J. Poll.:
 [ἡκροθινιάζομεν, Herc. F. 476.]

[ΘΗΝ, Æsch. Pers. 815. Ed. Ald., LXX. Gen.
 49, 26. Ed. Francof.] "At pro θήνας, quod Hiero-
 "nym. in Ezech. 47, (8.) signif. dicit Tumulos are-
 "narum, putarem scribendum θίνας, a θιν, nisi ap.
 "Hes. quoque legerem θήν per η, idem esse ac θη-
 "μὼν s. θημονιά." [Inde derivandum ceusent non-
 nulli, rectene an aliter judicent peritiores, verbum
 inusitatum Θηνέω, unde] "Εὐθηνέω, Prospera for-
 "tuna et prosperis successibus utor. Aristot. Eth.
 "1, 9. 'Ενδέχεται τὸν μάλιστα εὐθηνούντα μεγάλας
 "συμφορὰς περιπεσεῖν ἐπὶ γήρῳ: ut Priamum. Iti-
 "dem ex Josepho 6. affertur, Εὐθηνεῖ αὐτοῖς ὁ γόνος, D
 "pro Felix est illis partus. Significat etiam Bona
 "habitudine utor, Bene habitus sum, Vigeo. Ari-
 "stot. Polit. 1. "Ἀλλὰ γὰρ ἐν ἄλλαις εὐθηνεῖ χώραις:
 "de armentis et pecoribus. Idem H. A. l. 8. "Ἐτι
 "δὲ καὶ εἰς τοὺς ποταμούς ἀναπλέουσι πολλοὶ τῶν
 "ἰχθύων, καὶ εὐθηνούσιν ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ ταῖς λί-
 "μναις. Aliquando additur dat. ejus rei qua quis
 "bene habitus est et viget. Aristot. de Gener.
 "Anim. l. 4. Συμβαίνει δὲ καὶ διαφορὰ περὶ τὰς κνή-
 "σεις ἐπὶ τε τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἄλλων ζώων τὰ
 "μὲν γὰρ, εὐθηνεῖ μᾶλλον τοῖς σώμασι τὸν πλείστον
 "χρόνον τῶν δὲ γυναικῶν αἱ πολλὰ δυσφοροῦσι περὶ
 "τὴν κύσιν: paulo post pro eodem dicit, Εὐήμερεῖ
 "τοῖς σώμασι μᾶλλον. Εὐθηνέω et Εὐθηνέομαι signif.
 "etiam Exubero, Uber sum et abundans: ut εὐθη-
 "νούμενος τόπος, Basil. in Hexaem. Homil. 3. Idem
 "cum dat. Homil. 4. Ὁρχήστρα εὐθηνουμένη θεάμα-
 "σιν ἀκολάστοις: ut et Schol. Aristoph. τὴν κοτινοῦ-

"σαν νῆσον circa Gades dici tradit διὰ τὸ τοιοῦτος
 "ἐνευθηνεῖσθαι φυτοῖς. Ubi nota hoc compos. ἐνευ-
 "θηνεῖσθαι." [Herod. 1, 66. Ælian. V. H. 13, 1. H.
 A. 9, 59. Aristot. H. A. 6, 19. Schæf. Meletem. Cr.
 69. Plut. 7, 218. "Wessel. Diss. Herod. 153. ad
 Herod. 576. Mitsch. H. in Cer. 230. Ilgen. Hymn.
 594. ad Diod. S. 1, 323. Phryn. Ecl. 210. Wakef.
 Eum. 898. Thom. M. 382. 405. 528. 541. Add. ad
 543. Abresch. Æsch. 2, 120. 122. 128. (an sic ap. Ja-
 cobs. Anim. 277.?) T. H. ad Plutum p. 79. ad Dem.
 de Cor. 468. Harl. alt. Sic scr. in Euseb. H. E. 135.
 Stroth." Schæf. Mss.] "Εὐθηνία, Prosper succes-
 "sus: item Bona habitudo. Item Abundantia,
 "Ubertas, Copia. Philo V. M. 1. Ὑπομνησκόμενοι
 "τῆς κατ' Αἴγυπτον εὐθηνίας καὶ εὐετηρίας. At He-
 "rodian. 7, (3, 12.) Εἴ τινα ἦν χρήματα πολιτικά εἰς
 "εὐθηνίας ἢ νομὰς τῶν πολιτῶν ἀθροίζομενα, Quæ
 "cunque pecuniæ civiles ad publicam annonam re-
 "positæ, Polit." ["Phryn. Ecl. 211. Thom. M.
 383. ad Charit. 574. Abresch. 2, 121. Kuster. Ari-
 stoph. 2. ad Herodian. 473. ad Herod. 42. ad Cal-
 lim. 2, 15. ad Diod. S. 1, 323. Bergl. Alciph. 98.
 * Εὐθηνία, Phryn. l. c." Schæf. Mss. * "Εὐθηνός,
 Herodian. Epimer. Mss." Ind. Scap. Oxon.] "Ε-
 "νευθηνεῖσθαι φυτοῖς, e Schol. Aristoph. (Πλ. 586.)
 "pro Abundare et Copiosum esse plantis." ["Cpnst.
 Manass. Chron. p. 26." Boiss. Mss. * Ἐξευθηνέω,
 LXX. Amos 6, 1. ut Drusius in Fragm. p. 776. leg.
 censet; vide Schleusn. Lex. in V. T. v. Ἐξουθενώ.]
 "Εὐθηνία, Suidæ ἢ εὐθηνία. Sic Εὐθενέω reperitur
 "pro εὐθηνέω, Prosperis successibus utor, Vigeo.
 "Demosth. (322.) Εὐθενούντων τῶν πραγμάτων. Ari-
 "stot. Τὰ γὰρ μακρὰ μᾶλλον εὐθενεῖ ἐν τοῖς βορείοις.
 "Quod exp. εὐήμερεῖ, πληθύνει, Gliscit. Idem Phi-
 "losophus utitur SUBST. Εὐθενία, itidem pro Pro-
 "speritate et εὐμερίᾳ, H. A. 8. Τόποι δὲ συμφέρον-
 "σιν ἐκάστοις πρὸς εὐθενίαν. Reperitur et Εὐθενέο-
 "μαι pro εὐθενέω. Synes. Ep. 95. de splene, Ἐως
 "μὲν ἀντέχει τὸ ὄλον, εὐθενεῖται τε καὶ πιαίνεται
 "ἀπολλυμένῳ δὲ συναπόλλυται, Gliscit et bene ha-
 "bitus est. Sic εὐθηνέομαι dicitur pro εὐθηνέω." C
 ["Wakef. Eum. 898. Abresch. Æsch. 2, 120. 123.
 128. Phryn. Ecl. 210. Thom. M. 382. Herodian.
 473. et n., ad Diod. S. 1, 323. * Εὐθενής, Wakef.
 l. c. Εὐθηνία, ad Herodian. l. c. Εὐθηνία, Εὐθενία,
 Phryn. l. c. Thom. M. l. c." Schæf. Mss.] "Κακο-
 "θηνεῖν, Infelicem esse vel male habitum: opp. τῷ
 "εὐθηνεῖν. Et κακοθηνεῖν τὰ πρόβατα dicuntur, cum
 "male proveniunt agni, ipsæque partu sunt infeli-
 "ces, b. e. cum parva agnorum copia est. Aristot.
 "H. A. 6, (19.) Τῶν δὲ προβάτων εἰν μὲν τὰ πρὸς βί-
 "τερα ὀρμῇ πρὸς τὴν ὀχείαν κατὰ τὴν τεταγμένην
 "ὥραν, φασὶν οἱ ποιμένες σημεῖον εὐετηρίας εἶναι τοῖς
 "προβάτοις: εἰν δὲ τὰ νεώτερα, κακοθηνεῖν τὰ πρόβα-
 "τα." ["Thom. M. 382." Schæf. Mss.]

[ΘΕΙΝΩ, vide Θίν. "Markl. Suppl. 702. Musgr.
 ibid. Wakef. Herc. F. 951. Brunck. Apoll. Rh. 20.
 Pierson. Veris. 190. Valck. Hipp. p. 290. Wakef. S.
 Cr. 2, 13. Ruhnk. Ep. Cr. 151." Schæf. Mss. "De
 litore fluctibus percusso, Quint. Sm. 14, 572. De
 mari remis agitato, Opp. 'A. 1, 60." Wakef. Mss.]
 "Θινομένη, Hesychio τυπτομένη. Θένω, vide Θέ-
 "νω." ["Jacobs. Exerc. 2, 65. Musgr. Heracl.
 684. El. 389. 685. Wakef. Trach. 940. Brunck. Ari-
 stoph. 2, 148. 3, 80." Schæf. Mss. "Θένω vox
 nauci est." Blomf. ad Æsch. S. c. Th. 378.]

"ΘΕΝΑΡ, αρος, τὸ, Hesychio τὸ κοῖλον τῆς χειρός
 "καὶ τοῦ ποδός, Cavitas manus et pedis: Latinis Ir
 "et Vola. Il. E. (337.) δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν Ἀμ-
 "βροσίῳ διὰ πέπλον, Πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρ, Supra
 "volam. Itidem ex Alex. Aphr. Probl. l. 2. Ὁ-
 "μιλεῖ τῷ θένاري τῶν χειρῶν, affertur pro Volam ma-
 "nuum contingit. Etym. dictum vult vel παρὰ τὸ
 "θέσεως εἶναι χωρίον, nimirum εἰς ὃ ἐντίθεται τὰ δι-
 "δόμενα: vel παρὰ τὸ θένειν, quod est τύπτειν, quo-
 "νίαν δι' αὐτοῦ πληγὴ γίνεται. Ubi nota hoc θένειν,
 "cujus Hes. quoque meminit, afferens θένει pro κό-
 "πτει, τύπτει, Cædit, Verberat: pro quo supra per
 "diphthongum θένει." ["Jacobs. Anth. 11, 124.
 Heyn. Hom. 5, 64. 709. Ruhnk. Ep. Cr. 74." Schæf.

Mss.] “Affertur et *Θεναρίζω*, pro Verbero, πλήττω: A “sed sine ullo exemplo et auctoritate.” [* *Ἐνθεναρίζω*, Hesych.] “*Παραιθέματα*, Hesychio τὰ ἀπὸ τῶν μικρῶν δακτύλων παρὰ τὸ θέναρ, i. e. ἐπὶ τὸν καρπὸν. Sed suspecta hæc.” [Leg. *Παραιθέματα* a *Παραιθέναρ*.] “*Ὑποθέναρ*, Spatium a digito, qui *ἱχανὸς* vocatur, usque ad minimum, J. Poll.”

ΘΛΑΩ, Contundo, Elido, Collido, Conquasso, Od. Σ. (95.) ὅστέα δ' εἴσω ἔθλασεν, Il. M. (384.) Θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὅστέ' ἄραξε. Hesiod. autem θλάσαι a ῥῆξαι distinxit, A. 140. Οὗτ' ἔβρηξε βαλὼν, οὗτ' ἔθλασε. Sic P. Ægin. θλάσθαι a κατάγνυσθαι, scribens, Τῆς ῥινὸς τὸ μὲν κάτω μέρος, χονδρῶδες δὲν, οὐ κατάγνυται, ἀλλὰ θλάται, καὶ διασπρέφεται καὶ σιμοῦται. Hermolaus τεθλασμένος vertit alicubi Fressus. Dicitur etiam θλασθῆναι peculiari signif. is, cui testiculi sunt contusi s. elisi. Alex. Aphr. Ὁρχοτομήθησαν, ἢ ἐθλάσθησαν. Vide Θλασίας, Θλαδίας. Sunt autem qui θλάω, sicut κλάω, aliaque multa, fictitium esse velint a sono. [“Thom. M. 453. Heyn. Hom. 8, 71. Mær. 392. et n.: Τεθλασμένος, τεθλαγμένος, Harles. ad Theocr. 348. (22, 45.) Conf. c. θραύω, Heyn. Hom. 6. 342. * Θλάττω, Matth. ad Gloss. Min. 18. ad Lucian. 1, 430.” Schæf. Mss. * “Θλασμός, Nectar. Hom. p. 6.” Boiss. Mss.] Θλάσμα, τὸ, Contusio, Collisio: θλάσματα δακτυλίων, Diosc. Sedis contusiones, Marcell.: al. Attritus sedis. Proprie, inquit Gorr., Soluta in carne et musculo continuitas, cum grave et durum aliquid deciderit in corpus; id enim carnem abrupit et atterit. Quamquam et in osse videtur aliquando evenire, sed in pueris maxime; oportet enim in se cogi id os, quod colliditur, atque ita molle evadere ut perfecte durum non sit. P. Ægin. Πρὸς τὰ περὶ τοῖς ἄρθροις στρέμματα καὶ θ., ἔρια οἰσυνπῆρὰ καὶ σπόγγος ὀξελαίω βρεχόμενος. [“Cattier. Gazoph. 25.” Schæf. Mss. Soranus Cocchii p. 47.] Σαρκοθλάσματα, P. Ægin. Carnis contusiones, Σαρκὸς θλασθείσης ὑπὸ τινος βαρέος ἐμπεσόντος κ. τ. λ. Θλάσις, Contusio: θ. τῶν ὀτρυν, Diosc. || Numeratur etiam c inter Fracturæ cranii differentias: licet fractura cranii non sit, nec fractura quidem simpliciter, sed ossis calvariae in anteriorem partem impulsio et veluti inflexio, cavitatem tantum non etiam unitatis solutionem in calvaria efficiens, ut licet in plumbeis et æneis vasis videre, si foris illidantur. Gorr., Marcell. Virg. [“Thom. M. 453.” Schæf. Mss. * Σαρκοθλασίς, Lobeck. Phryn. 501. * Θλάσσης, Gal. de Caus. Morb. 2. * “Θλάτης, Etym. M. 40, 50.” Wakef. Mss.] Θλαστός, Contusus: ἐλαΐται, Athen. (56.) J. Poll., de quibus Plin. 25. Franguntur eædem herbarumque viridum sapore commendantur. [“Aristoph. Fr. 257. Jacobs. Anth. 9, 475. * Ἀθλαστος, Heyn. Hom. 8, 68.” Schæf. Mss. Etym. M. v. Ἀκέανος, Geopon. 9, 29, 1. Aristot. Meteor. 4, 8. * Ἐύθλαστος, Aristot. Meteor. 4, 9. * Νευρόθλαστος, Gal. Comp. Med. sec. Gen. 2. p. 346.] Θλαστικός, Contundendi s. Collidendi vim habens. Θλαδίας, Cui contusi sunt s. elisi testiculi, Hes. et Suidæ Eunuchus. Sed intelligitur hoc nomine proprie Eunuchus factus κατὰ θλάσιν, Per compressionem, ad hunc modum: Pueri adhuc infantes in aquæ calidæ solium collocantur: deinde ubi eorum corpora eo solio fuerint relaxata, digitis testiculi comprimuntur, usquedum aboleantur et evanescent, ac dissoluti non amplius ad tactum sublabantur. Gorr. e P. Ægin. 6. [“Jacobs. Anth. 6, 366.” Schæf. Mss.] SED Θλασίας etiam scribitur, cum tamen θλαδίας magis recepta sit scriptura, et Eust. tradat fieri a θλάζω, derivato a θλῶ, mutato ζ in δ. [* Θλαδιάω, Hes. v. Φλαδιάω.]

[* Ἀμφιθλάω, Hippocr. 187. * “Ἀμφίθλασις, Impressio undique facta, Aret. 96.” Wakef. Mss. * Ἀναθλάω, Quiut. Sm. 8, 94. * Ἀνάθλασις, Erotian. 80. * Ἀποθλάω, Gl. Extundo.] “Ἀποθλασμός, Defractio. Exp. etiam Fractura.” Διαθλάω, Perfringo: s. Contusione penetro. Bud. enim διαθλασθέντα “ἔλκη καὶ διακοπέντα ap. Gal. esse dicit Quæ contusione facta sunt: et differre ἀπὸ τῶν διατμηθέν-

των, Ab iis quæ ferro acuto facta sunt, cum nimis ruin unitas ferri acie solvitur.” [“Nonn. D. 43, 44. Ælian. H. A. 195.” Wakef. Mss.] “Ἐνθλάω, exp. Infringo.” [Ælian. H. A. 6, 15. Theophr. H. Pl. 5, 2, 4. Schn. ubi ἐκλίσασθῃ erat.] “UNDE “Ἐνθλασίς, quod e Gal. de Caus. Morb. 2. affertur “pro Cavitas in capite facta e contusione.” [Ælian. H. A. 16, 22. τῆς ῥινός.] “Ἐπιθλάσας, Hes. exp. “συντόμως εἰπὼν, i. e. Qui breviter locutus est. “Sed mendi suspectum est illud particip.” “Καταθλάω, Contundo, Confringo.” [“Is. Porphyrog. “in Allatii Exc. 287.” Boiss. Mss. * Καταθλάττω, Matth. ad Gloss. Min. p. 18.” Schæf. Mss. * “Συγκαταθλάω, Planudes Ovid. Met. 12, 433.” Boiss. Mss. Machon Athenæi p. 348. * Περιθλάω, 424. * Περιθλασίς, Plut. 8, 405. * Ἀπεριθλάστος, P. Ægin. 122, 43.] “Συνθλάω, Confringo, Contundo.” [“Schol. Æsch. Pers. 194. Planudes Ovid. Met. 12, 349. Plut. Artax. 19. * Συνθλάττω, Aristæn. 1, 16. p. 89.” Boiss. Mss. * Ὑποθλάω, Ælian. H. A. 1, 15.]

B ΘΛΙΒΩ, ψω, Premo: ut calceus a Philostr. dicitur θλίβειν pedem. Et uvæ dicuntur θλίβεσθαι ap. Hes., quod tamen exp. πατεῖσθαι. Et θλίβειν χεῖλεα, Theocr. Premere labra osculando. Item Comprimio, Stringo, Constringo: unde τεθλιμμένη ὁδός, Matth. 7, (14.) Stricta via. || Elido, a qua signif. est θλίβις, de quo infra. || Metaph. ut Lat. Premo. Qua in signif. ponitur et θλιβόμενος ab Aristoph. Item Affligo, Afflicto, qua in signif. in N. T. aliquoties legitur, ac præsertim verbale Θλίψις. [“Musgr. Hel. 1173. Jacobs. Anth. 7, 30. 405. 12, 89. ad Lucian. 1, 246. Wakef. S. Cr. 1, 86. 3, 55. Wytenb. ad Plut. 1, 533. Θλιβόμενος, Angustus, de locis, Toup. App. in Theocr. p. 36.” Schæf. Mss.] “Θλιμμός, affertur pro Afflictio, sed sine “exemplo.” [LXX. Exod. 3, 10.] Θλίμμα, vide in Ἀπόθλιμμα. Θλίψις, Compressio. Sed frequentius Afflictio, et quidem potissimum in N. T., et ap. Eccl. Scriptt.: non quidem accipiendo nomen Afflictio pro Ipsa affligendi actione, sed pro Angustiis, in quas redigitur is, qui affligitur, s. pro Illa anxietate, qua premitur, aut denique generalius pro Malo illo, quod patitur. Quidam θλ. putarunt magis Latine reddi Oppressio: cum verbum Affligere amplius aliquid signif. quam θλίβειν. Act. (14, 22.) Καὶ ὅτι διὰ πολλῶν θλ. δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ: 20, (23.) “Ὅτι δεσμά με καὶ θλ. μένουσιν, ubi vet. Interpres suo more Tribulationes vertit. [“Ruhnk. ad H. in Cer. 195. Mitsch. 166. ad Lucian. 1, 246. Thom. M. 441. 820. Afflictio, Vexatio, ad Charit. 650. Grammat., Steph. Dial. 59.” Schæf. Mss.] Θλιβίας, Eunuchus, sed is eunuchus, cui elisi sunt testiculi: qui sc. alio nomine θλαδίας, de quo supra. Θλιβίας, inquit Hes., θλαδίας, σπάδων. [* “Θλιβερός, Angustus, Arctus, Chrys. in 1 Ep. ad Thess. Serm. 9. T. 4. p. 209.” Seager. Mss. P. Ægin. 6, 106. * “Ἀθλιβος, Schol. Pind. O. 2, 111.” Boiss. Mss. * Ἀθλιβής, Nonn. D. 37, 220. 930.] “Νεοθλιβής, Recens expressus, ap. Heraclid.” [“Jacobs. Anim. 133. Anth. 9, 259.” Schæf. Mss. * Ἀθλιπτος, Galen. in L. 6. Epidem. T. 5. p. 445. * “Ἀθλίπτως, Marcus Eremita p. 59. 132. Schol. Jo. Climac. 99.” Boiss. Mss. * Νεόθλιπτος, Diosc. 5, 41. * Θλιπτικός, Cave Hist. Liter. p. 438. * Θλιπτικῶς, Sext. Emp. 394. Colon.] Ἀναθλίβω, Exprimo; Elido, Epigr., VV. LL. [“Jacobs. Anth. 7, 390. ad Charit. 348.” Schæf. Mss. * Προσαναθλίβω, Clem. Alex. Pæd. 221, 28. * Ὑπαναθλίβω, Plut. 9, 577.] Ἀντιθλίβω, Vicissim premo, Contra premo; VV. LL. male exp. Reprimo. * “Ἀντιθλιβέω, Eust. Ism. 74.” Wakef. Mss.] Ἀποθλίβω, Exprimo, Elido, Lucian. (1, 84.) Ἀρδὴν με τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας. || Affligo vehementer: cum et θλίβω simplex capiatur pro Affligo. [* Ἀποθλιμμός, Oppressio, Aqu. Exod. 3, 9.] Ἀπόθλιμμα, Succus expressus. Sic dicitur ut πίεσμα, ἀποπίεσμα. ET Θλίμμα, pro eod. Ἀπόθλιψις, Elisio, Expressio. Apud Lucian. (1, 84.) litera σίγμα de litera ταῦ loquens, ita inquit, Δέος δὲ οὐ μικρόν μοι ἐπὶ τῆς ἀ. ἐπέρχεται τῆς ἐμμαντοῦ τοῖς γὰρ προ-

πεπραγμένοις αἰετὶ μεῖζον προστιθέν, ἄρδην μὲ τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας. || Afflictio, Calamitas. [* "Ἐναποθλίβω, Eumath. 117." Boiss. Mss. * Προσ-αποθλίβω, Joseph. Antiq. 9, 4, 4. * Συναποθλίβω, Diosc. 4, 157. * Διαθλίβω, Suid. v. Βλιμάζω. "Callim. Fr. 67." Boiss. Mss. * Εἰσθλίβω, Themist. 197. Plut. 8, 744.] 'Ἐκθλίβω, Exprimo, Extundo; Elido, unde ἐκτεθλιμμένος ap. LXX. [Levit. 22, 24.] Qui elisis est testiculis: is sc., qui et θλιβίας, de quo supra. ["Fisch. ad Anacr. p. 16." Schæf. Mss. * Ἐκθλιμμα, Gal. Comm. 2, 555.] Ἐκθλιψις, Elisio. || Figura, qua eliditur litera aliqua, ut cum σκῆπτρον dicitur pro σκῆπτρον, abjecta et tanquam elisa litera ρ: item cum dicitur βούλομ' ἐγὼ pro βούλομαι ἐγώ. De hac lege Eust. ["Greg. Cor. 217. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 81. Stephan. Dial. 59. 64." Schæf. Mss. Schol. Nicandri A. 492.] "Ἐκθλιβή, "in VV. LL. exp. Afflictio, Tribulatio. Sonat tamen "potius Elisio, ut ἐκθλιψις." [* Ἐκθλιπτέος, Hes. * Ἀντεκθλίβω, Hippocr. 411, 45.] "Προσεκθλίβω, "Insuper exprimo." [* Συνεκθλίβω, Aristot. Probl. 2, 701.] "Ἐνθλίβω, exp. Infringo: item Imprimo. "Apud Nicandr. A. 453. ἡμῖνοι χαλινούς Ἐνθλίβοις Schol. exp. πιάζοις." [* "Ἐνθλιψις, ad Hesych. 1, 1211, 10." Dahler. Mss. "Inclusio, Schol. Æsch. Pr. V. 106." Wakef. Mss. * Ἐνθλιπτικός, unde * Ἐνθλιπτικῶς, Sext. Emp. 147.] "Ἐπιθλίβω, pro "simpl. θλίβω, Premo." ["Planudes Ovid. Met. 1, 48. 4, 25. 561." Boiss. Mss. * Ἐπιθλιψις, Aret. 89. * "Κατεπιθλίβω, Eumath. p. 29. * Προσεπιθλίβω, 18. 22. * Καταθλίβω, Basil. Hom. 2. de Jejuniō 146. Jo. Chrys. Ecl. 2, 39. Matth., Schol. Jo. Climac. 333." Boiss. Mss. Gl. Opprimo: * Κατάθλιψις. Oppressus. * Παραθλίβω, Sext. Emp. 14. * Περιθλίβω, Nonn. D. 10, 370.] "Προσθλίβω, In- "super premo, vel Apprimo, aliis Attero." [Gl. Apprimo: * Προσθλιψις. Appressio.] Συνθλίβω, Comprimo, Plut. de Pr. Frig. "Ὡστε συντρίβειν τὰ πλοῖα τὸ ὕδωρ ἀποβιαζόμενον εἰς ἑαυτὸ, καὶ συνθλιβόμενον, Ut aqua contracta in se atque compressa naves elidat, Turn. [Plut. 8, 761. * Σύνθλιψις, Longin. 10, 6.] "Ὑποθλίβω, Premo aliquantum, vel Leviter pre- "mendo exprimo. At in VV. LL. Premo, Exprimo." ["Aristæn. 1, 9." Boiss. Mss.]

ΘΡΑΥΩ, Frango, Frio, Polyb. (6, 23, 11.) "Ὡστε μὴ πρότερον τὸν δεσμὸν ἐν ταῖς χρεαῖαις ἀναχαλασθῆ- ναι, ἢ τὸν σίδηρον θραύεσθαι. Auctor libri, qui De- metriō Phalereo ascribitur, dicit Hipponactem θραύ-σαι τὸ μέτρον καὶ ποιῆσαι χωλόν. || Plut. Alcib. metaph. Θραῦσαι τὴν Ἀθηναίων δύναμιν, Lat. Fran- gere potentiam, vires. Herodian. (3, 2, 4.) τὴν ἐλπίδα, ad verbum, Frangere spem. Ego e Cic. reddiderim, Debilitare spem: sicut ἐπιρῶσαι τὴν ἐλπίδα, quod Herodian. illi θραῦσαι opp., ex Eod. Spem confirmare. At vero θραυόμενος τὸν λογισμὸν ap. Plut. (Anton. 17.) cui opp. itidem ἐρῶμένος, reddi potest ad verbum Animo fractus: (Cæs. 19.) Ἦν μὲν οὖν ὁ, τι καὶ πρὸς τὴν ἐφοδὸν αὐτὴν ἐτέθραυστο τῆς τόλμης τοῦ Ἀριόβυστου, Aliquid audaciæ factum erat, s. potius, Audacia ex aliqua parte fracta erat. In VV. LL. ex LXX. 1 Reg. 20, (34.) Ἐθραύσθη ἐπὶ τὸν Δαβὶδ, pro Contristatus est super David. || Exp. et Contero, Frio: qua in signif. Θραυστός, Friabilis. Ceterum a θλάω deducit Eust. hoc θραύω, mutato λ in ρ, ut e θλάω formetur θλαύω, e quo factum sit θραῦω. ["Thom. M. 509. 536. Musgr. Rhes. 323. Herc. F. 780. Jacobs. Anim. 293." Schæf. Mss.] Θραῦσμα, Fragmentum, Frustum, Lucian. (2, 34.) Κατάξαντα τὸν μέγιστον τῶν σκύφων, ἐνὶ τῶν θρ. χρήσασθαι εἰς σφαγὴν. Redditur et Friatura ap. Diosc. || Vocatur et Ammoniāci species una, quod in minutis glebas, veluti in frusta, fractum sit, vel divisum: aut quia facile friatur. [* Θραῦμα, Æsch. Ag. 1158. al. θαῦ-μα. Schleusn. Lex. in V. T. "Ad Diod. S. 1, 182." Schæf. Mss.] "AT Θραυσμός, e Conc. Sard. Can. 7. "affertur pro Murmuratio: sed non sine mendi su- "spicione. Apud Hes. in ea signif. habetur θριμ- "μός." ["Const. Manass. Chron. p. 123. Meurs." Schæf. Mss. Confractio, Vulneratio, Nabum 2, 10.] Θραῦσις, Fractio, [Hesychio ὀργή, πληγή, σφύρα ἢ

τοὺς βώλους θραύουσα, Suidæ φθορά, ἥττα ἐν πο- λέμῳ, θάνατος, ἀρρώστια, συντριβή, πληγή. Schleusn. Lex. in V. T.] "Θράσις, Hesychio est θραῦσις, "φθορά, θάνατος, ἥττα ἐν πολέμῳ, et ἀρρώστια." [* Θραυστής, unde] "Κοκκοθραύστης, Hesychio ὄρνις "ποιός, Avis quædam: procul dubio sic dicta a "confringendis granis." Et Θραυστός, Fragilis, Qui frangi potest, Friabilis. Sed θραυστὸν dicitur proprie Quod in quasvis sine discrimine et plures duabus partes dividi et comminui potest. In quo differt ab iis, quæ κατακτὰ appellantur, quæ non nisi in magnas partes dividi possunt. Fieri tamen po- test, ut idem κατακτὸν et θραυστὸν sit; fictile enim utrumque perpetitur. Distinguuntur autem ab in- vicem, ut scripsit Aristot., quod quæcunque ita concrevere, ut multis scatant poris alternatim dis- positis, θρ. sint: quæ vero eos longe porrectos babent, κ.: at quæ utrosque sortita sunt, utramque habeant conditionem. [Eur. Herc. F. 1096.] "A- "θραυστος, Infractus, h. e. Qui fractus non est vel "frangi nequit. Ideoque vel Integer, vel Firmus: "ut Suid. quoque ἄθραυστον interpr. ἀκλαστον, "ἰσχυρόν. Exp. etiam Invulneratus, Non friabilis. "Hes. ἄθραυστον exp. non solum ἰσχυρόν, ἰγνή, "ἀβλαβή, sed etiam ἄθραυστα ex Eur. Iph. A. (57.) "affert pro ἀπρόσκοπα: solent certe lædi τὰ προσκό- "ποντα." [* Ἀθραύστως, Geopon. 10, 19, 2.] "Δύσθραυστος, Ægre fragilis, Qui difficulter frangi "potest vel frangitur, Fractu pervicax." ["Schol. Il. O. 625." Wakef. Mss.] "Εὐθραυστος, Contusus "facilis, Fragilis. At e Plut. (Mario 25.) affertur "εὐθραυστος ἦλος, pro Aptus ad vulnera imprimenda "clavus." ["Timæi Lex. v. Κραυρότερον." Boiss. Mss. * "Εὐθραυστος, Fragilis, Theod. 4, 358." Wakef. Mss.] "Ἡμίθραυστον, Dimidia e parte fra- "ctum s. contusum, J. Poll. l. 6." ["Diosc. Epigr. 22. Lycophr." Wakef. Mss. * Πολύθραυστος, Etym. M. p. 1, 51.] Ἀποθραύω, Confringo, Effringo, Perfrin- go, Disrumpo; nam est significantius quam θραῦω. || Pass. vox ἀποθραύομαι: unde ἀποθραυσθῆς in aor. 1. conjunctivi, Confringaris, Perfringaris; sed Aristoph. usurpat, ut ait Suid., pro ἐκπέσης, Excidas: N. (996.) Μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάττειν, ἵνα μὴ—τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῆς, Ne a gloria excutiaris, s. excidas: ita sc. ut excidendo disrumparis. [* Ἀπόθραυσμα, Schol. Apoll. Rh. 2, 436.] Ἀπόθραυσις, ἢ, Fractura, Per- fractio. || Friatura et Comminutio, ut exp. a Bud. in h. Aristot. l., Χιὼν δὲ γίνεται κατὰ νεφῶν πεπικνω- μένων ἅ. [* Ἐναποθραύω, Appian. B. P. p. 145.] "Διαθραύω, Confringo. Exp. etiam Lacero." [Plato Timæo p. 359. "Soph. 33. * Διάθραυσις, Const. Porphyrog. de Imag. Edess. p. 88." Boiss. Mss. * Διάθραυστος, Theophr. de Lapid. 11.] "Ἐπι- "θραύω, Effringo, Epigr. [Anal. 2, 133.] Καταθραύω, Effringo, Diffringo, Frango, Plut. de Pr. Frig. Ὁ δὲ ἄνθρωπος, ὡς εἴκοι, συνελαύνων τὰ σώματα τῇ ψυχρότητι, καταθραύει καὶ ῥήγγυσιν, Aer autem corpora frigore compulsa, ut conjicere licet, frangit atque rumpit; Turn. ["Valck. Phæn. p. 401." Schæf. Mss. Plut. 8, 34. * Κατάθραυστος, Diosc. 5, 100.] "Πα- "ραθραύω, quidam e Statio interpr. Affringo. Suid. "vero παραθραύοντες neutraliter ταισιπωρονητες, "ἀδυνατοῦντες." [Plato de LL. 6. p. 262. * Παρά- θραυσμα, Aristoph. Fr. 255." Schæf. Mss. * "A- παράθραυστος, Euseb. V. C. 1, 27. p. 345." Boiss. Mss.] "Περιθραύω, Confringo, Frangendo commi- "nuo, Hes." [Hippocr. 513, 35. * Περιθραυσις, Etym. M. v. Ἀγμούς. * Εὐπερίθραυστος, Plut. 7, 798.] "Συνθραύω, Confringo," ["ad Hesych. 2, 1308. N. 32." Dahler. Mss. * Ὑποθραύω, 2 Maccab. 9, 11.] "Θραῦλον, et Θράττον Hes. exp. ὑπερον κόλουρον: "at Θραῦρον, ῥάγανον, θραυόμενον. Quorum utrum- "que, et θραῦλον nimirum et θραῦρον, videtur esse a "θραύω: nam τῷ ὑπέρῳ θραύομεν, i. e. Confringi- "mus et comminuimus quæ in mortario sunt. Id "autem quod κόλουρον est et ῥάγανον, id etiam "ipsum quasi τέθραυσται. Apud Suid. habetur com- "par. θραυλότερος, in hoc incerti Auctoris l., Πύρ "ἐνέντες ταῖς πέτραις, ὅζος ἐπεξέχεον, θραυλοτέρας ἐκ "τούτου ποιήσαντες. Ubi θραυλοτέρας puto signif.

“Fracu aptiores, Ruptu faciliores: præsertim cum ap. Plin. 23, 1. reperiam acetum saxa rumpere infusum quæ non ruperit ignis antecedens.” [Apolodorus Mathem. Vett. p. 21.]

[* Θρανεύω, unde Θρανεύεται, Hesychio συντρίβεται: et Τεθράνευμαι συγκεκλάσμαι, ἀπὸ τοῦ θραύω. Item * Συνθρανῶ, unde Συντεθράνωται, Eid. συμπέπτωκε, Eur. Bacch. 633.] “Θρανύσσω, e Lycophr. (664.) affertur proConfringo,Comminuo, συντρίβω.” [Apud Hippocr. 812. Foes. Cod. Medic. exhibet * Ἐκθράννυσι pro vulgato ἐνθράσσει.]

ΟΝΗΣΚΩ, Morior, θανοῦμαι: aor. 2. ἔθανον: hoc tanquam ab act. θείνω, illud velut a pass. θείνομαι. Præter. τέθηκα, e quo ap. poetas Ion. τέθναα. Vult autem Eust. θνήσκω e θνήσω, fut. verbi θνάω, factum esse, pleonasmo τοῦ κ. De ceteris vero temporibus aliter formatis, dicam paulo post. Od. M. (21.) Σχέτλιοι οἱ ζῶντες ὑπήλθετε δῶμ' αἶδαιο, Διοστανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι: Δ. (834.) Ἡ ἥδη τέθηκε, καὶ εἰν αἶδαιο δόμοισι. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Ὡς ἡ ψυχὴ, ἕως μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῇ, ὅταν δὲ τοῦτου ἀπαλλαγῇ, τέθηκεν, Animos, dum corporibus essent mortalibus, vivere, cum exissent ex iis, emori, Cic. Utuntur in quibusdam hyperbolicis loquendi generibus, φόβω, δέει θνήσκειν, eod. plane modo, quo nostrates Mourir de peur: idem γέλωτι θνήσκειν, ut Iidem Mourir de rire: pro quo etiam Crever de rire. Dem. Philipp. 1. Οἱ δὲ σύμμαχοι τεθνάσι τῷ δέει: qua sermonis formula utitur et alibi. Xen. quoque itidem dicit ἀπολωνέναι τῷ φόβῳ. Apud Lucian. autem (2, 337.) pro illa hyperbole, legitur, (honor sit auribus,) Ὑπέβδυνλλέ τε ὁ κακοδαίμων ὑπὸ τοῦ δέους καὶ πορδαλέος ἦν. Altero illo loquendi genere hyperbolico usus est ante alios Hom., sed comp. verbum usurpans: dicit n. γέλω ἐκθανον, ut docebo in Ἐκθνήσκω: quod imitatus Terentius, nam aliud exemplum mihi in præsentia non succurrit, dixit, Omnes risu emori. Observanda est hæc quoque Dem. loquendi formula aliud quodam hyperboles genus habens, (127.) Τεθνάναί γὰρ μυριάκις κρείττον, ἢ κολακεία τι ποιῆσαι Φιλίππῳ, quo loquuntur modo et linguæ ceteræ; sed Gallica frequentissime: quæ etiam illam variat formulam; neque enim dicit duntaxat, J'aime mieux mourir cent fois, mille fois, etc. sed etiam J'aime mieux perdre dix mille vies, si je les avois; Si j'avois dix mille vies, je les aimerois mieux perdre; Je les mettrois, Je les y voudrois employer etc. pro re, de qua agitur. || Θνήσκειν ὑπὸ τινος, Mori ab aliquo, pro Interfici, Necari, Plato Epist. Τεθνεὺς ὑπὸ Διονυσίου, Aristot. de fucis loquens, Ἀλίσκομένους θνήσκειν ὑπὸ των μελιττῶν, Plin. Ab apibus interfici. Sic Lucian. quis nollet ab isto Ense mori? Sic vero utuntur et verbo ὀλλυσθαι s. ἀπόλλυσθαι, quod imitatus Cic. dixit in Acad. Nihil enim valentius est a quo ipsa intereat. || Τέθηκε pro Perit, i. e. Amisum est, ex Aristoph. citatur in VV. LL.; sed loco non indicato. || Τεθνήξομαι, Moriar, Jamjam moriar; nec enim dubito, quin τεθνήξομαι sit tempus, quod vocatur Paulo post fut.: nec video cur quidam inauditum thema ejus causa finxerint, sc. Τεθνήσκομαι. Aristoph. N. (1436.) σὺ δ' ἐγγανὼν τεθνήξει, Synes. Ἐκλαιον (ὡς οἶδεν ὁ ξένιος) οὐκ εἰ τεθνηξοίμην, ἀλλ' εἰ ὁ Θράξ ἀποστερήσοιτο. Atticum autem fuisse hunc futuri usum indicare videtur hic Luciani l. (3, 570.) ubi de quodam Socrate loquens, quem cognominat τὸν ἀπὸ Μόψου, scribit, Ἀττικίζοντος δὲ τινος, καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου, βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐνταῦθα μὴ ἀττικίζειν καταρῶμενον: q. l. non intellexit, ut opinor, Micyllus, vertens, Morietur in diem tertium: at ego non puto ἐπὶ τοῦ τρίτου usquam hoc signif.: quod si etiam significaret id alicubi, at non hic ita accipere convenit, cum Lucian. ἐπὶ τοῦ τρίτου ad ostendendum errorem addiderit: admonens sc. τεθνήξει eum dixisse non in 2 persona, sed in tertia: i. e. non in 2 persona pass., in qua utitur Aristoph. l. c., sed in 3 activa: perinde ac si diceretur etiam τεθνήξω, τεθνήξεις, τεθνήξει. Hæc autem reprehensio

magis etiam suspectum mihi reddit, quod ap. Aristoph. legitur Ἀ. (325.) Ὡς τεθνήξων: sive ὥστε θνήξω, cujus etiam usus exemplum desidero, sive aliter pro eo leg. sit. [M. Anton. 7, 21. Ὡς μετ' ὀλίγον ἀμφοτέροι τεθνήξετε.] Τέθναα etiam invenitur ap. poetas, ut dixi, unde et τεθνάσιν: item infin. τεθνάσαι producto α. Invenitur vero et Τεθνεὺς partic. in prosa sæpe pro Mortuus: et Τεθνεὺς in carm. Sed et τέθναθι, imper. et Τεθναίην optativus modus, item infin. Τεθνάσαι, correpto α, et Τεθνάμεν, ac Τεθνάμεναι, tanquam a Θνήμι, s. potius Τέθνημι, habente redupl., ut volunt Gramm., quos et de ceterorum formatione consule. Non solum autem partic. Τεθνεὺς in prosa reperitur, ut Isocr. Εἰ τίς ἐστὶν αἰσθησις τοῖς τεθνεῶσι, et ap. Aristot. Τοὺς τεθνεῶτας σκυλεύοντες, sed Τεθνάσι etiam ac Τεθνάσαι: quorum usus exempla habes in ll. cc. Sed invenio etiam Τεθνήσειν ap. Dionem, quod si mendo caret, deducendum puto a Τεθνάω. “Θνάσαι, Hesychio est ἀποθανεῖν, Mori s. Mortuum esse, quod et τεθνάσαι.” [“Ad Phalar. 314. Thom. M. 835. Dawes. M. Cr. 464. Wakef. Phil. 1018. Archelaus 2. Theæt. 2. ad Dionys. H. 1, 346. Heyn. Hom. 5, 195. 282. 325. 377. 676. 6, 71. 483. 626. 7, 140. 233. 238. 280. 316. 326. 343. 347. 351. 355. 453. 543. 544. 651. 669. 671. 697. 8, 275. 319. 337. Bibl. Crit. 1, 4. p. 28. Wytteub. Ep. Cr. 52. Herodian. Philet. 449. Valck. et Wessel. ad Herod. 287. Lennep. ad Phal. 153. De rebus quæ pereunt, Brunck. El. 1150. De fut., Dawes. M. Cr. 386. Jacobs. Anth. 9, 430. 11, 97. Brunck. Aristoph. 2, 226. 3, 81. ad Lucian. 3, 570. Heind. ad Plat. Gorg. 77. Τεθνήξω, Dawes. M. Cr. 96. Valck. Hipp. p. 317. Lucian. Dial. 6. Fischer. Præf. Anim. ad Weller. 1. p. xxi. Θανονμαι, θανέομαι, Dawes. M. Cr. 56. Valck. Diatr. 199. Θανούμενος, Musgr. Or. 967. Τεθνήσομαι, ad Timæi Lex. 222. Fischer. l. c. Θν. eis, ad Phalar. 374. 375. πρὸς, ὑπὸ τινος, Fischer. ad Palæph. 61. Valck. Hipp. p. 287. δέει, Steinbr. Mus. Tur. 1, 174. Θνήσκων pro θανῶν, Cattier. Gazoph. 19. Soph. Phil. 1085. (Sic πίπτων pro πεσῶν, Il. 10, 200. v. Crus. ad Sueton. 41.) Οἱ θνήσκοντες, Mortui, Dionys. H. 3, 193. Θανεῖν καλῶς, Wessel. Obs. 166. Θανεῖν et κτανεῖν conf., Brunck. Andr. 804. Or. 1637. Markl. Iph. 1243. p. 167. Musgr. Iph. T. 553. 1017. Τεθνεὺς, Markl. Suppl. 272. Musgr. Herc. F. 660. Jacobs. Auth. 7, 200. 9, 409. Huschk. Anal. 307. Schneid. ad Anab. 52. Plato Apol. 176. Τεθνεὺς, τεθνηκὼς, τεθνὼς, Fischer. ad Palæph. 106. Clark. ad Il. A. 265. Τέθνηκα, Musgr. Hel. 293. Jacobs. Anth. 9, 121. Τεθνηκὼς ἀθηνμία, Bast Lettre 127. Τεθνηκὼς, ibid. Τεθνάναί, Phryn. Ecl. 149. Thom. M. 608. 837. Plato Gorg. 122. Apol. 175. (i. q. θνήσκειν,) 176. Plato 1, 1. p. 286. f. 287. init. et l. 10. Bekk. Τέθναθι, Heyn. Hom. 8, 319. Θναίσκω, Græf. ad Meleagr. p. 139. Schæf. Mss. Τεθνηκὼς λέγειν, Lobeck. Phryn. 119.]

[* Θανατέον, Orig. c. Cels. 8. p. 421.]

[* Θανῇ, Theod. Prodr. p. 221.]

Θνήσις, (ἡ,) Mors, φθορά, Suidæ, Corruptio; sed nullo exemplum affert. Existimo autem tanquam a fut. θνήσω esse formatum, sicut τεθνήξω e Dione protuli. [“Jo. Climac. Scala 412.” Boiss. Mss. * Θνήσιμος, Lobeck. Phryn. 558. * Εὐθνήσιμος, Æsch. Ag. 1302. * Ἐνθνήσιμος Schutz.] Eand. certe, quam θνήσις, formationem, quæcunque sit, sequitur NOMEN Θνησιμαῖος, ITEM Θνησείδιον. Est autem θνησιμαῖος κρέας, Morticina caro. Exemplum tamen affertur duntaxat ex LXX. et quidem subst. θνησιμαῖον pro Cadavere: 3 Reg. 13, (25.) Sic Es. 5, (25.) Καὶ ἐγενήθη τὰ θνησιμαῖα αὐτῶν ὡς κοπρία. At vero Geoponicῶν Auctor, pro eo, quod Varro dixit Morticinæ ovis, dicere maluit, τῶν ἀποθνησκόντων θρεμμάτων. SED Θνησείδιον ap. Philostr. (Apoll. 1, 1. Olear.) legitur: qui quod dicit, Ἐσθίματα ὅποσα ἐκ θνησείδων σύγκειται, Bud. vertit, Vestes e materia morticina confectæ. [Lobeck. Phryn. 558. Boiss. ad Herodian. Epimer. 120. 233. Nov. Thes. Gr. L. 521. b. Osann. ad Philem. s. 96. Barker. in Class. Journ. 51.]

Θνητὸς, Mortalis, cui opp. ἀθάνατος, Immortalis,

Hesiod. Θ. (967.) "Όσσαι δὴ θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν ἐννηθεῖσαι, Isocr. Paneg. Θνητὸν μὲν ἄνδρα προσκυνοῦντες. Sed frequentius sine adiectione ponitur, ut Lat. Mortalis: estque in usu poetis praesertim frequentissimo. Il. Ω. (537.) Καὶ οἱ θνητὴ ἔόντι θεῶν ποίησαν ἄκοιτιν, Il. X. (9.) Αὐτὸς θνητὸς ἔὼν θεὸν ἄμβροτον. Et γυνὴ θνητὴ, Mulier mortalis; sed itidem sine adiectione potius usurpatur: Od. E. (212.) ἐπεὶ οὐπὼς οὐδὲ ἔοικε Θνητὰς ἀθανάτοισι δέμας καὶ εἶδος ἐρίξειν. Xen. Σ. (8, 29.) Ζεὺς τε γὰρ, ὅσων μὲν θνητῶν οὐσῶν μορφῆς ἠράσθη, συγγενόμενος, εἴα αὐτὰς θνητὰς εἶναι. || Sed θνητὸς et θνητὴ adjective posita, generalius etiam usurpantur pro Mortali: ut σῶμα, ψυχὴ, cui opp. ἀθάνατος. Apud Plat. θν. γένος, Mortalium genus, Cic. Apud Eund. θν. γέννη, Mortalia genera, Quæ mortali conditione generantur, Lex. Cic. 31. Legitur et θν. φλυαρία in Plat. Symp. ["Nude θνητὰ, pro ζῶα, Animalia, Herod. 2, 68." Schw. Mss. "Diod. S. 1, 164. ad Charit. 748. Eur. Iph. A. 901. 1396. Wakef. Alc. 811. Trach. 473. Jacobs. Anth. 6, 73. Callim. 1, 576. Mortuus, Eur. Herc. F. 491. cf. Wakef. 662. Θνητοὶ et ἄνδρες conf., Porson. Hec. p. 55. Ed. 2. Θν. ἄνθρωποι, Wakef. Ion. 1381." Schæf. Mss.] "Θνατὸς, Dor. pro θνητὸς, "Mortalis." ET Θνητοειδής, comp. itidem pro Mortalis ap. Plat. Phædro, Bud., qui e Plut. (10, 169.) etiam affert, Ἡμῶν μὲν γὰρ ἐκάστου τὴν ζωτικὴν δύναμιν ἐντὸς περιέχει τὸ θν. καὶ διάλυτον. Addit vero ead. forma dici, qua σωματοειδὲς et θυμοειδὲς. [* Θνητόψυχος, Tzetz. Exeg. in Il. 64. 66. Chil. 8. p. 135. 144. * "Δυσθνητος, Theophr. de Imag. Edess. 142." Boiss. Mss.] AT Καταθνητὸς pro θνητὸς, vacante præp. poeticum est: Il. Z. 123. Τίς δὲ σὺ ἐσσι, φέριστε, καταθνητῶν ἀνθρώπων; Ea enim sequor exempl., atque adeo secutus sum in mea Edit., quæ ita scriptum habent conjunctim; ac miror certe, ap. Eust. disjunctim scribi, eumque non affirmare otiosam esse præp., sed dicere vel otiosam esse, vel pro ἀπὸ accipi: hæc miror, inquam, cum aliis etiam nominibus itidem præfixisse otiosas præp. hunc poemam, satis constet. Vide Καταθνήσκω. [Hom. Hymn. 3, 110.] ALIUD comp. Ἡμιθνητος, ad verbum Semimortalis; et e consequente ἡμίθεος etiam, Semideus; Qui alternis vivit et moritur: quo sensu Διόσκουροι vocantur ἡ. [Lycophr. 511.] AT Ἡμιθνης, ἦτος, vel Ἡμιθνης, ἦτος, ὁ, Semimortuus, Aristoph. N. (504.) Οἱμοὶ κακοδαίμων, ἡμιθνης γενήσομαι. E Thuc. etiam affertur (2, 52.) Ἡμιθνητες τῇ τοῦ ὕδατος ἐπιθυμίᾳ. Sic Herodian. (4, 9, 15.) Πολλοὶ τε καὶ ἡ εἰλκυσθησαν. Semineces etiam dicunt Lat., quod ad verbum respondet huic Gr. ἡμιθνήτες: at Semianimi significatione duntaxat ei respondet. [* Λιμόθνης, Æsch. Ag. 1282.] "Νεοθνης, Recens mortuus s. in-teremptus. Plato de LL." ["Timæi Lex. 185. et n. * Θνητότης, Boiss. Philostr. 616. ad Lucian. 1, 328." Schæf. Mss.]

Composita seqq. ideo in h. l. reservavi, ut θάνατος, quod ab ead. formatione est, et ejus derivata, illis subjungerem.

Ἀγχιθανής, ὁ, ἡ, Prope mortuus, i. e. Fere, Prope modum mortuus, Moribundus, e Nonno; sed ἀγχι hac in signif. novum mihi est. [* Ἀειθανής, Manetho 1, 166. * Ἀθανής, i. q. ἀθάνατος, Max. Tyr. Or. 16, 2.] Ἀρτιθανής, Modo mortuus, Recens mortuus, Nonn. [Eur. Alc. 599.] Δυσθανής, Bis moriens, Cui bis contingit mori, Od. M. (21.) Σχέτλιοι, οἱ ζῶοντες ἐπὶ ἡλθετε δῶμ' αἶδαι Δυσθανέες: ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι. Δυσθανής, Misere mortuus, Qui miserabili morte periit. Eur. [Anal. 2, 149.] Δυσθανῶν ead. signif. tanquam a Δυσθνήσκω, in VV. LL. ex eod. Eur. Sed in illis exp. etiam Ægre mortuus. ["Schol. Lucian. Icarom. 29." Boiss. Mss. Δυσθνήσκω, Lobeck. Phryn. 616. Schæf. Meletem. Cr. 6. 68. Δυσθνησκῶν, a * Δυσθνησκέω, corrigit Blomf. ad Æsch. Ag. 1264. p. 310. ap. Eur. El. 842. pro vulgato δυσθνήσκον: v. Nov. Thes. Gr. L. 352.] Ἐπιθανής, Morti propinquus, q. d. Qui ad mortem est, i. e. prope mortem; Senex valetudinarius, VV. LL. [Suid.] "Ἡμιθανής, Semimortuus, J. Poll. Idem "ἡμιθνης." ["Herodian. Epimer. 239." Boiss. Mss.

A * Ἰδιοθανέω, Procl. Paraphr. Ptolem. 277.] "Νεοθνης, Recens mortuus, Nuper mortuus. ["Rulink. Ep. Cr. 255. ad Timæi Lex. 185." Schæf. Mss. * Ὀλοθανής, Chrys. Hom. in Ps. 6. p. 9. Coteler. * "Τρισθανής, Greg. Naz. Epigr. in Muratorii A. necd. Gr. 138=Anthol. Pal. 8, 170." Boiss. Mss.]

Θάνατος, ὁ, Mors, Od. Ξ. (219.) Οὐποτέ μοι θάνατος προτιόσσετο θυμὸς ἀγῆνωρ. Interdum vero θάνατον τε μόρον τε dicit, quæ posterior vox synonyma est, alioqui magis poetica, interdum θάνατον καὶ κῆρας, aut etiam κῆρα sing.: necnon θάνατον καὶ μοῖραν. Et epitheta θανάτου ei sunt δυσηλεγῆς et κακός. Idem poeta pro Vitare mortem, φυγεῖν θάνατον, προφυγεῖν, ἀλύξαι, ἀλέασθαι dicit. Atque ut invenitur θνήσκειν ἀπὸ τινος, et aliquando ἐκ τινος, ita enim θάνατον ἐκ τινος ap. eum habetur, Od. II. (446.) οὐδέ τί μιν θάνατον τρομέεσθαι ἄνωγα Ἐκ γε μνηστήρων θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι. In prosa autem sine adiectione poni solet: dixit tamen Plato θανάτου μοῖρα, ead. signif., qua Hom. θάνατος καὶ μοῖρα, quod Cic. vertit, Mortis fata, Lex. Cic. 3. Et quod θάνατον φυγεῖν, φεύγειν Hom., διαφεύγειν ab eod. Plat. dicitur. Apud Lucian. (1, 374.) dicit quidam, "Ὅς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέσαντος μηδενός; ubi alludi puto ad Il. X. (297.) Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ με θεοὶ θανάτῳ δ' ἐκάλεσαν. Plur. θάνατοι, Mortes: ap. eund. Lucian. (2, 28.) Καὶ θανάτους ἀλλοκότους: quo dicuntur modo et βίοι: ut παράλληλοι βίοι a Plut. At vero Aristoph. jocosè dixit Πλ. (483.) Ἰκανοὺς νομίζεις δῆτα θανάτους εἰκοσι; || Θ. καταγινώσκειν τινός, Rei capitalis damnare aliquem, Thuc. 217. Τῶν δὲ διαφυγόντων θάνατον καταγνόντες. Sic et ceteri sæpe loquuntur. Et in pass. κατέγνωσται σου θ. Vide Καταγινώσκω. Dicunt et ὑπάγειν θανάτου, quod inepte redditur, ut in verbo Ὑπάγω docui, Accusare mortis, pro Accusare criminis capitalis, rei capitalis, brevius, capitis. Vide Ὑπάγω. At vero ἀπάγειν, ἀγειν τὴν ἐπὶ θ., sub. accus. ὁδόν, τὴν ἀγούσαν ὁδόν, φέρουσαν, est Abducere, Rapere ad capitis supplicium. Et λέναί τὴν ἐπὶ θ., ead. forma. Dicunt etiam τιμῆσαι θάνατον, συλλαμβάνειν ἐπὶ θανάτῳ, de quibus lege in Τιμῶν, Συλλαμβάνω: θανάτῳ ζημιῶσαι, Morte multare. Et θ. ἡ ζημία, θ. ἡ ζημία ἐπικείται, Xen. E. 1, (1, 10.) Ἐπεκέρυξέ τε, ὅς ἂν ἀλίσκηται ἐς τὸ πέραν διαπλέων, θάνατον τὴν ζημίαν, Isocr. Symm. (17.) Θανάτου τῆς ζημίας ἐπικειμένης, ἣν τις ἀλῶν δεκάζων. Apud Thuc. (3, 57.) legitur etiam θανάτου δίκην κρῖνεσθαι, pro De capite dimicare, Rei capitalis accusari. Et pro eod. ap. Athen. κρίνεσθαι τὴν ἐπὶ θ., ubi subaud. puto accus. δίκην, vel ex illo Thuc. loco, potius quam ψῆφον. At θανάτου δίκην ὀφλισκάνων dicunt pro Capitis damnari. De his autem et aliis fusius suis locis dicendum erit. || Etym. dici putat quasi τάνατος, a τείνω, quod est τανύω: ut sit ὁ τείνων τὰ σώματα τῇ ψύξει. Vel quia est ταναός, utpote ἐπὶ πάντας ἐαντὸν διατείνων. Quibus etymologicis nugis non contentus, addit et alias, quas referre piget, s. potius pudet. Ecquis enim non videt rem ineptissimam esse, etymum investigare nominis a verbo derivati, et quidem nominis, quod aliquam etiam verbalis formam retinet? quis, inquam, non videt hic posse dici, quod in Proverbio est, ἡ βούη τὴν ἄμαξαν; Hinc igitur discat lector, ut et alibi admonui, quæ ap. Gramm., et praesertim ap. hunc auctorem leguntur, circumspecte legere, eorumque delectum habere. ["Jacobs. Anth. 9, 315. Musgr. Alc. 28. Cadaver, Hushk. Anal. 297. Jacobs. Anth. 8, 408. (Duker. Præf. ad Flor. *** 3.) Personā, Toup. Append. in Theocr. p. 16. ad Lucian. 1, 512. Conf. c. πόλεμος, Diod. S. 2, 315. Plur., Schneid. Anab. 138. ad Charit. 217. ad Eur. Alc. 431. Θ. ἔστω, sc. ἡ ζημία, Heringa Obs. 121. Ἡ ἐπὶ θανάτῳ, Herodian. 478. et n., ubi et de ὑπάγειν θανάτου, ad Charit. 383. Alciph. 370. Ἐπὶ θανάτῳ, Dionys. H. 1, 455. Οἱ ἐπὶ θ., 3, 1327. Ἀγεσθαι ἐπὶ τὸν θ., ad Diod. S. 1, 624. 2, 307. Schneid. Anab. 52. Merὰ θάνατον, Dionys. H. 2, 957. Ἐως θάνατον, Wakef. S. Cr. 2, 99. Θ. εἰς ἕτερον τόπον, ad Lucian. 1, 400. Μύριοι θ., Dionys. H. 2, 698." Schæf. Mss. * Θανατηγός, Timocles Athenæi p. 407. Elmsl. ad Eur. Med.

144.] *Θανατηφόρος*, Mortiferus, Lethiferus: *φάρμακον*, Lucian.: *διαβολή*, Herodian. (3, 12, 7.) *συννοσία*, Synes. Mortifera consuetudo et commercium, Plut. de Def. Orac. 'H δὲ γῆ πολλῶν μὲν ἄλλων δυνάμεων πηγὰς ἀνίστην ἀνθρώποις, τὰς μὲν ἐκστατικὰς καὶ νοσώδεις καὶ θ., Multarum potestatum fontes hominibus aperit, qui partim mentem e sua sede et statu dimoveant, ac morbos lethumque inferant. Epigr. Νυκτικὸραξ ἔδει θανατηφόρον, Lethale quiddam et mortiferum. Aut adverbialiter pro Mortifere, Lethaliter. ["Jacobs. Anth. 10, 42. ad Diod. S. 1, 176. Valck. Anim. ad Ammon. 222." Schæf. Mss.] *Θανατηφορία*, Mortis illatio, ex Epigr. 7. ["Quint. Mæc. 4." Schæf. Mss. * *Θανατηφόρος*, Lethaliter, Pol. 3, 453." Wakef. Mss. In Lex. Polyb. non agnoscitur. * *Θανατόπνοος*, Pseudo-Chrys. Serm. 9. T. 7. p. 263." Seager. Mss. * *Θανατοποιός*, Schol. Soph. Trach. 869. * *Θανατοφόρος*, Æsch. Ag. 1187. Schol. Aristoph. Θ. 436.]

Ἀθάνατος, ὁ, ἡ, Immortalis: cui opp. *θνητός*. Il. Φ. (2.) *Ζεὺς*, Ω. (464.) *θεός*, Γ. (158.) *θεῆς*, Deabus immortalibus, P. (78.) *ὄν ἀθάνατη τέκε μήτηρ*, Mater immortalis, i. e. dea, Π. (154.) *ἵπποις*, P. (444.) *ἀγῆρω* *ῖ* *ἀθανάτω* *τε*, Od. H. (257.) *Θήσῃν ἀθάνατον καὶ ἀγῆραον ἡμᾶτα πάντα*, Mortis et senectæ expertem, Lucian. *ἄνθρωποι, ψυχὴ: ἀθάνατον γίνεσθαι*, Xen. et Athen. Immortalem fieri, Immortalitatem assequi. Improperie dicitur etiam de rebus inanimatis, ut et Lat. Immortalis, pro Sempiternus, Æternus, Perpetuus, Qui nunquam interit, Il. B. (447.) *αἰγίδα*, Æternam ægidem, Isocr. *Ἀντὶ θνητοῦ σώματος ἄ. δόξαν ἀντικαταλλάξεσθαι*, Gloriam immortalem, Plato Symp. *Ἀ. μνήμην ἀρετῆς περὶ αὐτῶν ἐσεσθαι*, Sempiternam virtutis memoriam, Æschin. (79.) *Μνήμη* —, ἡ ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου μέχρι τῆσδε τῆς ἡμέρας ἄ. οὕσα διαμένει, Dem. (42.) *Ἐκείνῳ (ὡς θεῷ) τὰ παρόντα πεπηγέσθαι πράγματα ἄ.* *Ἀθάνατοι* sine adjectione etiam, ab Hom. et ceteris poetis dicuntur Ipsi dii pro ἄ. θεοί, Dii immortales: Od. Π. (87.) *Οὔτις τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἰσκέεις*; Il. Ξ. (199.) de Cupidine, *Δαμῖ ῖ ἀθανάτους, ἥδ' ἐθνητοὺς ἀνθρώπους*, Il. Ψ. (787.) *ὡς ἔτι καὶ νῦν Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιότερους ἀνθρώπους*. || In exercitu autem Persarum decem millia militum selecta ἄ. dicebantur: eam ob causam, quod si quis eorum nece aut morbo numerum imminueret, alius sufficeretur: nec unquam plures erant paucioresve decem millibus: præcipuo inter omnes cultu decori, et iidem præstantissimi omnium: Herod. 7, (83.) Eorum Athen. quoque 12. meminit, Paus. 265. ["Phalar. 282. ad Charit. 604. Abresch. Æsch. 2, 34. Cleobul. 2. Jacobs. Anth. 6, 264. 334. ad Lucian. 1, 698. Heyn. Hom. 5, 130. Clark. ad Il. A. 398. Bibl. Crit. 3, 2. p. 62. Toup. Emendd. 1, 464. ad Herod. 204. Athen. 1, 16. De militibus, ad Diod. S. 1, 409. ad Herod. 525. De quant., Markl. Suppl. p. 184. Brunck. Aristoph. 1, 180. 2, 165. 185. 3, 60. ad Poet. Gnom. p. 341. Porson. Med. p. 16. *Ἀθάνατοι*, de Cæsariibus, Jacobs. Anth. 12, 69. *Ἀθάνατος, ἡ, ἀθανάτη*, Valck. Phœn. p. 87. Ernest. ad Il. Γ. 158. Ilgen. Hymn. 233. *Ἀθανάτη*, Diosc. 25. Rufin. 3. Paus. 3, 183. Jacobs. Anth. 12, 454. Heyn. Hom. 4, 81. *θεός*, Lobeck. Aj. p. 243. *Ἀθάνατος ὄργη*, Benth. Opusc. 19. Lennep. ad Phal. 113. cf. Brunck. ad Poet. Gnom. p. 343. ad Diod. S. 1, 559. Wakef. Alc. 811. Phil. 1321. Porson. Med. p. 16. Dionys. H. 2, 851. *τιμῇ*, ad Diod. S. 1, 20. 2, 633. *Ἀ. πῖρ*, Callim. 1, 453. *Οὐδείς ἄ.*, Ruhnk. ad Vell. Paterc. 377. *Ἐν, μετ' ἀθανάτοισι*, Heyn. Hom. 4, 107. * *Ἀθανάτως*, Huschk. Anal. 149. Jacobs. Anth. 8, 244. 248." Schæf. Mss. "Dionys. Areop. 96. * *Ἀθανατοποιός*, Clemens Hom. 3, 8. * *Ἀθανατοποιέω*, Euseb. V. C. 4, 62. * *Ἀθανάτω*, Philostr. 8, 17." Kall. Mss. * "Ἀθανάτω, Tzetz. Chil. 6, 741." Elberling. Mss.] *Ἀθανάτιζω*, Immortalem reddo, Immortalitati consecro, Philo de Mundo, *Διατηρεῖν καὶ διασώζειν* *εἰ δὲ οἶόν τε ἦν, καὶ ἀθανάτιζειν ἕκαστα ὧν φύσις ἐστίν, ἐσπούδακεν*, Si fieri posset, immortalitatem asciscam iis cuperet: ibid. *Ἀθανάτιζεται μᾶλλον ἢ φθείρεται*: V. M. *Ἀθανάτιζεται καὶ ἀνάγραπτον στηλιτεύεται παρὰ τῷ θεῷ*, Immortalitate

A perfruitur. Apud Herod. 4, (94.) sunt etiam Getæ quidam *ἀθανάτιζοντες*: quos Arrian. *ἀπαθανάτιζοντας* vocat, ut paulo post videbis. Cur autem *ἀθανάτιζοντες* vocentur, ipse Herod. declarat, *Ἀθανάτιζουσι δὲ τόνδε τὸν τρόπον* οὔτε ἀποθνήσκουσιν οἰοντοὺς νομίζουσι, *ἵνα τε τὸν ἀπολλύμενον παρὰ Ζάμολξιν δαίμονα* — *διὰ πεντετηρίδος δὲ τὸν πάλω λαχόντα ἀείσφρων αὐτέων ἀποπέμπουσι ἄγγελον παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἐντελλόμενοι τῶν ἂν ἐκάστοτε δέωνται*. Ita autem eum mitti scribit, Quibusdam datur negotium, ut tria jacula teneant: aliis, ut comprehensis ejus, qui ad Zamolxin mittitur, manibus pedibusque, hominem agitantes in sublime, projiciunt in jacula. Hæc et alia Herod. Istud autem eorum *ἀθανάτιζειν* a ceterorum populorum consuetudine differt, quod ipsi viventes occidunt, et sic ad Zamolxin mittunt, putantes ea morte immortalitatem consequi, quam Zamolxin consecutum arbitrantur: alii autem post mortem homines bene meritos immortalitati consecrant, et in deorum numerum referunt. Lucian. etiam scribit (1, 860.) non solum ap. Scythas patriam esse consuetudinem *τὸ ἀπαθανάτιζειν καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν*, sed etiam Atheniensibus licere *θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος*. In VV. LL. *ἀθανάτιζω* exp. etiam Immortalitem ago, Me pro immortaliter gero, Immortalis ago: cui expositioni occasionem dedisse puto Vallam, qui ap. Herod. *Γέτας τοὺς ἀθανάτιζοντας* vertit Getas, qui immortales agunt. Neutraliter tamen hoc verbum non accipitur in Herod. l. c. ["Thom. M. 187. Wakef. S. Cr. 4, 19. Kuster. Bibl. Chois. 105. Heind. ad Plat. Charm. 66. ad Diod. S. 1, 105. ad Herod. 323. * *Ἀθανάτισμός*, ibid. ad Lucian. 1, 192. ad Diod. S. 1, 4, 2, 3." Schæf. Mss.] *Ἀπαθανάτιζω*, Immortalem reddo, facio, Immortalitatem dono, i. q. præcedens, et *θεοποιῶ*, Aristot. Eth. 10, (7.) *Χρὴ δὲ οὐ κατὰ τοὺς παραινούντας, ἀνθρώπινα φρονεῖν, ἀνθρώπων ὄντα, οὐδὲ θνητὰ τὸν θνητόν· ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐνδέχεται ἀπαθανάτιζειν, καὶ ἅπαντα ποιεῖν πρὸς τὸ εἶναι κατὰ τὸ κράτιστον τῶν ἐν αὐτῷ*. Ab Arriano vero (1, 3, 2.) Getæ *ἀπαθανάτιζοντες* dicuntur, quos *ἀθανάτιζοντας* paulo ante vocavit Herod. [Longin. 16, 3.] In VV. LL. est ETIAM *ἀποθανάτιζω* hujus signif., sed perperam pro hoc *ἀπαθανάτιζω*. ["Ἀπαθανάτισαι, Evagr. Hist. Eccl. Præf." Boiss. Mss. *Ἀπαθανάτισαι* leg. conjicit Barker. * *Ἀπαθανάτισις*, Dio Cass. 689.]

B ["* *Ἀργοθάνατος*, ὁ, ἡ, Gloss. ad Opp. 'A. 1, 143. in Misc. Obs. 9, 109." Boiss. Mss.] *Ἀυτοθάνατος*, Qui ipse sibi mortem inferit, Plut. [7, 177. * *Ἀυροθάνατος*, Jacobs. in Wolfii Anal. Liter. 1, 97. Bekk. Anecd. 1, 24." Boiss. Mss.] *Δυσθάνατος*, Difficiliter moriens, Difficilem mortem inferens, h. e. Mortem quidem concilians, sed cum qua diu conficteis, Infelicem mortem afferens, Theophr. (H. Pl. 3, 10, 3.) *Λέγεται δὲ ὡς οὐκ ἐπιτήδειον εἰς οἰκίας εἰσφέρειν δυσθάνατον γὰρ φασί, καὶ δυστόκειν, οὗ ἔαν ᾗ*. Unde Plin. 13, 21. Qua in domum illata, difficiles partus fieri produunt, mortefesque miseras. Gaza Mortiferam vertit. [Hippocr. 8, 738.] *Δυσθανάτω*, Ægre s. Misere morior, et *σφαδάζω*, Cum morte confictor, Plato de Rep. 3. p. 39. de Herodico loquens, qui morbum per totam vitam ad senectutem perduxit, sub cura medicorum vivens, quod ipse reprehendit, *Δυσθανάτων δὲ ὑπὸ σοφίας εἰς γῆρας ἀφίκετο*, Plut. Antonio (78.) *Πεφυρμένος αἵματι καὶ δυσθανάτων*, Cum morte confictatus, Bud., qui ap. Herod. *δυσθανάτω* pro Ægre et cum tristitia morior poni annotat. E quo J. Poll. quoque 3. citat *ἐδυσθανάτει*, opponens ei nomina synonyma, *κλινωπετής*, *κλινήρης*, Clinicus, Plin. h. e. Qui diu decumbit, longo morbo in lecto contabescit, Philo V. M. 3. *Πρὸς τὸ ἀπορον τῆς ἀνάγκης ἐπτόνηται δυσθανατοῦντες*, Ancipiti necessitate consternati miseram trahebant animam. Et metaph. ap. Eund. eod. l. *Περὶ ἂς (subaud. τῶν ὀρχηστῶν τὰς ἐπιδείξεις) κεραινοῦσι καὶ δ. οἱ θεατρομανοῦντες*, Quæ deperunt nonnulli, theatrorum insania laborantes, Turn. [Vide Nov. Thes. Gr. L. 352. Lobeck. Phryn. 626.] *Ἐπιθάνατος*, Mortem accersens, afferens, seu, ut Bud. exp., Lethifer, *θανατηφόρος*, ut *ἐπικίνδυνος*.

Theophr. C. Pl. 6, 4. (5.) Οἶδ' ὑπνωτικοί, πλείους δὲ διδόμενοι, καὶ θανατηφόροι, καθάπερ ὁ μανδραγόρας· ἐνιοὶ δὲ ὁμολογουμένως ἐ., πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ πολλὰ χού ρίζας φαγόντες ἄς ἡγνύουν—ἀπέθανον. || Morti vicinus, Qui in ipso mortis limine jam est, seu, ut Suid. exp., προσδόκιμος τοῦ ἀποθανεῖν, Dem. (1225.) Ἡ μὲν γε μήτηρ ἔκαμνε, καὶ ἐ. ἣν ἐμοῦ ἀποδημούντος, Et in mortis periculo erat, Morti vicina erat, πρὸς θάνατον ἔρρεπε, ἐπικινδύνως εἶχεν, ἐπ' ὀλίγης ἣν ἐλπίδος: hæc enim synonyma apponit J. Poll. τῷ ἐπιθανάτως ἔχειν, quod idem est cum ἐπιθανάτον εἶναι. Ἐπιθανάτως: ἐ. ἔχειν, J. Poll., In limine mortis esse, In mortis periculo versari, Morti vicinum esse: ἐπιθανάτον εἶναι, Dem. In VV. LL. est ETIAM Ἐπιθανάτιος, Morti addictus, obnoxius. [“ Ad Dionys. H. 3, 1327. 3, 1389.” Schæf. Mss. Liban. 4, 588. * Ἐπιθανάτιος, Ælian. V. H. 13, 27.] Εὐθανάτος, Bene et honeste moriens, Bonam honestamque mortem afferens: εὐθ. θάνατος, Bona beataque mors. Menander ap. Athen. (549.) μόνος μοι θάνατος οὗτος φαίνεται Εὐθανάτος, ἔχοντα πολλὰς τὰς χολάδας κείσθαι παχύν, Ὑπτιον, μόλις λαλοῦντα, καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω, Ἐσθίοντα, καὶ λέγοντα, σήκομ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. Εὐθανάτος, Bona et felici morte, Facili morte: J. Poll. enim opp. τῷ δυσθανατεῖν, citans e Cratino. [“ Joseph. 224, 20.” Wakef. Mss.] Εὐθανάτέω, Felici vel Honestam morte morior, seu, ut Bud. interpr., Honestam morior, Polyb. 5, (38, 9.) p. 91. a tergo, Εὐθανάτῃσαι σπουδάζων, καὶ μηδὲν ἀνάξιον ὑπομένειν τῆς περὶ αὐτὸν προγεγενημένης τόλμης. In VV. LL. non male, Honestam glorioseque mori. In iisd. est Ἀπευθανάτιζω pro Felicem mortem oppeto, ex 2 Macc. (6, 28.) sed quædam exempl. habent ἀποθανάτιζειν, non ἀπευθανάτιζειν, quod Hes. simpliciter exp. ἀποθνήσκειν, Mori. Εὐθνήθανάτος, ὁ, ἡ, Subitam mortem inferens, Statim mortem inferens, Plut. Antonio (77.) Ἦν δ' οὐκ εὐθ. ἡ πληγὴ. Item pro ταχυνάτατος. [* Κακοθάνατος, Plut. 9, 78.] Μελλοθάνατος, Qui brevi moriturus est; Decrepitus, Capularis, Bud. [* Ὀξυνάτατος, Strabo 17. p. 1179. * Πικροθάνατος, Const. Manass. Chron. p. 74.” Boiss. Mss.] Ταχυνάτατος, Subito moriens, Hippocr. Οἱ παχέες σφόδρα, κατὰ φύσιν τ. γίνονται, Celsus, Obesi subito sæpe moriuntur. Active etiam interdum ponitur, pro Subitam mortem afferens, ut εὐθνήθανάτος. [“ Schol. Il. A. 505. O. 441.” Wakef. Mss.]

Θανατώδης, Lethalis, Mortiferus, Hippocr. Θανατώδες καὶ τὸ τὰ σκέλεα κειμένον συγκεκαμμένα εἶναι ἰσχυρῶς, Celsus, Eadem mors denuntiatur, ubi genua contracta sunt, Hippocr. (830.) Ἐν πυρετοῖσιν ὀξέσι χεῖρες κροκίδας ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀποτίλλουσαι θανατώδες, Celsus, Mortis indicium est, si manibus quis in febre et acuto morbo in veste floccos legit. [Ælian. H. A. 7, 5.]

Θανατοῖς, Lethalis, Mortiferus, Sopb. Antig. (1261.) Ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων Ἀμαρτήματα στερεὰ, Θανατοῖεντ: θ. μόρος, Eur. (Iph. A. 1287.) Lethale fatum, i. e. ipsa mors.

Θανατικός, Lethalis, Mortiferus, Lat. Capitalis, ut cum Capitale crimen dicitur, Plut. Pericle, Ὁρετὴν θ. δίκην ἔφυγεν: Alexandro (42.) Τὰς δίκας διακρίνων ἐν ἀρχῇ τὰς θ., Causas capitales, In quibus de vita agitur, disceptatur an reus mortem meritis sit ob ea, quæ patravit. [“ Diod. S. 2, 610. Θανατικόν, T. H. ad Plutum p. 191.” Schæf. Mss. * “ Θανατικῶς, Eust. Il. 243, 31.” Wakef. Mss.]

[* Θανατηρὸς, Eust. ad Hom. 1336, 20. * “ Θανατήριος, Porson. ad Med. p. 66. ‘ Θανατήριον est vox nihili, pro qua leg. θανατηρόν.’ Vox desumpta est e Lex. dicto Ἄλλος Ἀλφάβητος, ubi præter Eur. Med. citatur etiam Πλάτων Πολιτικῶν δευτέρῳ. Addit Porsonus: ‘ Certius quiddam fortasse haberemus, si Platonis locus repertus esset.’ Vide Bast. et Schæf. ad Greg. Cor. de Dialectis p. 156.” Bast. ad calem Scap. Oxon., Lobeck. Phryn. 651-2.]

Θανατάω SIVE Θανατιάω, Mori cupio, Mortem mihi opto: ut βασιλείᾳ, τομᾳ, et similia. Auctor Axiochi (11, 186.) Καὶ ἐξ ἐκείνου θανατᾷ μου ἡ ψυχὴ, Ex illo tempore animus meus mortem optat, Synes.

Ep. 4. Ὁ μὲν ναύκληρος ἐθανάτα κατάχρησται, Mori cupiebat ut ære alieno obrutus. Et ap. Suid. Οὐεσπασιανὸς ἐκέλευε μὴ συμπλέκεσθαι θανατῶσιν ἀνθρώποις· οὐδὲν γὰρ ἀλκιμώτερον ἀπογνώσεως. Dici vero et θανατιῶν, idem Suid. annotat, ap. quem est, Οὕτως ἄγαν αὐτοῖς συμβεβήκει, τὸν μὲν, φονῆν, τὸν δὲ θ. Lucian. (3, 354.) Μακρὰν χαιρεῖν φράσας θανατιῶντι σοφιστῇ, τὸν ἐπιτάφιον ἑαυτοῦ πρὸ τελευτῆς διεξιόντι, de Eo, qui de se suaque vita et periculis, in quibus versatus fuerat, orationem habebat. [“ Cat. tier. Gazoph. 9. Dionys. H. 3, 1418. Bergl. Alciph. 56. ad Mær. 356. Valck. Oratt. 343.” Schæf. Mss. * Θανατήσιος, Jul. African. Cest. 14, 294. Lobeck. Phryn. 652. * Θανατήσιμος, ibid. J. Poll. 5, 132.]

Θανατώ, Mortem infero, Morte mulcto, afficio, Plut. Καὶ γὰρ εἶρξαι τῷ δικτάτωρι πρὸ δίκης καὶ θανατῶσαι ἔξεστι, Dictatori indicta causaprehendere jus est, In carceremque coniectos morte mulctare, Bud.: Symp. Θανατοῦντες τὰ ἐμψυχα, Trucidantes animantes. || Morti adjudico, addico, Capitis damno, seu, ut Bud. interpr., Rei capitalis damno absentem, Xen. K. A. 2, (6, 2.) Ἐκ τούτου καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐν Σπάρτῃ τελῶν, ὡς ἀπειθῶν. Ἡδὴ δὲ φυγὰς ὦν ἔρχεται πρὸς Κύρον. Plut. Themist. (124.) Ὁν κρίνας, ἐθανάτωσε, Quem in judicium accessitum, capitis damnavit. || Θανατῶσαι in N. T. exp. alicubi Mortificare: Rom. 8, (13.) Εἰ δὲ πνεύματι τὰς πράξεις τοῦ σώματος θανατοῦτε, Sed si spiritu actiones corporis mortificetis: 7, (4.) Ἐθανατώθητε τῷ νόμῳ διὰ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, Mortificati estis legi: 1 Ep. Petr. 3, (18.) Θανατωθεὶς μὲν σαρκί, ζωοποιηθεὶς δὲ τῷ πνεύματι, Mortificatus quidem carne, vivificatus autem spiritu. [Æsch. Pr. 1053.] Θανάτωσις, Mortis illatio, Occidio, Occisio, Internecio, Thuc. 5, (9.) p. 168. Ἄνευ ἀνδραποδισμοῦ ἡ θ., Plut. (7, 170.) Γενόμενον ἐν καταδίκαις καὶ θ. πολιτῶν. AT Θανατούσια, τὰ, Festum atque agon ap. inferos, Lucian. (2, 119.) VV. LL. [* Ἐθανατώω, Dionys. H. 2, 181. * “ Προθανατώ, Const. Manass. Chron. p. 27. * Συνθανατώ, Nicet. Eugen. 9, 213.” Boiss. Mss.]

Θανάσιμος, ὁ, ἡ, Lethiferus, Lethalis, Soph. Aj. (517.) Καθεῖλεν ῥόδον θανασίμου οἰκήτορας: (1033.) Πρὸς τοῦδ' ὅλωλε θανασίμῳ πεσήμετι, Casu mortifera: θ. μόρος, Eur. (Hec. 1135.) Apud Medicos quoque θ. dicuntur Quæ exitialia s. mortifera sunt, ut sunt venena, venenata. Diosc. 1, 95. Ποιεῖ δὲ πρὸς θ. φάρμακα, Ad pharmaca exitialia, seu, ut alii, Ad lethalia venena: 1. Tois θανάσιμον πεπωκόσι. || Mortalis; ap. Plat. enim de Rep. 10. Οὕτω πόρρω πον ἐσκήνῳται τοῦ θ. εἶναι, Tantum abest ab eo, ut sit mortalitati obnoxia, Bud. [“ Wakef. Ion. 628. Phil. 819. Porson. Med. p. 66. Pierson. Veris. 11. Beck. Bibl. Philol. 1, 88. Valck. Anim. ad Ammon. 222. Hipp. p. 320. Brunck. Œd. T. 959. De quant., Struchtm. Anim. Cr. 143.” Schæf. Mss. * “ Θανάσιμῳς, Lethaliter, Antiphon 693.” Seager. Mss. * “ Ἐθανάσιμος, Hes. v. Ἐγκηρος, sed cf. T. H. ad Plutum p. 6.” Boiss. Mss.]

Ἀθανασία, Immortalitas: ut Dei, ut animi, qui non moriuntur. Quæ autem immortalitas sit, qua homines immortales dicuntur, docet Isocr. Panath. (101.) Τελευτήσαντα δὲ τὸν βίον, μετέξειν α., οὐ τῆς τοῖς θεοῖς παρουσίας, ἀλλὰ τῆς τοῖς ἐπιγιγνομένοις περὶ τῶν διενεγκόντων ἐπὶ τινι τῶν καλῶν ἔργων, μνήμην ἐμποιοῦσης, ad Phil. (56.) Κατὰ δὲ τὴν εὐδοξίαν καὶ τοὺς ἐπαίνους, καὶ τὴν φήμην τὴν τῷ χρόνῳ συμπαρακολουθοῦσαν, α. μεταλαμβάνομεν. [* Ἀθανασία, Chrys. Hom. 17. ad 1 Tim. 6. Hoeschel. ad Orig. c. Cels. 477.” Kall. Mss.] Εὐθανασία, Bona mors et facilis, Bud. Mortis facilitas, Suet. Aug. fin. Quoties audisset cito ac nullo cruciatu defunctum quempiam, sibi et suis εὐθανασίαν similem, hoc enim et verbo uti solebat, precabatur. [“ Brunck. ad Poet. Gnom. 341. Wessel. Obs. 166.” Schæf. Mss. * Κακοθανασία, Paul. Alex. l. 3.]

[* Ἀντιθήσκω, Etym. M. 114, 14.] Ἀποθνήσκω, Morior, Xen. K. Π. 8, (8, 7.) Οὐδαμῶς γοῦν πλείους, ἢ ἐκεῖ, οὐτε ἀποθνήσκουσιν, οὐτε διαφθείρονται ὑπὸ φαρμάκων, Ἐ. 7, (4, 3.) Δαιμονιώτατα ἀπο-

θνήσκει, Isocr. Paneg. Καλῶς ἀποθανεῖν. *Jungitur et cum dat. θανάτῳ: Xen. Ἑλλ. 6, (2, 24.) Κάκεινος μὲν ὑπὸ λύπης θανάτῳ αὐθαίρετῳ ἀποθνήσκει. Quod et αὐθ. dici potest uno vocabulo. Pro eod. dicitur et ἐκουσίως, Plut. de Superst. Οὕτω κακῶς ἔσχε τὴν ψυχὴν, ὥστε ἐ. ἀποθανεῖν, αἷμα ταύρου πιών. Philo de Mundo junxit hoc verbum accusativo Vitam significante, Ἀποθνήσκειν βίον τὸν μετὰ σωμάτων. || Interimor, Interficio, ut de θνήσκω etiam dixi antea, Xen. Ἑλλ. 6, (4, 35.) Ἀποθνήσκει, αὐτοχειρία μὲν, ὑπὸ τῶν τῆς γυναικὸς ἀδελφῶν βουλῇ δὲ, ὑπ' αὐτῆς ἐκείνης. Sic Plato Epist. ὑπὸ τινος ἀποθνήσκειν, ad verbum, Ab aliquo mori, pro Interfici, quo locutum modo Lucan. docui in Θνήσκω. Interdum ponitur gen. non personæ, sed rei, Ἀποθνήσκω ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, Intereo, Absumor fame. Nonnunquam præter gen. personæ, habentem præfixam præp. ὑπὸ, ponitur dat. instrumentalis, ut loquuntur Gramm.: Φαρμάκῳ ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανών. Sed pro hoc dat. ponitur interdum gen. cum præp. ἐκ: nam dicitur etiam, Ἀποθανών ἐκ φαρμάκου ὑπὸ τοῦ παιδός. Notandum est autem Xen. l. c. dicere noluisse ἀποθνήσκουσι φαρμάκῳ, sed dixisse ἀποθνήσκουσιν absolute, et subjunxisse διαφείρονται ὑπὸ φαρμάκων. Sciendum est præterea Ammon. ita distinguere ἀπέθανε a τέθνηκε, ut sit ἀπέθανε νῦν, at τέθνηκε, πάλαι. ["Ad Phalar. 314. Lennep. 153. Wakef. Trach. 1013. Abresch. Æsch. 2, 100. Fisch. Ind. Palæph. Conf. c. καταθν., Heyn. Hom. 8, 337. Ἀποθνήσκων pro ἀποθανών, Cattier. Gazoph. 19. Herod. 214. (errat Reiff. in Ind. ad Artem. v. Ῥάκεσιν,) Xen. K. A. 1, 9, 31. ubi cf. Schn. Ἀντιθ. πρὸς, ὑπὸ τινος, Fisch. Palæph. 61. eis, ad Lucian. 1, 406. θάνατον, ad Charit. 259. Ἀποθανεῖσθαι, Fisch. Palæph. 165. Ἀποτεθνηκώς ὑπὸ ἀθυμίας, Bast Lettre 127. Med., ad Lucian. 1, 804." Schæf. Mss.] "Ἀποθανοῦμαι, Moriar, et Ἀποθανεῖν, "Mori, referuntur ad Ἀποθνήσκω: mutuatitia autem sunt ab inus. th. ἀποθανέω." ["Ἀποθνήτεον, Orig. c. Cels. 406. 434." Kall. Mss. * "Ἀποθανήτεον, Idem 8. p. 394. * Ἀνταποθνήσκω, Antiphon 709." Seager. Mss.] Ἐναποθνήσκω, Immorior, Morior in: τῇ νήσῳ, Morior in insula. Thuc. autem præp. ἐν addidit ex abundanti, 3, (104.) Μῆτε ἔναποθνήσκειν ἐν τῇ νήσῳ, μήτε ἐντίκειν. At vero ἐ. ταῖς βασάνοις reddi potest Immori tormentis, Mori inter tormenta. [* Ἐξαποθνήσκω, Cod. Ravenn. Aristoph. Ὀρν. 1656.] Ἐπαποθνήσκω, Supermorio, Morior super (aliquem,) post aliquem, et quasi ejus mortem morte mea subsequor; post rem aliquam peractam. Athen. 255 (= 602.) Ὡς καὶ ἐπαπέθανεν ὁ ἔραστῆς Ἀριστόδημος, Plato Symp. Ἐτόλμησεν ἐλέσθαι, βοηθήσας τῷ ἔραστῃ Πατρόκλῳ, καὶ τιμωρήσας, οὐ μόνον ὑπεραποθανεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπαποθανεῖν τετελενηκότι, [cf. 10, 242.] Philostr. de quodam pancratiaste, Ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ. Προαποθνήσκω, Præmorio, Ante morior, Xen. (K. Π. 3, 1, 14.) Ἐνιοὶ γὰρ φοβούμενοι μὴ ληφθέντες ἀποθάνωσι, πρ. ὑπὸ τοῦ φόβου. [* Προαποθνήσκω, Dio Cass. 501.] Συναποθνήσκω, Commorio, Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Ἀλλὰ μένουσα ἡ ψυχὴ ἐν τῷ σώματι σ., Terent. prol. Adelph. Συναποθνήσκοντες Diphili Comædia est, Eam Commorientes Plautus fecit fabulam: scio tamen solere illic Synapothnescontes scribi literis Lat. Apud Athen. est et Alexidis Comædia eod. nomine. Ab eod. Athen. commemorantur οἱ συζῶντες καὶ σ., sc. Soldurii, quorum Cæsar Comm. meminit. Ὑπεραποθνήσκω, Morior pro (aliquo). Cum gen., quem habet vi præp. Xen. K. (1, 14.) Ἀντίλοχος δὲ τοῦ πατρὸς ὑπεραποθανών, τοσαύτης ἔτυχεν εὐκλείας ὥστε κ. τ. λ. Interdum vero gen. omittitur, s. potius subaudiendus relinquitur: Plato, Οὐ μόνον ὑπεραποθανεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπαποθανεῖν: vide Ἐπαποθνήσκω. Item ὑπεραποθνήσκοντες peculiari signif., Qui pro patria, amicis mortem sponte obeunt. Aristot. Eth. 9, (8.) p. 80. Bud.

Ἐκθνήσκω, Emorio, (Od. Σ. 99.) γέλῳ ἐκθανον, Terent. Risu emori. Affertur et ex Hermog. ἐξέθανεν ἡ μήτηρ pro ἔθανεν, ἐξέθανον pro Exanimatus sum. "Ἐκθανεῖν, Emori: Suidæ ἀποθανεῖν. Ἐκτε- θνεὼς, ap. Plat. de LL. 10. putatur esse Intermor-

PARS XIV.

"tuus: ibi distinguatur ἀπὸ τοῦ ὄντως τεθνηκότος. "Suid. ἐκτεθνεὼς esse dicit τὸν ἐν ἐσχάτοις ὄντα." ["Coray Theophr. 172. Cattier. Gazoph. 76. Lucian. 1, 734. 2, 28. 3, 317. Plato de LL. 476. Ast., Wakef. Trach. 568. ad Charit. 343. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 94. Abresch. Animadv. ad Æsch. 57. Reitem. ad Zosim. 100. Steinbr. Mus. Tur. 1, 174. ὑπὸ του γέλωτος, Valck. Phæn. p. 567. Plut. Mor. 1, 207. Alciph. 440." Schæf. Mss. * Συνεκθνήσκω, Eur. Cycl. 568.]

Ἐνθνήσκω, Immorior; sed pro eo usitatus est in prosa ἔναποθνήσκω, de quo supra. ["Brunck. ad Hec. 246. Steinbr. Mus. Tur. 1, 174." Schæf. Mss. Schol. Soph. CEd. C. 823. Eur. Rhes. 869.]

Καταθνήσκω, Morior; accipitur enim pro simplici θνήσκω: estque poetarum potius quam ceterorum scriptorum. Il. X. (355.) Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ, O. (664.) Ἥμιν ὅτεφ ζῶουσι, καὶ ᾧ κατατεθνήκασι. Sed in ceteris temporibus cum syncope potius usurpatur: κάθθανεν, Mortuus est; καθθάνη, Moriatur; καθθανεῖν, Mori, Soph. (Tr. 16.) pro κατέθανεν, καταθάνη, καταθανεῖν. Sic Κάθθανε καὶ Πάτροκλος, (Il. Φ. 107.) καθθανεῖ, Eur. (Med. 1383.) Morieris, καθανουμένη, Moritura, pro καταθανεῖ, καταθανουμένη. Ceterum cum inveniat h. v., possumus etiam deducere ab eo Καταθνήσκω, de quo supra, ut θνήσκω a simpl. θνήσκω. "Καθθανεῖν, Ἔο-lica ap. poetæ syncope pro καταθανεῖν, Mortuum esse, vel Mori: a th. καταθνήσκω. Sic καθθάने, Morere, in Epigr. Et μὴ καθθάνη, Ne moriatur. "Item voce media, καθθανεῖ, Morieris, ap. Eurip. "Et καθανουμένη, Moritura, ap. Eund." [Alc. 148. "Cattier. Gazoph. 80. Heyn. Hom. 5, 205. 8, 315. πρὸς, ὑπὸ τινος, Fischer. ad Palæph. 601." Schæf. Mss. * Ἀντικαταθνήσκω, Æsch. Choeph. 139. * Ἐγκαταθνήσκω, Apoll. Rh. 2, 834.] Παρακαταθνήσκω, Juxta morior, VV. LL. ex Epigr. [Anal. 1, 497. * Συγκαταθνήσκω, Moschus 3, 66. Eur. Hel. 1418.]

Προθνήσκω, Morior pro. Cum gen. vi præp., quemadmodum de ὑπεραποθνήσκω dixi: Epigr. Ἀβδήρων προθανόντα. || Præmorio, προαποθνήσκω. ["Xen. Eph. 118. 290. Cattier. Gazoph. 89. Morior pro, Valck. Phæn. p. 364. Alcest. 384." Schæf. Mss.]

Συναποθνήσκω, Commorio, i. q. συναποθνήσκω, de quo supra, Soph. Phil. (1443.) οὐ γὰρ ἡσύεβεια συνθνήσκει βοροῖσι. Κἂν ζῶσι, κἂν θάνωσι, οὐκ ἀπόλλυται. ["Dawes. M. Cr. 464. Wakef. Phil. 1443. S. Cr. 4, 246. Eur. Phæn. 1675. Valck. p. 493. ad Corn. Nep. 322. Steinbr. Mus. Tur. 1, 170. De rebus quæ pereunt, Bruuck. El. 1150." Schæf. Mss.] [* Ὑπερθνήσκω, Eur. Alc. 682. Andr. 498. Phæn. 961. 1050. "Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 29." Boiss. Mss.]

ΘOINH, ἡ, Epulum, Convivium, Cæna, Philox. [ap. Athen. 643.] ἐν τῷ Δείπῳ, cum ea, quæ secundis mensis apponi solent, enumerasset, Ἀλλὰ τε ὅσσα πρέπει παρὰ θοῖναν * ὀλβιόπλουτον, Convivium opiparum, Cœnam opiparam, Epicharmus ap. Athen. (36.) ἐκ μὲν θυσίας θοῖνη, ἐκ δὲ θοῖνης πόσις ἐγένετο, Philo V. M. 1. Ἀνεζεύγνυσαν ὥσπερ ἀπὸ θοῖνης καὶ ἰλαρᾶς εὐωχίας ἐστιαθέντες, Tanquam ab epulo. || Accipitur etiam, ut δείπνον, simpliciter pro τροφή, Cibus, Dapes. Sic enim Schol. Hesiod. A. 114. λιλαιόμενοι πολέμοιο Φυλόπιδά στήσειν, τὰ σφιν πολὺ φίλτερά θοῖνης, Quæ ipsis dapibus epulisque cariora s. gratiora sunt. Potest tamen et hic in priori signif. accipi, ut pugnam eis gratiorem esse quam lautum epulum intelligamus. || Metaph. Xen. K. Π. 4, (2, 19.) Τὸ δὲ τῶν πονούντων καὶ κινδυνεύοντων ἐπιμεληθῆναι τινα, ὅπως εἰσιόντες τὰ ἐπιτήδεια ἔξουσιν, αὕτη ἂν ἡμᾶς ἡ θοῖνη πλείω εὐφράνειεν ἢ τὸ παραχρῆμα τῇ γαστρὶ χαρίσασθαι. Paulo ante vero dixerat, Ἐξέστιν ὑμῖν ἀρίστον τυχεῖν καὶ τοῖς μάλα ἐσπουδασμένοις σιτίοις καὶ ποτοῖς χρῆσθαι. Id ipsum etiam εὐωχίαν ibid. nominat. Quod vero ad etymon attinet, Athen. θοῖνην dictam tradit ὅτι διὰ θεοῦ οἰνοῦσθαι δεῖν ὑπελάμβανον. Et Seleucus ap. Eund. dicit, Τὸ παλαιὸν οὐκ εἶναι ἔθος οὗτ' οἶνον ἐπὶ πλείον, οὗτ' ἄλλην ἡδυνάθειαν προσφέρεισθαι, μὴ θεῶν ἕνεκα τοῦτο δρῶντας.

12 R

“Θοίνα, in Epigr. Dorice pro θοίνη, Cœna et Da-
 pes.” [“Ad Xen. Œc. 9, 7. Mær. 183. et n.,
 Dawes. M. Cr. 336. Wyttenb. Select. 388. Lennep.
 ad Phal. 130. Wakef. Ion. 1001. Jacobs. Anth. 12,
 113. 318. Heind. ad Plat. Phædr. 252.” Schæf.
 Mss.] Εὐθιοῖος, ὁ, ἡ, Splendida cœna s. epulo in-
 structus, Lautus, ut εὐδειπνος. [Æsch. Choeph. 254.
 Epith. Herculis, Plut. 7, 85. Cf. Βουθόλης.] Πάν-
 θοῖνος, Qui totius cœnæ est. Babrius ap. Suid.
 Λέων μὲν αὐτὸς εἶχε πανθοῖνην δαῖτα * Ἐγκαταλαφύσ-
 σων, Totius cœnæ dapes, Universi epuli dapes. [Opp.
 ‘A. 2, 221. * Πανθοῖνη, Lobeck. Phryn. 499. “Toup.
 Opusc. 1, 319.” Schæf. Mss.] Πανθοῖνία, ἡ, i. q.
 πανδαισία, Solemne epulum, Cœna, ad quam omnes
 conveniunt, ap. Suid. Βουλομαι ἐστιάσαι σε πανθοῖ-
 νίαν. [Ælian. H. A. 2, 57. 5, 54.] Πανθοῖνι, In
 tota cœna, Per totam cœnam, universum epu-
 lum, Solemni epulo, ad quod omnes conveniunt.
 [Πανθοῖνι, Πανθοῖνι, Apollon. de Coniunct. 500.]
 Πανθοῖνέω, Solemne convivium agito, Epulor. [Phay.
 571.] Πρωτοθοῖνία, Prima convivii portio, J. Poll.
 Τὸ δὲ ἐν ταῖς εὐωχίαις ἡ κρεωνομία πρῶτον τῶν μερί-
 δων λαμβάνειν, πρ. ὀνομάζεται. Primitivum aliquis
 dicere possit, ad imitationem Apuleii, qui Ante-
 cœnium dixit. [Paus. Phoc. 38.] Σύνθοῖνος, Conviva,
 Concœnator, ut σύνδειπνος. Herodicus ap. Athen.
 (234.) Τὸ τοῦ παρασίτου ὄνομα νῦν μὲν ἄδοξόν ἐστι,
 παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις εὐρίσκαμεν τὸν παράσιτον, ἱερὸν
 τι χρῆμα, καὶ τῷ σ. παρόμοιον. Σύνθοῖνιος, Conviva,
 VV. LL. [* Φιλόθοῖνος, Corai. ad Ælian. V. H. p. 334.]

Θοινάω, Epulor, Convivor, Cœno. Interdum cum
 casu accus. jungitur, ut Lat. Cœno et Epulor, i. e.
 In cœna s. epulo absumo; simpl. Comedo, Devoro.
 Hesiod. (A. 212.) δελφίνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθύς,
 Epulabantur mutos pisces, ut Seneca dicit Avibus
 ferisque epulandum aliquem trahere. Usurpatur
 etiam vox media active: unde Æsop. θοινήσατο, Vo-
 ravit, Epulata est, de aquila. Et cum gen. θοινήσα-
 το θήρης, Epigr. Cœnatus est carnes in venatu cap-
 ptas, Epulatus est carnes in venatu captas, simpl.
 Comedit. Athen. metaph. accepit, de eversione cu-
 jusdam urbis loquens, et captivis virginibus pueris-
 que, qui nudi in conspectum omnium statuebantur,
 202(=522.) Καὶ ὁ βουλούμενος καθάπερ εἰς ἀνγῆ πα-
 ραπηδῶν ἀγέλην, ἐθοίνῃτο ταῖς ἐπιθυμίαις τῇ τῶν
 ἀθροισθέντων ὥραν, Quasi vorabat et depascebatur,
 Bud. Idem θοινᾶσθαι vertit Absumere edendo, in
 Æsopo, Τοὺς ἐργάτας βοῦς ἐθοινήσατο. Dicitur quoque
 de morbis et ulceribus, quemadmodum etiam ἐσθίειν
 et Lat. Exedere, Depascere. Unde Aristot. A. P. (37.)
 scribit pro eo, quod Æsch. Philoct. (Fr. 5.) dicit,
 Φαγέδαινα, ἡ μου σάρκας ἐσθίει ποδός, Eur. eod. iambo
 utentem, posuisse Θοινᾶται. [“Wakef. Ion. 1001.
 Jacobs. Anth. 8, 96. 9, 498. Valck. Diatr. 126.
 Anim. ad Ammon. 225. ad Herod. 64. ad Mær.
 383.” Schæf. Mss.] “Θωνᾶσθαι Hes. ex Æschyli
 “Δικτυοῦλκοῖς affert pro εὐωχεῖσθαι. Videtur igitur
 “positum pro θοινᾶσθαι.” [* Θοίνημα, Lobeck.
 Phryn. 204. “Θοινήματα, Cibos, Ferula, dixit Po-
 “sidonius ap. Athen. 153.” Schw. Mss.] Θοινητὸς,
 Ad comedendum aptus, Quem epulari possis. Θοι-
 νητικός, Ad epulationem pertinens, idoneus: θοινη-
 τικά [θοινατικά] ὄργανα, Instrumenta, quæ ad epula-
 tionem pertinent, Cic. ap. Xen. (Œc. 9, 7.) interpr.
 Θοινήτωρ, Epulo, Conviva, Comestor, Devorator,
 ap. Suid. “Ὡλεο γὰρ διὰ λοιμὸν ὅλης θοινήτορα χέρσου.
 [“Jacobs. Anth. 8, 96.” Schæf. Mss. Nonn. Jo. 19,
 2. 72, 22. * Θοινητήρ, unde] Θοινητήριον, Epulæ,
 Dapes, Id ipsum, quod epulamur, cœnamus, κατά-
 βρωμα, τροφή, Hes. [“Cattier. Gazoph. 31.” Schæf.
 Mss.] Pro quo Θοινατήριον dicit Eur. [Rhes. 515.]
 Reperitur vero ΕΤΙΑΜ Θοίναμα, Epulum, Convi-
 vium, εὐωχία. [Eur. Or. 812. Ion. 1496. Athen.
 153. Θοινατήρ, Æsch. Ag. 1511. Θοινάτωρ, Eur.
 Ion. 1206. 1217. * Ἐκθοινάω, Æsch. Pr. 1023.] Κα-
 ταθοινάω, Absumo epulando, in cœna, Depascor,
 simpl. Comedo; nam καταθοινήσαντες, καταφαγόντες,
 Hes. Ead. signif. usurpatur etiam voce media: τοῦ-
 τον καταθοινήσατο, Æsop. [“Med., Diogen. 7, 52.”
 Wakef. Mss. * “Καταθοινέομαι, Ind. ad Leon. Diac.

A 6.” Boiss. Mss. * Συνθοινάω, unde * Συνθοινάτωρ,
 Eur. El. 638.]

[* Θοινάζω, Convivor, Epulor, Xen. Ages. 8, 7.
 Anonym. ap. Suid. v. Εὐφήμια. * Θοινίζω, Epulo
 accipio, Herod. 1, 129.]

“ΘΩΜΑΙ, Cœno, Epulor. Hes. enim θωμένους affert
 “pro θοινωμένους, εὐωχουμένους: et θῶνται pro θοι-
 “νῶνται, εὐωχοῦνται, εὐθηνοῦνται. Etym. quoque
 “hujus v. meminit, scribens, θῶσθαι Dore vocare
 “τὸ εὐωχεῖσθαι, a θῶ quod est εὐωχοῦμαι. Θῶσασθαι
 “Hes. itidem exp. εὐωχήσασθαι, μεθυσθῆναι. Θωστή-
 “ρια Eid. sunt * εὐωχήτήρια.” [Vide omnino Schn.
 Lex. v. Θοίνη.]

ΘΟΛΟΣ, ὁ, Sordes turbidæ, Turbamentum sordi-
 dum: quale cœnum est aut fæx. Athen. (298.) tra-
 dens anguillas degere in locis limpidis et puris, scri-
 bit piscatores, cum eas venantur, aquam turbare, ut
 suffocentur: Λεπτὰ γὰρ ἔχουσαι τὰ βράγχια, αὐτὰ
 ὑπὸ τοῦ θ. τοὺς πόρους ἐπιπωματίζονται, A cœno illo
 sordido et turbato. || Peculiariter Fuscus et turbidus
 humor, quem sepia emittunt, Atramentum sepiæ,
 Plut. (10, 70.) de sepia, Τὴν γὰρ καλουμένην
 μύτιν παρὰ τὸν τράχηλον ἔχουσα πλήρη ζωφερᾶς ὑγρό-
 τητος, ἣν θ. καλοῦσιν, ὅταν καταλαμβάνηται, μεθίσιν
 ἔξω, τεχνωμένη τῆς θαλάττης διαβολωθείσης, ποιήσασα
 περὶ αὐτὴν σκότος, ὑπεκδύναι καὶ ἀποδράναι τὴν του θη-
 ρεύοντος ὄψιν. De qua sepiarum solertia Plin. etiam
 mentionem facit 9, 29. Ubi sensere se apprehendi,
 effuso atramento, quod pro sanguine his est, infusca-
 ta aqua absconduntur. Athen. (323.) Ἐν δὲ τῇ μύτι
 ὁ θ. ἐστίν· αὐτὴ δὲ κεῖται παρ’ αὐτὸ τὸ στόμα, κύσσει
 τρόπον ἐπέχουσα. Sed et polypo pisci tribuitur.
 Athen. (316.) Ἐχει δὲ καὶ τὸν λεγόμενον θ., οὐ μέλα-
 να, καθάπερ σπηρία, ἀλλ’ ὑπέρυθρον, ἐν τῷ λεγομένῳ
 μήκωνι· ὁ δὲ μήκων κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας, οἰοῖται
 στίς. Accentum autem in ultima collocari tradit
 Eust., ad differentiam τοῦ θόλος, de quo infra. Ali-
 cubi tamen θόλος etiam scriptum reperitur; sed plu-
 ribus in ll. θολός. Hes. legit θόλος: nam θόλος non
 solum exp. στρογγυλοειδὲς οἶκος, sed etiam τὸ τῆς
 σπητίας μέλαν. Cum Eust. facit Suid. || Adj. ab
 Hes. exp. τεταραγμένος, Turbatus, Turbidus. [“Inde
 compar. θολώτερος οἶνος, Athen. 420. quem ad l.
 vide Animadv. Schw.” Schw. Mss.] Collocat vero
 accentum in ultima, sicut iu præcedenti θόλος in pe-
 nult. [“Ad Timæi Lex. 143. Lennep. ad Phal. 58.
 Wakef. Alc. 1088. Jacobs. Anth. 7, 212.” Schæf.
 Mss. * Θολομυγῆς, Onatas Stobæi Phys. 98. ubi per-
 peram—μογῆς. * “Θολοποιέω, Syntipæ Fab. Ms. p.
 in. 33.” Ind. Scap. Oxon.] Θολώδης, Turbido cœno
 similis, plenus, Fæculentus. [Hippocr. 285.] “A-
 “θολος, Expers θόλου, Non turbidus: ideoque Pu-
 “rus, Limpidus.” [“Ad Lucian. 2, 61.” Schæf.
 Mss. * Θολόεις, Opp. ‘A. 3, 164. ubi tamen legitur
 et δι’ αἰθαλόεντος.]

Θολόω, Turbo, cœno sc. fæculento excitato: unde
 Gall. Troubler. Athen. (298.) de piscatoribus an-
 guillas venantibus, quæ in locis limpidis degere
 amant, ut paulo ante etiam dixi, Διὸ καὶ οἱ θηρεύοντες
 θολοῦσι τὸ ὕδωρ, ἵνα ἀποπνίγωνται. Gal. ad Gl. Θο-
 λοῦνται καὶ παχύνεται τὸ αἷμα, Turbidus redditur et
 crassus sanguis. Metaph., ut Lat. Perturbo, Eur.
 Alc. (1066.) Δοκῶ γὰρ αὐτὴν εἰσορῶν, γυναιχ’ ὄρε’
 Ἐμὴν θολοῖ δὲ καρδίαν· ἐκ δ’ ὀμμάτων Πηγαὶ κατεφ-
 ρώγασιν, Turbat mihi cor, Perturbat animus meum,
 ταραττει. || Infusco, Inquiuo, Antiphanes ap. Athen.
 (338.) Τὰς σαπίας δὲς πρῶτον. Ἡράκλεις ἀναξ, “A-
 παντα τεθολώκασιν” οὐ βαλεῖς πάλιν εἰς θάλατταν καὶ
 πλυνεῖς; Omnia sepia atramento infuscarunt, inqui-
 narunt? Θολῶσαι, πληρῶσαι, στεγᾶσαι, ταραῖσαι, σκο-
 τίσαι, Hes. [“Wakef. Alc. 1088. T. H. ad Plutum
 p. 397. Timæi Lex. 142. et n., Toup. Opusc. 2, 282.
 Conf. c. δ., Jacobs. Anth. 11, 182. Boeckh. in Plat.
 Min. 172.” Schæf. Mss. Jambl. V. P. 148. Kiessl.]
 Θόλωσις, Turbatio, Infuscatio, Inquinatio, quæ fit
 sordibus turbatis; Turbamentum, Inquinamentum,
 VV. LL., quorum altero Sallust. utitur, altero Gell.
 [* Θολώδης, unde] “Ἀθόλωτος, Non turbatus: οὐ
 “τεθολωμένος. Hesiod. (E. 2, 213.) Κρήνης ἀενάου

“καὶ ἀπορρόντου, ἢ τ’ ἀθόλωτος, Qui turbatus non sit, sed limpidus. Itidem ἀθόλωτον Hes. exp. καθαρὸν, “Suid. ἀτάραχον.” Ἀναθολώ, Turbo, pro simplici θολώ, Budæo Turbo ap. Aristot. de Gen. Anim. Διὸ καὶ ἀναθολοῦται ὁ οἶνος μὴ γινυμένης τῆς ἰλῆος : ap. Eund. voce activa, Οὐ γὰρ ῥάδιον τὴν ἀρμόττονσαν πᾶσιν ἀποδιδόναι θερμασίαν, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἐλλείπειν, τοῖς δὲ πλεονάζειν καὶ ἀναθολοῦν, οἷον σήπουσαν. [“Toup. Opusc. 2, 283. ad Timæi Lex. 143.” Schæf. Mss.] Ἀναθόλωσις, Turbatio, μολυσμός, Bud. e Damasc. 45. Θυμός δὲ, ζέσις ἐστὶ τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος, ἐξ ἀναθυμιάσεως τῆς χολῆς ἢ αἵ. [Plato de LL. 7. p. 394. * Ἀποθολώ, ap. Suid. v. Τεθολωμένος, Ἀπό τ’ ἀνίας ἀπεθολοῦθ’ ἡ καρδία, al. Etym. M. “Wakef. Alc. 1088.” Schæf. Mss. * “Ἀποθολέω, Philostr. V. A. 6, 11.” Kall. Mss.] Διαθολώ, Perturbo, Infusco, effuso sc. θάλω, Plut. (10, 71.) de sepia, Τῆς θαλάττης διαθολωθείσης ποτήσασα περὶ αὐτὴν σκότος, Infuscata aqua atramento effuso ; sic enim Plin. de ead. sepia scribens, loquitur, vide Θολός. Διαθολέων τὰς ὄψεις, Turbidus invadens oculos ut pulvis, VV. LL. ; quasi a διαθολέω : nam et θολέω pro θολώ in iisd. ponitur ; sed mendosum utrumque videtur. [* Ἐκθολώ, Procl. Paraphr. Ptolem. 13, 12. p. 183.] Ἐπιθολώ, Infusco, Obfusco, Perturbo, Turbidum reddo, ἐπισκοτῶ, ταρατῶ, Hes. Citatur ex Alex. Aphr. et Luciano (2, 326.) In VV. LL. exp. etiam Considero ; sed puto eos, qui sic interpretati sunt, deceptos esse, quippe qui pro ἐπισκοτῶ, quo verbo hoc ipsum ab Hes. declaratur, legerint ἐπισκοπῶ. [Jambl. V. P. 230. * Ἀνεπιθόλωτος, Sext. Emp. adv. Math. 1, 303. “Marin. Proclo 13.” Routh. Mss.] Καταθολώ, Turbo, Turbidum reddo. [* Καταθολώ, Inquino, Anaxag. 150.] “Συνθολώ, pro θολώ,” [“Theod. Prodr. 81. 101. * Συνθόλωσις, Conturbatio, Tzet. Chil. 8, 887.” Elberling. Mss. * Ὑποθολώ, Ælian. H. A. 4, 31.] Θολερός, Turbidus, cui opp. καθαρός, Limpidus, Purus : proprie de aqua et rebus liquidis. Thuc. 2, (102.) Τό, τε γὰρ ῥεύμα ἐστὶ μέγα καὶ πολὺ καὶ θ., Lucian. (1, 55.) loquens de voluptate, Ὑφ’ ἧς δὲ ρεούσης ἀενάω τε καὶ θ. ρεύματι πᾶσαι μὲν ἀνευρύονται ὁδοί. Athen. (298.) de anguillis, Πνίγεσθαι γὰρ ἐν τῷ θ. : de quibus paulo ante ex Aristot. dicit eas χαίρειν καθαρωτάτῳ ὕδατι. Possit tamen hic etiam exponi Cæno ; cænosa enim aqua et limpida s. pura sibi opp. At per θ. πνεῦμα ap. Auctorem Prorrhæti, alii putarunt intelligi Spiritum plenum vaporis, qui expiratur ; al. Graveolentem, al. Raucum, al. Perturbatum, tanquam eo nomine difficilis respiratio intelligatur. Plerique vero non θ. sed θαλερόν per α scribunt, quasi θάλλον καὶ ἀκμάζον, Florentem et vigentem, Magnum atque vehementem. Verum Hippocr. nullo in libro, qui suus legitimusque sit, visus est vel spiritum vel quidvis aliud, θαλερόν nominasse, ut scripsit Gal. Comm. in Prorrhæti. Hæc Gorr. Θ. πνεῦμα Gal. Lex. Hippocr. exp. μέγα καὶ δεδιωγμένον. || Sordidus, Immundus, Plut. (8, 667.) Καὶ τὸ θ. περὶ τὴν διαίταν τοῦ θρέμματος, ἔχει τινὰ πονηρίαν, Sordes illius pecudis in victu, loquens de sue. Possit hic etiam verti Cænosus et sordidus victus ; nam sues cæno delectari notum est, et θόλος de Cæno fluminum et locorum palustrium dici, supra annotatum est : unde θαλερός, βορβορώδης, Hes. Cænosus, Lutosus. || Nicander Θ. (130.) Ἠνίκα, θορνυμένον ἔχιος, θαλερῶ κυνόδοντι Θουράς ὁδὰξ ἐμφύσα κάρην ἀπέκοψεν ὁμύνον, Schol. σπορίμω, quoniam sc. viperæ in coitu ore συνέχονται, vel ὀλεθρίω, Pernicioso. [“Markl. Suppl. 222. Boeckh. in Plat. Min. 172. ad Timæi Lex. 143. Wakef. S. Cr. 3, 72. ad Herod. 305.” Schæf. Mss. Anal. 2, 178. Ælian. H. A. 14, 9. Θαλερὰν πλίνθον νίθειν, Laterem lavare, Theocr. 16, 62. Θ. λόγοι, Æsch. Pr. 885.] Θαλερως, Turbide. At θ. προβαίνειν, Titubanter incedere. Suid. enim annotat dici ἐπὶ τῶν ἀστάτως καὶ τεταραγμένως προϊόντων καὶ μὴ καθισταμένην καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἐχόντων. Id ipsum est etiam ap. Hes. [Etym. M. Phot.] “Θαλερόφρον, Hesychio est μέγα : aliis “Elatum animo.” [* “Θαλερόχρους, ad Timæi Lex. 143.” Schæf. Mss. * Θαλερώδης, Theophr. de Igne 24. * Θαλερότης, Hippocr. 1028.] Θαλερέω, Turbo,

A Turbidus s. Turbatus sum : θαλερεῖν, * ταρανίζεσθαι, Hes.

Θόλος, Tholus, Camera ædificii, quæ altius crescens, rotunda forma in fastigiatum cacumen desinit ; Testudo in orbem circumacta ; Testudinis umbilicus, aut erectior camera, templorum hemisphæriis, i. e. Cuppulis, addi solita. Tholus, ut Servius Æn. 9. exp., proprie est veluti Scutum breve, quod in medio tecto est, in quo trabes coeunt : ad quod, sc. in templis, dona consueverunt suspendi. Ovid. Fast. 6. de templo Vestæ, Par facies templi, nullus procurrit in illo Angulus : a pluvio vindicant imbre tholus. Idem eod. l. curvum tholum dicit. Vitruv. 4, 7. De Tuscanis rationibus ædium sacrarum, In medio tecti ratio ita habeatur, uti quanta diametros totius operis erit futura, dimidia altitudo fiat tholi præter florem : Idem 7, 5. scribit Apaturium Alabandensem finxisse sceuam in minuscule theatro, in eaque fecisse pro columnis signa, centaurusque sustinentes epistylia, tholorum rotunda tecta, fastigiorum prominentes versuras, coronasque capitibus leoninis ornatas : quæ omnia stillicidiorum et tectis habere rationem : præterea super eam nihilominus episcenium, in quo tholi, pronai, semifastigia, omnisque tecti varius picturis fuerit ornatus. Apud Varron. 3, 5. in ornithonis descriptione, mentio fit tholi rotundi columnati. || Οἶκος εἰς ὃν ἀπολήγουσαν ἔχων τὴν στέγην, Hes., Domus tectum habens in acutum fastigium desinens. || Rotunda forma ædificium, Bud. στρογγυλοειδὲς οἶκος, Hes. περιφερὴς, Suid. || Θόλος, ἢ, Athenis Locus, in quo πρυτάνεις καὶ ἡ βουλὴ συνεισιτῶντο, Hes. ἐν ᾧ ἐδείκνυντο οἱ πρυτάνεις, Suid. : propterea quod forma rotunda extructus esset. De quo ap. Paus. Att. 53. Βουλευτηρίου τῶν πεντακοσίων πλησίον θόλος ἐστὶ καλουμένη : J. Poll. 8. Ἡ θόλος, ἐν ᾗ συνεδείκνυντο ἐκάστης ἡμέρας πεντήκοντα τῆς τῶν πεντακοσίων βουλῆς. Andoc. p. 8. Τὴν δὲ βουλὴν εἰς ἀκρόπολιν ἵεναι, ἀκεῖ καθέυδειν, τοὺς δὲ πρυτάνεις ἐν τῇ θ., Plato Ap. Socr. (20.) Πέμπτον αὐτὸν εἰς τὴν θ. προσέταξαν ἀγαγεῖν ἐκ Σαλαμῖνος. Bud. ap. Dem. 175(=419.) dicit esse Locum scribarum, e quo hæc citat, Καὶ τὸ τελευταῖον ὑφ’ ὧν γραμματεῖς χειροτονηθέντες, δύο ἔτη διετράφησαν ἐν τῇ θ. Quibus e Schol. subjungit, Τόπος ἦν, ἐνθα ἐσιτοδοτοῦντο οἱ τοῦ δημοσίου γραμματεῖς οἱ χειροτονηθέντες ἐκ τῆς πόλεως : ita appellatus διὰ τὸ θολοειδὲς καὶ στρογγύλον ἔχειν τὸ σχῆμα. Homero Ædificium rotundum, in quo vasa quotidiano usui necessaria reponebantur, ut disci, crateres, pocula, Eust., addens tamen e Lex. Rhet. θόλοι, στέγαι, ἐπάλξεις, καμάραι. Od. X. (441.) Δμῶς ἐξαγαγόντες εὐσταθέος μεγάροιο Μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς. Id autem a θέειν et ὄλον derivatum vult Eust. quasi τὸ περιθεόμενον. || In balneis vero θόλος, mascul. gen. dicitur, quod alio nomine Laconicum, Bud. Locus orbiculari ambitu in se recurvus, in quo sudor elicitur sicco calore. Alex. Aphr. Probl. 1. Καὶ μάλιστα εἰ μὴ διαφορηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ξηροῦ θ., Si in Laconico sicco non distabuerint immodica sudatione, Bud. : Idem, Καὶ μάλιστα εἰ μὴ ἀέρι σφόδρα θερμῷ καὶ τῷ ξηρῷ θ. διαφορηθῶσι τὴν ὑγρότητα διὰ τῶν ἰδρώτων, Si aere vehementer calido et vaporario sicco sudoribus immodicis exhausti sint, Bud. : ubi ξ. θ. id esse volunt, quod Cic. Assa in balneariis vocat, Seneca Sudatoria : hancque balneariam cellam oppositam esse ei, quæ μαλακτικὸς οἶκος dicitur. Unde ap. Alex. Trall. Μὴ ἐν τῷ οἴκῳ τῷ ἔχοντι τὸν θερμὸν ἀέρα, ἀλλ’ ἐς τὸν ἐξώτερον οἶκον ὑποστρέψαντι, ὃν καὶ μαλακτικὸν καλοῦσι : et, Ἀποπλῦναι δεῖ ἔλαιον, καὶ εὐθὺς ἅμα τῷ εἰσελθεῖν ἐπὶ τὸν ἔξω θ., συγχρίεσθαι τὸ σῶμα. Alciphro. Δραμεῖν εἰς τὰς θ., ἢ τὰς καμίνους τῶν βαλανείων. Athen. (501.) explicans quæ sint βαλανεϊόμοφοι φιάλαι ap. Cratinum, ex Asclepiade Myrleano, ita eas appellatas tradit, quoniam οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν καὶ τῶν βαλανείων οἱ θ. ὅμοιοι εἰσιν. Ubi annotandum est his quoque balneariis tholis a rotunda forma nomen esse inditum, quippe qui phialis βαλανεϊομόφοις similes sint : quemadmodum Vitruv. quoque in laconico cameræ curvaturam esse dicit. || Vinculi genus quoddam, quod

calvariae adhibetur, ubi summum caput, et quod inter ipsum frontemque est, vincere convenit, cuius injiciendi rationem Gal. de Fasc. exp., Gorr. ["Timæi Lex. 142. et n., Gail. ad Xen. 355. Valck. Anim. ad Ammon. 155. ad Herod. 683. Fac. ad Paus. 1, 18. Kuhn. 12. Bergl. Alciph. 94. ad Charit. 449. Jacobs. Anth. 12, 85." Schæf. Mss. Demosth. 442, 19.] *Θολοειδής*, ὁ, ἡ, Tholi formam habens, Athen. 5. *Ναός Ἀφροδίτης θολοειδής*, Templum cameræ in orbem circumactæ modo rotundum. Dion quoque 53. scribit Pantheum ap. Romanos esse θ. : id enim hemisphærio tectum est, h. e. circulata camera; inque medio hemisphærio lumen ad circinum factum. Et *πῶμα θ.*, Operculum testudinis convexæ formam habens, Cameræ instar rotundum. ["Casaub. Athen. 99. (205.) Valck. Adoniaz. p. 343." Schæf. Mss.] *Θολοειδής*, In formam tholi, testudinis s. cameræ rotundæ, In formam testudinis convexæ, Diosc. 4, 76. *Ὀρίζεται δὲ περιχαρτομένης τῆς ρίζης θ.*, καὶ τοῦ συρρέοντος εἰς τὴν κοιλότητα συλλεγομένου, ubi legitur tamen et πολυειδής: 172. *Συλλέγεται δὲ ὁ ὀπὸς τῆς κεφαλῆς ἀπὸ τῆς ρίζης ἀφαιρουμένης καὶ θ. τεμνομένης εἰς κοιλότητα* συρρεῖ γὰρ εἰς αὐτὴν ὁ ὀπὸς, καὶ οὕτως ἀναλαμβάνεται εἰς μύακας, In testudinis speciem cultro excavata, Ruell. Quibus vv. Marcellus Diosc. in radicum sectione ad excipiendum liquorem, nihil aliud intellexisse existimat, quam excavandam esse radicem ea forma, ut a superiore parte majore gyro et laxius cavum illud sit, descendensque paulatim in punctum desinat, non aliter quam ea, quæ terebro perforantur: ut ῥ. θ. εἰς κ. τ. sit, In profundum excavata radice, ut humor in cavum confluat. Addit posse θ. esse ab illa τοῦ θόλος signif., qua pro Ædificio accipitur, cuius tectum in fastigium acutum desinit: ut θ. sit In formam ejusmodi tholi inversi. Plin. de scammonio colligendo, scribit radicem circa canis ortum excavari, ut in ipsam confluat succus. Quibus quidem exprimitur τὸ τέμνεσθαι εἰς κοιλότητα, at non θολοειδής. Idem Diosc. 4, (157.) de thapsia, Ἡ κοιλανθεῖσα αὐτὴ ἐν εἰαντῇ θ. ἡ ρίζα καὶ πωμαζομένη πρὸς τὸ καθαρόν μένειν τὸν ὀπόν. ["Diog. L. 84." Wakef. Mss. * *Θολικὰν στοὰν*, Suid. v. *Δαμιανός*. * *Θολωτός*, Jo. Phoc. in Leon. Allatii Symmict. p. 23. Ὁ δὲ τοιοῦτος ναός ἐστίν ὁ πᾶς θολωτός ἐπιμήκης, * *κυλινδρωτός*.]

¶ *Θολία*, Pileus in acutum desinens, vel, ut alii exp., Umbraculum, Eust. Pileus fastigiatus, cameratus ad formam tholi, Petasus, Umbella, Muscarium, Umbraculum, VV. LL. J. Polluci est *πλέγμα τι θολοειδές*, ὃ ἀντὶ σκιαδίου ἐχρῶντο αἱ γυναῖκες. Theocr. Schol. exp. *σκιάδιον* et *πέτασον*: 15, (39.) *Τῷμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν* κατὰ κόσμον Ἀμφίβες. || Cista operculum habens convexæ cameræ instar rotundum, *κίστη ἔχουσα θολοειδές τὸ πῶμα*, J. Poll. ["Lobeck. Aj. p. 359. Valck. Adoniaz. p. 343." Schæf. Mss.]

ΘΟΡΩ, SIVE ΘΟΡΕΩ, Salio, Insilio, Il. O. (380.) *Μᾶλλον ἐπ' Ἀργεῖοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρις*, Θ. (252.) *Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρις*, Hesiod. (A. 321.) *ἐπὶ δ' ἱππέου θόρε δίφρον*, In equestrem currum insiliit, Apoll. Rh. (1, 1290.) *θόρεν ἐς Τύφιν*. Et in partic., Od. Ψ. (32.) *ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα Γρηῒ περιπλέχθη*, Desiliens a lecto. Eust. th. facit *θόρω*: at in LL. est *θορέω*: quod et in comp. quibusdam thema poni posse, apparet. || *Θορέω, ὀχεύω*, Hes. i. q. *θόρνυμαι* hinc derivatum. || Et *θεάομαι*, Suid. ["*Θόρω*, Ilgen, ad Hymn. 362. *Θορέω*, Jacobs. Anim. 191. Heyn. Hom. 7, 58. Verh. ad Anton. Lib. 302." Schæf. Mss. * *Ἀμφιθορέω*, Apoll. Rh. 3, 1372.] *Ἀναθορέω*, Resilio, Bud. e Synes. *Καὶ ἀναθορόντες ἔφυγον*, Metu retrocedentes. Item *Prosilio*, Bud. ap. Herodian. 2, (6, 10.) *Πείθουσιν οὖν αὐτὸν—ἀναθοροῦντα τοῦ σκίμματος δραμεῖν*, E lectulo prosilientem: (2, 1, 15.) *Ἐν τοιαύτῃ γοῦν αὐτὸν φασὶ μείναι ψυχῆς ἀταράξια, ὥς μηδ' ἀναθορεῖν τοῦ σκίμματος*, Ut ne prosilierit quidem e lectulo; Ut ne lecto quidem se moverit, Polit.: Plut. Cam. *Ἀναθορὼν ἐκ τῆς στιβάδος*. "Ἀναθορε, Æol. et poet. sync.

A "pro *ἀνέθορε*." ["Ad Lucian. 1, 813. T. H. ad 1, 211. ad Charit. 659. Reiz. Belg. Gr. 630. Boiss. Philostr. 335. ad Xen. Eph. 101. 195. 278." Schæf. Mss.] *Ἀποθορέω*, Desilio, Exilio, Herod. (1, 80.) *Ἀποθορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων*, Ab equis desilientes, descendentes cum impetu, quadam velocitate impetuosa. *Εἰσθορέω*, SIVE *Ἐσθορέω*, Insilio. Unde *ἔσθορεν*, Insiliit. ["Heyn. Hom. 6, 353. 8, 118." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 14, 24. * "*Συνεισθορέω*, Hesych." Wakef. Mss.] *Ἐκθορέω*, Exilio, Lucian. (1, 292.) *Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὃ τέκνον, ὅς οὐκ ἐξέθορες μεταξὺ τυφλούμενος*. VV. LL. sine Auctore, *Ἐξέθορον τοῦ ἐνυπνίου*, Ab insomnio exilii. In Iisd. e Luciano (1, 813.) *Ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκθορεῖν*, E somno exilire. Ead. ap. Hesiod. (Θ. 281.) *Ἐκθορε Χρυσάωρ*, interpr. Emicuit. [* *Διεκθορέω*, Opp. A. 4, 674.] *Προεκθορέω*, Prosilio, vel Ante prosilio. Synes. de "Insomn. *Τὸ τοῦ προεκθορόντος πράγματος εἶδωλον "δυσεπίγνωστον*." [* *Προσεκθορέω*, Plut. 10, 798. ex emend. Wytttenbach. * "*Συνεκθόρω*, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 292." Boiss. Mss.] *Ἐνθορέω*, Insilio, Apoll. Rh. (2, 120.) *ἐνθορε μέσσω*, In medium insiliit. Et Hom. ante ipsum Il. Φ. (233.) Ἡ, καὶ Ἀχιλλεύς μὲν δουρίκλυτος ἐνθορε μέσσω, Κρημνοῦ ἀπαΐξας, In medium Scamandrum insiliit, Insiluit medio, ut Lucan. Insiluere vadis. Apud Il. E. 161.) *Ὡς δὲ λέων ἐν βοῦσι θορῶν*, Insiliens in boves, Cum assultu invadens, pro *ἐνθορῶν*. Synes. Ep. 122. *Καὶ παίσας ἐκ χειρὸς λίθω * κροταφιαίαν πληγὴν, οὐ βαλὼν, ἀλλ' ὥσπερ πῦξ ἐνθορῶν*, Tanquam pugno feriens et insiliens, incursans; Impacto cum saltu pugno, Bud. *Ἐπενθορέω*, Insilio, Irruo: unde aor. 2. *ἐπένθορε* "in Epigr. cum dat., Soph. Trach. p. 364. (919.) *ἐπενθοροῦσ' ἄνω* pro *ἐναλλομένη ἄνω εἰς τὴν κλίην*, "Schol." *Ἐπιθορέω*, Assilio, Insilio, Supersilio. *Ἐπιθόρομαι*, Insilio, VV. LL. ["Pind. Il. 4, 64.] *Καταθορέω*, Desilio, Bud. e Luciano, [Herod. 3, 86.] *Καταθορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων*. "*Προθορῶν*, i. q. *προπηδήσας* s. *προεκθορῶν*, Prosiliens, Il. P. (522.) et "Apoll. Rh. 2." [4, 641. * *Ἀποπροθορῶν*, 3, 1280. C Orph. Arg. 547.] "*Ἐκπροθορῶν*, Prorumpens; Hesychio *ὀρμήσας*." ["Synes. Hymn. 3, 406." Boiss. Mss. * *Ἐκπροθορόω*, Opp. K. 4, 160. * *Συνθορέω*, Ælian. H. A. 5, 7.] *Ἐπερθορέω*, Supersilio, Transilio, Il. Θ. (179.) *Ἴπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπέρθορονται ὀρυκτὴν*: e Dem. (422.) *ὑπέρθορεν*, Saltu exiliit.

["*Θορίζω*, Hesych." Wakef. Mss.] "*Θορίσμα*, Hesychio *δέλεαρ ἰχθύσι*, Esca capiendis piscibus."

¶ *Θορνύω*, SIVE *Θόρνυμι*, Insilio, Ineo, vocab. obsœnum. *Θόρνυμαι* quoque s. *Θορνύομαι* active pro eod. capitur. Nicander Θ. (130.) loquens de vipera femina, *Ἦνίκα, θορνυμένου ἔχιος, θολερῶ κυνόδοντι Θουρὰς ὁδὰξ ἐμφῦσα κάρην ἀπέκοψεν ὀμείνον*, Ineunte masculo, Coeunte. Et Herod. (3, 109.) p. 51. itidem de viperis loquentem, *Ἐπεὰν θορνύωνται κατὰ ζεύγεα, καὶ ἐν αὐτῇ ἡ ὁ ἔρσην τῇ ἐκποιήσει, ἀπιενμένου αὐτοῦ τὴν γογὴν, ἡ θήλεα ἀπτεται τῆς δευρῆς, καὶ ἐμφῦσα, οὐκ ἀνίει πρὶν διαφάγη*, Cum coeunt libidine agitata. Et Poeta quispiam ap. Eust. *τὴν μύραιναν σὺν οὐλοβόροις ἐχέεσσι Θορνύσασι προλαμπύσαν ἀλὸς νομόν*, Cum viperis coire, vel, ut ipse exp., *σπερμαίνειν, θορὸν δέχεσθαι*. Quas Plin. quoque serpentium coitu impleri scribit: alibi itidem e Licinio Macro tradens, eas feminini tantum sexus esse, et concipere e serpentibus. Atque ita in h., quem Eust. citat, l. et ap. Herod. videtur dici de feminino sexu, nihilque aliud esse quam *ὀχεύεσθαι*: cum alioqui potius de mare dicatur, sicut *ὀχεύειν* et *μέγνυσθαι*. ["Bast. Lettre 101. Brunck. Soph. 3, 475. An Tragicis usurpatum, Porson. Med. 284." Schæf. Mss. Theolog. Arithm. p. 45. * *Ἐκθόρνυμι*, M. Anton. 8, 51.] *Ἐπιθόρνυμαι*, Ineo, ea signif., qua mas inire feminam dicitur, Lucian. 213(=2, 422.) *Ταῦρος ἀγγελάρχης βοῦσιν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὀληντὴν ποίμνην ἄρρενος πληροῦ σπέρματος*, Taurus armenti ductor vaccas init, Bud. Et *ἐπιθόρνυμαι* ap. Hes. *σπερμαίνουσαι καὶ ζωογονοῦσαι*. [Philostr. 212. 813. * *Ἐποθόρνυμι*, Ælian. H. A. 17, 46.]

Θορῇ, ἡ, ET Θορός, ὁ, Semen genitale, quod sc. mas feminam iniens, effundit, Genitura, Herod. 3,

(101.) p. 50. Τοιαύτην δὲ καὶ Αἰθίοπες ἀπένειται θορήν. Paulo ante vero dixerat, Ἡ γονὴ δὲ αὐτῶν τὴν ἀπένειται ἐς τὰς γυναῖκας: ut γονὴ et θορὴ idem sint. Plut. quoque θορὴ simpl. pro Semine genitili hominis accepit, i. e. γονὴ, ut Idem ait. At θορὸς Aristot. de Piscium semine dixit, Bud. Sic in VV. LL. ap. Theophr. exp. Virus genitale, quo pisces ova spargunt. Plut. (8, 526.) Οὐδεὶς ἐώρακεν οὔτε θορὸν οὔτ' ὠδὴν ἐγγεγεννησάν, Nec humorem foetificum, nec ovum. Ab Opp. etiam pro σπέρμα accipi testatur Schol. Nicandri. || Θόρος, * ἀφροδισιαστής, ὀχευτή, Hes. Initor, Admissarius. [* "Θοροποιὸς, Heyn. Hom. 6, 123." Schæf. Mss. Etym. M. * "Αθορος, Anton. Lib. c. 13. p. 96. Verh., Bast. Ep. Cr. 140. * Θοροίς, Opp. K. 3, 522. * "Θορώδης, Seminalis, Nemes. 209." Wakef. Mss.] Θοραῖος, ET Θορικὸς, Seminalis: θορικὸς πόρος, Aristot. Meatus humoris foetifici s. seminis genitilis, Athen. (315.) de orpho pisce, "Ἴδιον δ' ἐν αὐτῷ ἐστὶ τὸ τοὺς θορικοὺς πόρους μὴ εὐρίσκεσθαι. Et in VV. LL. τὰ θορικά, Partes seminales, Seminis genitilis conceptacula. At θοραῖος ap. Nicandr. Θ. (583.) est ejusd. cum θορικὸς signif., Ἡ καὶ ἐξ ἐλάφου ταμὼν πηρὶνα θοραῖην, Cervæ genitilia. "Θορὴν, Θορύνενοι, Θορύνει, perperam in VV. LL. "scripta pro θορικά, θορύνενοι, θορύνει." [* "Ενθορος, Nicander Θ. 99.] Per epenth. autem dicta videntur, quæ ap. Hes. SUNT: Θοῦρην, quod exp. βάτην s. ἀναβάτην, quasi a θούρης, Admissarius, Qui init. Θορηγὰ, Initus, αἱ τῶν ζῶων μίξεις: ET Θορηγὰ itidem Initus, ὀχεῖα. "Apud Hes. scriptum Θορῶν, ὀχεῖα." Apud Hes. est ETIAM Θοῦρὰ, ἡ ὀρεκτικὴ ἔχουσα, καταφερὴς, quasi a θοῦρός. Vereor tamen ne θοῦρὰς scripserit. "Θοῦρηντος Hes. exp. "λάγνον, Libidinosi, Salacis." [* "Θορίσκομαι, Semen concipio, Anton. Lib. 459. (193. 302. Verh.)" Wakef. Mss.]

¶ Θοῦρος, Impetuosus, Qui cum assultu impetit, impetu assultat, Il. O. (127.) ἐπέεσαι καθήπτερο θοῦρον "Ἀρηα, Apoll. Rh. (1, 466.) δῦρον θοῦρον. I. est q. ὀρηγίας s. ὀρηγίας: ut θοῦρος ἀνὴρ ap. Suid. ex Epigr. [Markl. Suppl. 578. Dioscorid. 14. Jacobs. Anth. 12, 72. Heyn. Hom. 5, 154. 463. 6, 123. Wakef. ad Mosch. Epigr. 2. Alberti Peric. Cr. 88. Toup. Opusc. 2, 74. 129." Schæf. Mss.] Cujus fem. EST Θοῦρις ET Θοῦράς: quorum prius ap. Hom. frequens est. Il. H. (164.) θοῦριν ἐπιειμένον ἀλκῆν, P. (81.) ἔπανε δὲ θοῦριδος ἀλκῆς, Υ. (162.) ἀσπίδα θοῦριν Πρόσθεν ἔχε στέρνοιο. Alterius autem sc. τοῦ θοῦρὰς exemplum e Nicandri "A. habes paulo ante in Θοῦρηνται. ["Θοῦρις, Wakef. Herc. F. 498. Jacobs. Anth. 8, 304. Heyn. Hom. 5, 463. 6, 123. 7, 57. Nicias 1. Θοῦράς, Valck. Adonias. p. 368. Alberti l. c." Schæf. Mss.] Derivantur autem HINC Θοῦραῖος ET Θουρικὸς ET Θοῦριος, i. signif. q. ipsum θοῦρος, primitivum horum derivatorum: θοῦραῖον, ἀνδρείαν, θρασεῖαν, ἰσχυρὰν, Hes.: sicut θοῦρος inter alia esse dicit θρασύ, ἐρρωμένον. At Θουρικὸς in VV. LL. est, exponiturque Impetuosus, Violentus: θοῦριος autem "Ἀρης, et θοῦριος Αἴας ap. Suid.: item θοῦριος ὄρνις in VV. LL. ex Aristoph. (B. 1289.) Pro θοῦριος vero "Ἀρης Hom. dicit θοῦρος "Ἀρης, ut paulo ante indicatum fuit. ["Θοῦριος, Jacobs. Anth. 12, 72. Toup. Opusc. 2, 129. Mitsch. H. in Cer. 106." Schæf. Mss.] Videtur pertinere huc ETIAM Θοῦριων, ἐνεργῶν, Hes. [* Θοῦρώ, i. q. ὀρμάω, Lycophr. 85.] "Αθοῦρον, Etymologo ἀπληστον, Inexplebile, "Insatiabile: qua signif. et ἄπρον." [* "Αείθουρος, Opp. K. 2, 189.] "Πολύθουρος, Multum impetuosus, "Multo s. Vehemente invadens impetu. Opp. K. 3, (516.) Νωλεμὲς ἰμείρουσι, γάμων δ' ἐτι ἐγγὺς ἐοῦσαι "Οὐ ποτ' ἀναίνονται πόσιος πολύθουρον ἐρωήν, Salacem mariti impetum."

ΘΡΩΣΚΩ, Salio, Insilio, i. q. θορῶ, Il. O. (683.) de homine, qui bene novit κελητίζειν, ὃ δ' ἐμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ Θρωσκῶν, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται: οἱ δὲ πέτονται: Φ. (126.) Θρωσκῶν τις κατὰ κύμα μέλαιναν φοῖχ' ὑπαλῖξει Ἰχθύς. Et metaph. ap. Soph. Tr. (1029.) Θρωσκει δ' αὐ, θρωσκει Δειλαία διολοῦ σ' ἡμᾶς "Αποτίβας ἀγρία Νόσος, Excitatur, Tanquam e somno exiliens invadit, Assultat, Cum assultu im-

petit. || Ineo, sicut mas feminam inire dicitur, ὀχεῶν, ἐγκνον ποιῶ, Hes. ex Æsch. Amymone, θρωσκῶν κνώδαλα, i. e. * ἐκθορίζων, σπερματίζων. || Θρωσκει, πηδᾷ, σκιρτᾷ, ἄλλεται, τρέχει, πίπτει, κολυμβᾷ, Hes. || Θρωσκῶ γνῶμα, Callistratus ap. Hes. pro αἰσθάνομαι poni scribit. Quidam vero θρωσκονσαι plur. accipiunt pro ὀρῶσαι, Videntes: quam signif. Suidas tribuit etiam τῷ θορεῖν. ["Wakef. Eum. 373. (Stanl. 663.) Trach. 58. 1027. Bast Lettre 166. Heyn. Hom. 7, 58. 8, 137." Schæf. Mss.] Apud eund. Hes. est ETIAM Θρωσσει, quod exp. γεννᾷ, sicut θρωσκῶ Eid. est γεννᾷ, item φοβεῖται. Cujus th. erit θρωσσῶ. Quod vero ad derivationem et scripturam attinet, tradit Eust. τεχνικοὺς quosdam antiquos derivare θορίσκω a θορῶ s. θορέω, ut νοῖσκω a νῶ, e quo, facta transpositione litterarum, fieri θορίσκω, atque inde mutato o in ω et subscripto ι, θρωσκῶ, atque illud ipsum ι in θρωσμός quoque inde derivato subscribi: licet ea scriptura non ubique observata reperitur. Est AUTEM Θρωσμός, Tumulus, Locns eminulus, i. q. γηλόφος, Collis, qui e terra quasi subsiliit; In quo plano gradu incedere non licet, sed subsultum descendendum est; Locus eminentior, e quo spectare possumus, a θορεῖν pro θεάσασθαι, Suid. Il. K. (160.) Οὐκ αἶεις, ὅτι [ὥς] Τρωες ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο Εἵλονται ἄγχι νεῶν, Apud Apoll. Rh. 2, (823.) Ἰνύοντος ἀνὰ θρωσμοὺς πεδίοιο, [ποταμοῖο,] Schol. exp. ἀναβολὰς καὶ ἀναβάσεις καὶ καθόδους: 3, (198.) ὑπὲρ δόνακας τε καὶ ὕδωρ Χέρσονδ' ἐξαπέβησαν ἐπὶ θρωσμοῦ πεδίοιο, idem Schol. dicit esse Locum supra flumen eminentem, in quem e navi salitur. [* Θρωσίς, Hesych.] "Αναθρώσκω, Sursum salio, Insilio: "Αναθρώσκει ἐπὶ τὸν ἵππον, In equum insilit, ἀναπηδᾷ: nam Hes. ἀναθρώσκων exp. ἀναπηδῶν. Capitur interdum et pro Resilio. [Herod. 3, 64. 7, 18. Apoll. Rh. 3, 956. 4, 42. Il. N. 140.] "Αναθρώσκω, Ionica et "poët. sync. pro ἀναθρώσκω, in Epigr. Itidemque "ἀνθρῶσκε ap. Soph. pro ἀνθρῶσκε, ὀρχοῦ, Subsili, "Salta." Προαναθρώσκω, Hes. et "Suidæ *προπηδάω, Prosilio." "Αποθρώσκω, Resilio, Exilio: ἀποθρώσκειν ἀφ' ἵππου, Desilire ab equo; quod Herod. dicit ἀποθροεῖν ἀφ' ἵππου, ut paulo ante docui. Sed et νηὸς ἀποθρώσκειν dixit Hom. Il. B. (702.) Idem Od. A. (58.) fumum dicit ἀποθρώσκοντα. [* Διαθρώσκω, Gl. Dissulto, Opp. "A. 1, 549.] "Εκθρώσκω, Exilio, i. q. ἐκθορέω. [Æsch. Pers. 457. * Διεκθρώσκω, Clem. Alex. ad Gent. 21, 23. * "Υπεκθρώσκω, Opp. "A. 2, 589. * "Ενθρώσκω, Lycophr. 756. Eur. El. 327. "Ενιθρώσκω, Opp. K. 4, 432. * "Ενθορίζω, Hesych.] "Επενθρώσκω, Insilio, Insulto, Soph. [Ced. T. 469.] "Επιθρώσκω, Insilio, Il. Δ. (177.) Τύμβω ἐπιθρώσκων Μενελάου. || Subsulto, Subsultum progredior, Il. E. (772.) Τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηλῆς ἵπποι. Hesiod. Μακρὰ δ' ἐπιθρώσκουσα κυλίνδεται. Καταθρώσκω, Desilio, Herod. τὴν αἵμασίαν, De maceria desilio. ["Tryphiod. 191. Nonn. D. 23, 220. cum gen." Wakef. Mss. * Παραθρώσκω, Dionys. P. 286.] "Υπερθρώσκω, Supersilio, i. q. ὑπερθορέω. [Eur. Hec. 823. * "Υποθρώσκω, Orph. Arg. 736.]

ΘΡΑΥΠΑΛΟΣ, ὁ, Tranpalus: arbor ap. Theophr. H. Pl. 3, (6, 4.) et 4, 1, [3. ubi ἡ θρ. Vide Schneid. Ind. Theophr.]

ΘΡΑΥΠΙΣ, Avis e genere τῶν ἀκανθοφάγων ap. Aristot. H. A. 8, 3, (4.) quam Gaza Carduelum "interpr. Alibi et θραπὶς reperiri aiunt pro eod. [Codd. Mss. et θλυπὶς et θλιπὶς exhibent. Cf. Γράπης.]

ΘΡΑΝ, Sedeo, καθέζομαι, verbum inus. præter aor. 1. med., cujus exemplum Athen. (192.) e Phileta citat, Θρήσασθαι πλατάνω γαίῃ ὑπο. ["T. H. ad Plutum p. 161. Kuster. Aristoph. 11." Schæf. Mss.] "Θρῆσαι et Θρήσασθαι, signif. καθῆσαι et καθῆσθαι, teste Eust. et Schol. Aristoph., necnon "Athen." Θρήνυς, vos, ὁ, Scabellum, ὑποπόδιον, Athen. Eust. in Il. Σ. (390.) ὑπὸ δὲ θρήνυς ποσὶν ἦεν: Od. T. (57.) ὑπὸ θρήνυν ποσὶν ἦκε Προσφνέ ἐξ αὐτῆς (sub. τῆς κλισίης,) ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας: Il. O. (729.) Θρήνυν ἐφ' ἐπαπόδην, ubi Eust. masc. esse

scribit, et signif. vel Cathedram ejus, qui ad gubernaculum sedet, vel θράνον, ubi sc. sedent superioris ordinis remiges: de quibus infra suo loco. Θράνος, ὁ, Sella, δίφρος, ut J. Polluci exponendum videtur: sic enim scribit, Οἱ θράνοι δὲ, δίφροι ἂν δοκοῦσιν εἶναι: et sic accipit I., qui paulo post ex Aristoph. sequitur. || Apud Hippocr. Sedes utrimque pervia, Gorr. At Gal. ap. eund. Hippocr. θράνον exp. δίφρον * ἀφοδευτικὸν, Sella familiaris, Varro; destinata sc. ad alvum evacuandam. || Aristoph. Πλ. (545.) Ἀντὶ δὲ θράνου, στάμνον κεφαλὴν κατεαγός, Schol. ὑποποδίου, Scabelli: addens i. fortassis esse q. θρήνυς ap. Hom. J. Poll. vero ibi legit θράνον, et exp. δίφρον, ut jam dictum est. || Eid. Scabellum, ubi coria s. pelles extenduntur. Unde derivat θρανέεσθαι. || In navi vero dicitur Ubi sedent θρανῖται; de quibus paulo post. || Θράνος vocabant etiam τὰ ξύλα τὰ κατακλείοντα τοὺς πλινθίνους τοίχους, J. Poll. Ligna, quibus lateritios parietes, ut Plin. vocat, includebant. ["Wakef. S. Cr. 1, 130. Brunck. Aristoph. 1, 258. T. H. ad Plutum p. 161. Kuster. Aristoph. 11. Fr. 258. Heyn. Hom. 7, 125. Conf. c. θρόνος, ibid." Schæf. Mss.] "Αἰθρανός, Suidæ τὸ γυναικεῖον ὑποπόδιον, Scabellum quod mulieres pedibus supponunt: quod foramen habere ait, et ei subjici carbones quibus sese calefaciant. Dicitur θράνος etiam pro Scaello bello." Θρανογράφος, Parietum pictor: θρανογράφους enim Hes. exp. τοὺς εὐπρεπεῖς * τοιχογράφους. Quæ exp. ad Θράνος ordine ultimum, idque synecdochice acceptum, referenda erit. "Παράθρανός, dicitur ἡ παρὰ τοὺς θρανίτας ὁδός, quæ et πάροδος, J. Poll. At Hes. innuit esse κώπην τινά." [* "Θράνιος, Ad sellam pertinens, Etym. M." Wakef. Mss.] Θρανῖον, i. q. θράνος, h. e. δίφρος, Sella, Hes.: unde et ab J. Poll. recensetur iuter τὰ τῷ κοιτῶνι παρακείμενα, una cum δίφρος, κλισμὸς, θρόνος. || Eid. Hes. θρόνος. || Item λάσανα, h. e. δίφρος * ἀφοδευτικὸς, Sella familiaris, Varro: comparata sc. ad alvum exonerandam. Eid. Hes. est ὑποποδίου, Scabellum: quo modo accipit Schol. Aristoph. B. (121.) Μία μὲν γὰρ ἐστὶν ἀπὸ κάλῳ καὶ θρανίον Κρεμάσαντι σαντόν: intelligit enim ibi Scabellum, quod ii, qui laqueo vitam sibi finiunt, pedibus supponunt, cumque ipsum laqueum collo aptarunt, pedibus protrudunt. || Τὸ ὑπὸ τοῖς φανώμασι σανίδωμα: item τὸ ὑπὸ τῇ δοκῶν τι. || Pars navis, Hes., idem, ut videtur, θράνος in navi dici annotatum est. || Paxillus, Hes., quemadmodum J. Poll. quoque annotat ξυλῖφιον esse. ["Kuster. Aristoph. 65. Fr. 231. ad Paus. 402. ad Diod. S. 2, 210. Timæi Lex. 233. Wakef. S. Cr. 1, 131." Schæf. Mss.] "Ἐπιθράνιον, Navis pars, Hes." Θρανίδιον, Sellula, Parvum scabellum. J. Poll. numerat inter τὰ τῷ κοιτῶνι παρακείμενα, una cum δίφρος, θράνος, θρανῖον, et ceteris hujusmodi. [Etym. M.] Apud Schol. Aristoph. SCRIBITUR Θρανίτιον, quod itidem exp. * δίφρον, ὑποποδίου. Θρανίτης, ἐρέτης, κωπηλάτης, Remex, qui in superiore navis parte, h. e. in puppi, remigat: qui θρανῖται, quoniam remos longiores trahebant, gravioreque labore vexabantur, a trierarchis præter stipendium publicum, donativum consequabantur. Quod e Thuc. 6, (31.) probari potest, Ὑπηρεσίας — των τριηράρχων, ἐπιφοράς τε πρὸς τῷ ἐκ δημοσίου μισθῷ διδόντων τοῖς θρανίταις τῶν ναυτῶν. Bayf. Idem Bud. ap. Polyb. (16, 3, 4.) Δοῦσα πλεῖστη βία κατὰ μέσον τὸ κύτος, ὑπὸ τὸν θρ. σκαλμόν, vertit Sub thraniticum scalmo, h. e. Infra s. Post thraniticum scalmum. Fem. est Θρανίτις: ut κώπαι, Eust. Remi thranitarum, s. eorum, qui in puppi remigant; Remi longiores, quibus thranitæ utuntur in navibus cataphractis, Hes. [Schol. Aristoph. B. 1106.] "Θρανίτιδες κώπαι, ap. Etym. scriptum pro θρανίτιδες. Ita autem dicuntur Remi quos οἱ θρανῖται impellunt. Apud Hes. vero Θρανίτιδες κώπαι, αἷς οἱ θρανῖται χρῶνται ἐν ταῖς καταφράκτοις ναυσί." Θρανιτικός, Qui thranitæ est, Athen. (203.) Κώπας δὲ θρανιτικὰς [al. * θρανητικὰς] ὀκτὼ καὶ τριάκοντα πηχῶν τὰς μεγίστας, Remos longiores, quos θρανιτικούς vocant, 38 cubitorum, Bayf. Eos θρανίτιδας κώπας appellat Eust. Θρανείω, Supra scabellum, ubi pelles extendi solent, extendo, Schol. Aristoph. Ἰππ. (369.) Ἡ βύρσα σου

θρανέυσεται. "Ἀθράνευτον, ex Eur. (Eneo affert "pro στρατον: pro quo puto scr. στρατων, Non stratum. Varin. legit ἀστράτευτον, Qui non militavit, A militia immunem."

"Θρανῖαι, Hesychio sunt θρόμβοι." [Marcellus Sid. 29. ξιφίαι θρανῖαι τε: * Θρανῖς ἢ ξιφίας, Xenocr. c. 8. Thranis, quem alii Xiphiam vocant, Plin. 32, 5, 52. * Θρυμῖς, Hesychio ἰχθὺς ποιός: * Θραμῖς κρύος.

¶ Θρόνος, ὁ, Thronus, Solium, Sella augusta, seu, ut Athen. 5. exp., ἐλευθέριος καθέδρα σὺν ὑποποδίῳ. Augustior quam δίφρος, καθέδρα: unde et in sacris Literis Deo, regibus, sublimioribusque tum in cælo, tum in terra potestatibus tribuitur: ut et ap. profanos scriptt. frequenter reperitur βασιλεὺς θρ. J. Poll. ponit cum καθέδρα, ἔδρα, θρανῖον, θράνος, θάκος, ἔδρανον, δίφρος, quasi synonymon: recensetque inter τὰ τῷ κοιτῶνι παρακείμενα. Od. A. (145.) Ἐξέτης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε. Ubi videtur distinguere inter θρ. et κλισμός. At Il. Ω. (515.) pro eod. poni ait Eust. Cum enim dixisset de Achille, Αὐτὶς ἀπὸ θρόνου ὤρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη: paulo post (596.) subjungit, ἐς κλισίην πάλιν ἦϊε διὸς Ἀχιλλεύς, Ἐξέτο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαίδαλῳ, ἐνθεν ἀνέστη. At Διὸς θρόνος, pro Ipso cælo, quod Jovis sedes est. Theocr. 7, (93.) Ἐσθλὰ, τὰ που καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἦγαγε φάμα. Sic etiam Matth. 5, (34.) cælum θρόνον τοῦ Θεοῦ dicitur: Act. 7, (49.) Deus ipse dicit, Ὁ οὐρανὸς μοι θρόνος. || Θρόνοι alicubi accipitur pro Ipsi potestatibus sublimioribus, quæ in cælo sunt: Epist. ad Col. 1, (16.) Εἴτε θρ., εἴτε κυριότητες, εἴτε ἀρχαί, εἴτε ἐξουσίαι. Quo modo ap. Dionys. Areop. quoque frequenter accipitur. || Pro Ipsa dignitate, cui honoratior thronus attribuitur, Theophyl. Ep. 79. quam fingit Isocratis ad Dionysium, Προπομποὶ γὰρ καὶ βαβδούχοι καὶ κήρυκες, καὶ θρόνων ὑψηλοτάτων ἐπίτευξις, φιλοσοφίας εἰσὶν ἀχλύς. || Panis cujusdam nomen, Athen. (111.) e Neanthe Cyziceno. ["Toup. Opusc. 1, 450. 2, 221. Emendd. 1, 270. Abresch. Æsch. 2, 79. Phanias 6. Jacobs. Anth. 10, 225. Heyn. Hom. 4, 542. Bast Lettre 143. Boiss. Philostr. 563. Thom. M. 430. 433. Wakef. Eum. 229. Plur. θρόνα, Musgr. Iph. T. 1270. Jacobs. Animadv. 91." Schæf. Mss.] Θρονοποιός, Qui thronos conficit, fabricatur, J. Poll. [* "Ἀθρονος, Greg. Naz. 2, 26.]

Ἀγχιθρόνος, ὁ, ἡ, Sedem propinquam, Solium propinquum habens, Nonnus (Jo. 96, 14.) cum gen. Χριστὸς ἀναξ γενέταο φανεῖς ἀγχιθρόνος ἔδρης: q. tamen in l. vacat ἔδρης, aut θρόνος nomen, cum ἀγχε junctum. Ἀντίθρονος, Oppositum thronum habens, In opposito throno sedens, Ex adverso sedens: θρόνος autem aliquando Solium signif., aliquando simpliciter Quodvis sedile. ["Casaub. Athen. 47." Schæf. Mss.] Ἀπόθρονος, A throno veniens: εἶχος, Nonn. [* Διθρόνος, Æsch. Ag. 43. 110. * Ἐνθρόνος, Orph. H. in Natur. 24. * Ἐνθρόνιος, J. Poll. 10, 52.] Εὐθρόνος, Pulcrum thronum habens: ἡὺς, Od. P. (497.) ubi diphthongus propter metrum dissolvitur. [* Διπαρόθρονος, Æsch. Eum. 809. * Ὀμόθρονος, Pind. N. 11, 2. * Περιθρόνιος, Orph. H. in Astra 4.] Πρωτόθρονος, Qui primo throno sedet, i. fere q. πρωτόβαθρος. [Nonn. Jo. 157, 18. "Ad Callim. 1, 136. * Πρωτόθρονες, Jacobs. Anth. 9, 395. Brunck. Anal. 2, 303. Koen. ad Greg. Cor. 207." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 658.] Σύνθρονος, Qui eod. in throno sedet. ["Casaub. Athen. 47. Brunck. ad Æsch. Pr. 446. Meleager fin., Jacobs. Anth. 10, 384. ad Diod. S. 2, 154." Schæf. Mss. * Τρίθρονος, Cæsarius Dial. 1, 3. * Ὑποθρόνιον, i. q. σκολιόθριον, Etym. M. * Ἰψίθρονος, Pind. N. 4, 103. I. 6, 23.] Χρυσόθρονος, Aureum thronum habens, Il. A. (611.) Ἥρη, Od. E. (502.) ἡὺς: quam alibi ἐθρόνον appellavit. [* Θρόνιον, ad Greg. Cor. 29. Etym. M. 456. 520. cf. T. H. ad Plutum 1098.]

¶ Θρονίς, Themist. Or. 31. p. 353.] Θρονίζω, In throno colloco: θρονίζεσθαι, Solium occupare, quod e Greg. Naz. Orationibus citant VV. LL. Θρονισμός, Collocatio in throno, Synes. Ep. 57. Μὴ δεῖν ἀθετεῖσθαι τὸν παρὰ σου θρ., Non oportere, rejici a te profectam collocationem in hoc throno

ἀρχιερατικῶ, ut paulo ante appellat. ["Ad Diod. S. 2, 595." Schæf. Mss. Manetho 4, 104.] Ὁρονιστής, Qui in throno collocat, Synes. ibid. Τους δὲ θρ. ἐτέρους γενέσθαι, Collocatores in throno alios esse. Ἐνθρονίζω, In throno loco. Et ἐνθρονίζομαι, In throno sedeo, Thronum habeo. Esther 1, (2.) "Ὅτε ἐνθρονίσθη βασιλεὺς Ἀραξέρξης ἐν Σούσοις, Quando sedit in solio regni sui. Areth. Ἐν τοῖς ἁγίοις ἐνθρονίζεται Θεός, Sedem suam habet. Bud. Galli non solum Trône dicunt e Gr. θρόνος, sed et Introniser ex hoc ἐνθρονίζω. ["Ad Diod. S. 2, 595." Schæf. Mss. *Ἐνθρονισμός, Inauguratio Episcopi, vox Eccles. *Ἐνθρονιστής, Greg. Naz. 2, 29. *Ἐνθρονιστικὸν, τὸ, Cathedra, quod datur pro ordinatione ab Episcopo, vox Eccles. *Ἐνθρονίασις, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. Edess. 115." Boiss. Mss.]

[*Θρονόω, unde *Θρονώσις, Plato Euthyd. p. 277.] ὈΠΟΝΟΝ, τὸ, Flos, Pigmentum. Hesychio enim θρόνα sunt ἄνθη καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων ποικίλματα: "respicienti procul dubio ad Il. X. 440. de Andromache, Ἄλλ' ἢ γ' ἰσθὺν ὑφαίνει μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο, Δίπλακα, μαρμαρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε. "Ibi enim et Schol. exp. ποικίλματα, ἄνθη, Pigmenta, Flores. Possis reddere etiam Florida pigmenta et variegata. Theocriti Schol. annotat, "θρόνα Thessalos vocare τὰ πεποικιλμένα ζῶα, Animalia variegata: Cyprios, τὰ ἄνθη ἰμάτια, Floridas vestes: Ἄετολος, φάρμακα, Medicamenta, Venena, teste Clitarcho: Homerum vero τὰ ῥόδα, Rosas, παρὰ τὸ ἄνω θορεῖν ἐκ τῆς γῆς. Nicandri Schol. tradit θρόνα a Nicandro nominari τὰς ἐμπανθεῖς βοτάνας, Θ. 413. Τῶν μὲν ἐγὼ θρόνα πάντα καὶ ἀλθηστήρια νούσω, Φύλλα τε ῥιζοτόμον τε διείσομαι ἀνδράσιν ὥρην. Ubi malim ego φάρμακα, Medicina, Pharmaca, vel saltem Medicas herbas: ut et pro Pharmacis venenisque accipere possumus in Theocr. 2, (59.) Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὴν τὰ θρόνα ταύθ', ὑπόμαζον τὰς τήν φλιάς καθυπέρτερον: Philtra enim ibi et Amatoria pharmaca s. Venena intelligit. [I. q. φάρμακον, Lycophr. 674. Nicander Θ. 936.] "Affertur ET Θρονοποικίλα, τὰ, pro Pigmenta varia: sed perperam procul dubio, pro θρόνα ποικίλα. "Πολύθρονος, Multa habens θρόνα s. φάρμακα. Item Multa medendi vi præditus, Multum habens virium medicarum, Multis medens. Ita enim accipiendum quod Nicander Θ. (875.) dicit, πολύθρονα φύλλα κονύζης: itidemque ap. eum ibid. 626. scr. videtur πανάκειον τε κονίλην pro πανάκτειον, ut sit Omnibus malis medens, Omnia sanans: nisi forte metri causa insertum τ est, ut quosdam opinari scribit Schol. Sed annotat loco superiore Schol., quosdam scribere *πολύχνοα, h. e. πολὺν χνον ἔχοντα, χνώδη, Lanuginosa, ut coto-neum. ["Casaub. Athen. 138. fin. Heyn. Hom. 8, 339." Schæf. Mss. *Πολυθρόνιος, Andromachus Galeni de Antid. 1. p. 428. Tzetz. Chil. 12. p. 224.]

ΟΠΕΤΤΑΝΕΛΟ, vox a Philoxeno Tragico con-ficta ad exprimendum sonum citharæ qua ludentem Cyclopem introducit. Meminit Schol. Aristoph. Πλ. [290. 296.]

ΟΠΕΩ, Tumultuando clamo s. loquor, Eust. afferens tamen non hujus vocis, sed passivæ exempla hæc: πάθεια θροεμένης, θροεμένησαντῇ κακά: quæ e Soph. aut Eur. sumta esse puto. [Extant ap. Eur. Hipp. 364. Med. 50.] Hes. θρέειν exp. θροεῖν: Idemque θροεμένη exp. θρηνοῦσα, et θροεόμενον, ὀλοφυρόμενον. Ab h. autem v. θρέω deducit Eust. θρόος, e quo per contr. factum etiam θροῦς: et ex illis, inquit, ἀθρόος atque ἄθροους. ["Valck. Hipp. p. 203. Wakef. Herc. F. 1022. Jacobs. Anim. 127. 301." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 78. *Θροεκάρδιος, Anacreon 61.] Ὁρόος, ὁ, Tumultuantis s. Tumultuantium clamor, Murmur. Et generaliter etiam Clamor, Vox, Sonus. Il. Δ. (437.) Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἰα γῆρυς, Ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο. Dixerat autem præcedente versu, de iisd. Ὡς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει. ["Alcæus Mess. 5. Jacobs. Anth.

7, 355. 11, 389. Dionys. H. 2, 1168. Toup. Opusc. 1, 198." Schæf. Mss. *Ἀθροος, Sine strepitu, Aristoph. N. 964. *Ἀθροεῖ, Man. Philes 5, 149. p. 148. ubi perperam ἀθροεῖ.] Ἀλλόθροος, ὁ, ἡ, Alia voce utens, i. q. ἀλλόγλωσσος, s. potius ἀλλόφωνος: sed hæc oratoria, illud poetikum. Sunt qui uno verbo exp. Diversilinguis. Magis autem exprimeretur compositio per Diversisonus, si fingere hujusmodi composita liceret. Od. A. (183.) Πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους: Γ. (302.) Ἥλατο σὺν [ξὺν] νηυσὶν ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους. Utitur et Herod., licet sit ποιητικώτερον: nam ἀλλόθροος στρατὸς ab eo (3, 11.) vocatur Externus exercitus, e consequenti. Ἀντίθροος, Vicissim sonans, sonum edens: ὄπα, de Voce echus, Epigr. In VV. LL. ἀντίθροος ἦχῳ e Nonno (Jo. 112, 13.) Vox soni contrarii, Contradictio, Responsio. Pro quo rectius fortasse Responsio contradicens. ["Ἀντίθροος, Jacobs. Anth. 8, 256. 9, 304." Schæf. Mss.] Αὐτόθροος μαρτυρίη, E sua ipsius voce profectum testimonium, Quod quispiam de se dicit, Nonn. [Jo. 64, 22. *Ἐαυτοθροος, Valck. ad Mosch. p. 350." Schæf. Mss. *Ἐαυτοθροος, Const. Manass. Chron. p. 30. 47. 50. 54. 62. 77. 92. 98." Boiss. Mss. *Διθροος, Nonn. D. 47. p. 1202. *Δυσθροος, Æsch. Pers. 639. 945. 1081. Pind. Π. 4, 111.] Ἐτερόθροος, q. d. Alterisonus, Qui est alterius s. diversæ linguæ, ἐτερόγλωσσος: e consequenti, Alienigena. [Nonn. D. 5, 160, 33.] Ἐνυμόθροος, q. d. Verisonus, Verum sonans, Veriloquus. ["Nonn. Jo. 1, 60." Wakef. Mss. Ἐνυμνηθροός, Schn. Lex.] Εὐθροος, q. d. Pulcrisonus, Pulcre sonans, Bene sonans, Sonorus, Canorus, Epigr. [Opp. K. 3, 285.] Ἡδύθροος, q. d. Dulcisonus, Suaviter sonans, Epigr. ["Jacobs. Anth. 10, 415. Ruhnke. Ep. Cr. 278." Schæf. Mss. *Ἰσθροος, Nonn. D. 36. p. 916.] Κακόθροος, et contr. Κακόθροος, Maledicus, ὁ κακὰ θροῶν. ["Const. Manass. Chron. p. 122." Boiss. Mss.] Αἰγυθροος, ET Αἰγυροθροος, q. d. Argutisonus, Canorus: ut λιγυθροος ἦχη, e Dionys. Alex.: et λιγυροθροος ex Eod. ["Heyn. Virgil. 1. p. ccxii." Schæf. Mss. "Nonn. D. 1, 421. Coluth. 269." Wakef. Mss. *Λιγυθροος, Nonn. D. 4, 327. *Μιζόθροος, Æsch. S. c. Th. 321. *Οἰωνόθροος, Ag. 55.] Ὀμόθροος αὐδῇ, Vox unum idemque loquens, Con-cors vox, [Nonn. Jo. 87, 11. Schol. Soph. Œd. T. 197.] Ὀθροος pro ὁμόθροος dicitur, ut ὀτρίχες pro ὁμότρίχες: unde et ab Hes. exp. ὁμόφωνος, σύμφωνος. [*Ποικιλόθροος, Plut. 7, 933.] Πολύθροος, q. d. Multisonus, Streperus. ["Wakef. ad Mosch. 2, 119. Markl. Iph. p. 319. Jacobs. Anth. 8, 267. 12, 184." Schæf. Mss.] Πρωτόθροος, q. d. Primisonus, exp. etiam Primo sono editus: ὁμφή, pro Prophetia. Primo locutus, e Nonno [Jo. 157, 17. 164, 21.] Σύνθροος, Consonus: ut ἦχῳ, Echo consona: quippe quæ sonantibus sonum similem assonat. ["Jacobs. Anth. 9, 10." Schæf. Mss. *Ταυροθροος, Tzetz. Posth. 270." Boiss. Mss. *Τηλέθροος, Hesych. *Χαλκόθροος, Nicet. Eugen. 5, 424." Boiss. Mss.]

Θροεώ, Tumultuando clamo, loquor, ut de θρέω dictum modo fuit; sed frequentius ponitur simpl. pro Loquor, Dico: et quidem a Tragicis præsertim. Soph. Aj. (864.) Τοῦθ' ὑμῖν Αἴας τοῦτος ὕστατον θροεῖ: (785.) Ὅρα μολοῦσα τόνδ', ὅποι' ἔπη θροεῖ: (67.) Ὡς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσιδὼν θροῆς; Eur. (Or. 1246.) Τίνα θροεῖς αὐτάν; || Tumultuari facio, Perturbo, Tremefacio. Unde θροοῦμαι, Tumultuor, Perturbor, Tremefio. Sic utitur Matth. 24, [6. Musgr. Rhés. 12. Wakef. Herc. F. 1022. Brunck. Aristoph. 1, 210. Heeren. ad Stob. 1. p. 1026. Brunck. Aj. 581. *Ἀντιθροεώ, Heeren. ad Stob. 1. p. 1026." Schæf. Mss. Empedocles 315. Sturz.] Διαθροεώ, i. q. θροῶ, Bud. exp. etiam Tumultuante denuntio, Divulgo. At in VV. LL. ei datur passivi θροοῦμαι signif.; exp. enim Tumultuor. [Xen. 'E. 1, 6, 4. Thuc. 6, 46. 8, 91. "Abresch. Diluc. 615. Lex. Xen. *Ἐκθροεώ, Nicet. Eugen. 5, 137. 277. *Καταθροεώ, 7, 34." Boiss. Mss. *Προσθροεώ, Æsch. Pr. 597. *Συνθροεώ, unde *Συνθροήσις, Sext. Emp. Math. 9, 169.]

¶ *Θροῦς* per contr. in prosa, Tumultus: ut quidem redditur in Synes. Καὶ θροῦν ἐκείνον, εἴτε τὸν ὄντως, εἴτε τὸν ἐπιπολιτον. Sed frequentius, Murmur, Susurrus; Fama susurrans. Thuc. 4, (66.) et 8. Τὸν θροῦν αἰσθόμενοι, Cum murmur sensissent, Cum mussari intellexissent. Apud Xen. Ἑλλ. 6, (5, 35.) p. 356. *θροῦς* esse videtur Tumultuantium murmur; nam cum dixisset, Ἀλλὰ θροῦς τις τοιοῦτος διήλθεν, ὡς κ. τ. λ., paulo post subjunxit, Διέθει οὖν καὶ κατὰ τούτους τοὺς λόγους θόρυβος. || Fama, Rumor, in Xen. K. Π. 6, (1, 20.) Ὡς γὰρ ὁ θροῦς διήλθε τῆς ἐμῆς συμφορᾶς, οἱ μὲν ἐχθροὶ ἐφῆδονταί μοι. Πάνθρους, Omnia susurrans, susurrando divulgans: πάνθρου δῆμω, Hes. quem vide. At vero ap. Suid. habetur πάνθρους expositum *πανθέατος: sed hoc πάνθρους omnino mendii suspectum habeo, cum ab ἀθρῶ non possit deduci πάνθρους, sed nec πάνθρους, ut quidam reposuerunt. [* Ταντόθρους, Cyrill. in Jo. p. 624.]

ΘΡΥΛΛΟΣ, ὁ, Susurrus, Murmur, Rumor, Tumultus. Ab Hes. enim pariter et Suida exp. ψιθυρισμός. Verum Hes. addit etiam ὀμιλία. Suid. autem non simpl. ὀμιλία, sed ὀμιλία μὴ φανερώς γινομένη: quæ exp. magis mihi placet, utpote melius cum ψιθυρισμός conveniens. Apud Eund. legitur, Καὶ πολλὺς ἐγίνετο τῶν ἀλίσκομένων ὁ θρύλλος. Vide ibid. et aliud exemplum. Ab Etym. exp. βοή, θόρυβος. Ceterum Eust. vult a θρυλλῶ esse θρύλλος, dicit autem, ὁ κατὰ φήμην καὶ ὄχλον θρύλλος, at ego magis rationi consentaneum esse puto θρυλλῶ a θρύλλος deducere: cum nullam hoc nomen verbalis formam habeat, et multo aptius derivetur a θρόος, quam derivaretur a θρυλλῶ: ut nimirum e θρόος fiat θροῦλλος, deinde abjecto ο e diphthongo, relinquantur θρύλλος. Sed Etym. a seipso dissentiens more suo, addit, θρυλοῦντες, ἀπὸ τοῦ θροῦς καὶ τὸ ἐλῶ. Quod etiam retractans, dicit, a θρυλλῶ, quod est a θροῶ factum e θρόος. Hoc vero diligenter observandum est, unico λ his in ll. ap. eum scribi, cum tamen ante scribat θρύλλος. Eust. scripturam cum unico λ usitatorem esse tradit: ac profecto e θρόος videtur magis etiam expedita esse, ut ita loquar, derivatio τοῦ θροῦλλος quam τοῦ θροῦλλος. Verbum autem ab eo derivatum unico λ scripsisse Theocr. mox docebo. [“Ad Il. Ψ. 396.” Schæf. Mss. Batrach. 134. Bryennii Harmonica p. 362. Ἑρμῆς, οὗ θρύλλος ἦν πάλαι πολλὺς ἐν τοῖς Ἑλλησι.] Πανθρύλλοον, Omnia vulgans, VV. LL. non citato Auctore; sed ap. Hes. legitur, πανθρύλλιον, τὸ πάντα θρυλλοῦν. [*“Περὶ θρυλλος, Famosus, Tzetz. Chil. 7, 930.” Elberling. Mss.]

Θρυλλῶ, VEL Θρυλέω, Susurro, Famigero, Dissemino, Jacto, Bud.: Isocr. Panath. Τὰ μυθώδη περὶ αὐτῆς ἔρεῖς, ἃ πάντες θρυλλοῦσιν. Dem. in Mid. Ταύτην γὰρ εὖ οἶδ’ ὅτι θρυλλήσει. Et θρυλλεῖσθαι dicitur res, Vulgo jactari, Rumore vulgi celebrari, Divulgari. Herodian. 5, (8, 11.) Ἐποιεῖτό τε ἀπόπειραν, ὅπως οἴσουσιν οἱ στρατιῶται τὸ θρυλλοῦμενον. Interdum vero dicitur θρυλλεῖσθαι ὑπὸ πάντων, ὑπὸ πολλῶν, πλειόνων, Plut. Sol. Ταῦτα ὑπὸ πλειόνων τεθρυλλῆται, Hæc plurium sermonibus celebrata sunt, divulgata. Sic ὑπὸ πολλῶν θρυλλεῖσθαι, et ὑπὸ πάντων, Multorum sermonibus s. Omnium divulgari. Dem. (428.) Ταύτην τὴν ὑπὸ πάντων θρυλλομένην εἰρήνην. Quinetiam τοῦτο θρυλλεῖται commode alicubi reddi posse arbitror Hoc fama susurrat: quo respiciens, verbum θρυλλῶ primum hoc sum interpretatus verbo: respiciens etiam ad ψιθυρισμός, quo Hes. et Suid. exp. nomen θρύλλος. Bud. θρυλλοῦμενα alicubi vertit enim Vulgo recepta. || Idem θρυλλῶ, interpr. Inculco ap. Dem. et Dionys. Areop. || Θρυλλῶ scribi quoque unico λ, de qua scriptura dixi modo in Θρύλλος, testatur et Bud.; sed nullum exemplum afferens: mihi certe unicum in præsentia suppetit, sed quod vice multorum esse possit, cum in eo scripturam lex versus confirmet. Est autem e Theocr. (2, 142.) X’ ὡς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλλοίμι Σελάνα: q. l. θρυλλεῖν reddendum censuerim verbo Deblaterare, aut alio hujusmodi. [“Θρυλλῶ, Jacobs. Anth. 10, 6. Theocr. 2, 142. Ruhnck. Ep. Cr. 48. Valck. Oratt. 327. Toup. Opusc. 2, 279. ad Il.

Ψ. 396. ad Diod. S. 1, 361. Wakef. Ion. 633. Herc. F. 1022. Luzac. Exerc. 51. Θρυλέω, Tzsch. ad Strabon. 5. p. 410. 591. Weisk. ad Longin. 623. Schleusner. ad Phot. 16. Heyn. Hom. 8, 440.” Schæf. Mss. *Τεθρυλλημένος, J. Poll. ὁ. p. 682.] Θρύλλημα, Quod vulgi rumoribus jactatur, Fabula vulgi, ap. LXX. Job (17, 6.) teste Bud.: qui ex Eod. (30, 9.) affert, Νυνὶ δὲ κithάρα ἐγὼ εἰμι αὐτῶν, καὶ ἐμὲ θρ. ἔχουσιν, pro Factus sum eis in proverbium. [* Θρυλλήτης, Gl. Rumigerus. * “Θρύλλητος, Voss: Arist. 1. p. 48.” Schæf. Mss. * Πασιθρύλλητος, ὁ, ἡ, Tzetz. Chil. 9. p. 162. Bast. Ep. Cr. 72.] Πολυθρύλλητος, Multum celebratus, Multorum sermonibus, Vulgi sermonibus celebratus, Synes. Τὰς π. εὐνυχίας. Bud. ap. Plat. vertit Vulgatus, Famigeratus. [Plato Phædone p. 100. Athen. 2. 159. 286. * Πολυθρυλλήτης, J. Poll. p. 682.] Διαθρυλλῶ, i. q. θρυλλῶ. Unde pass. διατεθρυλλῆται et διετεθρυλλῆτο ap. Xen. Ἀπ. (1, 1, 2.) Διετεθρυλλῆτο γὰρ ὡς φαίη Σωκράτης, τὸ δαιμόνιον ἐαντῷ σημαίνειν, Rumor sparsus erat, Vulgi sermonibus ferebatur; simpl. Rumor, Vulgatum erat. || Sed dicitur etiam Aliquis διατεθρυλλῆσθαι, cui sæpius ead. res inculcata fuerit, eum velut obtundendo, ut Lat. loquuntur. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 37.) Οἶμαι αὐτοὺς ἤδη κατατετρίφθαι διατεθρυλλημένους ὑπὸ σοῦ. Plato, Διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα, de Rep. 2. de Eo, cui aliquis aures sermonibus sæpius inculcatis obtuderit. Malo enim dicere Sermonibus sæpius inculcatis quam Loquacitate, ut a κατηδολεσχημένος distinguam: quamvis alioqui non ignorem dicere Suid. οἶον κατηδολεσχημένος. [* Ἐκθρυλλῶ, J. Poll. 6, 207. * Ἐνθρυλλῶ, Schol. Aristoph. Θ. 348. * Ἐπιθρυλλῶ, Socr. Hist. Eccl. 5. p. 298. * “Ἐπιθρυλλῶ, Etym. M. 456, 40. Wakef. Mss. * Καταθρυλλῶ, J. Poll. 8, 154. * Παραθρυλλῶ, Schol. Soph. El. 149.] Περιθρυλλέομαι, i. fere q. διαθρυλλέομαι: atque ut aliquis dicitur διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα a Plat., ut modo docui, sic ipsa ὦτα περιθρυλλεῖσθαι dicuntur a Greg. Καὶ περιθρυλλεῖσθαι ἡμῶν ἔδει τὰ ὦτα τούτων ἐπαινουμένων, Aures nostras undique obtundi laudibus horum oportebat, personare, Circumstrepere, Obstrepi. Bud. [“Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 280. Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 529.” Boiss. Mss. * “Περὶ θρύλλητος, Tzetz. Chil. 8, 372. 10, 645.” Elberling. Mss. * “Προθρυλλῶ, Nicet. Eugen. 2, 175.” Boiss. Mss. * Ὑποθρυλλῶ, Basil. 3, 366.]

¶ Θρυλλίζω, VEL Θρυλίζω, Susurro, Murmuro, ψιθυρίζω, Etym. [“Valck. Adoniaz. p. 289. ad Rov. 63. Ruhnck. Ep. Cr. 47. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 327.” Schæf. Mss.] ΑΤ Θρυαλλίζω, non Θρυλλίζω, ψιθυρίζω, Suid. et Θρυαλλεῖ, λαλεῖ, κυκεῖ: sed hæc ego mendose legi puto pro Θρυλλίζω et Θρυλλεῖ. (“Θρυαλλίζω, Murmuro, si non mentiuntur “VV. LL.”) Præbuisse autem huic errori occasionem existimo NOMEN Θρυαλλίς, quod proxime sequitur; sed signif. nequaquam huc pertinentem habet. Ita enim vocatur Ellychnium: Aristoph. (N. 59.) τῶν παχειῶν ἐνετίθεις θρυαλλίδων. Item Herba quædam, sc. Unum genus phlomidis s. verbasci feminæ, foliis ternis, aut, cum plurimum, quaternis, crassis, pinguibus, ad ellychnia aptis, seu, ut alii loquuntur, Lucernarum lumina. Vide et alia de h. v. ap. Hes. [* Θρυαλλίδιον, Lucian. 1, 124.] || Θρυλλίζω, VEL Θρυλλίσσω, Frango. Nam Etym. Θρυλλίζω, s. potius Θρυλίζω unico λ. at Eust. Θρυλλίσσω habet. Et ille quidem a θραύω deducit, ut sc. a θραύω fiat θραυλίζω, e quo θρυλίζω: sed absurde hæc derivatio subjungitur illi τοῦ θρυλίζω exp., de qua supra, sc. ψιθυρίζω: quid enim ψιθυρίζω cum θραύω commune habet? Eust. autem Θρυλλίσσω dicit derivari fortasse a Θρυλλῶ. Ab hujus autem passivo Θρυλλίσσομαι est Θρυλλίχθη, Il. Ψ. (396.) Θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ’ ὀφρύσι, ubi exp. Hes. συνεπίβη et συνεθραύσθη, Contrita est frons, et velut comminuta, Contusa, Confracta. Addit Hes. et ἀπεδρύνθη: sed male, si quidem verum est, quod scribit Eust., sc. θρυλλίσσεσθαι gravius malum signif. quam δρυνπεσθαι: cujus composito περιδρύνπεσθαι usus fuerat in versu præcedenti Hom.

Θρύλλισμα, Lycophr. (830.) Eust. [ad Il. Ψ. p. 1423, 15.] sed non exponens. Quidam interpr. Quod confringitur, al. Quod discerpitur: Laniatio, ἐλάριον, VV. LL. [* Θρυλιγμός, Schæf. ad Dionys. H. de C. V. 122. * Ἐνθρυλλίζω, Aristoph. Θ. 341. Ἐνθρυλλισσε, Suid.] “Ἐνθρυλλίζω, Inclamo, ἐμβοάω, “ J. Poll.” [9, 109.]

ΘΟΥΡΥΒΟΣ, ὁ, Tumultus, Turbamentum, Turbæ, Thuc. 2. Καὶ ἐσβάντες κατὰ σπουδὴν καὶ πολλῶ θ., Et consensens navibus festinanter et magno cum tumultu: 8. Ἦν δὲ θ. πολὺς καὶ ἐκπληκτικός. Dicitur et in plur. aliquando. || Interdum vero in bonam partem, Strepitus acclamantium et applaudentium, Dem. (519.) Θ. καὶ κρότον τοιοῦτον, ὡς ἂν ἐπαινοῦντές τε καὶ συνησθέντες, ἐποιήσατε. Sic et θ. ποιεῖσθαι ex Eod. Et plur. Νέων, πρεσβυτέρων σύνοδοι καὶ θ. Etym. θόρυβος e θέω et βοή factum esse tradit: multo verisimilius Eust., meo quidem iudicio, e θροῦς et βοή comp. esse censet. Eo certe lubentius illi deductioni subscribo, quod θροῦς et θόρυβος ead. signif. in quodam Xen. l. reperio, sc. pro Tumultuantium murmure: ut docebo in Θροῦς. Si tamen pro simplici haberi posset, a θορῶ potius derivarem. [“Thom. M. 453. Jacobs. Anth. 7, 52. 9, 294. 405. Exerc. 1, 34. Αἰρεῖν θ., Heind. ad Plat. Phædr. 334. Θ. ποιεῖν, Toup. Opusc. 2, 209.” Schæf. Mss. Pind. Ὀ. 10, 88. Eur. Ipb. A. 1349. * Θορυβή, Soph. Aj. 164.] Θορυβοποιός, Tumultum excitans, Tumultus s. Turbarum excitator, exp. et Seditiosus. [Plut. Mario 28. Phocione 16.] Θορυβοποιέω, Tumultum s. Turbas excito. [“Diod. S. 1, 632.” Schæf. Mss.] Ἀθόρυβος, ὁ, ἡ, Tumultus expers, Non turbulentus, Quietus, Sedatus, Plut. (8, 330.) Μόνους ἐνηχοῦσι τοῖς ἁ. ἡθος καὶ νήνεμον ἔχουσι τὴν ψυχὴν. “Ἀθόρυβος, Sine tumultu, Citra tumultum “et strepitum, Quiete, Tranquille.” [Eur. Or. 622.] “Εὐθροβής, Stridorem edens, [si non mentiuntur “VV. LL.” [* “Φιλοθόρυβος, Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 243.” Boiss. Mss.]

Θορυβώδης, Tumultuosus, Turbulentus, Cic. Lex. 33. Strepens, Obstreperus, Plut. de anseribus, Bud.: [Plut. Ages. 13. J. Poll. 8, 153.] “Θορυβώδης, Tumultuose: aliis etiam Turbulenter, “Raptim.” [Jambl.]

Θορυβέω, Tumultuor, Tumultum excito: ut ab Hippocr. “dicuntur servi et servæ absente domina θορυβεῖν, in quadam ad Philop. Epist. “Ὡς περ γὰρ δμῶες καὶ δμῶιδες ἐν τοῖσιν οἴκοις θ. καὶ στασιάζοντες, ὁκόταν ἐξαπινάιως αὐτοῖς ἡ δέσποινα ἐπιστῇ, πτοηθέντες ἐψησυχάζουσι” παραπλησίως καὶ αἱ λοιπαὶ αἱ κατὰ ψυχὴν ἐπιθυμῶναι κ. τ. λ. Cui loco libenter primum inter exempla locum dedi, quod idem verbum ead. de re a Xen. usurpatum reperiam, tanquam ei exprimendæ aptissimum. Dicit enim Medorum servos s. famulos θορυβεῖν post dominorum discessum. Locus est K. Π. 4, (5, 4.) p. 62. Οἱ γὰρ οἰκέται τῶν Μηδων, ἄτε τῶν δεσποτῶν ἀπεληλυθόντων, ἀνειμένως καὶ ἔπεινον, καὶ ἐθόρυβον. Apud Aristoph. autem quidam τοὺς θορυβοῦντας dicunt βροντᾶν, Tonare, hyperbolice loquentes, Σφ. (622.) “Ἦν γοῦν ἡμεῖς θορυβήσωμεν, Πᾶς τίς φησι τῶν παριόντων, Οἶον βροντᾶ τὸ δικαστήριον. Apud Thuc. autem (6, 61.) p. 217. θορυβεῖν πρὸς τινα, Tumultuari adv. aliquem et rixari, Tumultuose rixari. Item θορυβουσι πρὸς ἀλλήλους reddi posse arbitror Turbæ inter eos oriuntur. || Obstreperare, Reclamare, Bud. interpr., ego autem malim e Liv. reddere, Tumultuose excipere clamoribus, s. clamore, ap. Antipb. Καὶ μηδεὶς μοι θορυβήσῃ, Dem. Καὶ μοι, πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, μηδεὶς θορυβήσῃ, μηδ’ ἐφ’ ᾧ μέλλω λέγειν ἀμφοτεσθῇ, [cf. 167.] Interdum vero et cum accus. rei, ubi subaudiri putatur κατά, || Aliquando contra est Acclamo, Acclamando assentior dicenti, Applaudo: sic autem et θόρυβος in bonam partem accipi, dictum paulo ante fuit: quem usum velut exponere volens Isocr. scribit, Panath. (103.) Ταῦτ’ εἰπόντος αὐτοῦ, —ὅτι ἐθόρυβησαν” ὁ ποιεῖν εἰώθασι πᾶσι τοῖς χαριέντως διελεγμένοις: (1.) θορυβεῖν et ἐπισημαίνεσθαι copulat, Τοὺς ἀκούοντας ἐπισημαίνεσθαι καὶ θορυβεῖν ἀναγκαζουσῶν. Vide Θορυβοῦμαι. || Turbo, Conturbo, Plut. Alcib. Καὶ

τὸν Νικίαν ἐθόρυβει καὶ διέβαλλεν, εἰκότα κατηγορῶν, ubi redditur Turbabat: ego malim In turbas conjiciebat. Apud Eund. in Galba, Ταῦτα Γάλβαν ἐθόρυβει. || Θορυβοῦμαι pass. interdum quidem pro θορυβῶ, Tumultuor, Bud. ap. Thuc. Ἐθορυβοῦντο μὲν οὖν κατὰ χώραν μένοντες κ. τ. λ., item ap. Plut. Ὅρων τὸ πλείστον τῆς στρατίας οὐκ ἀτρεμοῦν, ἀλλὰ κυμαῖνον ἀπειρίᾳ καὶ θορυβοῦμενον. Xen. θορυβοῦμενους opp. τοῖς εὐτάκτως καὶ σιωπῇ ἰούσι, K. Π. 5, (3, 20.) Interdum etiam redditur Consternor, Exæstuo, Fluctuo animo: Plato Epist. 7. Προσηλθέτην μοι τεθορυβημένω. Plut. Camillo, Θορυβηθεὶς πρὸς ταῦτα, e Liv. redditur His trepidus. Apud Eund. certe Ἐπὶ σημείοις τοῖς θορυβοῦμενῶ, Polit. vertit Signis quibusdam exterrito. || Interdum vero, ut θορυβεῖν dictum est poni pro Perturbare, etc. θορυβεῖσθαι dicitur Qni turbatur, in turbas conjicitur, Adversus quem turbæ excitantur, s. tumultus, Soph. Aj. (164.) Ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβῇ. Sic Plut. Camillo, Θορυβοῦμενος ὑπ’ αὐτῶν Κάμилλος. || Quinetiam θορυβεῖσθαι, sequendo unam e signif., quæ τῷ θορυβῶ datæ fuerunt, est Festivo strepitu excipi, Bud. ap. Isocr., seu, ut alibi reddidi, Strepitu applaudentium, Acclamatione audientium approbari, Isocr. Panath. Ἀνέγνωστο δ’ ὁ λόγος, ἐπηνημένος δ’ ἦν καὶ τεθορυβημένος. At τεθορυβημένος in malam partem positum, reddi aptissime e Liv. posset, meo quidem iudicio, Tumultuose exceptus clamoribus. [“Plut. Mor. 1, 800. ad Diod. S. 1, 84. Thom. M. 453. Jacobs. Anth. 7, 52. T. H. ad Plutum p. 176. Dionys. H. 5, 55.” Schæf. Mss. Themist. 401, 22.] Τεθορυβημένως, Tumultuose, Turbulente, Xen. Ἑλλ. 5, (3, 5.) p. 328. Ἀποχωρεῖν τε ἡναγκάζοντο τ., καὶ προφυλάττεσθαι τὰ βέλη. [* “Θορύβητρον, Leontopetalum, Diosc. Notha 457.” Boiss. Mss.] Ἀθόρυβητος, ὁ, ἡ, Non perturbatus, Qui animo est non perturbato, non perturbatur nec tumultuatur: ut Cic. hæc conjungit. [Xen. Ages. 6, 7.] CONTR. Εὐθόρυβητος, Qui facile perturbatur, et tumultuans de gradu dejicitur, Cic. Et, Εὐθόρυβητος πρὸς τοὺς συκοφάντας, VV. LL. Mitis tolerantia erga calumniatores: at ego vertendum puto, Qui facile a calumniatoribus perturbatur et exterretur. [Plut. 7, 289.] Θορυβητικός, q. d. Tumultuatorius, i. e. Qui tumultuari solet, lubenter tumultuatur, et turbas excitat: Obstreperus, VV. LL. ex Aristoph. [Ἰππ. 1380.]

Ἀναθορυβέω, Tumultuor, Valde tumultuor, ut præp. sit epitatica. [Xen. K. Ἀ. 5, 1, 3. 6, 1, 20.] Διαθορυβέω, Idem. Et pro Tumultuari facio, In turbas conjicio: cum accus., Thuc. [5, 29. * Ἐκθορυβέω, Aretæi Chron. 1, 5. J. Poll. 1, 117. * “Ἐνθορυβέω, Tzetz. Chil. 13, 496.” Boiss. Mss.] Ἐπιθορυβέω, Adstrepo, Secundo rumore adstrepo, Admurmuro, Bud., afferens e Xen. Ἑλλ. (1, 7, 8.) Ἐπεθορύβησε πάλιν ὁ ὄχλος: (2, 3, 9.) Καὶ ἡ βουλὴ ἐγένετο εὐμενῶς ἐπιθορυβήσασα, ubi de Critia loquitur. Vide Θορυβέω. [* Συνεπιθορυβέω, Plut. 8, 105. * Καταθορυβέω, Gl. Deturbo. Numenius Eusebii Præp. Evang. 14, 6. Τὴν ἀπὸ ἀμάξης πομπεῖαν πᾶσαν κατεθόρυβει: Schol. Aristoph. Ἰππ. 1017. “Pallad. V. Chrys. 142. 154. 157. 198. 398. 405. * Συνθορυβέω, Planudes Ovid. Met. 1, 199.” Boiss. Mss. Diod. S. 13. p. 386. Ὑπερθορυβέω, Supra modum tumultuor, Lexx. Gr. ἀμαρτύρως.] “Ὑποθορυβέω, Tumultuor, “VV. LL. Rectius Subtumultuor.” [Thuc. 4, 28.] [* Θορυβόω, i. q. θορυβέω, J. Poll. 8, 152.]

ΟΡΗΝΟΣ, ὁ, Luctus, Planctus, Lamentatio, Il. Ω. (720.) παρὰ δ’ εἶσαν αἰοιδούς Ὀρήνων ἐξάρχους, οἵτε στονόεσαν αἰοιδὴν Οἱ μὲν ἂρ ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες, Eur. Med. (1208.) Ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο, Lucian. (1, 375.) Καὶ νῆ Δία γε ἡ Δαμασίον ἡμῆτηρ κωκυνοῦσα ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίῳ. || Item θρήνος pro θρηνώδης, vide Ὀρηνώδης. [“Markl. Suppl. 975. ad Charit. 674. Wakef. Alc. 430. Heyn. Hom. 8, 743. Musgr. ad Hec. 297. Or. 1396. Toup. Opusc. 1, 195. Emendd. 1, 295. Ammon. 54. Ὀρήνων ὀδυρμοὶ, Musgr. Tro. 605. Porson. Hec. p. 22. Ed. 2.”

Schæf. Mss. * *Θρηνέρως*, i. q. *δυσέρως*; J. Poll. 6, 189. * *Θρηνοποιός*, Gl. Luctificus.] * *Ἀθρηνί*, Absque luctu, q. d. Illugubriter, *χωρίς θρήνου*, Suid. "Po-
" test et per diphthongum scribi * *Ἀθρηνεί*, sicut et
" *ἀγελαστί* et *ἀγελαστέι*." ["Hes. v. *Δύσοικτος*."
* *Ἀξιώθρηνος*, ὁ, ἡ, Luctu s. Lamentatione dignus, Di-
gnus qui lugeatur, Eur. [Alc. 904. * *Δύσθρηνος*,
Apollon. Lex. 254. "Heyn. Hom. 7, 217." Schæf.
Mss. * *Μονόθρηνος*, unde * *Μονοθρηνέω*, Hes.] *Πο-
λύθρηνος*, Luctuosus, Valde lamentabilis, q. d. Unde
est Multus luctus; Multum luctum afferens. Eur.
Item Qui multo luctu afficitur, Qui multum luget,
Lucian. (1, 177.) *Θαλαττία τις*, ὡ *Χαιρεφών*, ὅντις
* *Ἀλκυὼν ὀνομαζομένη*, π. καὶ *πολύδακρυς*. *Σύνθρηνος*,
Luctus s. Lamentorum socius, Aristot. Vide *Θρηνη-
τικός*. *Φιλόθρηνος*, Luctus amans, Lubenter lugens:
Γυναικεῖον γένος ἐστὶ φ., J. Poll.: *Flebilis*, e Nonno,
τύμβος, [Jo. 140, 12. * *Φιλοθρηνής*, Moschus 4, 66.]
Θρηνώδης, Qui carmen lugubre canit, *pecul.* Qui
conductus plorat in funere, Horat. Alii vero *θρηνω-
δούς* proprie dictos putant, Quos Hom. vocat *αἰοιδούς*
θρήνων ἐξάρχους, Qui lugubria carmina aliis præci-
nunt. J. Poll. Καὶ *θρήνων ἐξάρχος*, καὶ *θρηνώδης*, ὃν
καὶ *θρήνον* ἐκάλουν. Ab Aleiphr. (1, 36.) quidam
vocatur *θρ.*, quod pro muneribus lacrymas mitteret:
* *Ἐγὼ δὲ ἡ τάλαινα θρ. οὐκ ἐραστὴν ἔχω*. [*Θρηνώδης*
ἐπ' ἐκφορὰν, Gl. Præfica.] *Θρηνώδία*, Lugubris can-
tus, Lugubre carmen, Lamentum. *Θρηνώδew*, Lu-
gubre carmen cano, Lugeo, Deploro, Areth. in
Apoc. *Χοῦν καταχέμενοι τῶν κεφαλῶν*, καὶ εἴ τι ἄλλο
τοῖς θρηνωδοῦσιν ἀκούουσιν, ἐκτελούντες. [* *Θρηνώδη-
μα*, Schol. Oxon. Soph. El. 92.] *Θρηνώδης*, Ad lamen-
tandum propensus, Luctui deditus, assuetus:
Γυναικεῖον γένος ἐστὶ θρ. καὶ φιλόθρηνον, J. Poll. At
vero ap. Herodian. (4, 2, 10.) μέλος, Carmen lamen-
tabile, Polit. ["Brunck. Aj. 581. Fischer. ad Wel-
ler. Gr. Gr. 1, 308." Schæf. Mss.].

Θρηνέω, Lugeo, Lamentor. Interdum sine adje-
ctione, Dem. in Mid. *Ταῦτα μὲν οὖν εἶποι τις ἂν*,
οἶμαι, θρηνῶν. Sed jungitur sæpe accus. vel rei, vel
personæ. Accus. rei, duobus modis: sc. vel accus.
rem significante, per quam lamentamur, i. e. quæ
nostrorum lamentorum est velut instrumentum; vel
rem, de qua lamentamur. Prioris modi exemplum
est in illo Hom. l., quem in *Θρήνος* protuli, *στονόεσ-
σαν αἰοιδὴν* Οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, eique plane simile ap.
Soph. (Aj. 629.) ὁ-*Ξυτόνους μὲν φῖδας* *Θρηνήσει*: nec
dissimile ap. Athen. *Φθόγγους δ' ἀλύρους θρηνοῦμεν*.
Posterioris autem modi exemplum ap. Plut. de Socr.
* *Ἀλλὰ θρηνοῦσαι τὸν ἐαυτῶν πότμον*. Sed hoc animad-
vertendum est, *θρηνεῖν* in illo priore modo junctum
cum accus. φῖδην aut alio hujusmodi, esse potius
Lugubriter cantare quam Lugere. At cum accus.
pers., ut Eur. (Cresph. Fr. 1.) *Τὸν φύντα θρηνεῖν εἰς*
δσ' ἔρχεται κακὰ, Lucian. (1, 178.) *Κουρίδιον ἄνδρα*
τὸν ἐαυτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πόθῳ φίλιας. Apud Eund.
Μητέρα θανοῦσαν θρηνεῖν, ad verbum e Plauto, Ma-
trem lamentari mortuam. ["Thom. M. 702. Wakef.
Alc. 430. Brunck. Soph. 3, 515. Brunck. Aj. 581.
Fut., Bast Lettre 228." Schæf. Mss. * *Θρήνημα*, Eur.
Or. 132. Hel. 173. * *Θρήνησις*, unde * *Θρηνήσιμος*,
Gl. *Flebilis*.] " *Θρηνητέος*, Lugendus," ["Planudes
Ovid. Met. 3, 551. Greg. Naz. Or. 17. p. 264." Boiss.
Mss. * *Θρηνητός*, unde * *Δυσθρήνητος*, Eur.
Iph. T. 143. * *Ὀξυθρήνητος*, Schol. Æsch. S. c. Th.
326. * *Πολυθρήνητος*, Schol. Soph. Trach. 860.] *Θρη-
νητικός*, i. q. *θρηνώδης* in priore illa signif., sc. Ad lamen-
tandum propensus, Aristot. Eth. (9, 14.) "Ὅλως
τε συνθρήνους οὐ προσίεται, διὰ τὸ μηδ' αὐτὸς εἶναι θρ.
Θρηνητικῶς, More eorum, qui ad lugendum s. lamen-
tandum propensi sunt, Lugubriter, Lamentabiliter,
J. Pöll. [* *Θρηνητής*, Æsch. Ag. 1084. Gl. *Lugubris*,
Lamentator. * *Θρηνητήρ*, Æsch. Pers. 942.] *Ἀτ*
Θρηνήτρια, Præfica, Theophyl. Ep. 21. *Οὐ γὰρ αὐλη-
τρίς*, ἀλλὰ θρ. τοῖς θεαταῖς εἶναι δοκεῖς. ["Const.
Manass. Chron. p. 108." Boiss. Mss. * *Θρηνητήριος*,
Eust. 721=1372, 26. * *Θρηνήτωρ*, Manetho 4, 190.
* " *Ἀναθρηνέω*, Schol. Eur. Or. 1335. Phœn. 1516."
Kall. Mss. Dio Cass. 74, 13. * " *Συναναθρηνέω*, ad
Xen. Eph. 221." Schæf. Mss.] * *Ἀποθρηνέω*, Vehe-

menter lugeo, lamentor. Videtur enim præp. *τιμ*
aliquam addere. ["Babr. 35. Hes." Wakef. Mss.
* *Προαποθρηνέω*, Plut. Pompeio 78. * " *Συναποθρη-
νέω*, Basil. Hom. de Humil. 238." Boiss. Mss.
* " *Διαθρηνέω*, Josephi Hypomn. 166. Fabr. * *Ἐπι*
θρηνέω, Lucian. 3, 670." Schæf. Mss. * *Ἐνθρηνέω*,
Aristid. 1, 26.] * *Ἐπιθρηνέω*, q. d. Allamentor, " *Ἐ*
" *πιθρηνέομαι*, *Flebiliter succlamo*, VV. LL." [* *Ἐπι*
θρήνησις, Plut. 8, 410.] *Συνεπιθρηνέω*, q. d. Colla-
mentor, [M. Antop. 7, 25. Plut. 6, 205. 226. 7, 742.
8, 140. * " *Καταθρηνέω*, Eumath. 345. Schol. Jo. Oli-
mac. 323. Basil. Hom. Mor. 265." Boiss. Mss. Diod.
S. 17. p. 625, 37. * *Παραθρηνέω*, Basil. 2, 31.] *Πε-*
ριθρηνοῦμαι, Lamentis circumsono, Plut. Antonio
(56.) *Σχεδὸν ἀπάσης οἰκουμένης π. καὶ περιστεναζο-
μένης*. [* " *Προθρηνέω*, Philo J. 2, 22." Wakef. Mss.
* " *Συνθρηνέω*, Const. Manass. Chron. p. 109. Schol.
Jo. Climac. 268." Boiss. Mss. * " *Υποθρηνέω*, Athen.
152.]

OPHΞ, ηκός, ὁ, Thrax: ap. poetas pro *Θράξ*:
unde *Θρήκες* ap. Hom., sicut et *Θρήκες*, Il. Δ. (533.)
Eodemque modo *Θρήκη* pro *Θράκη*, Thracia. Fit au-
tem *θρησκεύω* ab isto *Θρήξ*, fieri certe putatur, sicut
Θρασκίας, Ventus, a *Θράκη*. Etym. enim postquam
dixit *Θράξ* per synæresin factum esse e *Θράξ*, et
Θράκη quoque habere *ι*, subiungit, *Θρακίας*, et cum
pleonasmō literæ *σ*, *Θρασκίας*, ὁ ἄνεμος. Sed de *Θρη-
σκεύω* primum, deinde de *Θρασκίας* dicam. " *Θρήκες*,
" *Θρήκη*, *Θρήκιος*, *Θρήξ*, Ionice ap. Herod. et ap.
" poet. pro *Θράκες*, *Θράκη*, *Θράκιος*, *Θράξ*. Itidem
" *Θρήσσα* pro *Θρήσσα*, Thressa: quæ et *Θράσσα*.
" Necnon *Θρήκη* et *Θρήκηθεν* pro *Θράκη* et *Θράκηθεν*,
" *resoluta diphth.* et *α* verso in *η*." " *Θράξ* ap. Op-
" pian. dicitur esse nom. Avis." " *Θράσσα*, et Atticæ
" *Θράττα*, dicitur ἡ ἐκ *Θράκης*, Femina e Thracia,
" quam Virgil. Thressam vocat. Aristoph. A. (273.)
" *τὴν Στρυμονόδωρον Θράτταν*: quod Suid. exp. *Θρα-
" κικὴν δούλην*, ἐκ *Θράκης δούλην*. Apud Athen. vero
" (329.) vero *θράττα* est Pisciculus marinus, cuius
" Eust. quoque meminit una cum priore: meminit
" ejus Aristot. etiam de Gener. Anim. 5, (6.) Gaza
" appellat Thressam." [* *Θραττίδιον*, Athen. 106.
329. " *Θράξ*, ad Lucian. 1, 382. Thom. M. 534. De
accentu, Plato Charm. 65. *Θράκες*, Græci coloni in
Thracia, Plut. Mor. 1, 875. *Θράκη*, ad Dionys. H.
1, 67. Heyn. Hom. 6, 159. Aristoph. Elp. 283. Ja-
cobs. Anth. 12, 349. *Τὰ ἐπὶ Θράκης*, Æschines 462.
Reisk. *Θράκειος*, Fischer. Ind. Palæph. v. *Βενδέαι*.
Θράκιος, ibid. Paus. 1, 32. 35. Wessel. ad Herod.
295. ad Lucian. 1, 460. Diod. S. 2, 165. 560. Ano-
nym. de V. Thuc. 10. *Εἰφος* *Θρ.*, Heyn. Hom. 6, 472.
* *Θρακικός*, Brunck. Aristoph. 2, 53. * *Θρακοφοῖται*,
Fr. 231. (Athen. 550.) *Θράσσα*, Thom. M. 534. Ja-
cobs. Anth. 7, 206. Heind. ad Plat. Theæt. 391.
* *Θρέσσα*, Theocr. Epigr. 17. *Θρήξ*, ad Mær. 300.
Θρήξ, Musgr. Herc. F. 1019. Jacobs. Anth. 8, 98.
Porson. Hec. p. 63. Ed. 2. *Θρήξ*, *Θράξ*, Hermann.
p. 118. Erfurdt. ad Soph. Œd. T. 378. *Θρήξ*,
Brunck. Apoll. Rh. 148. ad Mær. 300. De quant.,
ad Callim. 1, 115. *Θρήκιος*, Brunck. ad Æsch. Pers.
94. ad Eur. Hec. 704. 1141. ad Mær. l. c. *Θρήκιος*,
ibid. Toup. Opuse. 1, 409. Wakef. Eum. 1007. Ja-
cobs. Anim. 265. Porson. Hec. p. 3. Ed. 2. *Θρήσσα*,
Brunck. Soph. 3, 413. Herodian. 464. Wessel. ad
Herod. 295. *Θρήσσα* *κυθάρη*, Ruhnke. Ep. Cr. 285.
Θράττα, ad Lucian. 1, 312. Bergl. Alciph. 332." Schæf. Mss. * " *Θράτται*, Fabula Cratini, Priscian.
18. 25. 213." Boiss. Mss. * *Θρακίδες*, Diod. S. 16.
p. 523. * *Θρακίζω*, Cod. Paris. Apollonii de Adverb.
ad Greg. Cor. 91. * *Θρακιστί*, Theocr. 14, 46. * *Λευ-
κοθρακία ἄμπελος*, Geopon. 5, 17, 4.]

OPHΞKEYΩ, Ceremoniis quibusdam superstitionis
Deum colo, Nimis sum in ceremoniis circa deorum
cultum adhibendis, et nimis superstitionis sum.
Hanc autem interpr. e Plut. Alex. (2.) accipio,
ubi de Samothraciæ mulieribus loquens, hæc tradit,
" *Ἐτερος δὲ περὶ τούτων ἐστὶ λόγος, ὡς πᾶσαι μὲν αἱ*
τῆδε γυναῖκες ἐνοχοὶ τοῖς Ὀρφικοῖς οὖσαι, καὶ τοῖς περὶ
τὸν Διόνυσον ὀργιασμοῖς ἐκ τοῦ πάνυ παλαιοῦ. Κλω-

δωνές τε καὶ Μιμαλλόνες ἐπωνυμίαν ἔχουσαι, πολλὰ δ' αὖτ' Ἰδωνίσι καὶ ταῖς περὶ τὸν Αἴμον Ὠρήσσαις ὅμοια δρώσιν· ἂψ' ὧν δοκεῖ καὶ τὸ θρησκεύειν ὄνομα ταῖς κατακρίσι γενέσθαι καὶ περιέργοις ἱερουργίαις. Idem testatur Etym. Schol. Eur.; necnon Suid., afferens tamen et aliud etymum, sicut et Etym. rursum aliud, quinetiam Greg. ita scribens, Οὐδὲ Θρακῶν ὄργια ταῦτα, παρ' ὧν καὶ τὸ θρησκεύειν, ὡς λόγος. Existimantur autem Thraces suas illas ceremonias ab Orpheo accepisse. || Sed ponitur potius simpl. pro Colo, Veneror, Herodian. 1, (11, 1.) Ὁρῃσκέουσι δὲ μάλιστα τὴν θεὸν τήνδε Ῥωμαῖοι. Jul. Imperator, Ὁρῃσκέουμεν θεοὺς ἀναφανδόν, καὶ φανερώς βουθυτοῦμεν. Ὁρῃσκέειν τὰ γλυπτὰ, Sap. (14, 16.) Pass. θρησκεύεσθαι, Coli, Herodian. 4, (2, 23.) de iis, qui in deorum numerum referuntur, Καὶ ἐξ ἐκείνου μετὰ τῶν λοιπῶν θεῶν θρησκεύεται. Apud Athen. legimus reginam Persarum a regis palladis θρησκεύεσθαι. || Herodoto (2, 64.) Religiose instituo et observo, Bud. Ceterum fuerunt, qui in h. v. et ejus derivatis subscribendum

literæ η putarint propter modo traditam etym., quorum e numero Constantinum Lascarin fuisse arbitror, sed nusquam in emendatis exempl. ita scriptum inveniri: nec vel ipse Plut. de illo etymo affirmat, sed dicit δοκεῖ. [Theolog. Arithm. p. 49.] Ὁρῃσκεία, Cultus deorum multis superstitiosis ceremoniis constans, simpl. Cultus deorum, aut etiam veri Dei, Religio, Julian. Τῶν Γαλιλαίων ἐάντους ἔδοσαν θρησκεῖα, Paul. ad Col. 2, 18. Ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ θρ. τῶν ἀγγέλων, de q. l. dicam in Ἐθελοθρησκεῖα. Act. 26, (5.) Κατὰ τὴν ἀκριβεστάτην αἴρεσιν τῆς ἡμετέρας θρ. ἔζησα Φαρισαῖος. Et in Ep. Jac. 1, (27.) Θρ. καθαρὰ καὶ ἀμίαντος παρὰ τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ κ.τ.λ. Vide Ejusd. locum et in Ὁρήσκος. Herodian. 5, (7, 2.) Τῇ ἐρωδύνῃ καὶ θρ. σχολάζειν τοῦ Θεοῦ, Sacerdotio religionique numinis vacare, Polit.: qui in altero Ejusd. l. interpr. Festam celebritatem. Alicubi et Ceremoniam vertit. At Bud. Venerationem, Cultum, Observationem, in hoc Ejusd. l. 3, (10, 2.) Νικηφόρος ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίων δήμου μετὰ μεγάλης εὐφημίας τε καὶ θρ. ὑπεδέχθη. ["Wessel. ad Herod. 112. 121. Kuster. Aristoph. 110. Ὁρῃσκίη, Wessel. ll. cc. Diss. Herod. 141. (2, 37.)" Schæf. Mss. * Ὁρῃσκεία, Anecd. Bekkeri p. 99. * "Ὁρήσκευμα, Psellus de Oper. Dæm. p. 93. Gaulm. Const. Manass. p. 21. Meurs." Schæf. Mss. "Codin. Orig. p. 8. Ὁρήσκευμα, * Ὁρήσκευμος, * Ὁρῃσκεύσιμος, Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 230." Boiss. Mss. "Gallieni Inscr. ap. Euseb. H. E. 7, 13." Routh. Mss.] Ὁρῃσκευτής, Religiosus, Synes. Alicubi et Superstitiosus. ["Wessel. Probab. 83." Schæf. Mss. * Ὁρῃσκευτήρ, unde * Ὁρῃσκευτήριον, Schol. Pind. O. 7, 33. * "Δυσθρήσκευτος, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 294." Boiss. Mss. * Ὑπερθρησκεύω, Orig. c. Cels. p. 750.]

Ἀρῃσκος, Religiosus. Potest vero et Superstitiosus alicubi verti, pro loco. Ab Jac. Apost. pro Religiosus, 1, 26. Εἴ τις δοκεῖ θρ. εἶναι ἐν ὑμῖν, μὴ χαλινὰ γαγῶν — τοῦτον μάταιος ἢ θρ. Apud Hes. exp. ἐρερόδοξος, εὐγενής. Quarum exp. posterior mendi suspecta mihi est: at priorem non huic Ὁρήσκος, sed duntaxat nomini COMP. Ἐρερόθρησκος convenire dicerem, quod ap. Suid. habetur in Ὁρήσκος, nisi eand. ap. Etym. quoque reperirem. Est autem Ἐρερόδοξος, Cujus opinio diversa est a ceterorum opinionibus; et quidem interdum pecul. Opinio de iis, quæ ad cultum divinum pertinent; atque adeo ap. Eccl. Scriptt., et nominatim Synes. ac Greg., ἐρερόδοξος est Qui non sequitur opinionem Christianicam, οὐκ ὀρθόδοξος. [* Ἐθελοθρησκεύω, Epiphan. 1. p. 506.] Ἐθελοθρησκεῖα, ET Θελοθρησκεῖα, in VV. LL., Voluntarius cultus, Cultus divinus, Religio, quam sibi quis sponte s. arbitrato suo delegit, Certi ritus cultus divini, quos sponte quis amplexus est, quibus se dedit. Exp. et Superstitio. Paul. ad Col. 2, 23. Ἀτινά ἐστι λόγον μὲν ἔχοντα σοφίας ἐν ἐ. καὶ ταπεινοφροσύνῃ καὶ ἀφειδίᾳ σώματος. At vero versu 18. dixit, Ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ θρησκεῖα, sed θέλων præfixerat, quod in ἐθελοθρησκεῖαν includitur: adeo ut ibi quoque ἐθελοθρησκεῖαν indicari existimem. [* Ἐθελοθρησκευτικός, Epiphan. 1. ab init.] Ἐθελω

θρησκέω, Voluntarium cultum amplector, Religionem aliquam arbitrato meo deligo: ἐθελοθρησκεῖ, ἰδίῳ θελήματι σέβει τὸ δοκοῦν, Suid. [* Ἐθελοπερισσοθρησκεῖα, Epiphan. 1. p. 21. * Ὁμόθρησκος, Socr. Hist. Eccl. 5. p. 301. 6. p. 315. * Φιλόθρησκος, Cerimoniarum religiosarum amator, legit Scaliger. ad Manil. p. 13. ap. Ptolem. Apot. pro Φιλόθρησκος.]

ΘΡΑΣΚΙΑΣ, Thrascias ventus, Aristot. de Mundo, Τῶν βορέων ὁ ὄξης πνέων τῷ ἀργέστη, θρασκίας λέγεται, ὃν ἐνιοι καικίαν καλοῦσι, Ex Aquilonibus, is, qui deinceps a Coro spirat, Thrascias dicitur, quem nonnulli Cæciam vocant. Hunc ventum Thrasciam Plin. inter septentrionem et occasum solstitiale spirare tradit. Θρασκίαν autem quasi θρακίαν dici tradit Etym. ["Toup. Opusc. 1, 194. Wolf. ad Hesiod. 131." Schæf. Mss.] AT Θρακίας λίθος, Lapis Thracias, qui in Ponto, Scythiæ fluvio, nascitur, Diosc. 5. Hic aqua accenditur et oleo extinguitur, Plin. Alex. Aphr.; Schol. Nicandri, qui θρήισσαν λίαν vocat. Legitur autem ET Ὁρήσσα λίθος ap. Schol. "Θράττης, Hesychio est Lapis quidam a Θρακibus denominatus: qui ab aliis Θρακίας dicitur, Thracius a Plinio."

"ΟΡΙΑΔΕ, ακος, ἡ, Lactuca: olus vulgo notum, "de quo Diosc. 2, 165. Athen. (69.) et Plin. 19, 8. "20, 7. Eadem dicitur Θριδακίσκη et Θριδακίνη. "Athen. enim (l. c.) dicit τὴν θρίδακα ab Atticis vocari θριδακίνη: et (114.) τὰς παρ' Ἀλκυῶνι θρίδακισκας λεγομένας esse easdem cum Atticis θριδακίαις. Galenus tamen θριδακίνην proprie nominari tradit Sylvestrem lactucam, θρίδακα autem sativam, sic scribens τῶν κατὰ τόπους l. 2. Θριδακίης τῆς ἀκηπεύτου τε καὶ ἀγρίας, ἣν ἰδίως ὀνομάζουσι θρίδακίνην τὴν γὰρ κηπευομένην ὀνομάζουσι θρίδακα. Porro a θριδακίνη est DIMIN. Θριδακινίς, Lactucula, apud Athen. (l. c.) e Strattide, ὥκιμων πέταλα καὶ θριδακινίδων Εὐόσμων τε σελίνων. A θρίδαξ vero est PRÆTEREA Ὁριδακώδης, Lactucæ similis, Qui e lactucarum genere est, vel Lactucæ naturam referens, ut alii interpr." [Diosc. 2, 160. "Ὁριδαξ, Casaub. Athen. 142. ad Herod. 211. Phryn. Ecl. 52. (Lobeck. 130.) Thom. M. 454. Jacobs. Anth. 8, 241. Θριδακίσκη, Phryn. l. c. Θριδακίνη, ibid. Valck. Hipp. p. 215. ad Herod. 211. ad Lucian. 2, 326." Schæf. Mss. Vide Schn. Ind. Theophr., Sprengel. Hist. Rei Herb. 99. * Ὁριδακίνος, ἡ, ὄν, Herodotus Aetii 5. p. 94. μηχανίτιδες. * Ὁριδακίης, Nicander O. 838. ex emend. Schneideri. * Ὁριδακίας, Diosc. 4, 76. * Ὁριδακίον, Gl. Lactuca. * Ὁριδακία, Diosc. Notha 467.]

ΟΡΙΞ, χός, ἡ, Pilus, s. capitis, s. barbæ, Capillus, Il. Ψ. (135.) Οριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταεῖνόν, ἃς ἐπέβαλλον Κεῖφόμενοι. Apud Plut. Apophth. quidam barbam et caput tingens, vocatur ἀπιστος ἐν θριξί, Lucian. (3, 131.) Νεανίαν τινὰ τῶν τριχῶν σύρουσα, Aristot. Αἰχνοῦται δ' αἱ τρίχες καὶ τεθνεώτων. Pro quo Plin. Defunctorum quoque corporibus pili crescunt. || Pilus generaliter ut in Prov. Ἐκ τριχὸς κρέμασθαι, quod Ovid. Tenui filo pendere. Exp. et Setæ: Hesiod. (A. 391.) Ὁρῃς δ' ἐν λοφίῳ φρίσσει τρίχας. Interdum etiam Villi. Plut. Σαρξὶ τρεφόμενοι, καὶ θριξὶν ἀμφιεννύμενοι. Nonnunquam et Capillamenta: Philo, Πέταλα γὰρ εἰς λεπτάς τρ. κατατμήθεντα πᾶσι τοῖς νήμασι συννυφαίνετο. Derivat autem a θριξί Etym. ["Jacobs. Anth. 11, 298. Beck. ad Eur. p. 200. ad Lucian. 1, 299. Barba, Toup. Opusc. 1, 157. Θριξὶ ἐθείρης, Wakef. S. Cr. 2, 107. Paul. Sil. 23. Ἐκ τριχὸς κρέμασθαι, Jacobs. Anth. 9, 476. 11, 141. Heyn. Hom. 6, 35. Bergl. Alciphro. 156. Οὐκ ἄξιον τριχὸς, ad Mær. 331. Ruhnck. ad Xen. Mem. 230. Subaud., Jacobs. Anth. 10, 64. 66." Schæf. Mss.] "Εριξ, dictum etiam ἐπὶ τοῦ ἥπατος: sed pro eo "in plerisque exemplaribus scriptum θριξί. Significat autem Partem hepatis superiorem qua a se invicem dividuntur ejus fibræ. Ita Gal. Lex. Hipp. "pocr." [* Τριχὸς, i. q. θριξί, 1 Reg. 14, 45. Ed. Bos., sed θριξί in Ed. Ald. "Vestis e filis, Joseph. 727, 6." Wakef. Mss.]

Τριχοβρώτες, Pilos arrodentes : ita dicuntur σῆπες, A
Tineæ, Terebines, Id genus animalcula, Aristoph.
'A. (1111.) 'Αλλ' ἡ τριχοβρώτες τοὺς λόφους μου κατέ-
φαγον : sic enim legit ibi etiam Schol. admonens ta-
men dici περισπωμένως quoque τριχοβρώτες. J. Poll.
2. Καὶ τριχοβρώτες θηρίδιον τι συνόμενον τὰς τρίχας.
Τριχοβρωτήριον, VV. LL. ex Etym., sed ap. eum re-
pono τριχόβρωτος θηρίον. Apud Hes. vero est ETIAM
Τρίχονος, quod exp. θηρίδιον τὸ κατεσθίων τοὺς λό-
φους τῶν περικεφαλαίων : quasi neutr. a τριχόβρωτος,
nisi leg. sit τριχοβόροι. [* "Τριχόδεσμος, Hes. v.
"Αμπεύξ." Wakef. Mss.] Τριχοειδής, Pilorum s. Ca-
pillorum formam habens. [Diosc. 3, 86. Hippocr.
230.] Τριχοειδώς, In capillorum formam, Pilorum
modo. Τριχοκόμος, Capillorum s. Comæ studiosus,
Qui comæ lubenter curam impendit, ὁ τριχῶν ἐπιμε-
λούμενος, Hes. Τριχοκοσμητής, Comæ ornandæ arti-
fex, [Hes. * Τριχοκουρία, Eucholog. p. 107.] Τρι-
χολάβις, [Gl. Forficula, Tonsilla, Vulsella.] ET Τρι-
χολάβιον, Vulsella, a capiendis pilis, ex Aetio.
[* "Τριχόλεπτος, Toup. in Schol. Theocr. p. 215. B
Dorv. ad Charit. 319. * Τριχολιπής, * Τριχάλεπτος,
ibid." Schæf. Mss.] Τριχολογέω, Pilos s. Floccos
lego, colligo; per metaph., De rebus levibus et
inanibus discepto, coutendo, Rebus levibus studium
impendo : τριχολογεῖν, τὰς τρίχας ἀναλέγεσθαι καὶ
περὶ αὐτῶν φροντίζειν, Suid. Cam. In ordine ponere
crines. [Etym. M.] Τριχομαλλος, ὁ, ἡ, Villosus :
δῖς, Lanigera ovis, Epigr. Τριχομανές, Filicula herba,
ita dicta, quod rara cute fluentem capillum expleat
et subnasci faciat; μανὼν enim esse Rarum, Marcell.
Vide Theophr. et Diosc. [4, 137. Theophr. H. Pl.
7, 14, 1. Schol. Nicandri Θ. 846. "Τριχομανής,
Toup. Opusc. 2, 7. * Τριχομανία, ibid. ad Mær.
407. * Τριχομαλία, ibid. Toup. l. c. * Τριχόπλαστος,
Brunck. Aristoph. 2, 75." Schæf. Mss. Hesych.]
Τριχοπλάστης, Qui capillum fucat s. ornât. In vitio
dicitur. Cam. [Synes. Calvit. p. 85. Zonaras Expos.
Can. 96. Concilii 6. in Trullo p. 205. * Τριχοποιέω,
Cassii Probl. 50. Alex. Trall. 1. p. 3.] Τριχοτρώ-
κτης, Pilorum erosor. Sicut τριχοβρώτες, ita τριχο-
τρώκται, Vermiculi erosores crinium, Cam. [Hesych.
v. Τριχοβρώτες.] Τριχορρόεω, Pilorum s. Capillo-
rum defluvio laboro. Unde τριχορρόησας, Cui ca-
pillus defluxit. Cam. [Plut 8, 545.] Dicitur vero
ET Τριχορρόνέω, quod ejusd. cum τριχορρόεω signif.
est. [Athen. 115. Τριχορρόνήσας, J. Poll. 2, 26.
* "Τριχορρόνης, Pilos amitteus, Synes. 78. Æschyli
Fragm. ap. Schol. Od. A. 133. * Τριχοτομέω, Pilos
deseco, Dionys. H. 1, 1496. * Τριχοφθόρος, Schol.
Nicandri Θ. 98. * Τριχόφοιτος, Strato Epigr. 9. sed
corruptam vocem puto." Wakef. Mss. * Τριχοφόρος,
Gl. Setigerus, Setosus.] Τριχοφύης, Capillos pro-
ducendi vim habens, Diosc. 2. Τριχοφύης ἀλωπεκίων
εἶναι δοκεῖ, ubi redditur, Nutrit capillos, et eorum
defluvia, quæ dicuntur alopeciae, explet. Τριχο-
φύεω, Capillos produco. [Gl. Crinio, Oppilasco.
* Τριχοφύτα, Heliodorus Chirurg. Vett. p. 126.]
Τριχοφύλλος, Folia habens capillata, capillamentis
similia. Quidam vertunt etiam, sed barbæ, In
capillamentorum modum foliatus. || Τριχοφύλλον D
Theophrasto, [H. Pl. 4, 6, 2.] quod Plin. interpr.
Capillaceo folio : Genus τοῦ φύκου. Cam. Τρίχα-
πτον, Textum quoddam tenue et bombycinum magni
pretii, quod crinibus obducebatur. Sicut Crinale
aurum Maroni, et Ovid. de Ponto 3. nec habens crin-
nale capillis. Cam. Apud Hes. scribitur cum accentu
in ultima, exponiturque * βομβύκιον ὑφασμα ὑπὲρ
τῶν τριχῶν κεφαλῆς ἀπτόμενον : quod Capillare esse
ap. Martial. tradunt VV. LL. Ezech. 16, (10.) Περιέ-
βαλόν σε τριχάπτῳ, Circumdedi de trichapto. Ab
eod. Hes. adjective quoque exp. πολυτήμητος, Pre-
tiosus, Qui multi pretii est. Apud Ezech. autem l.
c. Τὰ περιβόλιά σου βύσσινά καὶ τρίχαπτα καὶ ποι-
κίλα. Hieron. volens exprimere tenuitatem vesti-
menti, τρίχαπτα vertit Subtilia, quod tenui stamine
atque subtegmine contexta essent. [Vide Schleusn.
Lex. in V. T. Pherecrates ap. Athen. 269. ἐν ἀμπε-
χόναισι τριχάπτοις, e lectione Schweigh., al. * Τριχύ-
φοις.] Τρίχαπτον, Pectunculus, Cam. e Suida. ["Co-

ray Theophr. 218." Schæf. Mss. * Τρίχηλάβον, Mar-
cellus Sid. 72.]

"Αθριξ, Pilis carens. "Ατριχες, Depiles, Glabri,
" i. e. Qui pilos non habent : ut ἀτριχὰ πρόσωπα in
" Fab. Æsopicis (149.) de ore imberbi, s. lævibus
" genis. Est a nom. sing. ἀθριξ. Is enim per θ scri-
" bitur, obliqui autem per τ, ob sequentem aspira-
" tam : excepto dat. plur. ἀθριξι." [Matron Athe-
næi p. 656. " Const. Manass. Chron. p. 13." Boiss.
Mss.] 'Απλοθριξ, Promissum et porrectum habens
capillum, Bud. ex Aristot. Ad verbum, Simplicem
habens capillum; Qui mediocri est capillo, Cam.
[Gl. Recto capillo.] Cui CONTR. Ούλόθριξ, Qui
crispo est capillo : quasi hic velut involucria qua-
dam habeat circa capillitium, et ideo non simplex
capillitium, ut ille. " 'Απόθριξ, Hesychio ἀνήθοις,
" ἀθριξ, Impuber, Depilis, Glaber : unde plur. ἀπό-
" τριχες, ap. Etym. (131, 28.) quod itidem exp.
" ἀνήθοι, dicens ἀπὸ hic significare στέρησιν." 'Από-
τριχες, Impuberes, ἀνήθοι, Callim. [Fr. 141.] teste
Eust. [Od. Θ. 303.] Privationem igitur hic denota,
ἀπὸ, ut alibi sæpe. " 'Απόθριξ, ἰχος, ἡ, pro Impuber
" afferunt VV. LL. ex J. Poll. l. 2. sed falso : legi
" tur enim ibi, 'Απότριχες, οἱ ἀνήθοι, qui nomin.
" plur. est a sing. ἀπόθριξ : θριξ enim cum suis com-
" positis quæ eand. retinent terminationem, in obli-
" quis θ propter immediate sequentem aliam aspira-
" tam mutat in τ." [* " Βαθύθριξ, Opp. K. 1, 313." Wakef. Mss.] Δασύθριξ, Qui denso pilo est : τράγων,
Pilosi, Hispidi hirci, Qui denso pilo est. [Schol.
Sopb. Trach. 13.] Εὐθριξ, Bonos pilos habens,
Bene capillatus, comatus, ex Epigr. ἀγκίστρον, Hamo
habenti lineam bonis pilis confectam, ["Carpophylid.
1. ad Charit. 767. Monthly Review, Jan. 1799.
p. 98." Schæf. Mss. Nicander 'A. 452. 'Εὐθριξ, Il.
Ψ. 13, 301.] Εὐθύθριξ, Qui crinibus est rectis, [J.
Poll. 2, 22. Eust. Od. A. p. 13, 24.] Pro quo ap.
Herod. EST 'Ιθύθριξ, 7. Οἱ μὲν γὰρ ἀπ' ἡλίου Αἰθίο-
πες ἰ. εἰσιν, οἱ δ' ἐκ τῆς Λιβύης οὐλότατον τρίχων
ἔχουσι πάντων ἀνθρώπων, Qui ad ortum solis ioca
c
Æthiopes incolunt, ii crinibus sunt rectis; sed au-
stralibus nusquam gentium magis crispo capillo ho-
mines inveniuntur. Cam. ["Ad Herod. 541." Schæf.
Mss. Hippocr. 1194.] Καλλίθριξ, Pulcros pilos ha-
bens : ἔπποι, Od. I. (491.) || Callithrix, Plinio Ea
herba, quæ Callitrichon infra. Apud Eund. 9, 54.
Callitriches simiæ quædam appellantur, quas toto
pene aspectu differre scribit : barbam eis esse in
facie, cauda late fusa primori parte. [* " Καλόθριξ,
Herodian. Epimer. p. 166." Boiss. Mss. * Κνανόθριξ,
Orph. Arg. 1192. * " Λασιόθριξ, Opp. 'A. 4, 309.
Nonn. D. 38, 360." Wakef. Mss. * Λειψόθριξ, Ælian.
H. A. 14, 4.] Λεπτόθριξ, Qui tenui pilo s. capillo
est. ["Ad Charit. 319. Toup. in Schol. Theocr.
215." Schæf. Mss. " Hes. v. Τανύθριξ." Wakef.
Mss.] " Λευκόθριξ, Qui candido est capillo s. niveis
" pilis." [Aristoph. "Opp. 972. Eur. Bacch. 112.
* Λιπόθριξ, Nonn. D. 11, 510. * Αυσιόθριξ, Geopon.
12, 8, 5. " Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 300. * Μα-
κρόθριξ, 313. Schol. Pind. 'O. 2, 46." Boiss. Mss.
Geopon. 18, 9, 6.] Μαλακόθριξ, Qui molli pilo est :
μαλακότριχες, Scythæ, Aristot. Molli capillo. Cam.
[* Μεγαλόθριξ, Gl. Hispidus.] Μελανόθριξ, Pilos
habens nigros, Cui capilli nigri sunt, [Hes. Μελάν-
θοιξ, Gl. Atricapillus, " Is. Porphyrog. in Allatii
Exc. 305. 308. 309. 310. 314. 316. * Μεμισσόθριξ,
314." Boiss. Mss. * Μεσόθριξ, Procl. Paraphr. Ptolem.
3. c. 16. p. 203. 204. 205.] " Μιξόθριξ, Qui mixtis
" pilis est, Semicanns." ["Heyn. Hom. 6, 439." Schæf.
Mss. * " Μισόθριξ, Clem. Alex. 261." Wakef.
Mss.] Ξανθόθριξ, Pilos habens flavos, Cui flavi cri-
nes sunt, Theocr. (18, 1.) Ξανθότριχι παρ Μενέλαοι
Pro quo ap. Hom. sæpe Ξανθὸς Μενέλαος. "Θόριξ, Si-
miles pilos habens, Qui ejusd. comæ est, Il. B. (765.)
de equis Eumeli, "Οτριχας, οἰέτεας, σταφυλὴ ἐπὶ νῶτον
ἔισας. Est autem per sync. factum EX "Ομοιόθριξ,
[δμοθριξ.] sicut οἰέτης ex δμοέτης. Tenuari autem
o Eust. scribit propter τ sequens, sicut in δρπίνῳ.
Secundum quam regulam in nominat. scr. foret θθριξ
spiritu aspero, in obliquis autem tenui, in quibus sc.

θ. propter χ sequens in τ mutatur. [* "Ὀλιγότριξ, Chron. Pasch." Schn. Lex. Suppl. * "Ὀμότριξ, Schol. Il. B. 765. Demetr. Phal. c. 151.] "Ὀρθότριξ, Qui erectos habet crines; Virg. Arrectæque horrore comæ. "Ὀρθότριχες, Qui pilos surrectos habent, "Quibus pili recti s. arrecti sunt." [Æsch. Choeph. 30.] Quæ affectio dicitur Ὀρθοτριχία. ["Diosc. 428." Wakef. Mss.] Οὐλότριξ, Qui crispus habet pilos s. crines, i. q. ap. poetas οὐλοκάρηνος, οὐλοκέφαλος, οὐλόκομος, στραμβολοκόμης. Aristpt. Probl. Οὐλότριχες καὶ οἷς ἐπέστραπται τὸ τριχίον, Alex. Aphr. Probl. Οἱ οὐλότριχες, ὡς ξηροκέφαλοι, θάπτον φαλακροῦνται, Qui crispo capillo sunt, citius calvescunt. ["Heyn. Hom. 7, 180. Wessel. ad Herod. 150. 541. ad Diod. S. 1, 178." Schæf. Mss. "Ὀυλότριξ, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. Edess. 114. est accus. sing. ab Ουλότριξ;"] Boiss. Mss.] Inversa vero comp. dicitur ETIAM Τρίχενλος, quo Archilochus utitur, Qui crispo est capillo, simpl. Crispus, Terent. Magnus, rubicundus, crispus, crassus, cæsius, Cam. [Archilochus Pollucis 2, 23. * "Ὀφιότριξ, Tzetz. ad Hesiod. A. 235." Boiss. Mss.] Παχύτριξ, Qui crasso pilo est. Περίτριξ, Cineinnus a prima usque juventute nondum rasmus, ὁ ἀπὸ γενετῆς πλόκαμος, Suid. [Vide Schn. Lex. * Ποικιλότριξ, Eur. Alc. 583. * Πολιότριξ, Strabo 7. p. 451.] Πολύτριξ, Multos pilos habens. Polythrix, Plinio Ea herba, quæ Polytrichon. Apud Eund. Polythrix gemma quædam est, quæ in viridi capillatur, sed defluvia comarum facere dicitur. ["Adamant. 419. Etym. M. 4, 20. * Πυκνότριξ, Nonn. D. 36, 302. * Πυκινότριξ, 7, 322. alibi." Wakef. Mss. * "Πυρρότριξ, Schol. Theocr. 8, 3." Boiss. Mss. * "Πυρρότριξ, Phav. 176.] Σκληρότριξ, Qui duros habet pilos: opp. τῷ μαλακότριξ. [Aristot. Physiogn. * Σκολιότριξ, Nonn. D. 15, 137. Meleager 1, 37. * Σταχυότριξ, 43.] Τανύτριξ, ET Τετανότριξ, Qui laxo capillo est, quem τετανὸν postea vocarunt, Cam. Protentos et promissos crines habens, Hesiod. ("E. 2, 134.) αἶγα, Rectis pilis, Cam.: Qui horridos et setarum instar arrectos habet pilos, rigentibus pilis est, VV. LL. ["Τανύτριξ, Simonid. 2, 2. Græv. Lectt. Hes. p. 568. 596. Τετανότριξ, Boiss. Philostr. 374. Fischer. ad Plat. Euthyphr. p. 9. Abresch. Lectt. Aristæn. 209." Schæf. Mss. * "Χρυσότριξ, Nicet. Eugen. 4, 80." Boiss. Mss. * Ψεδνότριξ, Tzetz. Chil. 8. p. 137. * Ωμότριξ, Lycophr. 340.] [* "Ατριχον, Callim. H. in Dian. 77. * "Ατριχόλεως, Const. Manass. Chron. p. 609." Kall. Mss. * "Ατριχολειοπύγων, p. 26. Meurs." Schæf. Mss. * "Ατριχόσαρκος, Procl. Paraphr. Ptolem. p. 202. * "Ανάτριχος, Porphyg. Euseb. Præp. Ev. 3, 3. * "Βαθύτριχος, Wakef. Trach. 1195. Ruhnk. Ep. Cr. 67." Schæf. Mss.] Δασύτριχος, Qui denso pilo est, Pilosus, i. q. δασύτριξ supra: μῆλα, Epigr. "Ἰμπτριχος, Qui ob capillorum penuriam, ad suppleendam comam, galericulum, i. e. τὴν πηνίκτην s. προκόμιον assumit, VV. LL. J. Poll. (2, 30.) Ἐκαλεῖτο δέ τι καὶ πηνίκτη καὶ προκόμιον προσθετὸν, οὐ γυναιξὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνδράων, οἱ ἐνδεῶς τριχῶν ἔχοντες εἰς κόμης λόγον πρᾶπτουσι τὸν δ' αὐτὸν καὶ ἔντριχον ὀνόμαζον. || "Ἐντριχον, ἀσθενές, Hes.: quod nescio an mendo careat. ["Ἐντριχον, τὸ, Coma ascititia, Ænigma 23.] Εὔτριχος, Bene comatus, capillatus, crinitus. [Eur. Herc. F. 934. * Εὐθύτριχος, Polemon Physiogn. 2, 3. p. 285.] Καλλίτριχος, Qui pulcro est capillo, Pulcros pilos faciens, Diosc. 1, 179. de nuce juglande, Τὸ δὲ λέπτρον καὶ τριφθὲν ἐν οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ, παιδίους ἐπιχρίσθην, κ. ἐστὶ, Pulcrum capillum reddit, al. Nutrit capillum. [Opp. K. 1, 321.] || Callitrichon et Polytrichon, quibusdam Adianton s. Frutex topiarius, ab effectu sc., tingit enim capillum, et ad hoc decoquitur in vino cum semine apii, adjecto oleo copiose, ut crispum densumque faciat: defluere autem prohibet. Plin. Quomodo vero idem Plin. inter Callitrichon et Polytrichon distinguat, vide Πολύτριχος. ["Diosc. Notha 472." Boiss. Mss.] "Καλόντριχον Mesychio auctore vocatur τὸ ἀδιαντον: "quod alii καλλίτριχον appellant." Καταρίχιος, Tenuis instar pili, λεπτός, Hes. "Λειοτριχεῖν, Lævi capillo præditum esse. Affertur et λειοτριχεῖν

A "ποιεῖ pro Pilos lævigat et expolit." [* Λειοτριχία, Sophron Athenæi p. 106.] Λεπτότριχος, Qui tenuibus est pilis, Cam. Unde compar. λεπτοτριχώτερος, Qui pilo est tenuiori. [Aristot. H. A. 1, 806. 832. * Λευκότριχος, de Gen. Anim. 1, 1145. Eur. Bacch. 112. * Λευκοτριχέω, Strabo 6. p. 404. Eust. in Dionys. P. 373.] Μικρότριχος, Qui exiguis est pilis, brevibus est pilis, Cam. [Aristot. H. A. 1, 779. * Ξανθοτριχέω, Eust. in Dionys. P. 733. Strabo 6. p. 404.] Ὀλιγότριχος, Qui paucos habet pilos, Aristot. [H. A. 1, 779.] "Ὀμότριχοι, Qui uno eodemque pilo præditi sunt." [Hes. v. Ὀμόπτεροι. * Ὀξύτριχος, Jo. Maupropus in Mustox. Syll. Fasc. 2. p. 5. = Boiss. ad Marin. 133." Boiss. Mss. * Ὀρθοτριχέω, Gl. Horripilor, Symm. Ps. 118, 119. * Ὀρθοτριχία, Gl. Horripilo. * "Ὀρθότριχίζω, Rei Accipitr. Scriptt. 206." Wakef. Mss.] "Ὀυλότριχος, i. q. οὐλότριξ, "Qui crispis pilis s. capillis est: unde compar. "οὐλοτριχώτερος ap. Aristot. H. A. 5. Qui crispiore pilo est. Pro eod. inversa compos. dicitur τρίχουλος." ["Herod. ap. J. Poll." Wakef. Mss. * Οὐλοτριχέω, Strabo 15. p. 1012. 1019. * "Οὐλοτριχώ, 16. p. 26." Boiss. Mss.] Παχύτριχος, Qui crasso pilo est, i. q. παχύτριξ supra. [* Πολιότριχος, Opp. K. 3, 293.] Πολύτριχος, Multos pilos habens: πολύτριχον πύγωνα dixit Comicus quidam Densam barbam, Cam. || Polytrichon, Plinio Adiantum majus. Nominis autem rationem vide in Καλλίτριχον: nam et hoc nomine appellari id ipsum scribit. Alibi vero Polytricham distare a Callitricha annotat, quod junco albos habeat et folia plura majoraque: frutice quoque major sit: defluentem autem capillum confirmare et densare. [J. Poll. 2, 24.] Πυρρότριχος, Rufos habens pilos, Eur. (Iph. A. 225.) πώλους, Equos rufis pilis insignes. Σκληρότριχος, Qui duris est pilis, i. q. σκληρότριξ supra. [* "Σύντριχος, Schol. Philostr. Her. 404." Boiss. Mss. * Τανύτριχος, Opp. K. 1, 186.] Ψαφαρότριχος, Squalidos pilos habens, Hom. Hymn. in Pana (32.) καὶ θεὸς ὦν, ψαφαρότριχα μῆλ' ἐνόμεινεν. C Τρίχινος, Qui e pilis est, Apoc. 6, (12.) σάκκος, Cilicinus saccus, Saccus e pilis confectus, Zach. 13, (4.) δέρις, Pellis cilicina, E pilis. Τριχίνιον, Vestis e pilis confecta, ράκος, VV. LL. [* "Τρίχινον pro τριχίνιον, Ammon. Monach. 117. Combeff." Boiss. Mss. Cf Τριχός.] Τριχώδης, Pilosus, Capillaceus, Pilis similis, Capilli speciem referens. Item τριχώδη plur. neutr. subst. Fila, Capillamenta, VV. LL. || Τριχώδη, Hesychio Instrumenta ad oppugnandas urbes comparata, ὄργανα πολιορκητικὰ πρὸς χώρησιν ἐπιτήδεια. Quo nomine fortassis intelligit Cilicia, h. e., ut Asconius exp., Tecta e pilis in castrorum usum atque nautarum: quæ Veget. quoque ad excipiendum impetum sagittarum parari scribit. Hæ ἐφέστριδες etiam appellantur, ut supra e Suida docui. [Gl. Villosus, Pilosus.] Τριχώω, Pilosum reddo, Pilos induco, Diosc. 5, 168. Ἀλωπεκίας τριχοῖ, Alopecias ad pilum reducit, Pilos inducit alopeciis, Hippiatr. Τοῦτο γὰρ πρὸς τῷ θεραπεῦσαι καὶ τριχώσει, Etiam pilos restituet. Bud. Et in pass. ap. Theophr. C. Pl. 1, 6, (7.) Καὶ ἐπὶ τοῦτοις περιελείφουσι πηλῷ τετριχωμένῳ, Piloso, Pilis misto, Bud. Crinibus aut Aliis pilis subacto. Gaza Lutum crinitum vertit. ["Alberti Peric. Cr. 98. Sylburg. Præf. in Clenard. p. 14. 8°. Τετριχωμένως, Mær. 346. Ammon. 128." Schæf. Mss.] Τρίχωμα, Capillamentum, Pilosum villosumque in bestiis tegmen, ut πτέρωμα pennosum in avibus, Cam. Dicitur de omni animante ap. Aristot. de Gen. Anim. 5. Et item de Capillamento s. Capillitio humano, s. Pilo quovis corporis humano ap. eund. Aristot. Physiogn. 397. Ab Eod. in Econ. 2. τρίχωμα et κόμη ead. signif. ponuntur, Ἀνκίους ὁρῶν ἀγαπῶντας τρίχωμα φέρειν. Herod. quoque Libyas ex omnibus hominibus οὐλότατον τρίχωμα ἔχειν scribit, ut in Ἰθύριξ paulo ante videre licet. Athen. Τῇ ἀριστερᾷ τὸ τοῦ μαιρακίου τρ. ἐπικοσμῶν, Adolescentuli capillitium. ["Toup. Opusc. 1, 139. ad Diod. S. 1, 178. Valck. Callim. 233. Markl. Iph. p. 236. Musgr. Iph. T. 73. Jacobs. Anim. 266. T. H. ad Plutum p. 436." Schæf. Mss.] Τρίχωμάτιον dimin., quod pro τρίχωμα simpliciter

capitur. ["Clearchus ap. Athen. 257. Τὸ τοῦ μαιρακίου τρ. ἐπικοσμῶν." Schw. Mss.] Aristot. τρίχωμα et τριχωμάτιον σκληρὸν inter ἀνδρῶν σημεῖα ponit. Addit Bud. τρίχωμα et τριχωμάτιον pro Pilo corporis ap. eund. Aristot. Physiogn. (p. 43.) 397. accipi. Τρίχωσις, q. d. Capillatio, Pilorum emissio, productio, i. prope q. τρίχωμα: J. Poll. αἱ ὑπὲρ αἰδοῖα τρ., quod i. est q. ἡβη: τρίχωσις τῆς ἡβης ἀρχεται, Pubes pilos emittere incipit, E pube pili pullulare incipiunt, Pubes pilare incipit, Accius et Afran. || Pilorum inversio, Pilare malum: cum nonnulli cili-
 lorum pili, non, ut reliqui, extra, sed intro conver-
 tuntur, atque assidue oculum ferientes ac idcirco
 turbantes, negotium facessunt: sublatis tamen evul-
 sique a molestia liberant. Actuar. π. Δ. Π. 2, 7. Idem malum τριχίασις appellatur: nec desunt qui ita
 hic leg. putent. ["Heyn. Hom. 6, 186." Schæf. Mss. Gl. Pilositas, Capillamentum.] Τριχωτός, Pilosus, Pilis intectus, Crinitus, Capillatus, Aristot. de Part. Anim. 4. quædam animalia esse dicit τριχωτά, quædam φοιδωτά, quædam λεπιδωτά. Idem, "Ὅσα
 ἔχουσι δέρμα τριχωτὸν καὶ μὴ φοιδωτά, Pilosam cu-
 tem. Et neutr. τριχωτὸν, Aristot. Pars ea capitis, quæ capillis tegitur. Gorr. [*'Ἐκτριχόω, unde 'Ἐκτε-
 τριχωμένα, Thom. M. pro eo quod ap. Lucian. 6. p. 93. legitur, ῥάκη ἐκτετριχωμένα. *'Ἐντριχόω, unde] 'Ἐντριχόω ET 'Ἐντρίχωσις. Est autem ἐντρίχωμα, Qua veluti tereti fimbriola enascuntur pili sub oculis longiusculi, s. palpebræ, quæ pars alio nomine ἐλν-
 τρον, ὄρχος, τὰρσος appellatur, Cam.: ὦν μερῶν αἱ βλε-
 φαρίδες ἐκπεφύκασι, J. Poll. (2, 69.) At ἐντρίχωσις, αἱ βλεφαρίδες, Hes. Palpebræ. ['Ἐντρίχωμα, Plut. 9, 614. * Περτριχόω, J. Poll. 4, 192.]

Τριχίτης, Pilaris. Et fem. ap. Diosc. 5, 124. Τριχίτις στυπτηρία, quæ et σχιστή appellatur, potius Species est τῆς σχιστῆς, οὐ πεπιεσμένη βωληδὼν ἢ σχιδακτῆδων, ἀλλ' ἐξασμένη κατὰ μονάδας πολιαῖς θριξίν ἐμφορῶς, Plin. 35, 15. Concreti aluminis unum genus σχιστὸν appellant Græci, in capillamenta quædam canescentia dehiscens: unde quidam τριχίτιν potius appellavere.

Τριχίον, Pilus, dimin. a θριξ, sed simpl. pro eod. ponit Aristot. Probl. (33, 18.) Οὐλότριχες καὶ οἷς ἐπέστραπται τὸ τρ.

Τριχίω, Pilosus, Crinitus sum. || Laboro tri-
 chias. Unde ap. Gal. de LL. Aff. 4. τριχίωντες, Quibus pili pungentes in palpebris oriuntur. Τρι-
 χιάσσηται autem ap. Hipp. Erotianus aliter accepisse videtur, cum ipsum exponens τριχίασιν dicit esse Abscessum circa mammas. Τριχίασις, Oculorum a pilis offensio. Quæ dupliciter contingit: siquidem sæpe in palpebris sub pilis naturalibus alii exoriantur, qui iutro spectantes tunicas pungunt et oculorum fluxiones concitant: qui affectus διστιχίασις nominatur. Aliquando vero ipsæ palpebræ relaxantur, eæque laxatæ aut ipsarum extremitas intro vergit, nec pili facile apparent, nisi quis distendat ac
 disparet palpebras: idque mali genus φαλάγγωσις vocatur. Gorr. At Defin. Med. Auctori [appellatur τριχίασις βλεφάρων πτώσις καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς τριχῶν γένεσις παρὰ φύσιν: cuius tres ponit differentias, φαλάγγωσιν, πτώσιν, ὑπόφυσιν: quibus quosdam etiam τὴν διστιχίασιν ἐπεισάγειν scribit. || Τριχίασις dicitur etiam, auctore Gal., Symptoma renum, e quo per urinam prodeunt veluti capilli albi. Siquidem talia quædam corpora in renibus possunt concrescere ab humore crasso et viscoso, usto a calore, Gal. Comm. in Aphor. 76. l. 4. Idem Gorr. || Τρι-
 χίασις, Pilare malum, vocatur etiam Mammarum dolor, quem pilus aliquando movet in poculo forte haustus: qui dolor non sedatur, donec pilus vel pressus sponte exeat, vel cum lacte exugatur. Id mali genus ETIAM Τριχία vocatur. Idem Gorr. Erotiano est ἡ περὶ τοὺς μαστοὺς ἀπόστασις, Abscessus circa mammas. || Τριχίασις SIVE Τριχισμός, Species fracturæ tenuissima et sensum latens, quæ, quia non facile se prodit, mortis sæpe causa est. Gorr. e P. Ægin. 6, 9. [* Διτριχιάω, Gal. 2, 391.]

¶ Τριχάς, Turdi species κοσσίβη, Merulæ, similis, Athen. 2. ex Aristot. Ead. sunt ap. Eust. Τριχίας, Piscis quidam, qui a Plinio etiam Trichias reterito

A nomine Gr. appellatur. Gaza Sardam vertit ap. Aristot. H. A. 5. Ab J. Poll. recensetur inter ἐντελῆ βρώματα. Idem autem piscis hic est, qui τριχίς, ut docebo. [Athen. 328. "Mær. 366. et n., ad Timæi Lex. 278. Huschk. Anal. 229." Schæf. Mss.] Ab Eust. nominatur ETIAM Τριχία: ἡ δ' αὐτῇ, inquit, de τριχίς loquens, καὶ τριχία ἐλέγετο. Ubi tamen videtur scr. τριχίας. Nam τριχία fem. Morbus dicitur, quo vexatur nutrix in mammis, quoties pilum hauserit. Pilaris morbus, Gaza ap. Aristot. H. A. 7, 11. De quo vide et in Τριχίασις. Τριχίς, ἴδος, ἡ, i. q. Trichias, Eust.: sicut Athen. quoque (328.) tradit Dorionem τριχίδα nominare τριχίαν. Eupol. in illo Athen. l. 'Εκεῖνος ἦν φειδωλός, ὅς ἐπὶ τοῦ βίου Πρὸ τοῦ πολέμου μὲν τριχίδας ὠφώνησ' ἀπαξ, "Ὅτε τὰν Σάμψ δ' ἦν ἡμοβολίου κρέα. Aristoph. Ἰππ. (662.) ap. Eund. Αἱ τριχίδες εἰ γένοιτο ἑκατὸν τοῦ βολοῦ. Ubi Schol. dicit τριχίδας esse, quæ et θρίσσαι vocentur. Athen. tamen l. c. quasi diversa ponit, χαλίδες, καὶ τὰ ὅμοια, θρίσσαι, τριχίδες, ἐρίτμοι. Dicitæ sunt autem τριχίδες, quoniam ossa habent pilis similia, Aristoph. Schol. Τριχίδιον, dimin. a τριχίς, Parvus trichias, Athen. (329.) e Callim. π. Ἐθν. Ὀνομ. Eid. (328.) est ET Τριχίας, ἴδος, itidem Piscis nomen. E Nicochare, Τριχιάδας [al. τριχίας] δὲ καὶ τὰς πρημάδας τὰς θυννίδας Ἐπίδειπνον. In VV. LL. est ETIAM Τριχίαι ET Τριχαιοί. Exp. autem τριχίαι, τριχίαι, remittuntque ad Τριχίς. At τριχαιοί afferunt ex Aristot. H. A. 8. itidemque ad Τριχίς remittunt: neutrius tamen ibi meminerunt. AT Θρίσσα, ipsum quoque Piscis genus est, itidemque a θριξ derivatum, Eust. Athen. (328.) Δωρίων δὲ ἐν τῷ Περὶ Ἰχθύων, καὶ τῆς ποταμίας μέμνηται θρίσσης. Aristoph. Schol. τριχίς et θρίσση idem esse vult: esseque fortassis eas, quæ suo tempore vocabantur θρίσαι: ab Athen. tamen videntur distingui, ut annotavi in Τριχίς. "Ὅρισσας quoque pro Pisce quodam affertur ex Epigr." ["Jacobs. Anth. 8, 173. Toup. Opusc. 2, 16." Schæf. Mss.]

ΒΟΣΤΡΥΧΟΣ, ET Βόστρυξ,χος, ὁ, Cincinnus, Capilli certo modo plexi. Sunt tamen qui proprie Cirrum muliebrem ita dici putent. Bud. Aristoph. N. (536.) ἦν περ ἴδη τὰ δελφοῦ τὸν βόστρυχον. Ab Hes. βόστρυχοι exp. πλόκαμοι, itidemque βόστρυχος ab Etyμ. πλόκαμος: qui et notationem addit, sc. a βότρυς, ut nimirum dicatur quasi βότρυχος: quia, inquit, μετὰ σχήματος βοτρυνειδούς, malim βοτρυνειδοῦς, ἀπότητης: in ejus confirmationem subjungit versum, cuius Auctorem non nominat, Πλοχμοὶ βοτρύνοντες ἐπερρώοντο κίοντι: sed is est Apoll. Rh. (2, 677.) e quo reponi debet βοτρυνέοντες ἐπερρώοντο. Ut autem hic dicitur πλοχμοὶ ἐπερρώοντο, sic καθειμένος βοστρύχων, Lucian. (1, 206.) Ἐκατέρωθε καθειμένος βοστρύχων, τῇ μέτρᾳ τοῦτους ἀνειλημμένους. Apud Athen. 10: Eur. vel potius is, quem ille introducit pastor ἀγράμματος, literam C comparat βοστρύχῳ, εἰλιγμένῳ, pro quo εἰλικτὸς βόστρυχος dicitur ab alio poeta, ead. re. Ex LXX. Judic. 16, (13.) Τοὺς ἐπὶ τὰ βόστρυχους τῆς κεφαλῆς: pro quo ibid. τὰς ἐπὶ τὰς σείρας τῆς κεφαλῆς, Cincinnos et catenulas. Et τὰ βόστρυχα, neutr., Epigr. || Βόστρυχοι, Cirri, Animalcula peninata, de genere insectorum, ex Aristot. H. A. 5. ["Βόστρυξ, Heyn. ad Apollod. 458. Βόστρυχος, Musgr. ad Phæn. p. 191. Valck. Diatr. 253. Wakef. S. Cr. 2, 108. Markl. Iph. p. 110. Jacobs. Anth. 6, 154. 428. Kuster, Aristoph. 197. Brunck. Soph. 3, 506. De igne, Valck. Phæn. p. 427. Plur., Musgr. Hel. 427. Βόστρυχα, Agathias 14. Jacobs. Anth. 11, 149. Paul. Sil. 41. Βόστρυχον, Toup. Opusc. 2, 28. 44. Mitsch. H. in Cer. 126." Schæf. Mss.] Εὐβόστρυχος, Pulcros habens cincinnos s. cirros, J. Poll. [2, 27. "Jacobs. Anth. 9, 25. 11, 17. Toup. Opusc. 1, 427. 462." Schæf. Mss.] Ἰοβόστρυχος, Cirros habens fuscis coloris, ut nigri, Pind. Ὀ. (6, 50.) Ubi ἰοπλόκαμος in aliis exempll. "Καταβόστρυχος, Suidæ τὰς θριξὶ κεκαλυμμένος, Cinnium cincinnis obtectus." [Eur. Phæn. 146. Aristæn. 2, 19. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 278. ubi fuse de hoc adjectivorum genere agitur.] Βοστρυχώδης, Cincinni s. Cirri formam habens. Apud Eur. autem βοστρυχώδης παρήϊς, Phæn. (1500.) ἐν ᾧ βόστρυχοι κείνται. Schol. [* Βοστρυχωδῶς, Galen. 4, 278.] Βοστρυχηδὼν, Iu cincinnati modum s. cirri, In formam

cincinnorum. [Lucian. 2, 27.] Βοστρυχίζω, In cinnos plecto, Capillum compono, Calamistro, Calamistris inuro. Atque ut hæc metaph. etiam accipiuntur a Lat., ita illud a Græcis: ut Dionys. H. [de Comp. Verb. 406.] dicit Platonem suos dialogos κτενίζειν et βοστρυχίζειν, ac πάντα τρόπον ἀναπλέκειν. || Sunt et qui accipi putent pro Cirros gestare: ut sc. βοστρυχίζων sit qui ET Βεβοστρυχωμένος appellatur, Cirratus, Cincinnatus. ET Διαβεβοστρυχωμένος, Archil. [ap. J. Poll. 2, 27.] pro eod. ["Βοστρυχώ, Jacobs. Anth. 6, 105." Schæf. Mss. J. Poll. 2, 27. "Eust. Ism. p. 6. 34. * Βοστρύχωμα, Cincinnus, 36. * Καταβοστρυχόμαι, Cincinnos habeo, 110." Wakef. Mss.] Βοστρύχιον, dimin. q. d. Cincinnulus. || At vero quod Aristot. dicit de polypo, Τίττει δὲ τὸ ὤν καθάπερ βοστρύχιον ὁμοιον τῷ τῆς λεύκης καρπῷ, Plin. vertit, Parit vere ova tortili vibrata pampino. "Βοστρύχια Hesychio sunt στέμματα, Fraces." ["Husch. Anal. 225. Jacobs. Anth. 9, 412." Schæf. Mss.] "Βοστρυχιδή, Hesychio "sunt πολυκαμπή, Flexuosa."

ΘΡΙΓΚΟΣ, ὁ, Pinna s. Corona murorum, et quasi capillus; nam a θρίξ et ipsum derivant, quasi θριγχός, per epenth. literæ γ: ἡ στεφάνη τῶν τοίχων. A Bud. exp. Lorica muri. Od. H. (86.) τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἐνθα καὶ ἐνθα Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδου, περὶ δὲ θριγκὸς κνάνιο: P. (266.) de ædibus Ulyssis, ἐπήσκηται δὲ οἱ αὐλὴ τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, Schol. περιβόλοι: quo modo accipi possit et præcedens locus ex Od. H.: sc. pro Sepimento s. Vallo. Et metaph. ap. Plat. de Rep. 7. p. 100. Ἄρ' οὐν δοκεῖ σοι, ἔφη ἐγὼ, ὥσπερ θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἡ διαλεκτικὴ ἡμῖν ἐπάνω κεῖσθαι, καὶ οὐκ ἔτ' ἄλλο τούτου μάθημα ἀνωτέρω ὀρθῶς ἀν' ἐπιτίθεσθαι; Utrum tandem igitur tibi placet dialecticam sic super omnes disciplinas collocandam nobis esse ut lorica structuris summis mœuium parietumque superstruitur? Bud. Θριγκὸς s. θωράκιον s. πρόβλημα idem Bud. Id esse dicit, quod lorica testacea Vitruvio 2, 9. Curtio 8. p. 106. h. e. Tutela parietum ab aqua pluviali: et vulgo vocari Caputium, quo sc. summi parietes aut muri ab injuria pluviae muniantur. Ab eod. Bud. exp. Fastigium, κορωνίς, κορυφή. Plin. θριγκὸς videtur interpretari Tegulas: pro his enim, quæ Diosc. 4, 86. de helxine s. herba murali dicit, Φύεται ἐπὶ θριγκοῖς καὶ τοίχοις, ipse habet, Nascens in tegulis parietinisque. Rursus pro eo, quod ap. Eund. est eod. l. c. 90. de sempervivo minore, Φύεται ἐν τοίχοις καὶ πέτραις καὶ θριγκοῖς καὶ τάφοις ὑποσκίοις, ipse habet, In muris parietinisque nascitur et tegulis. Ruell. Maceris, Marcell. Muro-rum coronis. A Plin. interpretatione non ita multum alienum videtur, quod Eur. Schol. tradit, θριγκὸς esse Lapides, qui summitatibus ædium superimponuntur, οἱ ἐπικείμενοι λίθοι ταῖς ἐξοχαῖς τῶν δωματίων: at nescio cur i. esse dicat q. γείσσα, Suggrundia, cum aperte distingui videantur in Eur. Or. (1585.) Ἡ τῷδε θριγκῷ κῶτα συνθραύσω σέθεν Ῥήξας παλαιὰ γείσσα. || Θριγκός, ap. Hes. mendose οἰκοδομή, ἐφ' οὗ καὶ ἡ πύλη κεῖται, ὃ ὑπὸ τὸν κλινόποδα τοῦ τοίχου τόπος. || Septum, Vallum, περίφραγμα, περίβολος, περιπαράκωμα, μικρὸν τείχιον, Suid. Hes. Plut. (6, 318.) Καὶ γὰρ αἵμασιαν τινὰ καὶ θριγκὸν [al. θριγγόν] οἰκοδομοῦσιν οὐ διαφέρει ξύλον τὸ τυχὸν ἢ λίθον ἐπιβαλεῖν χυδαῖον, ἢ στήλην ὑποθεῖναι περιπεσοῦσαν ἀπὸ μύθματος. Ubi θριγκὸς pro Maceria poni videtur. Paus. Att. (42, 8.) p. 31. Κατὰ δὲ τὴν ἐς τὸ πρυτανεῖον ὁδὸν Ἴνους ἐστὶν ἡρώων· περὶ δὲ αὐτὸ θριγκὸς [θριγγὸς Fac.] λίθων, Sepimentum e lapidibus, h. e. Maceria. Ceterum quod ad scripturam attinet, scriptum reperitur et Θριγκὸς ET Θριγγός. Apud Hom. et Eust. et Suid. scribitur θριγκὸς per γκ, quam scripturam Bud. quoque sequitur: ap. Diosc. vero et Plut. et Paus. θριγγὸς per γγ. Hes. quoque θριγγὸς scribit: ap. quem post expositiones huic nomini subjectas, est, καὶ θριγχός: quo sc. admonere voluisse videtur scribi ETIAM Θριγχός: quam scripturam Eust. quoque quosdam sequi tradit, sed antiquis eam non placere: ego unicum secutus sum. ["Θριγκός, Markl. Iph. p. 236. Musgr. Iph. T. 73. 123. Barnes. Tro. 489. Wakef.

A Ion. 158. Herc. F. 1283. Jacobs. Anim. 265. Anth. 8, 339. Meleager 115. Porson. Or. 1585. Brunck. Apoll. Rh. 107. Heyn. Hom. 6, 258. Lobeck. Aj. p. 252. Boëckh. in Plat. Min. 76. Fac. ad Paus. 1, 163. 315. Ruhn. Ep. Cr. 208. ad Timæi Lex. 231. ad Xen. Mem. 224. Brunck. El. 220. Θριγγός, Porson. Or. 1585. Brunck. Apoll. Rh. 107. Villos. ad Long. 235. Sylb. ad Paus. 102. :—Θριγγός. Camerarius scribit θριγκός: quod verius esse ostendit transposita aspiratione τριγγός ap. Hesych. et sic infra est θριγκοῖς, Corinth. c. 35. θριγκῷ, Eliac. 1, 13. legitur tamen θριγγός etiam infra, Corinth. c. 15. Phoc. c. 38." Schæf. Mss. * "Ἐπιθριγγος, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 264." Boiss. Mss. * Εὐθριγkos, Eur. Hel. 70. * Θριγκώδης, Hes. v. Αἰμασιά.]

Θριγκῷ, Lorico, Lorica testacea munio, Coronam s. Fastigium ædificio impono, Vallo s. Septo munio. Utrouque modo exponi posse tradit Eust. Od. (Ξ. 7.) (αὐλὴ) ἦν ῥα συμβάτης Αὐτὸς δεῖμαθ' ἔσσαν ἀποικομένῳ ἀνακτος — Ῥυτοῖσιν λάεσσι, καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδω. [Æsch. Ag. 1292.] Θρίγκωμα, Quod loricae s. fastigii loco ponitur, Sepimentum, i. fere q. θριγκός, Plut. [8, 729. "Musgr. Iph. T. 73. Jacobs. Anim. 266. Ruhn. Ep. Cr. 208. * Θρίγκωμα, Markl. Iph. p. 236." Schæf. Mss. Joseph. 1, 779. al. τρίχωμα.] Θρίγκωσις, Loricatio, Circumseptio. [* "Ἀθρίγκωτος, s. * Ἀθρίγκωτος, Etym. M. 8, 56." Wakef. Mss.] "Περιθρίγκω, Circummunio θριγκῷ, h. e. Lorica aut septo. Item Circumseptio. Plut. Mario (21.) Μασσαλιώτας λέγουσι τοῖς ὁστέοις περιθρίγκωσαι τοὺς ἀμπελῶνας." Apud Hes. est ETIAM Τριγκῷ, ejusd. signifi.; sed annotat scribi et Θριγγῷ. [* "Ἀποτριγγῷ, Procop. de Ædif. 2, 4. 4, 2.] "Τριγκός et Τριγγός, i. q. Θριγκός. Apud Suid. in Τριγγός legimus τριγγόν et θριγγόν. Enst. habet et "Τριγγίον, qui ita scribi ait, quod θριγκὸς deductum "sit ἀπὸ τῆς τριγός, κατὰ ἀντιστοιχίαν συμφώνων." Θριγκίον, dimin. a θριγκός. [Lucian. 2, 735. * "Θριγγίον, Villosion. ad Longum 238. Nicet. Eugen. 1, 107. * Θριγγεῖον, Eumath. 65. 410." Boiss. Mss.] C Παρθριγκίζω, Lorico, Obseprio, Theophr. H. Pl. 3, (18, 12.) de smilace s. hedera Cilicia, Ἰδίον δὲ τῶν βοτάνων, ὅτι ἐκ πλαγίων τε τὸν καυλὸν παρθριγκίζουσι, καὶ κατ' ἄκρον ὁ μέγιστος βότρυς τοῦ καυλοῦ, Per latera caulem sepiunt.

ΘΡΙΟΝ, vel Θρίον, Ficus folium, Ficulna frons, Comicus ap. Athen. (293.) s. potius coquus quidam ap. illum Comicum, Θρίοισι ταύτην εἰλυσ': sc. τὴν ἀμίαν. Aristoph. Σφ. (436.) Πολλῶν ἀκούσας οἶδα θρίων τὸν ψόφον: quod ideo dicitur, quia frondes ficulnae dum uruntur, valde crepitant et strepunt: ideoque perinde est ac si ita loqueretur, Istis comminationibus s. minacibus verbis nihilo magis moveor, quam frondium ficulnarum strepitu. Vide et Erasm. Prov. Complurium thriorum ego strepitum audiui; sed ibi etiam aliam exp. affert, de qua dicam paulo post. || Generalius pro Quovis folio: unde μινώδεα θρία, Nicander (A. 497.) sic et χαμαιπίντος θρία, (55.) || Edulium quoddam e lacte et adipe suillo ac semidalide, atque aliis, quod ficulneis foliis incoquebatur. Plura de eo lege ap. Hes. Suid. Schol. Aristoph. (Ἰππ. 951.) Sed Suidam vide et in Θρίον, et in Θρία, diversis locis. Apud Lucian. (2, 330.) Καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ μελιττοῦται. || Θρία ἐγκεφάλου, Aristoph. (B. 134.) Membranæ cerebri, ob similitudinem cum ficulneis foliis. Vide ibid. Schol. ["Toup. Add. in Theocr. p. 397. Harles. 206. ad Timæi Lex. 45. Valck. Phœn. p. 145. ad Diod. S. 1, 180. Jacobs. Anth. 9, 485. 11, 416. Kuster. Aristoph. 113. 119. 126. Fr. 228. De quant., Brunck. 2, 250. 3, 108. Genus edulii, Plut. Mor. 1, 494. Athen. 1, 15." Schæf. Mss.] "Λεπτόθριος, Tenuia "habens folia: proprie de ficu dicitur, abusive de "aliis etiam arboribus aut herbis, pro λεπτόφυλλος: "velut ap. Nicandr. Θ. 875. λεπτοθρίοιο κονίξης." [* "Ἀποθρίω, ad Timæi Lex. 45. Toup. Opusc. 1, 467." Schæf. Mss.] Ἐνθρίουμαι, pro Involvō ficulneis foliis, Suid. v. Ἐνθριώσθαι. [Aristoph. A. 662.] AT VERO Θρία, Calculi sortilegorum, i. e.

Quos sortilegi in urnam mittunt, Callim. Hymn. in Apoll. (45.) de eo loquens, *Κέλνον δὲ θρίαϊ, καὶ μάντιες*, Schol. *μαντικάι ψῆφοι*: quæ exp. habetur itidem ap. Hes. et Suid. Videntur tamen ipsæ Sortes a Callim. ibi significari hoc nomine, i. e. Ipsa vatum responsa. Habet autem Sortes et alteram signif.: unde Conjicere sortes in hydriam, Cic. Vide et Steph. B. v. *Θρία*, quod illi est etiam *δήμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς*. Ceterum Erasmus in Aristoph. l., quem modo protuli, dubitat num leg. sit *θρίων* ab hoc nominat. *θρίαϊ*: sed exp. affert, quæ violenta esse videtur. [“Thom. M. 454. ad Callim. 1, 51. 267. Brunck. Anal. p. 101. Heyn. ad Apollod. 690. (3, 10, 2.)” Schæf. Mss. Hom. Hymn. 2, 552. Hermann. p. 83. Zenobii Prov. 5, 75. Anecd. Bekkeri p. 265.] *Θριοβόλος*, Qui thrias in urnam jacet, Erasm. Prov. Plures thriobolos, paucos est cernere vates. [“Jacobs. Anth. 11, 283. Brunck. ad Anal. p. 101.” Schæf. Mss. * *Θριοφόρος*, Steph. Byz. v. *Θρία*, *Πολοὶ θριοφόροι, παῦροι δὲ τε μάντιες ἄνδρες*.] *Θριάζω*, Furore percitus sum vatum more, Hesychio *φύλλο-λογῶ*, [ἐνθουσιάζω, ἐνθουσιάζω, Σοφ. Ὀδυσσεῖ Μαινομένω. * “*Θρίασις*, Suid. 2, 206.” Wakef. Mss.] *Θριασταί*, esse dicuntur Ficuum cultores: item “*Vinitores*.” [J. Poll. 7, 140.] “At *Θριάσιον* dictum “quoddam *πέδιον*, ἀπὸ τῶν βληθεισῶν εἰς αὐτὸ *θρίων* “ὑπ’ Ἀθηνᾶς, quæ *θρίαϊ* sunt *μαντικάι ψῆφοι*, inquit “*Etym.*” [“Thom. M. 454. * *Θριασεὺς*, Jacobs. Anth. 6, 133.” Schæf. Mss.] “*Θρίωζε*, pro *eis* “*Θριάσιον πέδιον*, Hes. et Schol. Thuc. 2.” [1, 114. Synes. Epist. 135. * “*Θριῆθεν*, Kuster. Aristoph. 192.” Schæf. Mss.] “*Ἀποθριάζειν*, proprie “*τὸ ἀφαιρεῖν φύλλα συκῆς*, Folia fici decerpere: abu- “sive autem *τὸ ὅτι οὖν ἀφαιρεῖν*, Quidvis aliud auferre “aut adimere, ut docet Hes. Apud Aristoph. Ἀ. “(158.) *Τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποθεθρίακε*?” [ἀποτέθρακε Brunck.] “Suid. exp. ἀπέτληεν, Avulsit: “nisi forte sit evulsis pilis denudavit.” [Anecd. Bekkeri p. 437.] “*Ἐνθρία*, Hesychio *ζῶδια*. At Ἐν- “*θριάζειν*, Eid. est *παραβαίνειν*, ἀπὸ τῶν *μαντικῶν* “*θρίων*. UNDE Ἐνθρίακτος, quod Idem e Soph. “*Sinone affert pro ἔνθους*: addens etiam * *ἐνθάκτος*.” [* “*Θριάς*, Epimedium, Diosc. Notha 463.” Boiss. Mss.]

“*Θριάτιον*, Hesychio est *ἀπαλωτέρα τροφή*.”

ΘΡΙΑΜΒΟΣ, ὁ, Triumphus. Quomodo autem a *θρίον* deductum sit, lege ap. Etym. Schol. Nicandri. Plut. de Fort. Rom. Τρόπαια γὰρ τροπαίοις ἐπαινίσταται, καὶ θρίαμβοι θριάμβοις ἀπαντῶσι: Fabio, Πλὴν ἀφ’ ἧς τὸν πρότερον εἰσήλασε θρ. Ibid. Θρ. ἐκ πολέμων μεγίστων ἐπιφανεστάτους καταγαγεῖν. Dionys. H. 8. dicit ἐλάττονα θρ., Minorem triumphum, fuisse appellatum a Romanis Ovationem; sed ibi legitur *ῥαν*. *Θρίαμβος*, Hesychio *πομπή, ἐπίδειξις νίκης, Διονυσιακὸς ὕμνος ἱάμβος*. [“Dionys. H. 1, 349. 377. 556. 2, 1063. 1263. Jacobs. Anth. 7, 247. Toup. Opusc. 2, 170. ad Diod. S. 1, 250. Epith. Bacchi, Casaub. ad Athen. 69. Θρ. ἄγειν ἀπὸ τίνος, Diod. S. 1, 731. 2, 516. 644.” Schæf. Mss. Cratinus ap. Suid. v. Ἀναρύττειν, Arrian. Anab. 6, 28. * *Θριαμβοδιθύραμβος*, Athen. 617.] *Θριαμβικός*, Triumphalis, Ad triumphum pertinens. Sed affertur et *θριαμβικός ἀνὴρ* e Plut. (Crasso l.) pro Triumpho potitus. [* *Θριαμβικός*, Appian. B. C. 2, 494. * “*Θριαμβίς*, Suid. 2, 81.” Wakef. Mss.] * *Θριαμβεύω*, Triumpho, Herodian. 8, (7, 22.) “*Ἡ δὲ σύγκλητος καὶ ὁ δῆμος εὐφημοῦντες ὥσπερ θριαμβεύοντας ὑπεδέχοντο*: 3, (9, 1.) “*Ἐφ’ ἧς (νίκῃ) καὶ θριαμβεῦσαι ἠδέσθη*. E Plut. Rom. Ἐθρίαμβευσεν ἀπὸ τούτων, De bis triumphavit. Jungitur et accusativo, et quidem non solum accus. nominis, unde deducitur, sc. *θρίαμβον*, sed et accus. personæ. Plut. Fabio, Δεύτερον θρίαμβον ἐθρίαμβευσεν: Romulo, Ἐθρίαμβευσεν βασιλεῖς, Triumphavit de regibus. Sic Paul. ad Col. 2, 15. Ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παρρησίᾳ, θριαμβεύσας αὐτοὺς ἐν αὐτῷ, Cum de illis triumphasset pro eam, Triumphatis illis per eam (crucem,) in ea cruce, quæ fuit instar triumphalis currus. Greg. Naz. autem παραδειγματίζειν et θριαμβεύειν copulavit: ut hic Paul. post ἐδειγμάτισεν addidit *θριαμβεύσας*: Παραδειγμα-

τίσας τὴν ἀμαρτίαν καὶ θριαμβεύσας ὡς ἄλιν ὑβρεως. At vero ap. Paul. rursus, 2 ad Cor. 2, 14. Τῷ δὲ Θεῷ χάρις τῷ πάντοτε θριαμβεῦντι ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ, pro Qui facit ut semper triumphemus in Christo, Beza. Et pass. *Θριαμβεύομαι*, Ducor in triumpho, De me triumphatur, Plut. Coriol. *Θριαμβευόμενον ὑπὸ τῶν πολιτῶν*. [“Thom. M. 298. Wakef. S. Cr. 4, 152. Diod. S. 2, 542. 585. Schol. ad Horat. p. 79. Zeun. Carm. 1, 37. Cum accus., Plut. 6, 348. Hutt.” Schæf. Mss.] *Θριαμβευτὴς*, Triumphator. [“Toup. Opusc. 1, 196.” Schæf. Mss. * *Ἐκθριαμβεύω*, Gl. Detriumpho, Basil. 3, 55. * *Συνθριαμβεύω*, Plut. Mario 44.]

“*ΘΡΥΝ*, Hesychio Arcadiæ urbs est quam “Hom. *Θρυόεσσαν* appellat: item *εἶδος βοτάνης*. “Diosc. 4, 74. *στρύχον τὸ μανικὸν* a nonnullis *θρύον* “nominari tradit. Sed verisimilior eorum est sen- “tentia qui esse volunt herbam palustrem, Juncum “vel Ulvam. Ut enim *σχελίναι*, ita etiam *θρύιναι* “sunt *ψίαθοι*: ap. Suid. *γυμνωθέντα αὐτὸν καὶ θρυί- νη περιβληθέντα ψιάθω*, Juncus storea. Utriusque “*θρύον* meminit Steph. B. quoque. *Θρύον* enim esse “ait Urbem Messeniæ denominatam ita ἐν τῶν ἐν αὐ- “τῇ *φυομένων θρύων*: quam ab ead. planta denomi- “nari etiam *θρυόεσσαν*, ad Alpheum fluvium si- “tam. De ea Hom. A. (710.) “*Ἔστι δὲ τις θρυόεσσα πόλις αἰπεῖα κολώνη*. Civis ejus urbis dicitur “*Θρύτης*, *Θρυούντιος* s. *Θρυόεντιος*, *Θρυόεσσας*. “|| *Θρύορος*, Vesicariæ herbæ species esse dicitur ap. “Theophr. H. Pl. 9,” [11, 6. Ita Codex Aldi, Gaz. autem et Med. * *βρύορον*, Schneid. tamen *θρύον* de- dit. “*Θρύον*, Jacobs. Anth. 9, 511. 11, 416. Toup. Add. in Theocr. 397. Harles. 206. ad Timæi Lex. 45. Toup. Opusc. 1, 467. Heyn. Hom. 8, 183. ad Diod. S. 1, 180. *Θρυόεις*, ibid. *Θρυόεσσα*, Wassenb. ad Hom. p. 126. * *Θρυώω*, ad Timæi Lex. 46. * Ἀποθρύω, 44. 248. Toup. Opusc. 1, 467.” Schæf. Mss. *Θρυόεις*, Juncosus, Nicander Θ. 200. * *Θρυώδης*, Strabo 8. p. 537. * *Μελάνθρυον*, Polyæn. 4, 13, 32. forsan leg. *μελάνθρυον*. * “*Θρύσις*, i. q. *θρύον*, Schol. Il. Φ. 351.” Wakef. Mss.] “*Θρύσκα*, Hesychio “*ἄγρια λάχανα*, Olera agrestia.” “*Ἐνθριαμμοῖ*, teste “Hes. Olus est, florem etiam ferens, ideoque et *θρυ- τὸν* et *στεφανωτὸν*. Pro quo ap. Theophr.” [H. Pl. 7, 7, 1.] “et Plin. legi dicunt Anthriscum.” [Phe- recreates Athenæi p. 316. Vide Schneideri Annot. ad Theophr. H. Pl. p. 594. et cf. Ἐνθουσικόν.]

ΘΡΥΠΤΩ, Frango, Confringo. Quidam tamen putarunt esse proprie In minutas partes frango, eis μικρὰ κόπτω: unde et Commينو reddiderunt, Con- tero, quod est *συντρίβω*: pro qua interpr. facit *θρύψομαι*, expositum a Suida *συντριβήσομαι*, ut docebo, cum de metaph. signif. agam. Philo de Mundo, de lapidibus loquens, *Θρυπτόμενοι καὶ ρέοντες, εἰς λεπτὴν τοπρωτον ἀναλύονται κόβιν*, Fragiles et fluxi, in tenuem primum pulverem soluti, Bud. || Redditur et Frio: pro quo non dubitarim dicere cum Plin. Frango in micæ, ut idem verbum retineam. Hoc certe constat, ab h. v. fieri *τρύφος*, Frustum, proprie tamen Panis: ap. Nicandr. [Θ. 287. ubi Schn. *τέρταται*] *τέρθονται* Schol. exp. etiam *τέρθιπται*, *λεπτός ἐστι*. Vide *Διαθρύπτω*. Ceterum *θρύπτω* Eust. inter ea recenset, quæ *ὀνοματοποιήνται*. Plato item in Cratylō dicit litteram ρ hoc in verbo *ἀπακάζειν* τὸ πολὺ, sicut IN Κρούειν, ET IN Θραίνειν, ET Ερούκειν, ET Κερματίζειν, ET Ρέμβειν, || Frango deliciis, luxu, Greg. π. Φιλοπ., Καὶ οἱ μὲν βίβου- σουσιν ἐν τριχίνοις καὶ διεσπασμένοις *ράκεσσιν*, ἡμεῖς δὲ θρύψομεν ἡμᾶς αὐτοὺς ἐσθίῃ *μαλακῇ* καὶ *περιφ- ρεούσῃ*, Frangemus nos ipsos deliciis vestis mollis. Apud Lat. et Frangere deliciis, et Frangere deliciæ ipse dicuntur: Juvenal. et turpi-frangerunt secula luxu Deliciæ molles. In VV. LL. affertur, tacito Auctoris nomine, * *Ἀ δὲ πρὸς δούλους θρύπτονται*, pro Solutius facientes, quæ ad servos spectant, i. e. Indulgentes. || *Θρύπτομαι*, Frangor deliciis; Frangor, Enervor, metaph. signif.; Dissolutus reddor, Cor- rumpor. Plut. (6, 29.) *Χαυνούνται γὰρ ταῖς ὑπερβύ-*

λαῖς τῶν ἐπαίνων καὶ θρύπτονται. Xen. Σ. (8, 8.) Μα-
λακίᾳ θρυπτομένου, sicut, Ἀβρότῃ χλιδαινομένου.
Sed in illo Plut. I. animadvertit cum verbo θρύπτε-
σθαι copulari etiam χαυνοῦσθαι, quo alioqui Suid.
illud exp., sicut et istis, μαλακίζομαι, βλακεύομαι.
Idem affert ex Aristoph. (Ἰππ. 1162.) Σήμερον Ὑπὸ
τῶν ἐραστῶν—ἐγὼ θρύψομαι, quo quidem in I. θρύψο-
μαι ait esse σφόδρα τρυφήσω, σεμννοῦμαι: συντριβήσο-
μαι, cui posteriori interpr. potius assentior. Imo
vero ne ullum quidem I. priores illas habere posse
arbitror; nam quomodo dici queat σφόδρα τρυφήσω,
σεμννοῦμαι ὑπὸ τῶν ἐραστῶν, non video. || Reddi-
tur etiam Molliter et delicate vivo. In usu est et
partic. præter. τεθρυμμένος, Lucian. (3, 620.) pro Fra-
ctus deliciis, Luxu solutus: quo utor post Quintil.,
vel uno verbo Dissolutus; nam et hoc ita interdum
accipi puto. UNDE Τεθρυμμένως, Delicate et molli-
ter, Dissolute, Plut. (9, 195.) Τοῖς ἀσελγῶς καὶ τ.
ζῶσιν. [“Cyrill. ap. Suid. v. Σπάδων.” Boiss. Mss.]
Sed accipitur sæpe pro Delicias facio. Addit Bud.
θρύπτομαι i. ferme esse q. ἀκκίζομαι, Joculari qua-
dam simulatione utor, Graviusculum aut modestius-
culum ago jocando. A Luciano dicitur θρύπτεσθαι
quidam, qui rogatus ab amico ut narraret, quæ in
convivio audierat, illiberaliter et maligne cunctaba-
tur omnia dicere: quod nimirum impensius se rogari
vellet, ne futilis videretur, si tam levi momento
adduceretur ad prodendos convivas. Hactenus Bud.
afferens ex ipso Luciano (3, 420.) Θρύπτει ταῦτα, ὦ
Λυκίῃ· ἀλλ’ οὐτίγε κ. τ. λ. ubi observa jungi accus.
rei. At statim post constr. usitatiorem habet, Κἀγὼ
θρύψομαι πρὸς σε ἐν τῷ μέρει. Ubi certe θρύψομαι
est, quod Gall. dicimus, Je me ferai prier, J’aurai
mon passe-temps de vous; adeo ut crediderim Lat.
reddi etiam posse, Ludos te faciam. Sic idem Lu-
cian. 46(=1, 321.) Σὺ δ’ ἐθρύπτου πρὸς αὐτήν. Et
quoniam ad vernaculam linguam confugere cœpi,
addo θρύπτεσθαι in ea posse etiam reddi Faire du
renchéri. Sed θρύπτεσθαι peculiariter dicitur de
meretrice, aut etiam περὶ τῶν παιδικῶν, s. generalius
περὶ τοῦ ἐρωμένου, Xen. Σ. (8, 4.) p. 521. Καὶ ὁ Σω-
κράτης ἐπισκώψας, ὡς δὴ θρυπτόμενος, εἶπε, μὴ νῦν μοι
ἐν τῷ παρόντι ὄχλον παρέχε· ὡς σὺ γὰρ ὄρεῖς, ἀλλὰ
πράττω. Quo pertinet Dionys. Areop. in longa illa
ad Demoph. Epist. Τι δὲ ὅτι καὶ τῶν ἀποφοιτῶντων
ἐρωτικῶς ἔχεται καὶ φιλονεικεῖ, καὶ δέεται μὴ ἀπαξίω-
θῆναι τῶν ἐρωμένων καὶ θρυπτομένων αὐτῶν καὶ εἰκῇ
κατεγκαλούντων ἀνέχεται; ubi de Deo loquens, ab
amatoribus metaph. sumit, atque adeo amatorios
affectus exprimit, qui in Deo perspicuntur, cum
homines ejus negligentes et quasi fastidientes ad
se revocat. Ibi certe Schol. annotat θρύπτεσθαι
dici ἐπὶ τῶν ἐρωμένων, οἱ τὴν πρὸς τοὺς ἐρῶντας ἀνα-
βαλλόμενοι συντυχίαν, τοιοῦτῃ τῷ σωματικῷ, τουτέστι
κατακεκλασμένῳ, κέχρηται ἥθει: ubi omnino men-
dose legi puto σωματικῷ, ac pro eo reponi posse τε-
θρυμμένῳ. Sed nequaquam ei assentior in hac exp.;
neque enim pnto, cum ponitur θρύπτεσθαι hac in si-
gnif., respici ad ἥθος κατακεκλασμένον, ut ille vocat,
sed dici θρύπτεσθαι eum, qui illud facit, quasi volup-
tatis suæ indulgentem, atque adeo voluptatem capien-
tem ex aliorum ægitudine ob eam, quam patiuntur,
repulsam. Sed s. hæc s. alia sit istius signif. origo,
ead. certe, quæcunque sit, et verbis κατεγγλιδῶ,
κατατρυφῶ, ἐντρυφῶ, conveniet: quæ omnia verba
licet deliciarum signif. inclusam habeant, quod tamen
Lat. dicunt Delicias facere, his duobus magis re-
spondet, τῷ θρύπτεσθαι, et τῷ κατεγγλιδῶν. Viden-
dum est etiam an ut Gr. θρύπτεσθαι, sic Lat. Delicias
facere dici possit meretrix, quæ se difficilem præbet,
ac maligne, nec nisi multis cum precibus se indul-
get, ut pluris se addicat: quod proprie signif. puto
his verbis Gall. Faire de la renchérie: atque adeo
ab illis sumtum est hoc loquendi genus, Faire du
renchéri. [“Boiss. Philostr. 337. 338. 361. Wakef.
Trach. 281. Valck. Phœn. p. 286. ad Timæi Lex.
45. Bibl. Crit. 3, 1. p. 69. Acta Traj. 2, 296. Koen.
ad Greg. Cor. 263. Θρύπτομαι, ad Charit. 447. Ja-
cobs. Anth. 8, 78. 11, 65. 299. T. H. ad Aristoph.
Πλ. p. 365. Brunck. Aristoph. 3, 48. Heind. ad

Plat. Phædr. 191. Valck. Adonias. p. 290. ad Mær.
40. 76. Jacobs. ad Theocr. p. 41. Toup. Opusc. 1,
198. Bergl. Alciph. 166. Lennep. ad Phal. 48. Wyt-
tenb. Select. 308. Τρυφῆς, Valck. Auim. ad Ammon.
107.” Schæf. Mss.] Θρύμμα, ἐκ Τρύφος, Frangimen-
tum, κλάσμα. Sed peculiari signif. κλάσμα ἄρτον
vocatur θρύμμα s. τρύφος, Hes. et Suid. Lat. Fru-
stum panis: sed ita ut accipiat non pro Buccella,
sed pro Eo, quod dicimus Une pièce de pain. Quod
Lat. reddere malim Crustum; ita enim Serv., Cum
crustum dicimus, edulium aliquod significamus, par-
tem panis vel placentæ. Ut autem dicit Partem
panis, ita J. Poll. θρύμματα exp. μέρη τῶν ἄρτων.
Ceterum a τρύφος est Tryfon ejusd. signif. in qui-
busdam Galliæ locis. [“Θρύμμα, Aristoph. Fr.
232. Kuster. 214. Jacobs. Anth. 9, 460. Toup.
Opusc. 2, 168. Τρύφος, 104. Boiss. Philostr. 361.
Phryn. Ecl. 79. Jacobs. Anth. 8, 318. Callim. 1,
423. Valck. p. 10. Anim. ad Ammon. 117. ad He-
rod. 624. Koen. ad Greg. Cor. 243.” Schæf. Mss.]
Sed et ἀλὸς τρύφει, Frusta salis nativi, dixit He-
rod. 4, 181. Ναστῶν τρύφη habes ap. Athen. 268.
Cf. not. ad 664. f.” Schw. Mss.] A quo Τρύφος
fecit Hesiod. Τετράτρυφος, vocans ἄρτον τετράτρυφον
Panem, quod in quatuor crusta dividi possit, quorum
certa quæpiam mensura videtur intelligi: ut cum
Gall. dicimus Un chateau de pain, ita signif. Une
pièce de pain, ut interim de certa quapiam mensura
intelligamus, licet non exacte circumscripta. Locus
est E. (2, 60.) Ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον, In qua-
tuor frusta divisum, VV. LL. τέσσαρα κλάσματα
ἔχοντα σταυροειδῶς, Tzet. [* Τρυφλίον, Gl. Escale.]
AT VERO a θρύμμα fit Θρυμματῆς forma dimin., Pla-
centæ genus ap. J. Poll. Quam vocem ap. Athen.
(132.) Lucian. (2, 330.) invenio. Hes. suo tempore
vocatam Ἐνθρυμματίδα scribit. Sunt autem qui
θρυμματίδα, sicut et ἐνθρυπτον, Intritum reddi ad
verbum posse existiment. EST etiam Θρύπτακος ap.
Hes. i. q. θρύμμα et τρύφος, sed Cretensium lingua.
Θρύψις, Ipsa actio frangendi deliciis, Effeminatio,
Enervatio; Deliciæ, Mollities, in qua signif. fre-
quentius etiam esse puto. Xen. K. Π. 8, (8, 8.) Σα-
φηνίσαι δὲ βούλομαι καὶ τὴν θρ. αὐτῶν. Ibid. τρυφήν,
μαλακίαν, ἀβρότητα simili signif. dicit. AT Ἀθρυψία
contr. q. d. Vacuitas a deliciis s. mollitie, Vita minime
delicata s. mollis. [Plut. 8, 404.] || Θρύψις, a priore
v. θρύπτω, Fractio, Comminutio, Friatio. “Θρυψί-
χρως, Qui molli cute est et delicata: τρυφερόχρως,
“Hes. Θρυψικός ab Eod. affertur pro τρυφερός, μαλα-
“κός, χαυνός, quod θρυπτικός potius dicitur.” Θρυ-
πτικός, q. d. Ad fruendum deliciis propensus, ad deli-
catam vitam. Sed potius accipitur simpl. pro Deli-
catus, Mollis. Xen. K. Π. 8, (8, 8.) Ἀλλὰ μὴν καὶ
θρυπτικώτεροι πολὺ νῦν ἢ ἐπὶ Κύρον εἰσι. || Interdum
etiam est a priore τοῦ θρύπτω signif. et ponitur pro
Frangendi s. Comminuendi vim habens: Φάρμακα
τῶν ἐν νεφροῖς λίθων θρ., Gal. ad Gl. 2. “Inde AD-
“VERB. Θρυπτικῶς, Delicate et molliter: ap. J. Poll.
“1. 6. ubi ei hæc synonyma apponit, βλακικῶς, *ἐκ-
“δεδιγμένης.” [“Ælian. H. A. 81.” Wakef. Mss.]
“Ἀθρυπτος, ὁ, ἡ, Infragilis, Qui frangi non potest:
cui opp. εὐθρυπτος, ut docebo infra. || Non fractus
deliciis, luxu; Non fractus, sine adjectione: quod
tamen partic. de re potius, quam de persona dictum
in hac signif. invenio. Vel Minime mollis, Virilis.
Plut. Erot. Ἀλλὰ λιτὸν αὐτὸν ὀφείλει καὶ ἄ. ἐν σχολαῖς
φιλοσόφοις. Sæpius tamen, quantum meminisse queo,
de re dicitur, quam de persona. Apud Pythag. Carm.
Aur. (35.) Εἰθίζου δὲ διαίταν ἔχειν καθάριον, ἄ., ubi
est Victus deliciis carens, minime delicatus. Ut au-
tem hic ἄ. διαίτα, sic τροφή ap. Damascium. Bud. ἄθρυ-
πτον in Plut. signif. etiam ait Severus; at ex illo affer-
tur quidem ἄ. in ea signif., sed non sine adjectione;
nam e Pericle (5.) hæc citant VV. LL. Προσώπου σύ-
στασις ἄ. εἰς γέλωτα, ubi tamen vereor ne ἄθρυπτος leg.
sit. Ἀθρύπτως, Non delicate, molliter, Viriliter, Plut.
(6, 687.) Ἀ. καὶ αὐστηρῶς διαίτην, quod convenit
cum ἄθρυπτος διαίτα e Pythag. paulo ante. Αἰνόθρυ-
πτος, Valde mollis s. delicatus, Luxu diffuens. At
vero ap. Theocr. (15, 27.) αἰνόθρυπτε ironice dici

puto: veluti si in Gall. sermone vocetur Petite mignarde, Mignone, illa ap. Horat. perusta solibus Pernicis uxor Appuli: aut illa in Moreto Virg. Torta comam, labroque tumens, et fusca colore, Pectoribus exilis, spatiosa prodiga planta: aut denique illa ap. Juvenal., si bene memini,—horridior glandem ructante marito. Quam male decent deliciæ, VV. LL. [**Δύσθρυπτος*, Plut. Etym. M. 104.] *Εὐθρυπτος*, Fragilis, Qui facile frangi potest, Lucian. (1, 26.) *Ἐπει καὶ εὐθρυπτα ἡμῖν τὰ ἔργα ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια, καὶ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν συντρίψειεν ἅπαντα.* || Fractus s. Solutus deliciis, Mollis, VV. LL. *Εὐθρυβής*, Fragilis; Friabilis, Diosc. 5, [144. **Οἰνόθρυπτος*, Valck. Adoniaz. p. 324." Schæf. Mss.]

[**Ἀμφιθρύπτω*, Quint. Sm. 4, 396. *ἀμφιθεθυρμένον* τύμματα, sicher f. L. Vergl. mein 12tes Programm.] Struv. in Schn. Lex. Suppl. **Ἀμφιθρυπτος*, Aret. 4, 4. p. 54. Cod. Vat., ἡ ἀμφιθρύπτουτο Edd.]

[**Ἀναθρύπτω*, J. Poll. 6, 185.]

Ἀποθρύπτω, Frango deliciis et luxu: *Ἀποθρύπτομαι*, pass. Frangor deliciis; unde partic. *ἀποθεθυρμένος*, Fractus deliciis, Luxu corruptus, Mollis redditus et imbecillis, Velut fractas deliciis vires habens. Plato de opificibus mercenariis loquens, *Οἱ ὑπὸ τῶν τεχνῶν τε καὶ δημιουργῶν ὥσπερ τὰ σώματα λελώβηται, οὕτω καὶ τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένοι τε καὶ ἀποθεθυρμένοι διὰ τὰς βαναυσίας τυγχάνουσι.* [“Ad Timæi Lex. 45. Toup. Opusc. 1, 467.” Schæf. Mss.]

Διαθρύπτω, Diffringo, Disrumpo. A cujus pass. *διαθρύπτομαι* est ap. Hom. *διαθρυφέν*, Il. Γ. 363. *Τριχθά τε καὶ τετραχθά διαθρυφέν ἔκπεσε χειρός.* “*Διατρυφέν*, “DiffRACTUM, DIRUPTUM, In frusta diminutum: Il. Γ. “*Τριχθά τε καὶ τετραχθά διατρυφέν ἔκπεσε χειρός*: “de gladio.” Apud Lucian. (1, 414.) τὸ κρανίον διαθρύπτειν pro Comminuere, Conterere. Sic in VV. LL. ex LXX. *Διαθρύψει αὐτὰ κλάσματα*, Levit. 2, (6.) pro Divides ea minutatim. Ibid. ex Ecclesiastico, *Διεθρύβησαν λίθοι*, pro Confracti sunt lapides. || *Διαθρύπτω*, sicut et *θρύπτω*, Deliciis frango etc., Effemino, Xen. A. (2, 1.) *Τῶν παίδων πόδας μὲν ὑποδήμασιν ἀπαλύνουσι, σώματα δὲ ἱματίων μεταβολαῖς δ.* Et pass. *διαθρύπτομαι*, quod Bud. ap. eund. Xen. exp. etiam In deliciis agor, Corruptor, In deliciis effundor: ut *Ἀπ. 1, (2, 24.)* de Alcibiade dicitur, “*Ὑπὸ πολλῶν καὶ δυνατῶν ἀνθρώπων κολακείην διαθρυπτόμενος*.” (25.) de Alcib. et Critia, *Διαθεθυρμένω δὲ ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων*: 4, (2, 35.) Πολλοὶ δὲ διὰ τὸν πλοῦτον δ. τε καὶ ἐπιβουλεύμενοι ἀπόλλυνται. Quibus tamen Il. tertia illa Budæi interpr. convenire nequit. Hinc *Διαθεθυρμένως*, Delicate et molliter, Dissolute, Plato de LL. A. ἔχει. Et *Διάθρυψις*, Enervatio, Effeminatio, Ipsa actio frangendi deliciis, Deliciæ. E Chrys. *Διαθρύψει κινήματων*, pro Gestus molles. || At vero ap. Theocr. (15, 99.) *Φθεγγείται τι, σάφ’ οἶδα, καλόν· διαθρύπτεται ἥδη*: exp. Delicatis gestibus et præludiis ad canendum se comparat. “*Διεθρύβη* “quod Hes. exp. *διεκλάσθη, διετρίβη*, est aor. 2 pass.” [“*Διαθρύπτω*, Timæi Lex. 81. et n., Heyn. Hom. 5, 425. *Διαθρύπτομαι*, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 95. ad Xen. Epb. 214. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xiv. Huschk. Anal. 76. Aristoph. Fr. 286. Boiss. Philostr. 337. *Διαθεθυρμένως*, ad Timæi Lex. l. c.” Schæf. Mss. **Διαθρυμμαῖς*, Antiphanes ap. Athen. p. 661. **Εὐδιάθρυπτος*, Cyrill. Alex. in Isaiam p. 852. 858.] *Ἐνδιαθρύπτω*, Delicias facio, VV. LL. At pro *σπαταλῶ* et *τρυφῶ* ap. Theocr. [3, 36.]

[**Ἐκθρύπτω*, Theod. Prodr. 274.” Boiss. Mss.]

Ἐνθρύπτω, Commينو intra, Inter: LXX. Dan. c. ult. *Ἐνέθρυψεν ἄρτον εἰς σκάφην*, Intrivit panem in alveolum. [Athen. 114. Nicander Θ. 914.] *Ἐνθρυπτον*, Intritum, Placenta. Vide *Θρυμμαῖς*. [Demosth. 314. **Ἐνθρυπτος*, Apollinis epith., Etym. M.” Wakef. Mss. **Ἐνθρύτης*, ἡ γουν. **ἐνθρύπτης*, Gl. Intricio. *Ἐνθρυμμαῖς*, Anaxandrides Athenæi p. 131.]

“*Ἐπιθρύπτομαι*, Orno, Polio, VV. LL. Sed hujus “signif. exemplum desidero.” [Phit. Dione 17. Aristæn. 1, 28. *Ἐπιθρύπτω*, Enervo, Philostr. 1, 37. **Προσεπιθρύπτω*, Clem. Alex. Pæd. 2, 2. p. 186.” Routh. Mss. **Συνεπιθρύπτω*, unde **Συνεπιθρυψίς*,

Plut. 10, 495.]

[**Καταθρύπτω*, i. q. simpl. *θρύπτω*, Artemid. ap. Athen. 663. *Τὸ λάχανον κατάθρυπτε*, Olus comminue.” Schw. Mss. Nicander A. 61. **Κατάθρυπτος*, Athen. 553.] “*Κατατρυφή*, in VV. LL. exp. Libido, “Luxuria: sed sine exemplo. A Suida exp. *κατατρυφή*: isque in exemplum affert hæc verba, ἄλλ’ *ἔρῳ· οὐ γὰρ ἔχω κατατρυφήν*: exponens iterum ἀποτρυφήν τοῦ μὴ εἰπεῖν, Effugium quo minus dicam. “Quæ licet in Ms. vet. Cod. itidem habeantur, et “serie alphabetica confirmantur, haud tamen scio an “non suspecta haberi debeant.”

[**Περιθρύπτω*, Diod. S. 3. p. 129, 25.]

[**Προσθρύπτομαι*, Max. Tyr. 8, 5.]

Συνθρύπτω, Deliciis frango, Delicatum s. Mollem reddo. At vero in Act. 21, 13. *Τί ποιεῖτε, κλαίοντες καὶ συνθρύπτοντές μου τὴν καρδίαν*; ubi redditur a vet. Interpr. Affligentes cor meum; ab aliis rectius, Comminuentes cor meum; ego tamen malim, Cor meum molle reddentes: nam Lat. interdum Cor molle dicunt, vel Cor meum mollescere facientes. Aut certe, Animi mei robur frangentes.

Ὑποθρύπτομαι, Deliciis aliquantum indulgeo: q. d. Subindulgeo deliciis. E Plut. Pericle, *Ὑποθρυπτόμενος καὶ ἀνειμένος*. [“Jacobs. Anth. 11, 55. ad Timæi Lex. 250. Bibl. Crit. 3, 1. p. 69.” Schæf. Mss.]

¶ *Τρυφή*, Deliciæ, Mollities, Luxus. Quæ signif. vulgo dantur huic verbo, ut et dari vere possunt: sed ego hæc distinguens, dico, *τρυφή* priore signif. i. esse q. *θρύψις*, Mollities, Delicata vita, sic autem loquor post Cic., aut etiam Luxus: nam *θρύψις* et *τρυφή* pro eod. posita alicubi inveniuntur, itemque *μαλακία*. Aristot. autem Eth. 7, 7. *τρυφήν* esse dicit *μαλακίαν τινά*. Athen. 6. Καὶ πρῶτος τρυφῆς εἰσηγητῆς Ῥωμαίοις ἐγένετο: 4. διαίτης σκληρότητα opp. τρυφῇ. In h. autem l. 12. *Ὑπὸ τῆς τρυφῆς εἰς ὕβριν ποδηγηθέντες*, et in aliis hujusmodi malim *τρυφήν* exp. Luxum. At posteriore signif. non pro Delicata vita, sed pro Ipsiis deliciis, quæ ad vitam illam pertinent, accipi dico nomen *τρυφή*. Herodian. 1, (6, 3.) *Ὑπομνησκόντες αὐτὸν τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς*: 3, (10, 4.) *Ὑπὸ τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς καὶ διαίτης*—τὰ ἥθη διεφθάροντο. Et plur. (6, 6, 13.) *Ταῖς τῆς πόλεως ἐσχολαῖς τρυφαῖς*. || Sed addo, interdum restringi ad gastrimachiam s. πολυφαγίαν, quibus etiam nominibus exp. ab Hes., ut in Luciano (1, 343.) *Ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδίκως τὴν γαστέρα καὶ τὰ σκέλη*. [“Mær. 407. et n., Alciph. 224. Koen. ad Greg. Cor. 66. ad Charit. 318. Thom. M. 915. ad Diod. S. 1, 423. Conf. c. προτὶ 191. 338.” Schæf. Mss. **Ἀτρυφος*, i. q. *ἀθρυπτος*, Athen. 499. **Ἐντρυφῆς*, Manetho 4, 85. **Φιλότρυφος*, Ind. ad Timarion. 245.] *Τρυφήλδης*, Delicatus, Deliciis deditus, Voluptarius: ut cum scribit Suid. *Σικελικὴν τράπεζαν δίδι ἐπὶ τῶν πάντων πολυτελῶν καὶ τρ.* Ab eo tamen *τρυφήλδης*, sicut et *Τρυφήτης*, exp. ὁ ἀπληστα τρώγων. [“Toup. Opusc. 2, 192. ad Lucian. 1, 413. Schol. Aristoph. Il. 616. Brunck. Aristoph. 2, 245. Boiss. Philostr. 500. **Τρυφήλδης*, Bernard. Reliq. 27. **Τρυφήλως*, Const. Manass. Chron. p. 26. Meurs.” Schæf. Mss.]

Τρυφερός, i. q. proxime præcedens *τρυφήλδης*, sed usitatus, Aristot. Rhet. 2. scribit divites solere esse *τρυφερούς*, addens, διὰ τὴν τρυφήν καὶ τὴν ἐνδείξιν τῆς εὐδαιμονίας. Plut. Pericle addidit dat. βίῳ. Sed de re quoque dicitur hoc nomen, [“veluti ap. Athen. 69. ἡ τρυφερώτερα θρίδαξ, Tenerior, Mollior lactuca, cui opp. ἡ σκληρότερα.” Schw. Mss.] poniturque interdum τὸ τρ. subst. pro Delicata vita: quo usqs est modo Thuc. (1, 6.) comparativo *τρυφερώτερος*. *Τρυφερός*, Delicate, Molliter. [“Jacobs. Anth. 9, 300. Schol. Aristoph. Il. 325.” Schæf. Mss. **Τρυφεραῖα*, Aqu. Genes. 18, 12. Rufi Fr. p. 225. **Τρυφεράτης*, Athen. 544.] *Ἐντρυφεραίνομαι*, a quo partic. *τρυφεραίνεις*, Aristoph. (Σφ. 688.) Deliciis et mollitie perditus. At in VV. LL. Molliter compositus, [**Τρυφερεῖω*, Hes. v. Περιπρωκτιῶσα. “Const. Manass. Chron. p. 114.” Boiss. Mss. **Ἐντρυφεραμπέχων*, ad Mær. 75. Jacobs. Anth. 12, 143.” Schæf. Mss. “*Ἐντρυφεραμπέχωνος*, Antiphanes Athenæi p. 526. **Ἐντρυφεροπάριος*, Const. Manass. Chron. p. 123. **Ἐντρυφεροπάριος*, Const. Manass. Chron. p. 123. **Ἐντρυφεροπάριος*, Const. Manass. Chron. p. 123.]

περίπελος, 120. *Τρυφεροπρόσωπος, 79." Boiss. Mss. A
*Τρυφερόσαρκος, Antyllus Oribasii p. 301. Matth.
*Τρυφεροστήμων, Schol. Lycophr. 863. *Τρυφερώ-
δης, Bast. Ep. Cr. 276. *Τρυφερωδῆς, Append. p. 6.]
*Τρυφῆρος, Minime mollis, Non delicatus, Suid. ex
Eupolide affert, "Οτι οὐκ ἀτρυφῆρος οὐτ' ἄωρος ἔστ'
ἄνθρωπος, exp. Incultus. [* Εὐτρυφῆρος, Dio Or. 4. p.
177. Schneidero susp.]

*Τρυφᾶω, Delicate vivo, Deliciis s. Luxui indulgeo,
Luxuriose vivo, Plut. Alex. (40.) "Οτι δουλικώτατον
μὲν ἐστὶ τὸ τρυφᾶν, βασιλικώτατον δὲ τὸ πονεῖν: cui
dicto opp., ut hoc obiter doceam, quod ap. Athen.
dicit quidam, "Ἐστὶ γὰρ τὸ μὲν ἡδεσθαι τὸ τρυφᾶν,
ἐλευθέρων τὸ δὲ πονεῖν, δούλων καὶ ταπεινῶν. Apud
Plat. de LL. τρυφῶσα παιδεία, Mollis educatio. || Ni-
tesco, Laute vivo, Efferor et exulto licentia, Bud.
interpr. in Æschin. (56.) Οἱ δὲ ὑμέτεροι ῥήτορες τρυ-
φῶσι. || At vero ap. Isocr. cum dat. jungitur, ad
Nic. (9.) Τρύφα μὲν ἐν ταῖς ἐσθῆσι καὶ τοῖς περὶ τὸ
σῶμα κόσμοις, ubi videtur poni itidem pro Niteas, s.
potius pro Splendidus sis. || Sed et cum accus., ut
τρ. τοὺς λόγους, Pigmentis et lenociniis orno, Ve-
nistus, Bud. afferens hæc e nescio quo Gramm. Τρυ-
φῶ, τὸ ἐν τρυφῇ διάγω· τρυφῶ δὲ τοὺς λόγους, μεταβα-
τικῶς κατατρυφῶ δὲ σοῦ, γενικῇ: et subjungens e
Greg. 204. Καὶ μοι καθήρασθε καὶ νοῦν καὶ ἀκοὴν καὶ
διάνοιαν, ὅσοι τρυφᾶτε τὰ τοιαῦτα· ἵν' ἀπέλθῃτε τρυ-
φῆσαντες ὄντως τὰ μὴ κενούμενα. Et ex Eod. de
stemitis Ægypti loquente, p. 301. Καὶ πολλὰ τῶν νη-
στειῶν καὶ χαμηνιῶν καὶ τῆς ἄλλης κακοπαθείας, ἣν
ἐκεῖνοι τρυφῶσιν αἰεὶ, ἐνθεώτερον τοῦτο καὶ ὑψηλότερον,
Quo ipsi tanquam deliciis gaudet, Bud., et quidem
ὑψηλῶς, meo iudicio. Sed alteram illam ejus exp.,
sc. Orno pigmentis etc. minime probare queo: et
nec illis Greg. II., nec alii cuiquam vel Ejusd. vel
aliius scriptoris, convenire posse existimo. Atque
adeo ne hoc quidem verum esse puto, μεταβατικῶς
poni τρυφῶ: sed cum dicitur τρυφῶ τοὺς λόγους, su-
baudiri præp. κατὰ, itidemque in illis Greg. II. ["T.
H. ad Lucian. Dial. 55. Thom. M. 915. Markl.
Suppl. 533. Wakef. Ion. 1396. Fischer. ad Plat. En-
thyphr. p. 41. Boiss. Philostr. 318." Schæf. Mss.]
Τρύφημα, Id, e quo deliciæ percipiuntur, Deliciæ,
τρυφή. [Eur. Iph. A. 1050. "Kuster. Aristoph.
214. *Τρύφησις, ad Thom. M. 127." Schæf. Mss.]
Τρυφήτης, Deliciarum consecrator, Delicatæ vitæ
amator, Qui delicate vivit; Heluo, Vorax, ὁ ἀπλη-
στα τρώγων, Suid. Sic autem τρυφήν aliquando γα-
στριμαργίαν significare docui supra. ["Thom. M.
181. Diod. S. 2, 549. Athen. 1, 12." Schæf. Mss.]
AT' Ατρυφῆτος huic opp., A deliciis s. delicata vita
alienus, abhorrens. [Plut. 6, 33. *Περὶ στρογγύλης,
Athen. 160. cf. Valck. Sched. ad N. T. p. 390.
*Τρυφητικός, Clem. Alex. p. 296. * "Τρυφητίας,
Const. Manass. Chron. p. 136." Boiss. Mss. Hero-
dian. Epimer. 137. *Τρυφητιάω, Clem. Alex. p.
325.] Διατρυφᾶω, i. q. τρυφᾶω, nisi quod præp. si-
gnif. auget. || Exp. etiam Luxu diffuso, e Plat. de
LL. Διατρυφῶσιν παιδεία τεθραμμένους, ["3. p. 695.
Dio Chrys. 1, 176." Wakef. Mss.] "Ἐκτρυφᾶω,
"cum dat. construi dicitur, idemque significare
"quod ἐντρυφᾶω: ut ἐκτρυφῶ σοι, Sum tibi in deli-
"ciis. Sed hæc valde mihi suspecta sunt, cum
"nulla auctoritate vel exemplo confirmentur." [A-
then. 554.] Ἐντρυφᾶω, ut ἐντρυφᾶν μάστιγι, Chrys.
Verberibus tanquam deliciis delectari. Et ἐντρυφῶ
τοῦτο, Luxuriose et insolenter ac redundanter hac
te uxor, Bud., afferens e Greg. Δότε μοι μικρὸν ἔτι
ἐντρυφᾶν τῷ διηγέματι. Et ex Herodiano (3, 5, 4.)
ἐπιδουλικώτερον ἐντρυφῶντα τῷ τοῦ Καίσαρος ὀνόματι,
Licentius, Insolentius, Fastuosius Cæsaris applica-
tionem usurpantem. Hæc et alia vide p. 1072.
Idem alibi ὁ ἐν τρυφῶν exp. Usque ad delicias osten-
tabundus. || Item pass. partic. ἐντρυφήθηεντα, Quæ
redundanter et immodice scribuntur, narrantur, nt
cum supramodum scriptt. stylo indulgent. Ibid.
Ἐντρυφῶ σοι, Per delicias et lasciviam illudo et lu-
dibrio habeo, Lindifcor, Lucian. (1, 693.) Τοιαῦτα
ἐντρυφῶσι, μάλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι. Hinc
Gall. Truffer, cum dicimus, Se truffer de quelqu'un.
Et ἐντρυφᾶσθαι, Ludibrio haberi et contemptui. Plut.

Ἐντρυφῶμενος ὑπ' αὐτοῦ. Vide Bud. 1074. ["Diod.
S. 2, 373. Wakef. Trach. 281. Plut. Mor. 1, 887.
Musgr. Cycl. 584. ad Charit. 343. Alciph. 154.
P. Abresch. Paraphr. 226." Schæf. Mss.] "Ἐντρυφή-
μα, Id cui ἐντρυφῶμεν, Oblectamentum, Deliciæ,
"Greg. Naz." ["Philo J. 1, 690." Wakef. Mss.
Schleusn. Lex. in V. T. * Ἐντρυφήσις, Theod. Prodr.
p. 217. * "Ἀπεντρυφᾶω, Const. Manass. Cbron.
p. 1." Kall. Mss.] Ἐπεντρυφᾶω, i. q. ἐντρυφᾶω. Vide
exemplum ap. Suid., ap. quem ἐπεντρυφήσαντος exp.
καταπολαύσαντος: sed mendosam hanc scripturam
esse puto, [imo recte sic legitur. "Toup. Opusc.
2, 199. ad Thom. M. 84." Schæf. Mss. * Κατεν-
τρυφᾶω, Gl. Insolesco. * Συνεντρυφᾶω, Theoph. 3,
706.] Ὑπερεντρυφᾶω, Illudo per delicias et lasciviam
supra quam dici possit, Supramodum ludi-
ficor, Alciph. Epist. (p. 166.) Δοκεῖ δὲ μοι μάλλον
ὑπὸ τούτων τετυφῶσθαι, καὶ ὑπερεντρυφᾶν ἡμῖν· λοι-
πὸν οὖν ἀποκλείειν. ["Wakef. Trach. 281." Schæf.
Mss.] "Ἐντρυφάνιον, Hesychio ὁ δεῦτερος οἶνος, Vi-
B num secundarium, i. e. Lora: ὁ δευτερίας, ὁ * στεμ-
"φυλῆτης οἶνος: quem et τρύγα vocant. J. Poll. ha-
"bet τρυγητάνιον." Κατατρυφᾶω, ut κατατρυφᾶν τοῦ
λόγου, Greg. Naz. [Or. 10. p. 167.] Eluxuriari in
stylo, Luxuriante stylo uti. || Et cum gen. personæ,
i. q. ἐντρυφῶ, Bud. 1072. "Παρατρυφᾶω, Suid. cum
"dat. construi annotat, sed non exp." ["Notit.
Mss. T. 10. P. 2. in Ind. v. Diogenes. * Συντρυφᾶω,
Greg. Naz. Or. 23. (Dio Cass. 373.) * Ὑπερτρυ-
φᾶω, Etym. M. 573." Boiss. Mss.]
[* Τρύφᾶξ, Hippodamus Stob. Serm. 141.]

"ΟΥΓΑΤΗΡ, ἡ, Filia, Gnata. Od. Θ. (320.)
"Οὐνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀλλ' [ἀτὰρ] οὐκ ἐχέθυμος.
"Xen. K. Π. 4, (6, 4.) Ἐστὶ δὲ μοι καὶ θυγάτηρ παρ-
"θένος ἀγαπητῇ, γάμον ἤδη ὥρατα. In obliquis casi-
"bus accentum in penult. transfert, ut μήτηρ. Od.
"K. (7.) de Æolo Hippotæ filio, "Ἐνθ' ὄγε θυγάτερας
"πόρεν νιάσιν εἶναι ἀκόλῃσι [ἀκόλῃσι]: erant autem ei
"Ἐξ μὲν θυγατέρες, ἔξ δ' υἱέες ἡβώνοντες. Sic Il. A.
C (226.) Cisseus Iphidamanti δίδου θυγάτερα ἦν. Et
"ap. Xen. K. Π. 8, (4, 9.) Ἦν τις ἐκδοῦναι βούληται
"θυγάτερα. Et Plut. Apophth. Τῶν τὴν θυγάτερα
"μνωμένων αὐτοῦ. Idem in Artax. Μίαν τῶν θυγα-
"τέρων. Idem obliqui syncopen etiam admittunt.
"Xen. K. Π. 8, (4, 8.) Πολὺ μάλλον με τῆς θυγατρὸς
"μνηστῆρα λήψεται. Sic Il. I. (144.) Τρεῖς δὲ μοί
"εἰσι θυγάτρες. Ubi et θυγάτρες dicit, sic in accus.
"θύγατρα et θυγάτρες: in dat. θυγατρί et θυγατράσι:
"in gen. θυγατρὸς et θυγατρῶν: in vocandi casu θύ-
"γατερ et θυγάτρες." ["Toup. Opusc. 2, 243.
Brunck. Or. p. 218. Œd. T. 1102. p. 58. Musgr.
Bacch. 519. ad Herod. 478. Famula, ad Phalar.
360. Puella, Musgr. Hel. 1317. 1338. Metaph.,
Jacobs. Anth. 7, 392. 9, 45. 291. De articulo in
ellipsis vocabuli θ., Fischer. ad Palæph. 72. 115. et
Proll. Θυγατέρος, Aristoph. Σφ. 1397. Θύγατρα, ad
Charit. 754. Θύγατερ, Communis salutatio junio-
rum, Musgr. Suppl. 1138. Helen. 717." Schæf. Mss.
"Θουγατήρ pro θυγ., Priscian. 1, 6. 36." Elberling.
D Mss. * Θυγατροθετέω, Schol. Lycophr. 183. * "Θυ-
γατρομιξία, Cum filia concubitus, Euseb. Præp. Ev.
301. * Θυγατροποιός, Qui filias gignit, Philo J. 1,
382." Wakef. Mss. * "Θυγατρότεκνον, Tzetz. Chil.
1, 595." Boiss. Mss.] "Inde DIMIN. Θυγάτριον, τὸ,
"Filiola, Gnathæmium meretrix ap. Athen. 1, 13.
"Eis νύκτ' ἀποδώσεις τῷ θυγατρίῳ μου διπλοῦν. Aliud
"exemplum habes in Ἠγμένος." ["Longus p. 6.
Vill. Thom. M. 672." Schæf. Mss.] "ITEM Θυγα-
"τρίδους dicitur inde ὁ θυγατρὸς υἱός, Filizæ filius, Ne-
"pos: et Θυγατρίδῃ, ἡ θυγατρὸς θυγάτηρ, Filia filizæ,
"Neptis, teste J. Poll. 3." ["Ad Mær. 379. Thom.
M. 846. 850. ad Anton. Lib. 247. Verh., Plut. de
S. N. V. 82. ad Paus. 151." Schæf. Mss. * Θυγα-
τρίδω, Phot., Araros Anecd. Bekkeri 1. p. 99. ubi
legitur Θυγατρίδω.]

"ΟΥΛΑΞ, ET Ούλακος, ὁ, Saccus. Utrumque ap.
"J. Poll. et Suid., sed posterius longe est frequen-
"tius. Aristoph. Πλ. (763.) Ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἐνεστιν

“ ἐν τῷ θύλακῳ. Athen. l. 11. Λάγυνον ἔχω κενόν, A
 “ θύλακον δὲ μεστόν: contra in Proverb. Εὖ μὲν ἄσκος,
 “ εὖ δὲ θύλακος, Bene instructus est uter, bene et
 “ saccus. Rursum ap. Athen. [67. e Theopompo,]
 “ Πολλοὶ μὲν ἀργυμάτων μέδιμοι, πολλοὶ δὲ σάκκοι καὶ
 “ θύλακοι [—es] βιβλίων. Hesychio vero θύλαξ est
 “ προσκεφάλαιον, Pulvinar, Cervical. INDE COMPOS.
 “ Θυλακοειδής, Sacci formam habens. Gaza interpr.
 “ Folliculo similis. Athen. (303.) ex Aristot. H. A.
 “ 5. de thynnide, Τοῦ θέρους τίκτει περὶ τὸν Ἐκατομ-
 “ βαιῶνά θυλακοειδές, ἐν ᾧ πολλὰ γίνεται μικρὰ ὠά.
 “ ITEM Θυλακοτρώξ, Saccos rodens: quod Hes. de
 “ mure dici ait, alii de locusta. ET Θυλακοφορέω,
 “ Saccum gero. Cujus verbi meminit J. Poll. 10,
 “ 31. Ibi enim cum inter μεταλλεύς instrumenta
 “ numerasset θύλακας, subjungit, τοὺς μεταλλεῖας a
 “ Comicis, et nominatim ab Aristoph. dici θυλακοφο-
 “ ρεῖν. [* Θυλακός, Nicander A. 403.] “ Præte-
 “ rea inde DERIV. Θυλακώδης, i. q. θυλακοειδής,
 “ Sacci formam gerens; Sacco s. Folliculo assimilis.
 “ Apud Diosc. enim 1. θυλακώδης καρπὸς Hermol. B
 “ interpr. Fructus folliculari specie: et τὸ θυλακώδες
 “ a Gaza redditur Folliculus. ET Θυλακίτης, i. q.
 “ θυλακώδης, Sacci s. Folliculi figuram imitans. Fem.
 “ θυλακίτης μήκων a quibusdam dicitur ἡ ἡμερος καὶ
 “ κηπευτὴ μήκων, Papaver sativum, procul dubio
 “ quoniam sacci s. utriculi modo habet κεφάλαιον
 “ ἐπίμηκες, ut Diosc. tradit 4, 65. Eod. teste, 1, 8.
 “ θυλακίτης νάρδος a quibusdam dicitur ἡ ὀρεινή,
 “ Montana. [* Θυλακίς, Nicander Θ. 852. Ælian.
 “ H. A. 6, 43.] “ Præterea inde sunt DIMINUT. Θυ-
 “ λάκιον, Θυλακίσκος, [Diosc. 2, 128.] “ Θυλακίσκη,
 “ Θυλακίσκιον, Sacculus, Culeolus: interdum et Fol-
 “ liculus: veluti cum Diosc. θυλάκιον appellat Folli-
 “ culum s. Vaginam seminis. Athen. 4. Θυλάκιον
 “ αἰτῆσαι χρυσίου. Aristoph. Ἐπειρ’ ἐπὶ τοῦτον ἦκε,
 “ τὴν σπυρίδα λαβὼν καὶ θυλακίσκον καὶ τὸ μέγα βα-
 “ λάντιον, [Δαιτ. Fr. 30. J. Poll. 10, 172.] “ Fe-
 “ minini-θυλακίσκη meminit J. Poll. 10, 23. scribens
 “ in Ionis Alcmena θυλακίσκην nominari ὃ εἰς τὴν τῆς
 “ τροφῆς παρασκευὴν ἦν, Sacculum, Sacellum. Inde C
 “ et VERB. Θυλακίζειν, quod Hes. Tarentinos usur-
 “ pare ait pro ἀπαιτεῖν τι ἐπόμενον μετὰ θύλακον.”
 “ [* Κοινοθύλακος, Aristoph. Phrynichi Bekk. p. 47.
 “ Θύλαξ, Valck. Adoniaz. p. 285. D. R. ad Longin.
 “ 264. Toup. Opusc. 1, 388. Emendd. 2, 120. Koen.
 “ ad Greg. Cor. 278. Jacobs. Anth. 8, 77. Callim. 1,
 “ 557. Θύλακος, Valck. l. c. Fischer. ad Palæph. 59.
 “ Herodian. Philet. 437. 442. et n., Toup. ad Longin.
 “ 371. Emendd. 2, 120. Koen. l. c. ad Herod. 523.
 “ Musgr. Cycl. 181. Phryn. Ecl. 179. Thom. M. 457.
 “ Jacobs. Anth. 7, 209. Kuster. Aristoph. 219. T. H.
 “ ad Plutum p. 256. Corpus humanum, Heyn. ad A-
 “ pollod. 877. De quant., Porson. Med. p. 21. * Θυ-
 “ λακοφόρος, Aristoph. Fr. 282. * Θυλακίς, Θυλακίζω,
 “ Valck. l. c. Θυλακίσκος, Aristoph. Fr. 240. 272.
 “ Θυλάκιον, ad Herodian. Philet. 442. Thom. M. 457.
 “ * Θυλάς, i. q. θύλαξ, Toup. Cur. Post. in Theocr.
 “ p. 3. Opusc. 1, 388. Emendd. 2, 120. 4, 470. Ruhn-
 “ Ep. Cr. 188. ad Longin. 264. Jacobs. Anth. 8, 77.
 “ Callim. 1, 557. * Θυλίς, * Θύλλις, Valck. l. c. Ruhn-
 “ l. c. Toup. Opusc. 1, 388. Emendd. 2, 120. * Θυλά,
 “ Ruhn. l. c. Toup. Opusc. l. c.” Schæf. Mss. Pro
 “ Ουλάδες, Hesychio πῆραι, θύλακοι, leg. Ουλάδες.]

“ ΘΥΜΒΡΑ, ἡ, Thymbra: herba odorata, de qua
 “ Diosc. 3, 45. et Plin. 19, 8. ubi eam a Latinorum
 “ nonnullis Cunilam esse vocatam ait, subjungens,
 “ Hæc ap. nos habet vocabulum et aliud, Satureia
 “ dicta in condimentario genere. Colum. tamen inter
 “ thymbra et cunilam s. satureiam distinguit, sic
 “ scribens 9, 4. Eademque regio fecunda sit fru-
 “ tificis exigui et maxime thymi aut origani, tum
 “ etiam thymbrae, vel nostratis cunilæ, quam Satu-
 “ reiam rustici vocant. Et in Horto, Et satureia
 “ thymi refrens thymbraeque saporem.” [“ Diosc.
 “ Notha 474.” Boiss. Mss.] “ Dicitur porro hæc
 “ thymbra etiam Θυμβραία, ab Hippocr. teste Gal.
 “ et θύμβρον, a Theophr. H. Pl. 7, 1, (2.) ubi tamen
 “ et fem. θύμβρα habetur. Aëtius plurali etiam num.

“ τὰ θύμβρα dicit, ut Martial. Improba nec prosunt
 “ jam satureia tibi. Alioqui Θύμβρα et Locus est
 “ Ilii ad Thymbrum fluvium, ubi fanum est Apol-
 “ linis Θυμβραίων, teste Hes. INDE Θυμβροφάγος,
 “ Thymbra victitans,” [Anecd. Bekkeri p. 43.] “ ET
 “ Θυμβρεπίδειπνος, Qui thymbra super cæna utitur,
 “ aut thymbra super cæna contentus est, Non nisi
 “ thymbra cænans, ideoque Frugalis, Restrictus et
 “ parcus: φειδωλὸς καὶ εὐτελὴς ὤν. Aristoph. A.
 “ (353.) Ἄγ’, ὦ θύγατερ, ὅπως τὸ κανοῦν καλὴ καλῶς
 “ Οἶσει, βλέπουσα θυμβροφάγον. Idem N. (421.) φει-
 “ δωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστροῦ, καὶ θυμβρεπίδειπνον.
 “ ΝΕΚΝΟΝ Θυμβρώδης, Thymbrae similis, Qui e
 “ thymbrae genere est: ap. Theophr. H. Pl. (6, 7,
 “ 5.) ET Θυμβρότης οἶνος, Thymbrites vinum, h. e.
 “ E thymbra factum, s. Thymbra conditum: de quo
 “ Diosc. 5, 60.” [* Θυμβρόη, Hippocr. 572, 41.
 “ * Θύμβρις, Gl. Albaia: * Θύμβρος, εἶδος βοτάνης
 “ Cunilium. * Ἐπιθυμβρον, Schn. Lex. “ Θύμβρος,
 “ Brunck. Aristoph. 2, 85. Θυμβροφάγος, 3, 69. Bergl.
 “ Alciph. 414. Θυμβρεπίδειπνος, ibid. Θυμβραίας,
 “ Musgr. Rhés. 224. Boiss. Philostr. 617. * Θύμβρις,
 “ Diodor. Sard. 6. Leon. Alex. 9. Jacobs. Anth. 9,
 “ 384. Christod. Ecphr. 416. Θύμβρις, Θύβρις, Vis-
 “ conti Iscr. Triop. 75. * Θυμβριάς, Heyn. Virgil. 1.
 “ p. ccxii.” Schæf. Mss.]

ΘΥΜΟΣ, ὁ, Animus, Mens, II. (Γ. 97.) μάλιστα
 γὰρ ἄλγος ἰκάνει θυμὸν ἐμὸν, Dolor incessit animum
 meum. Tale est (B. 171.) ἐπεὶ μιν ἄχος κραδίην καὶ
 θυμὸν ἴκανε, Quoniam ejus cor et animus, perva-
 serat dolor; sed observa hic adjungi κραδίην: A.
 (173.) Φεῦγε μάλ’, εἴτοι θυμὸς ἐπέσσονται, Si animus
 tuus ad id impellitur, Si ita fertur animus, ut Lat.
 poetæ loquuntur. Quo pertinet, Ἐν θυμῷ μεμώτες,
 II. Γ. (9.) Item hic versus, qui sæpe ab eo repetitur,
 Δαίνυντ’ οὐδ’ ἐτι θυμὸς ἐδέετο δαιτὸς εἴσης. Quo in
 l., sicut et in præced. duobus, aliisque multis, Cupi-
 ditas s. potius Ipsa cupiendi actio τῷ θυμῷ τριβύνηται.
 At vero in hoc ejusd. poetæ loco, Ὡς θυμῷ εἴσας
 ἐμίγη φιλότῃ καὶ εὐνῇ, vult Etym. itemque Homæ
 Schol. θυμὸν ipsam etiam ἐπιθυμίαν signif. Sed La-
 tini eod. plane modo Animo suo obsequi dicunt, s.
 Morem gerere. Hoc etiam animadvertendum est,
 in quodam l. ante c. κραδίην et θυμὸν copulat, ita
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι non raro dicere, item θυμὸν ἐνὶ
 φρεσὶ. Et, τὸ δ’ ἐμὸν κερ’ Ἀχυνται ἐν θυμῷ, II. Ζ.
 (523.) Observandus est item usus cum diversis præp.
 ap. hunc poetam: ac potest quidem ap. eum κατὰ
 θυμὸν, ἐν θυμῷ reddi eod. nomine Lat., cum præp.
 In: itidemque ἐκ θυμοῦ, Ex animo: at cum dicit
 ἀπὸ θυμοῦ ἔσσεαι, II. A. (562.) retinetur quidem, et
 tum idem nomen, sed præp. in aliquod nomen muta-
 tur; nam ἀπὸ θυμοῦ Μᾶλλον ἐμοὶ ἔσσεαι, est Magis
 animo meo invisā eris. Quod si præp. alicui Lat.
 dandus et hic locus esset, putarem reddi debere,
 Extra animum meum eris. Ex his autem ἀπὸ θυμοῦ
 factum comp. ἀποθύμιος. Ceterum illud ἐν θυμῷ,
 cujus modo memini, sciendum est alicubi peculiarem
 quendam usum habere; nam quod legitur Od. X.
 (411.) Ἐν θυμῷ, γρη῏, χαῖρε καὶ ἴσχεο, est quod Ti-
 bull. dicit, In tacito cohibe gaudia clausa sinu:
 perinde sc. ac si diceretur, Cave ne foras erumpat
 gaudium tuum, et se prodat, sed in animo et pectore
 tuo contine. Alioqui ἐν θυμῷ, vel etiam θυμῷ sine
 præp. vacare sæpe puto: et quidem alicubi cum
 eod. etiam verbo: II. H. (191.) χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς
 Θυμῷ: (189.) γήθησε δὲ θυμῷ. Eust. tamen vult
 θυμῷ signif. ἐκ ψυχῆς καὶ οὐ κατὰ τι ἐπιπόλαιον καὶ
 προσπονητόν. At si potius vacare hic dicendum sit
 istum dat., similem esse dicemus ei, qui verbis φιλεῖν
 et κήδεσθαι adjungitur alibi ab Hom.: cum tamen
 ἐκ θυμοῦ eid. verbo φιλεῖν ab eod. poeta adjunctum,
 non itidem otiosum sit, II. I. (343.) sed id sit, quod
 Latini ad verbum Ex animo amare s. diligere, di-
 cunt: Galli, Aimer du bon du cœur. || In prosa au-
 tem dicitur θυμὸν ἔχειν ἀγαθόν, quod Lat. Bono esse
 animo: q. d. Habere bonum animum, ut Gal. Avoir
 bon courage. Sed per se quoque est Animi præ-
 sentia, Xen. K. II. 4, (2, 12.) Ἦν δὲ κατὰ τὸ καρ-
 τερόν ἐμβαλόμενοι, ἴωμεν ῥώμῃ καὶ θ. ἐπὶ τοὺς πολεμ.

μῖος. A Bud. autem exp. etiam Animi præstantia, præhementia, præfidentia, in Plat. de Rep. Πρῶτον μὲν ἐν ἴσχωρ τὸ σῶμα, φρονήματος καὶ θ. ἐμπίπλῃται, καὶ ἀνδρείωτερος γίνεται αὐτὸς αὐτοῦ. Huc pertinet etiam, quod ap. Eund. legitur ibid. "Ἀμαχὸν τε καὶ ἀνίκητον θυμὸς" οὐ παρόντος ψυχῇ πᾶσα πρὸς πάντα ἀφοβός τε καὶ ἀήττητος. Ego certe his in Il. id plane esse θυμὸν arbitror, quod Virg. Animos vocavit, Æn. 11. Ibo animis contra; vel magnum præstet Achillem. Atque adeo illud Xen. ἴωμεν θυμῷ, puto hinc verti posse ad verbum, Eamus animis contra. Sic autem Animos dici Lat. et cum quibusdam verbis, satis notum esse potest. Huc pertinet, quod Gal. scribit, θυμὸν Hippocrati esse etiam προθυμίαν. Θυμὸς, Mens, Mentis cogitatio, Propositum: ἕτερος δέ με θυμὸς ἀνῆκεν, i. e. ἐπιλογισμὸς, Etym., sed malim simplex λογισμὸς, quo exp. θυμὸς ab Hes. quoque: addente et προαίρεσις. In prosa autem dicitur cum infin. etiam, pro Ipso proposito s. Voluntate aliquid faciendi: Plut. Εἰ μὲν οὖν ἐστὶ σοι θ. ἐπιχειρεῖν τοῖς πολεμίοις. A Xen. autem subaudiendus relinquitur infin., K. Π. 3, (1, 20.) p. 41. Δειπνήσαντες δὲ ἀπελαύνετε ὅπου ὑμῖν θ.: hic n. infin. ἀπελαύνειν subaudio, sumtum ex ἀπελαύνετε. Quod si quis in his aliisque hujusmodi Il. θυμὸν exponere malit ἐπιθυμίαν, istam certe exp. magis iis convenire puto, quam Homericō illi, cui eam dari dictum est. Sic et Lat. Mens, veluti cum dicitur, Ea mente hoc feci ut etc. Θυμὸς, Animalis spiritus et vivificus, ut quidam exp. post Eust. in ἐσαγείρατο θυμὸν, quod sæpe ap. Hom. occurrit. Quo accipi modo putatur et Il. A. (593.) ὀλίγος δέ τι, vel potius δ' ἐτι, θυμὸς ἐνῆεν: pro Moribundus eram et penè exanimis. || Anima, Vita, ut θυμὸν ἀπήντα, ap. Eund., ἐξαίντο, Animam abstulit, i. e. interfecit. Possit vero, ut opinor, ita accipi et in l., quem modo protuli ex Il. A. ὀλίγος δ' ἐτι θυμὸς ἐνῆεν, ut sit Exigua animæ portio, i. e. vitæ. Ab Etym. et Schol. Homeri exp. etiam Concordia ap. Eund. poetam, ubi dicit ἐνα θυμὸν ἔχοντες, sed perperam: meo quidem iudicio, cum θυμὸν per se minime hoc signif., sed addito accus. ἐνα, sonetque θυμὸν ἐνα q. d. unanimitatem.

Θυμὸς, Ira, Excandescencia, Il. (B. 196.) Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέος βασιλῆος: dixerat autem proxime præcedente versu, Μήτι χολωσάμενος ῥέξη κακὸν νῆας Ἀχαιῶν: unde et θ. μ. Eustathio est τὸ πολὺ τοῦ θυμοῦ, admovent, μεγάθυμος, licet hinc factum, alio tamen sensu usurpari. Sic autem accipit Hom. dat. θυμῷ alicubi cum verbo εἵκειν, quemadmodum cum eod. verbo θυμῷ poni ἀντὶ ἐπιθυμίας antea dictum fuit. Est certe hac in signif. prosæ quoque scriptoribus usitatum. Eur. Med. (1075.) Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, "Ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς, Thuc. 2, (11.) Καὶ οἱ λογισμῷ ἐλάχιστοι χρώμενοι, θυμῷ πλείστα ἐς ἔργον καθίστανται: q. l. aliquid etiam habet affinitatis cum illo Eur., quod ad sententiam attinet: hic enim θυμὸς et λογισμὸς id sunt, quod illic θυμὸς et βουλεύματα. Aristoph. Σφ. (567.) Οἱ δὲ σκώπτουσ', ἐν' ἐγὼ γελάσω, καὶ τὸν θυμὸν καταθῶμαι: et, θυμὸν δακῶν, N. (1369.) pro Iram reprimens: ad verbum, Animum mordens. Plut. (9, 103.) Οὐκ ἔχοντες δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι ὅποι τὸν θυμὸν ἀπερείσονται, Non habentes Laced. in quos iram effunderent, Polit.: Lucian. autem dicit etiam θ. ἐκχέειν, bac in signif. Interdum vero θ. et ὄργη copulantur: et ita quidem ut ὄργη potius præcedat, ut bene memini, ac certe rationi consentaneus est hicordo, cum θ. sit aliquid plus quam ὄργη, licet Aristot. ordinem hunc non servavit in Rhet. scribens διὰ θ. καὶ ὄργην γίνεσθαι: sed possit hic particula καὶ pro ἢ posita videri. Servavit certe Herodian. 8, (4, 1.) Ὅργῃ καὶ θ. χρώμενος πλείονι μᾶλλον ἡπείγεται, ubi Polit. ὄργην quidem Iram, at θ. Furorem vertit. Bud. autem alicubi θ. Iracundiæ furorem interpr. Lucian. quoque ὄργην et θ. conjunxit, sed utrique suum dans verbum: (3, 153.) Εὐθὺς ἐξέβρηξε τὴν ὄργην, καὶ τὸν θυμὸν ἐξέχεε. Paul. ad Col. 3, 8. separatim ὄργην et θ. posuit, scribens, Νυνὶ δὲ ἀποθεσθε κατ' ἑμῆς τὰ πάντα, ὄργην, θυμὸν, κακίαν, βλασφημίαν, ubi multo aptius redditur Excandescencia quam Indignationem, ut vet. Interpr. reddiderat, et post eum

A Erasm. In Stoicorum Definitionibus legimus ὄργην quidem esse ἐπιθυμίαν τιμωρίας τοῦ δοκοῦντος ἡδίκηκεναι οὐ προσηκόντως, at θ. esse ὄργην ἀρχομένην, i. e. θ. esse Iram nascentem et modo existentem. Verum ap. Cic., qui hæc scribit Tusc. Quæst. 4., non legitur θ., sed θυμῶσι: quam lectionem non miror solum, sed suspectam etiam habeo, non quod θυμῶσι id significare negem, sed quod θ. in ea signif. passim legamus, et quidem in ipsa etiam Stoica definitione: at θυμῶσιν vix usquam. Alioqui certe verbum θυμοῦσθαι, a quo derivatur θυμῶσι, pro Irascor, Excandescor, antiquis quoque usitatum esse, atque adeo non solum id posse signif. θυμῶσι, sed ne posse quidem aliud signif., fateor. Denique θ. a Cic. scriptum fuisse puto, aut, si θυμῶσι scripserit, ideo hoc potius usus esse quam illo θ.; cum Stoicis, quod magis ad formam Lat. nominis Excandescencia accederet: utpote actionem τοῦ θυμοῦσθαι significans, sicut Excandescencia actionem excandescendi, et, ut loquuntur Gramm., verbale a θυμοῦσθαι, sicut Excandescencia ab Excandescor. Ac de hoc quidem hactenus. Basil. certe aptissime θ. distinxit ἀπὸ τῆς ὄργης, dicens θ. esse velut ἐξαψίν τινα καὶ ἀναθυμίασιν ὀξεῖαν τοῦ πάθους, at ὄργην esse ἔμμονον λύπην καὶ ὀρμὴν κ. τ. λ. Cui etiam definitioni consentanea videtur illa interpr. per v. Lat. Excandescencia: Bud. tamen hic secus reddidit, sc. Iram præcipitem. || Herodian. autem improprie mihi videtur usus esse hoc nomine, cum θυμὸν non pro Excandescencia, Ira, sed pro Iracundia, Iracunda mente, dixit 4, (12, 15.) Εἰδώς τε τοῦ Ἀντωνίνου τὸν θ. καὶ τὸ φορικὸν ἐπὶ τοιοῦσδε γράμματα. || His addenda quæ ap. Xen. leguntur, Ἰππ. (9, 2.) sc. esse θ. equo, quod homini est ὄργη. || Sed et hoc sciendum est, in plur. quoque legi hoc nomen. Aristot. de hominibus melancholicis loquens, Ἐρωτικοὶ καὶ εὐκλῆντοι πρὸς τοὺς θ. καὶ τὰς ἐπιθυμίας. At Plut. unico etiam homini tribuit θυμούς, Cor. (1.) Θυμοῖς δ' αὖ πάλιν χρώμενος ἀκράτοις, καὶ φιλονεικίαις ἀτρέπτοις. || Ad etymum autem quod attinet, Plato quidem a v. θύειν derivat, Cratylo, Θυμὸς δὲ ἀπὸ τῆς * θύσεως καὶ ἔσεως τῆς ψυχῆς ἔχει ἀν τοῦτο τὸ ὄνομα. Alii vero his non contenti, non solum ἀπὸ τοῦ θύειν, sed etiam ἀπὸ τοῦ θύειν τὸ αἷμα dixerunt, ut sc. θ. appellatus sit quasi θύαιμος. Apud me certe parum ponderis hæc derivationes habent, præsertim cum uni duntaxat hujus nominis significationi conveniant, illi sc., qua pro Ira s. Excandescencia ponitur.

[“ Θυμὸς, Valck. Hipp. p. 198. Zeun. ad Horat. p. 43. Jacobs. Anth. 9, 202. 11, 289. Heyn. Hom. 5, 147. 296. 6, 20. 23. 8, 46. Vita, 4, 514. Græv. Lectt. Hes. 616. Ira, Ammon. 72. Lennep. ad Phal. 43. Quid ap. Hom., Wassenb. ad Hom. p. 37. Unde? Valck. Diatr. 231. Conf. c. ὕμνος, Huschck. Anal. 96.; cum μῦθος, Heyn. Hom. 4, 230. 6, 38. Θ. et ὄργη quomodo differant, ad Lucian. 1, 751. Pleonast., Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. viii. Ejus sedes in pectore, Heyn. Hom. 5, 723. 6, 23. Plur., Musgr. Tro. 1240. Diod. S. 2, 169. Lobeck. Aj. p. 330. Ἐκ θυμοῦ, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 52. Jacobs. Anth. 7, 225. Crinagor. 4. Θυμῷ, Toup. Opusc. 1, 327. cf. Emendd. 2, 32. ad Diod. S. 2, 236. Heyn. Hom. 4, 451. 7, 44. Ἐν θυμῷ, 5, 296. Ἐν θ. ἔχειν, Philostr. 86. Boiss. Θυμῷ βούλεσθαι, ad Herod. 394. ubi et de θυμὸς ἐστὶν ἐμοί. Θυμὸν λείπειν, ἀποπνεῖν, Ruhnck. Ep. Cr. 21. Ἐς θ. βάλλειν, ad Herod. 757. Ἀπὸ θ. ποιεῖν, 222. Koen. ad Greg. Cor. 94. Θ. ἔχειν ἐπὶ, Toup. Emendd. 1, 380. Θυμὸς κατὰ τινος, Plut. Bruto 1. Παντὶ τῷ θ., Abresch. Æsch. 2, 104. Τὸν θ. καταθέσθαι εἰς τι, Diod. S. 2, 573.” Schæf. Mss.]

Θυμοβαρής, ὁ, ἡ, Animum gravatum habens, Animo dolens, ap. Suid. Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ροιτησίαν ἀκταῖς Θυμοβαρὲς ἀρετὰ μύρομαι ἐζομένη. [* Θυμοβάρεια et * Θυμοβαρῆω, Etym. M. 458.] Θυμοβόρος, Animum vorans, rodens: ἔρις, aliquoties Hom.: Il. T. (58.) Θυμοβόρῳ ἐριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης. Θυμοβόρῳ, Animum exedo tristitia, Macero me ægritudine animi, θυμὸν κατέδω, Hom.: Hesiod. Ἡ. (33.) πεφύλαξα δὲ θυμῷ Τετράδ' ἀλεύασθαι φθινοτρός θ' ἰσταμένον τε Ἀλγέα θυμοβορεῖν, Doloribus exedere s. conficere animum, Dolores vorare animo, ὁμοῦ καμάτῳ καὶ ἄλγεσι

θυμὸν εἶναι, Hom. [Vita Homeri ap. Gal. p. 366.] Καταθυμοβορέω, Animum exedo: i. q. θυμοβορέω: nisi quod præp. aliquid significationi addit. Pythag. Φείδεο τῆς ζωῆς, μὴ μιν καταθυμοβορήσης. Hom. dicit (Il. Ω. 129.) Σὴν ἔδεαλ' κραδέην. [Heyn. Hom. 8, 618.]

Θυμοειδής, ὁ, ἡ, Animosus, Animi præstans, h. e. Acer et vehemens, ἀνδρείος: cui opp. ἄθυμος. Bud. e Plat. de LL. 245. de Rep. 3. p. 42. Ἀκρόχολοι οὖν καὶ ὀργίλοι ἀντὶ θυμοειδῶν γεγέννηται, δυσκολίας ἐμπλεῖς: 8. p. 109, pro Animi præstans. Alibi quoque θ. καὶ πρῶον in laude ponit. Unde et Synes. Ep. 131. Θ. καὶ πρῶος, οἷους ὁ Πλάτων ἀξιοῖ τῆς ἐαυτοῦ πόλεως τοὺς φύλακας εἶναι, Animosos et lenes. Idem Plato Polit. 2. θ. et μεγαλόθυμος pro eod. posuit. Et ap. Xen. Ἰππ. (10, 17.) Ἐλευθέριόν τε καὶ ἐθελουργόν, καὶ ἱππαστήν, καὶ θ., καὶ σοβαρόν, de equo. Videtur differre aliquid ab ἀνδρείος. Unde Plato de Rep. 2. Ἀνδρείος δὲ ἄρα εἶναι ἐθελήσει ὁ μὴ θ. εἶτε ἵππος εἶτε κύων, Fortis esse volet, qui animosus non sit. Est euim θ., ὁ ἄγαν ἀνδρείος, Aristot. Econ. 1.: Idem in Polit. 2. conjungit θ. καὶ πολεμικοῖς ἀνδράσι: 7. B. Τοὺς μέλλοντας εὐαγώγους εἶσθαι τῷ νομοθέτῃ πρὸς τὴν ἀρετὴν, oportere esse διανοητικούς τε καὶ θ. Herodian. 8, (1, 6.) Θ. ὄντες καὶ εὐτολμοι, Animosi Audacesque: 2, (9, 2.) Ἐς δὲ τὴν τῶν πραγμάτων διοίκησιν γενναῖος ἄμα καὶ θ., Vehemens homo negotiis gerendis, Polit. || Iracundus, i. q. ὀργίλος: opp. τῷ πραῦς, Plato et Synes., Bud. Herodian. 3, (12, 22.) de Antonino, Νέος θρασὺς θ. τε, Audax juvenis et iracundus. Athen. de Musica, Καὶ γὰρ τοὺς θ. πραύνει, Iracundos placat. Sic Plato de Rep. 25. Ἐναντία γὰρ πού θυμοειδεῖ πραεῖα φύσις: Idem ap. Dem. Phal. Τὸ μὲν πρῶτον, εἴ τι θ. εἶχεν, ὥσπερ σίδηρον ἐμάλαξεν. Apud Herodian. vero 2, (13, 9.) Μεγάλῃ βοῇ καὶ θ. τῷ πνεύματι, videtur potius sumi pro Irato s. Ad iram concitato, quam Iracundo; Turbido spiritu, Polit. || At θ. δύναμις, Animosia s. Irascibilis facultas, Vis cordi insita, qua motus in nobis gignit et animi perturbaciones, Gorr.: In qua inest τὸ θ., s. τὸ θυμώδες καὶ τὸ θυμικόν, h. e. Quæ animos homini inspirat, et in qua irarum existit ardor, Cic. Hæc θ. ψυχῇ, δύναμις, vocatur etiam ζωτικὴ, πηγὴν ἔχουσα τὴν καρδίαν καὶ ὀχετοὺς τὰς ἀρτηρίας, Bud. e Gal. Unde et in VV. LL. est ex ejusd. Gal. Therap. 9. Καὶ γὰρ δύναμις ζωτικὴ καὶ δύναμις θ. καὶ ψυχῇ θ. ὀνομάζεται. Et τὸ θ. neutr. subaud. τῆς ψυχῆς μέρος, Pars animi, in qua irarum existit ardor, Cic. ap. Plat. p. 11. mei Lex. Cic.: Plut. de Virt. Mor. Ὡς ἡ μὲν (δειλία) ἔλλειψις, ἡ δὲ (ἀνδρία) ὑπερβολὴ τοῦ θ. Idem, Οὐ παρακμῇ τινὶ δι' ἡλικίαν τὸ θ., οὐδὲ αὐτομάτως ἀπομαραινόμενον, ἀλλ' ὑπὸ λόγων τινῶν χρηστων θεραπευόμενον. Alicubi vero τὸ θ., pro Ipsa ira. Diog. L. Τὸ μὲν αὐτῆς λογικὸν μέρος περὶ τῇ κεφαλῇ καθιδρύσθαι εἶπ' τὸ δὲ θ. περὶ τῇ καρδίᾳ τὸ δὲ ἐπιθυμητικόν, περὶ τὸν ὀμφαλόν. Pro quo ap. Cic. est, Plato triplicem finxit animum: cujus rationem in capite, iram in pectore, cupiditatem subter præcordia locavit. [Herod. 2, 265. Ælian. H. A. 4, 19.] Θυμοειδὺς, Animose, Iracunde, Herodian. 4, (3, 7.) Ὁ δ' Ἀντωνῖνος ἐμβριθὺς τὰ πάντα καὶ θ. ἐπραττε, Asperius ferociusque gerebat, Polit. Θυμολέων, Leonis instar animosus, Leonino et magno animo præditus, Il. H. (228.) Ἀχιλλεῖα ρήξήνορα, θυμολέοντα. Quæ ead. verba Hesiod. habet in Θ. [1007.] Θυμολέαινα, Leonino et magno animo prædita, Epigr. [Anal. 3, 82. * Θυμολιπής, Nonn. D. 37, 540. * Θυμολογέω, Antiphil. 45.] Θυμόμαντις, Qui animo futura prospicit, Vates, * ψυχόμαντις, συννετῶς προορῶν τὰ ἀποβησόμενα, Hes. [Æsch. Pers. 229.] Θυμομαχέω, Infenso animo bellum gero, Bud. ex Act. 12, (20.) Ἦν δὲ ὁ Ἡρώδης θυμομαχῶν Τυρίοις, Plut. Demetr. (22.) p. 287. Οὐδὲν ἄξιον λόγου πράττων ὁ Δημήτριος, ὅμως ἐθυμομάχει πρὸς αὐτοὺς, Diod. S. in Hist. Alexandri, Καὶ μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀναπνοῆς θυμομαχοῦντες, τὸ ζῆν πρότερον ἢ τὴν ἀρετὴν ἐξέλιπον, Iratis animis ad extremum usque spiritum depugnantes. Quo sensu accipi posse videtur etiam id, quod e Polyb. (9, 40, 4.) citat Suidas, Οἱ δὲ — τὰ μὲν ἀπαλγοῦντες ταῖς ἐλπίσι, τὰ δὲ καὶ θ., ἐπὶ τινα παράστασιν κατήντησαν. Ipse vero Suid. ibi expr. ἀलगνόμενοι τὴν ψυχὴν, quod Bud. improbare vide-

tur. Eust. aliam etiam dat. huic verbo εἰμί, exponens enim ap. Hom. ἐπεὶ χόλος ἐμπεσε θυμῷ, scribit ἐμπεσεῖν esse vocab. militare, quo significetur πολέμιον τὸν χόλον εἶναι τοῖς πάσχουσι: atque inde quosdam dici etiam θυμομαχεῖν. ["Ad Diod. S. 2, 185, 639. ad Dionys. H. 2, 870." Schæf. Mss. * Θυμομαχία, Polyæn. 2, 1, 19. * Θυμοπληθής, Æsch. S. c. Th. 688.] Θυμοραϊστής, Animum destruens, i. q. θυμοφθόρος, Il. Π. (414.) ἀμφὶ δὲ μιν θάνατος χυτο θυμοραϊστής, Σ. (220.) δητῶν ὑπὸ θυμοραϊστέων. Θυμόσοφος, Qui ipse sibi animi sui acumine peritiam alicujus rei comparavit, non ab alio didicit, Indole ingenii præstans, Ingeniosus, Aristoph. N. (877.) θυμόσοφός ἐστιν φύσει. Quibus verbis probationis loco subjicit, Εὐθύς γέ τοι, παιδάριον τυννοντοί, Ἐπλάττεν ἐνδὸν οἰκίας, ναὺς τ' ἐγλυφεν Ἀμαξίδας δὲ σκυτίνας εἰργάζετο. Plut. Artax. (17.) de Parysatide, Τὰ τ' ἄλλα θ. γυνὴ καὶ δεινὴ κυβεύειν: de qua aliquanto post, Νοῦν ἔχουσα καὶ φρόνημα βασιλείας ἔξιν. Et θ. θηρίον, in VV. LL. Humanæ intelligentiæ partem habens. Eust. ap. Hom. in Il. M. (228.) ὅς σάφα θυμῷ Εἰδείη τεράων, de vate dicto, periphrastice exprimi scribit hoc θυμόσοφος: nam esse θυμόσοφον τὸν μὴ ἄλλοθεν ἄλλὰ φύσιν, ὃ ἐστὶν εὐφύια, τῇ κατ' αὐτὸν, σοφόν. ["Boiss. Philost. 522. Tzetz. Exeg. in Il. 89, 27. * Θυμοσόφως, 128, 18." Schæf. Mss. * Θυμοσοφέω, Nicet. Annal. 14, 4.] Θυμοσοφικός, i. q. θυμόσοφος, Aristoph. Σφ. (1280.) de filiis Automenis, quos χειροτεχνικωτάτους appellat, Εἰτ' Ἀριφράδην (ἐφύνευσας) πολὺ τι θυμοσοφικώτατος: quod explicans subjungit, Ὀντινὰ ποτ' ὤμοσα, πᾶθόντα παρὰ μηδενός, Ἀλλ' ἀπὸ σοφῆς φύσεως αὐτόματον ἐκμαθεῖν Γλωττοποιεῖν. [* "Θυμοτομία, Const. Manass. Chron. p. 26. 77." Boiss. Mss.] Θυμοφθόρος, Animo perniciosus, Animum lædens et labefactans, Od. B. (329.) ὄφρ' ἐνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνεῖκη, Ἐν δὲ βάλῃ κρητῆρι, καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσση, Pharmaca animo exitialia, Quæ rationis usum adimant, ac sic perniciem extremam inferant, Δ. (716.) Τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον, Od. K. (363.) Ὅρα μοι ἐκ κάματον θυμοφθόρον εἴλετο γυῖων, Hesiod. E. (335.) Μηδέ ποτ' οὐλομένην πενήν θυμοφθόρον ἀνδρὶ Τετλασθ' ὀνειδίσειν, Animo et vitæ pestiferam. [Zosim. 5, 32. "Heyn. Hom. 5, 221. Jacobs. Emendd. 20. Exerc. 2, 65. Wakef. Alc. 467. Trach. 142. 837. * Θυμοφθορέω, 142. * Θυμοφάνιος, 837." Schæf. Mss. * "Θυμοφονοῦντες, ad Hesych. 1, 714. n. 22." Dahler. Mss. * Θυμοφόρος, Eust. ad Dionys. P. p. 139.]

Θυμαλγής, ὁ, ἡ, Animo dolore affersens, Od. Y. (118.) Οἱ δὲ μοι καμάτῳ θυμαλγέϊ γούνατ' ἔλυσαν, Σ. (346.) Αἰσθῆς ἴσχεσθαι θυμαλγέος, Ψ. (183.) ἡ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγέος εἶπες, Θ. (272.) θυμαλγέα μῦθον ἄκουσε. [Æsch. Ag. 1040.] Θυμαρής, Animo conveniens, h. e. Gratus, Animo placens, aliquoties ap. Hom. ἔχων ἄλοχον θυμαρέα. Pro quo, verso a in η, DICITUR Θυμήρης, accentu in penult. retracto. Od. K. (361.) λό' ἐκ τρίποδος μεγάλῳ Θυμήρῳ κεράσαιτ' κατὰ κρατὸς τε καὶ ὤμων. Et, Θ. αὐτῷ φίλους, Herodian. 8, (5, 23.) Carissimos. Dicitur vero et Θυμαρμένος, quod ejusd. et originis et signif. est, Nicander A. (590.) θυμάρμενον εἶπα, i. e. θυμπρέστατον, Animo gratum. [* Θυμαρέω, Probo, Theocr. 26, 9. * "Θυμαρέστος, Apollon. Lex. 9. 336." Boiss. Mss. "Heyn. Hom. 5, 597. * Θυμαρίδας, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 54." Schæf. Mss.] Θυμηγερές, Animum recolligo, θυμὸν ἀγειρώ, Hom. aliquoties: Od. H. (283.) Ἐκ δ' ἔπασον θυμηγερέων, h. e. νέον ἐσαγειράμενος θυμὸν, ut alibi ait, Recolligens novum animum, animi vires collapsas, animum, qui jam defecerat. Θυμηδής, Animo gratus et jucundus, opp. τῷ θυμαλγής, quod præcedit, Od. Π. (389.) Μὴ εἰ χρήματ' ἐπειτα ἄλῃς θυμηδέ' ἔδωμεν. Et θυμηδέστερ' κλήρος, Sors acceptior, animo gravior, Sap. 3, (14.) [* "Θυμηδέω, Bergler. ad Alciph. 51. (1, 12. n. 27.) ad Charit. 386." Schæf. Mss. Heliod. 10. p. 458. Simonides Fr. 11, 103.] "Θυμαδέων, Hesychio ἀθυμῶν." Θυμηδία, Animi jucunditas et delectatio, qua sc. animus gaudio et lætitia perfunditur, Plut. (8, 849.) Ὅσοι πολλῆς ἐν αὐτοῖς εὐφροσύνης καὶ θ. παρούσης, ἔξωθεν ἐπάγειν τὰ τέρποντα φιλοτιμῶνται, Eupolis ap. Athen. (286.) Παρὰ τῷδε Καλλιὰ πολλὰ θ.,

“Ἰνα πάρα μὲν κάραβοι, καὶ βαρίδες, καὶ λαγὼ, καὶ ἄλλοι γυναικες εὐλίποδες. A Bud. exp. Animus hilaris et voluptate perfusus, Oblectamentum, citante e Gal. ad Gl. Ὀργὴ δὲ καὶ λύπη καὶ θυμὸς ἀντεισάγειν χρὴ τὴν ἐν λόγοις τε καὶ πράξεσι καὶ θεάμασι καὶ διηγήμασι θ. Plut. in Homero, de locis comicis et ad risum provocantibus ap. Hom. ut sunt, Martis et Veneris deprehensio, Thersites vapulans, Τοιαύτη μὲν ἡ θ. παρὰ τῷ ποιητῇ εὐρίσκεται. Dicitur autem a θυμηδῆς, ut ἀηδία ab ἀηδῆς. [Jambl. V. P. 208.]

[* “Ἀβροθυμοέγκανστος, Delicatus et effeminatus animo inustus, Pseudo-Chrys. Serm. 83. T. 7. p. 498. ‘A. ὀργὴν καὶ * ῥιζοτηκάρδιον καὶ * νευροσύμφορον τίκει ἢ πορνεία καὶ μοιχεία.” Seager. Mss. * “Ἀγλαόθυμος, Jo. Geom. Parad. 85. Cod. Reg. Par.” Boiss. Mss.] ‘Αγριόθυμος, ὁ, ἡ, Agrestiet fero animo præditus * ἀγριόψυχος, θηριώδης, Hes.

‘Αθυμος, Qui non est bono animo, animum despondet, dejecit, s. potius Qui dejecto est animo. Quidam tamen aliis modis reddiderunt; sed illæ interpr. mihi magis placent, in quibus etiam nomen Animus habetur, ut plane exprimat vis hujus vocabuli, compositi e θυμός, Animus, et a priv. : adeo ut ἄθυμος, ad verbum sonet Carens animo, i. e. Gallico loquendi genere, Qui perdidit cor. Anxius etiam exp. Suidas ἄθυμον ap. Plat. de Rep. 5. ait signif. ἄθυμῆτην, i. e. λελητημένον, Mœrore affectum. Apud Xen. videtur opponi τῷ πρόθυμος, ut ἄθυμῖαν et προθυμῖαν opp., ut sit Minime alacer, Non alacri animo faciens aliquid : K. Π. 5, (5, 13.) de militibus loquens, Οἱ μὲν ἀγαθοί, πολὺ ἂν ἄθυμότεροι γίνοντο· οἱ δὲ πονηροί, πολὺ ὑβριστότεροι, Boni, minus sint alacres. Quidam exp. Animum magis demittant. E qua exp. sequeretur, illos jam antea demittere animum. || Non animosus, Pusillanimis, Aristot. Pol. 7. opponens θυμοῦ πλήρες s. ἐνθυμον, et ἄθυμον. Suid. ἄθυμοι exp. τὴν ψυχὴν κακοί, Ignavi, Timidi, h. in l. Οἱ δὲ στρατιῶται, καίτοι ἄ. δοκοῦντες, καὶ τὰ σώματα πονηθέντες ἐν τῇ προτέρᾳ μάχῃ. Ubi tamen videtur posse exponi, ut in l. Xen. proxime præcedente, Non alacres. Apud eund. Suid. ἄθυμότερος compar. exp. ἀψυχότερος, κακοψυχότερος, Ignavior, Timidior. Ab Erasmo ἄθυμος exp. etiam Nihil ira commotus; sed exemplum desidero. [“I. q. πρῶτος, ἀδργητος, Plato de LL. 10. p. 888.” Corai. Mss. “Wakef. S. Cr. 5, 129. Schneid. Anab. 35. Brunck. Antig. 1219. Thom. M. 17. et n.” Schæf. Mss.] ‘Αθύμω, q. d. Asque animo, Animo dejecto, Anxie, Xen. K. Π. 3, (1, 14.) Καὶ οἱ μέλλοντες μάχεσθαι, δεδίοτες μὴ ἡττηθῶσιν, ἄ. διάγουσι, Et qui pugnaturi sunt, metuentes ne superentur, animo sunt dejecto; In anxietate versantur : ἄ. διακείσθαι, Isocr. Pan. Despondere animum, Spem omnem abjicere, abjicisse; ad Nic. ἄ. ἐχοντας et φοβουμένους copulat. Dicitur et ἄ. ἐχειν πρὸς τι, pro Desperare de re aliqua : Xen. (Ap. 2, 6, 18.) ‘A. ἐχὼ πρὸς τὴν τῶν φίλων κτῆσιν, Despero de comparandis amicis. [* ‘Αθυμότερος, Aristot. H. A. 9, 40.] ‘Αθυμία, Budæo Animi dejectio, Tristitia, Anxietas, Desperatio, Affectus hominis animum despondentis, et qui meliora non sperat. Idem in Comm. Gr. ait, θυμός est Animi præfidentia, Animus vehemens : quos Animus Lat. vocant : cui ἄθυμία opp. Hæc Bud. Priorem illam signif. habet ἄθυμία in Æsch. c. Ctes. Eis τὴν ἐσχάτην ἄ. ἐνέπesson. Item ap. Xenoph. (E. 6, 2, 13.) hic, Οἱ δ’ ἐξω ἐν πάσῃ τῇ ἄ. ἦσαν. Apud Eund. ἄθυμία est contr. προθυμία, Alacritati, Animo alacri, K. Π. 1, (6, 12.) Λέγων ὅτι τὸ παν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἄθυμίας, Dicens plane interesse in omni negotio, adsit alacritas animi, annon. [“Boiss. Philostr. 400. Diod. S. 2. 336. Thom. M. 16. et n., ad Xen. Eph. 221. 282. Conf. c. ῥαθ., ad Diod. S. 2, 347. Schneid. ad Xen. Mem. p. 216. Ed. 3. De plur., p. 215. (4, 2, 17.)” Schæf. Mss.] ‘Αθυμέω, a Bud. in Lex. exp. Animum despondeo, Animo dejecto sum, Alacritate animi defectus sum. Idem in Comm. L. Gr., exponens ἀλύων ap. Plut. quasi Spe deplorata confectus, subjungit, Supra pro eod. ἄθυμῶν dixerat et ἀπειρηκώς. Hæc Bud. Exp. etiam ἄθυμῶ non male. meo quidem iudicio, Animo concido,

succumbo, debilitor, Animum abjicio, Isocr. in Evag. Τίς οὐκ ἂν ἀθυμήσειεν, εἴαν ὀρεῖ κ. τ. λ., ubi absolute ponitur; at in Panath. ab Eod. cum dat. interjecta præp. ἐπὶ, Οὐ μὴν ἐπὶ τούτοις ἀθυμήσας, εἰλόμην ῥαθυμεῖν. Dativo autem sine præp. junxit Dem. (40.) Οὐκ ἀθυμητέον τοῖς παροῦσι πράγμασι, Non oportet animo esse dejecto ob præsentem rerum statum; Animum despondere. Fortasse etiam exponi possit, Non oportet pro deplorato habere præsentem rerum statum; nam animum despondemus de iis, vel ob ea, quæ pro deploratis habemus. Jungitur et accus. ap. Thuc. (5, 91.) ‘Ημεῖς δὲ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς, ἣν καὶ πανοσῆ, οὐκ ἀθυμοῦμεν τὴν τελευτήν, Non expavescimus finem imperii nostri, ut quidam exp. Sed verti etiam potest, Non despondemus animum de fine nostri imperii. Apud Eund. cum infin. junctum est, 7, (21.) ἀθυμῶ ἐπιχειρήσειν, pro ὀκνῶ, δέδια, Schol. Apud Soph. itidem pro δέδια, Timeo, cum particula μὴ, (Ced. T. 747.) Δεινῶς ἀθυμῶ μὴ κ. τ. λ. quanquam non simpliciter Timeo exponendum puto, sed Anxius sum metu, Angor metu ne etc. Et quasi Exauimor metu, sequendo etym. utriusque verbi; nam Exanimor ab Animus, ut ἄθυμος a θυμός factum est : privante illic particula ex, ut hic litera a. || ‘Αθυμέομαι, pass., i. q. act. ἀθυμῶ : Hes. ἀθυμούμενος, λυπούμενος, Qui mœrore afficitur. [“Phryn. Ecl. 92. ad Diod. S. 1, 414. Musgr. Rhœs. 686. Wakef. Trach. 668. Mær. 286. et n. De constr., Valck. ad Phalar. p. xx. ad Herod. 601. * ‘Αθυμητέον, Kuster. Bibl. Chois. 61.” Schæf. Mss.] ‘Αθυμήτης, Anxius, Mœrore affectus, ap. Suid. v. ‘Αθυμος. Fieri autem dicemur ex ἡθύμηται præt. 3. ab ἀθυμέομαι, ut a prima ἡθύμηται fieret ἀθύμηται : sed haud temere alibi reperias hoc nomen ἀθυμητής : ita enim malit fortasse aliquis scribere quam ἀθυμήτης. “Ἐξαθυμεῖν, Penitus defici animo et exanimari.” [“Plut. Cicerone 6.” Boiss. Mss.] Καταθυμέω, pro λίαν ἀθυμῶ, Animo concido et labasco, Bud. e Xen. (Ecl. 3, 2, 20.) “Ὡστε ὁ μὲν δῆμος παντελῶς κατηθύμησε. [* ‘Απόθυμος, Plut. 6, 326.] “‘Αποθυμέω, i. q. ‘ἀθυμέω, Bud. in Epist.” [* ‘Αψιθυμός, Etym. M.] [* “Βαρβαρόθυμος, Orac. Sibyll. 3. p. 243.” Kall. Mss.] Βαρύθυμος, Gravier animo affectus, Synes. Ep. 44. Βαρυθυμότερον τὸν ἡδικημένον καθίστησι, Gravius afficit animum ejus, qui injuriam passus est, Multo acerbius iratum reddit eum, qui læsus est, Plut. Alex. (9.) “Ἀς ἡ τῆς Ὀλυμπιάδος χαλεπότης, δυσζήλον καὶ β. γυναικὸς, ἐτι μείζονας ἐποίησε, Morosæ ac difficilis femina. “Βαρυθύμω, Gravato animo. Rejicit hoc adv. J. Poll., usurpandum pro “eo dicens ἀχθρηῶς et ἀσηρῶς.” [“Alciph. 236.” Schæf. Mss.] Βαρυθυμία, Animus gravior affectus, Animi ægrotudo, Plut. (Mario 40.) Ὑπὸ λύπης καὶ β., Præ animo ægro, Bud. Βαρυθυμέω, Gravato animo fero, Indignor, Bud. ex App. ‘Ο δὲ Μίλων βαρυθυμῶν, ὡς ἀπίστον περὶ αὐτὸν γενομένου Πιομητῶν, ἐπὶ τὴν Λαυινίον πατρίδα ἐξῆι. Idem ap. Plut. βαρυθυμούμενος interpr. Ægre ferens : ap. quem (8, 949.) est, ‘Ὀρων ἀποσιωπῶντα καὶ β.

Γλυκύθυμος, Dulcedine animum afficiens, i. fere q. θυμηδῆς, Aristoph. (N. 705.) ὕπνος δ’ ἀπέστω Γλυκύθυμος ὁμμάτων, Somnus animo gratus : νήδυμος ὕπνος, Hom. Item Delicatus, Qui nulla non dulcedine animum effeminat : in malam partem, Lucian. (1, 755.) “Ὡς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι γλ. καὶ φιλήδονοι εἰσιν. || Placido et miti animo præditus, Il. Y. (467.) Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ’ ἀγανόφρων, Ἀλλὰ μάλ’ ἐμμεμαώς. [* Γλυκυθυμέω, Hierocles Pyth. p. 216. Cantabr.] Γλυκυθυμία, Animi suavitas, dulcedo, i. fere q. θυμηδία, Synes. Ep. 57. Οὐκ ἐτι τῆς συνήθους ἐν εὐχαῖς γλ. ἡσθόμην, Non amplius consuetam in orationibus suavitatem sensi : 79. de se loquens, Καὶ τιμῆς ἀνθρωπίνης καὶ πάσης γλ. ἀπολελαυκῶς, Hilari tatem animi lætitia perfusi, Bud. ; et in malam partem pro Deliciis s. Voluptatibus animi : (105.) Εἰ μὴ τις εἴη κατεσκευασμένος σύννους τε καὶ πρὸς ἅπαντα γλ. ἀνένδοτος, Et ulli animi suavitati nunquam cedens. || In vitio a Plut. ponitur pro Ignavia et inertia, quæ laborem respuit, Bud. Sic a Plat. de LL. 22. accipitur. || Animi placiditas et quasi dulcedo ; Cle-

mentia, Bud.: Plut. [10, 42. Plato de LL. 1. p. 26. A Stob. Serm. 5. p. 145.]

Διθυμία, Animorum dissensio, Dissidium, Discordia, διχοστασία, Hes. Fit quasi A δίθυμοι, Qui animis dissident, [Prov. 26, 20.] Διχόθυμος, Dubius animi, Qui animum in duas quasi partes scissum habet, διάβολος, Hes.

Δυσθυμος, Graviter animo affectus, i. q. βαρύθυμος. Ab Aristot. Probl. 104. δ. et δύσελπις pro eod. ferme ponuntur, quasi Anxius et diffidens fortunæ, Mærore plenus, ut ἄθυμος. Bud. Dicit autem Aristot. Οἱ μὲν παῖδες εὐθυμότεροι, οἱ δὲ γέροντες δυσθυμότεροι. Et paulo ante, Τὸ μὲν γῆρας δύσελπίς ἐστιν, ἡ δὲ νεότης ἐλπίδος πλήρης. Soph. (El. 218.) Σὴ δυσθύμῳ τίκτουσ' αἰεὶ Ψυχᾷ πολέμους, Animo tuo misere afflicto et mæsto: (549.) οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις Δυσθυμος, Animus meus ob ea, quæ facta sunt, nullo mærore afficitur, Nulla pœnitundine ducitur. Et neut. τὸ δ. Animi ægritudo, mæror. Plut. Pericle, Τὸ δ. ἀνιείς καὶ παραμυθούμενος. Δυσθύμω, Ægro animo, Cum animi mærore, Plut. Fabio (6.) Δ. δὲ καὶ * περιφόβως διακειμένων ἀπάντων, Omnium animis mærore et timore percussis. Δυσθυμία, Animi mæror, Aristot. Probl. Δ. ποιεῖ ἀλόγους. Item, Οὓς δ. λαμβάνουσι, Plut. Artax. (30.) Τὸσαύτην ἐνέβαλον πτοίαν αὐτῷ καὶ ταραχὴν καὶ δ. εἰς τοὺς λογισμοὺς, ὥστε φάρμακον σκευάσαντα τῶν θανασίμων, καὶ πτόντα, τοῦ ζῆν ἀπαλλαγῆναι, Herodian. 8, (5, 19.) Παντοδαπῆς οὖν ἀπορίας καὶ δ. τὸν στρατὸν κατεχούσης: 6, (6, 4.) Ὡς μεγίστην ἐνεγκεῖν δ. τῷ στρατῷ, Ut maximum exercitui mærorem attulerit. [* Δυσθυμικός, Aristot. Physiogn. c. 6.] Δυσθυμέω, Animum despondeo, Tristor, Bud. e Plut. Tim. Δυσθυμῶν ταῖς ἐλπίσιν, ἔπλει εἰς Ἰταλίαν. Item, Μὴ δυσθύμει, Ne despondeas animum, mærore animus tibi consterneretur. Citatur etiam pass. δυσθυμοῦμαι, Sum ægro animo, ex Eur. [Med. 90. Stob. Serm. 249. "Wakef. Ion. 265. * Δυσθυμαίνω, Hymn. in Cer. 362. Voss. Mæreo." Schæf. Mss.]

Ἐκθυμος, Qui animo prompto est, Alacris, Ex animi affectu proficiscens. ["Abresch. Lectt. Arist. 261. Toup. Opusc. 1, 318." Schæf. Mss.] Ἐκθύμω, Ex animo, Promte, Alacriter, ἐνδιαθέτως, ἐκ θυμοῦ, Eust. Philo V. M. 1. Τοὺς μὲν εὐνοίας τῷ φιλεῖν ἐκθ., τοὺς δ' εὐχαριστίας, ἀνθ' ὧν εὔῃ παθεν, ἡμείβετο, Pietate et amore flagrantissimo prosequendo, Toto pectore amando. Et ap. Suid. Ἡγωνίζετο περὶ δὲ ἐκθ., i. e. προθύμω, Alacriter. Herodian. 4, (15, 15.) Συνεῖς οἱ οὐκ ἄλλως Ἀράβατος ἐκθ. μάχεται, Acriter pugnat. Lucian. (2, 661.) Ἐκθ. πάντῃ ἐρίζοντες, Admodum acriter, Magno cum animi fervore et contentione, Pertinaci contentione. Quibus in ll. capi potest in altera signif. τοῦ θυμὸς, qua pro Ira ponitur. Quo certe modo capitur ap. Herodian. 3, (6, 1.) Πάντα μὲν ἐκθ. πράττων, ὀργῆς δὲ ἡττων ὧν φύσει, Irato et infenso animo omnia gerens. Apud Philon. V. M. 1. Μὴ τι θεήλατον κατασκήψῃ κακὸν οὕτως ἐκθ. ἀπιστοῦσι τοῖς χρησμοῖς, Sic improbe diffidentibus oraculis, Turn. ["Jacobs. Anth. 6, 187. ad Dionys. H. 3, 1660. Toup. Opusc. 1, 548. Abresch. Lectt. Arist. 260. Act. Traj. 1, 249." Schæf. Mss.] Ἐκθυμία, Animi promptitudo, προθυμία. [Polyb. 3, 115, 6.] Αἱ Ἐκθυμέω, quod ex Isocr. citat quidem Bud., sed non interpr., si mendosum non est, pro ἄθυμέω, Animum despondeo, poni videtur: "Ὡστ' οὐκ ἐκθυμεῖν δεῖ τοὺς ὑπὲρ τῶν δικαίων κινδυνεύοντας, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τοὺς ὑβρίζοντας. [* "Ἐκθυμαίνω, Anton. Lib. p. 50. Verh. interpr. In furorem vector." Schæf. Mss.]

Ἐνθυμος, In quo animus est, Animosus, Aristot. Polit. 7, 7. Τὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων γένος ὥσπερ μεσεύει κατὰ τοὺς τόπους, οὕτως ἀμφοῖν μετέχει καὶ γὰρ ἐνθυμον καὶ διανοητικόν ἐστι, h. e. θυμοειδές, καὶ θυμοῦ πλήρες, ut ibid. loquitur: opponens ei ἄθυμος, Pusillanimis, Non animosus. ["Musgr. Bacch. 1252. * Ἐνθύμω, ad Dionys. H. 3, 1660." Schæf. Mss.] Ἐνθυμέομαι, In animo verso, voluto, Animo concipio, Animadverto, Considero, Expendo, Reputo. Cum gen. vel accus., Xen. Ἀπ. 1, (1, 17.) Ὅσα δὲ πάντες ᾔδεσαν, θαυμαστὸν εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν: 2, (1, 34.) Σοὶ δ' οὖν ἄξιον τούτων ἐνθυμονέμεν. Sic Isocr. ad

Phil. (32.) Ὡς ἐνθυμούμενόν σε χρὴ μὴ περιορᾶν τοιαύτην φήμην. Et alibi, Ὡς ἐνθυμονούμενόν σε χρὴ κ. τ. λ. Cum accus. autem, Thuc. 2, (40.) Καὶ αὐτοὶ ἦτοι κρείκομέν γε ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα, Dem. c. Mid. Τί οὖν ἐκ τούτων ὑμᾶς ἐνθυμείσθαι δεῖ; Itidem Isocr. (ad Nic. 1.) Ἐπειδὴν ἐνθυμηθῶσι τοὺς φόβους, καὶ τοὺς κινδύνους. Noununquam etiam sequentem habet particulam ὅτι: Plato Epist. 4. Ἐνθυμῶ δὲ καὶ ὅτι δοκεῖς τισὶν κ. τ. λ. Aut etiam διότι: Isocr. Ἐνθυμοῦ δὲ διότι ἐνδέχεται. A Thuc. autem jungitur etiam partic., et dicitur (1, 120.) Οὐκ ἐντεθύμηται ἐπαφόμενος, pro οὐκ ἐντεθύμηται ὅτι ἐπαίρεται. || Sed his addo, videri mihi aliquando οὐκ ἐνεθυμήθη accipi pro In mentem mihi non venit, ubi sequentem habet infin., Dem. Οὐδ' ἐνθυμηθῆναι φησι λύσασθαι. ["Wakef. Eum. 222. Thom. M. 310. Kuster. V. M. 62. Aristoph. 53. Boiss. Philostr. 517. ad Herod. 686. Cum gen., Xen. Mem. 1, 1, 17. ubi v. Ernest. Act., ad Herod. 369. * Ἐνθυμητέον, Jacobs. Anim. 282. Kuster. Aristoph. 72. Porson. Hec. p. 83. Ed. 2." Schæf. Mss. Ἐνθυμέομαι, seq. μὴ cum conjunct., i. q. φυλάττομαι, Heind. ad Plat. 3, 346.] Ἐνθύμημα, Animi conceptus, Sensum vel Sensus: ap. Alcid. Καὶ ταχέως χρῆσασθαι καὶ τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν ἐνθ. εὐπορίᾳ. Sic Isocr. et Dionys. H. ἐνθυμήματα sæpe pro Sensis et Sententiis, i. e. ἀντὶ τῶν νοημάτων. Item ἐνθυμημα, Argumentum et sententia oratoria, Cic. Top., Ex hoc illa rhetorum sunt e contrariis conclusa, quæ ipsi ἐνθ. appellant: non quod non omnis sententia proprio nomine ἐνθ. dicatur; sed, ut Hom. propter excellentiam commune poetarum nomen efficit ap. Græcos suum, sic cum omnis sententia ἐνθ. dicatur, quia videtur ea, quæ e contrariis conficiatur, acutissima, sola proprie nomen commune possidet. Quintil. [1, 10, 27. 5, 14, 24. 9, 4, 57.] Aristot. Hermog. Bud. 693. ubi inter alia ex Hermog. docet ἐνθ. esse acrius epicheremate. || Budæo Commentum, Inventum, Memorabile inventum, ap. Xen. (Œc. 20, 24.) Ἐνθύμημα, πολλοῦ ἄξιον. ["Thom. M. 310. Ammon. 52." Schæf. Mss.] Ἐνθυμηματικός, Constant. enthymemate s. enthymematis, Enthymemata continens: ῥητορεῖται, Aristot. Quibus enthymemata adhibentur, περίοδος, Hermog. Periodus enthymemate conclusa. || Aliquis autem dicitur ἐνθ., Acer in argumentationibus et argutus orator, Aristot. Bud. 693. [* "Ἐνθυμηματικός, Theon Progymn. p. 55. Cam." Boiss. Mss.] Et Ἐνθυμηματώδεις, Commentationibus pleni. BICOMP. Ἐπενθύμημα, Hermog. (408.) Enthymema enthymemati additum, VV. LL. ["Tetz. Exeg. in Il. p. 16, 2." Schæf. Mss.] Ἐπενθυμείσθαι, AC Ἐπενθύμησις itidem de enthymemate unius ad alterum adjectione, Bud. 694. DIMIN. Ἐνθυμηματιῦν, Commentatiuncula, Argutulum dictum, Bud. e Gell. 15. init. [Gl. Senticulus.] Ἐνθύμησις, Cogitatio, Consideratio, Commentatio, Thuc. 1, (132.) Δείσας κατὰ ἐνθ. τινὰ ὅτι οὐδεὶς πω—ἀφίκετο, Greg. Naz. Οὐκ εἶναι μεταξὺ νοῦ καὶ ἐνθ. καὶ ψυχῆς διαίρεσιν ἐπινοηθῆναι τινὰ καὶ τομήν. Ἐνθυμητικός, Promptus ad excogitandum, comminiscendum, Bud. 327. [* Διενθυμέομαι, Cyrill. c. Jul. p. 344. "Jo. Monachus Hist. Barlaami in Cod. Reg. 903. p. 24. Vita S. Nili Jun. p. 22." Boiss. Mss. * Παρενθυμέομαι, Gl. Dissimulo, M. Anton. 5, 5. Euseb. H. E. 9, 10. ubi v. Vales. "In animo contineo, Clem. Alex. 158. Male intelligo, Philo J. 2, 344. Animum non adverto, 1, 78." Wakef. Mss. * Παρενθύμησις, Gl. Dissimulatio. * Ἀπαρενθύμητος, M. Anton. 10, 8. * Ἀπαρενθυμήτως, 6, 53. * Ὑποπαρενθυμέομαι, Arrian. Ep. 4, 3. * Προενθυμέομαι, Strabo 2. p. 169. * Προπαρενθυμέομαι, Liban. 3, 4. Theon Progymn. p. 55. Cam." Boiss. Mss. "Recogito, Lysias 797, 16." Seager. Mss. * Προπαρενθυμήτεον, Eust. Od. p. 1490, 39. * Ἐνθυμόομαι, Cogito, LXX. Es. 10, 7.] "Ἐνθυμάζω, Hesychio est ἐμπέτω καὶ ἐνορμῶ." [* Ἐπίθυμος, unde * Δυσπειθύμω, Greg. Naz. c. Astron. p. 40. Matth.] "Κατεπίθυμος, Concupiscens, VV. LL." [LXX. Judith. 12, 16. * Ἐπίθυμος, Quint. Sm. 4, 13.]

Εὐθυμος, Qui bono animo est, hilari et læto ac securo animo est, opp. τῷ δύσθυμω, Aristot.

Probl. 104. Τὸ δὲ θερμὸν τὸ περὶ τὸν τόπον, ᾧ φρονού-
μεν καὶ ἐλπίζομεν, ποιεῖ εὐθύμους. Et paulo post,
Διὸ καὶ οἱ μὲν παῖδες εὐθυμότεροι, οἱ δὲ γέροντες δυσθυ-
μότεροι. Xen. K. Π. 6, (4, 5.) de Cyro milites adhor-
tante, Ὑμᾶς δ' ἐγὼ βούλομαι ἀναμνησθαι, ὧν μοι δοκεῖτε
μεμνημένοι πολὺ ἂν εὐθυμότεροι εἰς τὸν ἀγῶνα ἵεναι,
Multo alacriore et hilariore animo praelium inituri.
Herodian. 6, (6, 13.) Εὐθ. δὲ καὶ ἀδεέστερος γενόμενος,
ἀνεμμένης αὐτῷ τῆς περὶ τὰ πολεμικὰ φροντίδος, ταῖς
τῆς πόλεως ἐσχόλαζε τρυφαῖς, Hilarior jam ac liberior.
Item, Qui benevolens ac benigno animo est, εὐμενής,
Od. Ξ. (63.) Οἷά τε οἱ οἰκίῃ [ᾧ οἰκίῃ] ἀναξ εὐθύμος
ἔδωκεν. ["Jacobs. Anim. 218. Anth. 10, 270.
Ion. 1. Bergler. Alciph. 339. Musgr. Bacch. 1252.
Ruhuk. Ep. Cr. 277." Schæf. Mss.] Εὐθύμους,
Bono ac hilari animo, Auctor Axiochi (11, 183.)
Δεῖ ἐπιεικῶς διαγαγόντας, εὐθ. μονονουχὶ παιανίζον-
τας, εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι, Alacriter propemodum
pæana cauentes mortem oppetere, Xen. K. Π. 2, (3,
5.) Τοῦτό με εὐθ. εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν πρὸς τούσδε πα-
ρορμᾷ: 8, (4, 7.) Τοὺς κινδύνους εὐθ. αὐτοὺς φέροντας,
Bono ac forti animo. Synes. Ep. 142. Εὐθ. διαβιώης,
Animo tranquillo et læto vivas. Εὐθυμία, Bonus
animus, Animus hilari et lætus, Animi hilaritas;
Ciceroni Securitas, Animi tanquam tranquillitas,
Animus terrore liber, Lex. Cic.: Xen. K. Π. 4, (5,
3.) Ἐπινον καὶ εὐωχοῦντο καὶ ἡλϋοῦντο καὶ πάσης εὐθ.
ἐμπιπλαντο: (1, 7.) Καλῶς ἔδοκει ἔχειν αὐτῷ μὴ
πάλιν κινδυνεύειν· καὶ γὰρ αὐτὸς τε περὶ εὐθυμίας ἐτύγ-
χανεν ὧν: 1, (3, 11.) Τοιαύτας μὲν αὐτοῖς εὐθ. παρῆ-
χεν ἐπὶ τῷ δειπνῷ. Synes. Ep. 14. Ἐρρώμενως δια-
βιώης, φιλοσοφίας εὐθυμίας πρωτανεούσης ἀκύμονα,
Animi tranquillitatem suppeditante. ["Heyn. Hom.
4, 268. Thom. M. 335. et Add., Jacobs. Anim.
281. Anth. 9, 242. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Ammon.
145." Schæf. Mss. * Εὐθυμοσύνη, Animi promtitudi-
do, Maxim. Prolog. in Oper. Dionys.] Εὐθυμῶς,
Bono et læto animo sum; In mentis tranquillitate
sum, Bud. ap. Plut. de Animi Tranq. interpr. 466.
Δεῖ τὸν εὐθυμεῖν μέλλοντα μήτε πολλὰ πρήσσειν μήτε
ἰδίᾳ μήτε ξυνη. Sic etiam p. 470. Pass. etiam dici-
tur εὐθυμείσθαι, itidem pro Bono ac hilari esse ani-
mo, seu, ut Bud. interpr., Alacrem esse et gaudio
perfusum. Xen. Ἑλλ. 7, (4, 36.) Ἐδεικνοποιοῦντό
τε καὶ εὐθ., καὶ σπονδὰς, καὶ παιᾶνας, ὡς εἰρήνης γενο-
μένων, ἐποιοῦντο. Plut. Sertorio, Εὐθυμείσθαι παρα-
καλῶν ὡς ἀγαθόν τι πεισσομένων: Mario 139. Ari-
stot. Rhet. 2. Ὀργίζονται δὲ καὶ ἐπιχαίρουσι ταῖς ἀτυ-
χίαις καὶ ὅλως εὐθυμουμένοις ἐν ταῖς ἐαυτῶν ἀτυχίαις,
Qui in suis ipsorum infortuniis animo sunt tranquillo
et ab omni terrore libero, s. securo. ["Jacobs.
Anim. 216. Anth. 6, 287. Valck. Diatr. 82. Bergl.
Alciph. 339." Schæf. Mss.] "Εὐθυμητέον πᾶσιν
ἁμῶν, Omnibus vobis lætandum, Bono animo o-
mnes vos esse debetis. Xen. Ἀπολ. [27.] "Διευ-
θυμοῦμαι, Pergaudeo, Perquam læto ac hilari ani-
mo sum: præpositio enim vim addit majorem huic
"composito. Basil. Ἐξ ὧν χαίρειν καὶ διευθυμοῦσθαι
"πλέον ἀδύνατον." "Ἐευθυμῶ, Bono s. Æquo ani-
mo sum in vel ob." [LXX. Sap. 18, 6. Abresch.
ad Aristæn. 2, 14. p. 258.]
Ἐχέθυμος, Mente præditus, Qui animi cupiditates
coercet, Od. Θ. (320.) Οὐνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ
οὐκ ἔχέθυμος, Schol. οὐ λογισμὸν ἔχουσα, ἢ οὐ κρατου-
σα τῶν ἐπιθυμιῶν, οὐ σώφρων. [* Ἐχεθύμους, Epiphan.
1, 691.]
Ἡπιόθυμος, Benigno ac miti animo præditus, Epigr.
[Orph. Hymn. in Parc. 15. * Ἰσόθυμος, Schol. Ven.
ad Il. H. 295.]
Κακόθυμος, Qui malo s. inalevolo animo est.
["Manetho 4, 564." Wakef. Mss.] Κακοθυμία, Ma-
levolentia, Animus male affectus, Plut. Lyc. (4.) p.
13. Συνηκαιοῦντο τῷ ζήλῳ τῶν καλῶν ἐκ τῆς ἐπιχω-
ριαζούσης τότε πρὸς ἀλλήλους κ. Καρτερόθυμος, Qui
toleranti animo est, animi tolerantia omnia vincit,
Od. Φ. (25.) καρτερόθυμον Φῶθ' Ἡρακλῆα μεγάλων
ἀπίστορα ἔργων: ap. Hesiod. vero ἔριν τέκε καρτερό-
θυμον, exp. Pertinacem.
Λειπόθυμος, Animo deficiens, defectus, s. Quem
animus deficit. UNDE Λειποθυμία, Animi defectio,

deliquium, Plut. Alex. (63.) Ταῖς λ. ἐγγίστα θανάτου
συνελαυνόμενος: (19.) Καὶ τὰ περὶ τὴν αἴσθησιν ἀσα-
φῆ καὶ μικρὰ κομιδῇ γενέσθαι, λ. ἐπιπεσοῦσης. Alex.
Aphr. Probl. 2. Ὁξος καὶ γλήχων ἀνακτᾶται λειποθυ-
μίας. Λειποθυμῶ, Animo deficio s. deficior, Diosc.
3, 36. de pulegio, Λειποθυμοῦντάς τε ἀνακτᾶται σὺν
ὄξει. Plin. de mentha, Magna societas cum hac ad
recreandos defectos animo, cum surculis suis in am-
pullas vitreas aceti utrisque dejectis. ["Greg. Naz.
Epist. 7." Strong. Mss. * "Λειποθύημα, Tzetz.
Chil. 12, 393." Boiss. Mss. * Λειποθυμικός, Hippocr.
425. * Λειποθυμώδης, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. Λι-
ποθυμῶ, Joseph. Antiq. 8, 15, 5. Hippocr. 652, 54.
"Λιποθυμία, Apoll. Dysc. p. 99." Schæf. Mss.
* "Λεοντόθυμος, Jo. Diacon. in Bandini Anecd. v.
19. Const. Manass. Chron. p. 46. * Λυποθυμία,
Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 182."
Boiss. Mss.]

Μακρόθυμος, q. d. Longanimis, Qui iram differre
et cohibere novit, opp. τῷ ὀξύθυμος, Lenis, Clemens,
B Patiens, Patienti animo tolerans, Pallad. Epigr.
Ἀντίσπαστον ἐμοὶ τις ὄνον μακρόθυμον ἔδωκεν, Tole-
rantem laboris. ["Valck. Oratt. 364." Schæf. Mss.]
Μακροθύμως, Iram differendo, Patienter, Act. 26,
(3.) Μ. ἀκουσαί μου, Æquo animo s. Patienter audias
me. Μακροθυμία, Iram dilatio, Tolerantia, Ephes. 4,
(2.) Μετὰ μ. ἀνεχόμενοι ἀλλήλων, Coloss. 3, (12.)
Χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην, πραότητα, μ.: 1, (11.)
Εἰς πᾶσαν ὑπομονὴν καὶ μ., Ad omnem tolerantiam
et animi lenitatem. ["Plut. Lucullo 32.33." Schæf.
Mss.] Μακροθυμῶ, Iram differo, Patienter fero,
Matt. 18, (26.) Μακροθύμησον ἐπ' ἐμοί, καὶ πάντα σοι
ἀποδώσω, Differ iram erga me, Luc. 18, (7.) Καὶ μα-
κροθυμῶν ἐπ' αὐτοῖς, Quantumvis tardus videatur in
ulciscendis ipsorum injuriis. Utitur Plut. etiam
pro Durare cor, Plant. s. καρτερεῖν, (8, 345.) ubi
eos, qui hanc vitam degunt, comparat natatori-
bus, qui e mari ad litus contendunt, Ἐξαμιλλᾶσθαι,
καὶ μακροθυμεῖν δι' οἰκείας πειρωμένους ἀρετῆς σώζε-
σθαι, καὶ τυγχάνειν λιμένος: quod quasi exp. sub-
jungit, Ἦτις δ' ἂν ἤδη διὰ μυρίων γενέσεων ἡγωνισμένη
C μακροῦς ἀγῶνας, εὖ καὶ προθύμως ψυχὴ τῆς περιόδου
συμπεραινομένης κινδυνεύουσα, καὶ φιλοτιμουμένη περὶ
τὴν ἐκβασιν ἰδρῶτι πολλῇ ἄνω προσφέρηται. Μεγαλό-
θυμος, Magnanimus, Magno et celso animo præditus,
i. q. μεγαλόψυχος ap. Plat. de Rep. 2, (15.) Πόθεν
ἅμα πρῶον καὶ μ. ἦθος εὐρήσομεν; Ibid. θυμοειδὴς
ead. signif. usurpat. PRO QUO Μεγάθυμος dicunt
poetæ, metri gratia, Il. Υ. (498.) Ἀχιλλῆος, Od. (Θ.
520.) Ἀθήνη, O. (229.) Νηλέα. Quid autem μ. sit,
ipse de apro alibi loquens exprimit, Il. P. 21. οὗ τε
μέγιστος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένει βλεμεαίνει.
Μικρόθυμος, Qni pusillo est animo, i. q. μικρόψυχος.
["Dionys. H. 4, 2185." Schæf. Mss.] Μικροθυμία,
Animus pusillus, μικροψυχία. Quidam Pusillanimitas,
ut μικρόθυμος Pusillanimitas interpr. Μικροθυμῶ,
Animo pusillo sum.

[* Νηλεόθυμος, Apollin. Metaphr. p. 183. * Νοσό-
θυμος, Manetho 4, 540.]

[* Ὀλιγόθυμος, Orph. Hymn. in Fulm. 21. * Ὀλι-
γόθυμος, unde * Ὀλιγοθυμῶ, Eust. 120, 26.] Ὀμό-
θυμος, Unanimis, Concors, ὁμόφρων, ὁμόψυχος, Hes.
["* Ὀμοθυμῶ, Zeun. ad Xen. K. Π. 364. (4, 2,
20.)" Schæf. Mss.] Ὀμοθυμία, Unanimitas, Liv.
Ὀμοθυμαδόν, Unanimiter, Uno animo et consensu,
Xen. Ἑλλ. 7, (1, 12.) Ὁ. καὶ ἔπραττον καὶ ἐστρατεύ-
οντο, Philo V. M. 1. Ἰδίᾳ ἕκαστον καὶ πάντας ὁ. ἐφ'
ἰκερείας καὶ λιτὰς τραπομένους, Et privatim singulos
et universos uno consensu, Herodian. 2, (3, 6.) Πάν-
τες ὁ. εὐφρόνησαν, Lætis acclamationibus unanimiter
exceperunt, Dem. Phil. 4. Ἐὰν ὑμεῖς ὁμοθυμαδὸν ἐκ
μῆς γνώμης Φίλιππον ἀμύνησθε, quasi e superabun-
danti addidit ἐκ μ. γν. Sed et Philo dixit, Ἀπάντων
ἀθρόως ὁ. ἐκβοησάντων, Omnibus promiscue uno ore
et consensu vociferantibus. Ead. comp. forma di-
citur ΕΤΙΑΜ Πανθυμαδόν, Toto animo, pectore, ὁλο-
ψύχως, Od. Σ. 33. Οὐδοῦ ἐπὶ ζεστοῦ π. ὀκρίωντο,
Toto animi robore, Tota animi contentione, de
Ulysse et Iro luctaturis.

Ὀξύθυμος, Qui subita et acri ira excandescit,

acerbe vehementerque irascitur, Ad iram præceps, Præceps animi, Virg.: Aristoph. Σφ. (1104.) οὐδὲν ἡμῶν ζῶον ἡρεθισμένον Μάλλον ὀξύθυμόν ἐστιν, οὐδὲ δυσκολώτερον; Nullum animal irritatum tam acri ira excandescit. In ead. Comœdia dicit ὀγκάρδιοι ead. signif. Aristot. Rhet. 2. Καὶ θυμικοί καὶ ὁ, καὶ οἱ ἀκολουθεῖν τῇ ὀργῇ. Eod. 1. Καὶ τῶν ἡδικομένων καὶ ἐχθρῶν ἢ ἀντιπάλων οὐχ οἱ ὁ καὶ παρρησιαστικοί, ἀλλ' οἱ πρῶοι καὶ εἰρῶνες καὶ πανούργοι. Sunt qui esse velint Irasci facili, Cerebrosus: quibus utitur Horat. Opponitur, ut scribit Gal., τῷ θυμῷ, Animoso; quod non nisi magna et justa de causa irascitur; estque ὁ. Qui si vel levissime offenditur, iram ferre non potest et concoquere, sed statim excandescit; nec potis est iræ et animo suo moderari, sed mulierum more minimis perturbationibus succumbit, et protinus ardet iracundia: ideoque ὁ. pusillo, non generoso virilique animo præditus est. ["Jacobs. Anth. 9, 134. Plut. Mor. 1, 48. Ruñk. ad Hymn. in Cer. 200. Valck. Oratt. 364. Brunck. Phil. 1167." Schæf. Mss.] Ὀξύθυμία, Excandescencia, Iraecundia, Vitium animi, quo levissima de causa irascitur: opp. τῇ μακροθυμία. || Sordes, Purgamentum, J. Poll. 2. Καὶ ὁ, ἢν οἱ φαῦλοι ῥήτορες φασὶ καθάρματα: 6. tit. περὶ Οὐδαμινῶ, Τῶν ἐν ταῖς τριόδοις καθάρματων ἐκβλητότερος κοπρίων ἐκβλητότερος, εἰ χρὴ κατ' Ἡράκλειτον λέγειν τῶν ὀξύθυμιῶν ἀτιμώτερος: Vilior abjectiorque purgamentis. Quibus in ll. vocabulum hoc fem. gen. usurpatur. Reperitur vero neutro etiam gen. et plur. τὰ ὁ.: quod variis modis exp. Quidam n., ut Harpocr. annotat, inter quos est et Aristarchus, volunt esse τὰ ζύλα, ἀφ' ὧν ἀπάγχονται τινες, dicta ἀπὸ τοῦ ὀξέως τῷ θυμῷ χρῆσθαι, Cruces, e quibus suspenditur et strangulatur aliquis. Nonnulli, ut Hes. scribit, vident esse τὰ καθαρτήρια καὶ *ἀποτρόπαια ζύλα, ἅπερ εἰς τὰς τριόδους ἀποστρέφουσι καθάροντες τὰς οἰκίας. Hyperides in Orat. c. Dem. Περὶ οὐ πολλῶ ἂν δικαιότερον ἐν τοῖς ὁ. ἢ στήλη σταθῇ ἢ ἐν τοῖς ἡμετέροις ἱεροῖς. Eupolis, ὃν χρῆν ἐν ταῖς τριόδοις κἄν τοῖσιν ὀξύθυμοις πρὸς τὸ τρόπαιον τῆς πόλεως κατεῖσθαι περιτετριγυῖα. Addit Harpocr. a Didymo exponi τὰ καθάρματα καὶ ἀπολύματα: hæc enim solere efferri in trivia, cum domus expurgantur. Idem hæc subjungit, quibus aliquid mendii subesse videtur, Ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι τῷ κατὰ Δημάδην, τὰ ἐν τοῖς τριόδοις φησὶν Ἐκαταῖος πον τὰ καθάρσια ἐφερόν τινες, ἃ ὁ. καλεῖται. Quæ duæ expp. posteriores cum Pollucis explicatione conveniunt: quemadmodum Suid. quoque scribit, ὁ. vocabantur Athenis Purgamenta ædium, quæ noctu in trivia exponebantur. Ab ὀξύθυμος autem est ETIAM Ὀξύθυμῶ, Iræ impotens sum, Præcipiti ira excandescō, Aristoph. Σφ. (501.) Ὅτι κελήσῃ κέλενον, ὀξύθυμηθεῖσά μοι, Ἡρεῖ εἰ τὴν Ἰππίον καθίσταμαι τυραννίδα. [* Ὀξύθυμῃς, Artemid. 4, 69.] Ab ὀξύθυμία autem EST Ὀξύθυμῆς, i. q. ὀξύθυμος, s. ὀξύχολος, J. Poll. [6, 124.]

[* Παλίθυμος, Quint. Sm. 5, 463.] Περίθυμος, Ira valde accensus, Qui ira valde excanduit, Plut. Mario (19.) Ἐνταῦθα δ' αἱ γυναῖκες ἀπαντῶσαι μετὰ ξιφῶν καὶ πελέκεων, δεινὸν τριγυνοῦν καὶ περίθυμον, ἡμῶντο. Περίθυμος, Accenso animo: π. ἔχων, Ira p̄reitus. Æsch. (Choeph. 37.) Μέμφεσθαι τοὺς γὰς Νέσθεν περίθυμος, Inferos infenso s. ira accenso animo incusare, Supramodum, * ὑπερβαλλόντως, Schol. Apud Plat. Tim. π. ἴσχει VV. LL. interpr. Exultat, Effertur. [* Πικρόθυμος, Const. Manass. Chron. p. 74. * Πικροθυμῆς, p. 102. * Πραυθυμῶς, Hesych. ex emēdi: Blomf. ad Æsch. Pers. 225." Boiss. Mss. * Πραυθυμῶς, LXX. Prov. 14, 30, 16, 20. * Πραυθυμῶ, Eust. Il. 576, 33." Wakef. Mss.]

Πρόθυμος, Animum alacrem habens (ad aliquid,) Qui prompto et erecto est animo, simpl. Promptus. Est autem duplex in ista signif. constr. Dicitur enim πρόθυμός εἰμι πρὸς τοῦτο, et ποιεῖν τοῦτο, Aristoph. (Πλ. 209.) πρόθυμος — εἰς τὰ πράγματα, Thuc. Προθυμότατον εἰς τὴν διλογίαν, Dem. pro Cor. Διαπαντός εὖνος εἰμι καὶ πρ. εὖ ποιεῖν ὑμᾶς. -Sed interdum etiam sine adiectione ponitur: Thuc. 1: Βουλόμενων δὲ ὑμῶν προθύμων εἶναι, Si vētis ista alacriter et strenue cāpassere. Item προθυμότερος, Magis aci-

tatus ad aliquid agendum, Plut. Et τὸ πρ., Alacritas animi, Thuc. ac post eam alii. || Πρ. περί τινα, Thuc. pro eo, ut opinor, quod Lat. Studiosus alicujus. || Cum gen. pro Cupidus, memini me legere, sed ap. poetas tantum. ["Wakef. Ion. 1191. Musgr. Herc. F. 309. Valck. Diatr. 280. ad Herod. 133. Eur. Tro. 355. Πρ. εἰμι, de constr. ad Herod. 472, (6, 74.) Musgr. Hel. 1404. 1539." Schæf. Mss. Cum gen., Soph. El. 3.] Πρόθυμος, Alacri animo, Alacriter, Prompte, Impigre. Interdum vero idem omnino quod Libenter. Xen. K. Π. 4, (3, 1.) Πρ. ἀλαεῖν: 1, (5, 7.) "Α μὲν καλὰ ἢ πόλιν νομίζει, πρ. αὐτὰ ἐκπονοῦντας: (8, 4, 5.) Οὐ πρ., ἢ οὐχ ἡδομένως. Super etiam cum verbo ἔχειν: estque πρ. ἔχειν πρὸς τι, Animo prompto esse ad rem aliquam, Animo propensum. Plaut. Animatus facere. ["Ad Diod. S. 1, 429. ad Herod. 472. 783. Πρ. ἔχω, ad Phalar. 223." Schæf. Mss. Προθυμότης, adv., Ælian. V. H. 1, 7, 9, 1.] CONTRA. Ἀπρόθυμος, Minime alacrem animum ad aliquid habens, Minime alacris, Plut. de Def. Or. Κατέβη μὲν εἰς τὸ μαντεῖον, ὡς φασιν, ἀκούσας καὶ ἀπρ. [7, 282. 8, 453.] Ἀπρόθυμος, Non alacriter, libenter. [Plut. 6, 274. 490. * "Ἀπρόθυμος, Suid. 4. Ἀρρωστία, Bekk. Aneod. 1, 446. Æschini. 3, 271. restitui vult Reisk." Dindorf. Mss. * "Ἀπρόθυμος, * Ἀυτοπροθύμως, Etym. M. 73." Boiss. Mss. * Προθυμοποιέω, Eust. Od. A. p. 23, 30. Diod. S. 14, 66. * "Προθυμοποίησις, Eust. Il. 1017, 29." Wakef. Mss.] Πρόθυμία, Animi alacritas, præsentia, Animus alacer et promptus, simpl. Alacritas, Studium, Hom. plur. pro sing. utens, dixit Il. B. (586.) ἥσι προθυμῆσαι πεπορωῖς. A Xen. opp. τῇ ἀθυμίᾳ, K. Π. 1, (6, 42.) Ἀθύνων ὅτι τὸ πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ. προθυμία ἀθυμίας: πρ. ἐμβάλλειν dicit, quod Cic. Alacritatem addere. Sed redditur etiam Inflammare animum desiderio. Item πρ. παρέχεσθαι ap. Dem. (11.) Promptum et alacrem animum ostendere. Sic autem aute aut locutus est Thuc. Dicitur et προθυμίας οὐδὲν ἑλλῆπειν ab hoc ipso Thuc. itidemque a Xen. ac pro eod., πάσης πρ., μετὰ πάσης πρ. ποιεῖν τι, Omni studio aliquid agere. || Interdum vero πρ. τούτου, pro Cupiditas s. Desiderium hujus rei: Synes. Κατέβαλε τὴν πρ. τῆς σὺν ἡμῖν ἀποθυμίας. Sic Alacritas aliquid faciendi, ap. Cic. Interdum vero copulantur Alacritas et Cupiditas. || Hesychio χαρὰ, Lætitia, Gaudium. Ad quam signif. transire itidem videtur interdum nomen Alacritas. ["Phryn. Ecl. 184. Musgr. Herc. F. 309. Person. Med. p. 69. Heringa Obs. 109. Zeun. ad Xen. K. Π. 118. et Ind., Plut. Mor. 1, 598. Bruuck. ad Œd. T. 838. Conf. c. προρήθου, ad Lucian. 2, 162. Ἐκ προθ., Dionys. H. 1, 472. 4, 2174. Προθυμία, ad 2, 1050." Schæf. Mss.] Προθυμῶμαι, Alacri sum animo: opp. verbo ἀθυμῶ ap. Xen. K. Π. 6, (2, 6.) Καὶ πάντας ὑπόσων ἀθυμῶντων βλάβη ἐδόκει τις γίνεσθαι, καὶ προθυμονμένων, ὠφέλεια. Sed raro ita legi positum sine adiectione, ἡμεῖς αὐτὴν cum infin., vel cum accus. Dicitur autem πρ. ποιεῖν τοῦτο, pro Promptus est mihi animus et alacer ad hoc faciendum; Promptus sum, Studeo hoc agere. Dem. Καὶ ποιεῖν τι προθυμονμένοι ὑμᾶς εἶν. Cum accus. autem, ut Aristot. Θεοῦ μὲν ἐστὶ πράττειν ἃ βούλεται, ἀνθρώπων δὲ τὰ δέοντα προθυμῆσθαι. Et ap. Plat. (Critone 4.) Καὶ ταῦτα προθυμοῦμαι, [πράττειν] ὃ Κρίτων, καὶ ἄλλα πολλά. Bud. 527. ubi προθυμῆσθαι exp. Aliquid magno studio suscipere et constituere, In animum inducere et cupere efficere. Quæ duæ posteriores interpr. duobus ll., qui proxime sequuntur, convenire videntur, prior prior, posterior posteriori. Plato de Rep. 1. Προθυμοὶ καὶ ἡμῖν ἐνδείξασθαι, exp. simpl. Velis. Plat. Them. Προθυμοῦμαι ὅπως ἐν τοῖς στενοῖς ναυμαχεῖται, ubi observa προθυμοῦμαι cum ὅπως. Alicubi vero partic. προθυμούμενος ponitur πρὸ ipso adverbio προθυμῶ: ut φιλοπονῶ προθυμούμενος, Xen. K. Π. 1, [6, 8. "Ad Diod. S. 1, 687. Hering. ad Plat. Lys. p. 16. Anton. Lib. 238. Verh., Brunck. ad Æsch. Pr. 381. Heringa Obs. 109. ad Phalar. 28. ad Herod. 472. Act., Plut. Mor. 1, 856." Schæf. Mss.] "Προθυμῶν, τόν, Antitendum a. Emittendum, Plato Tim. 140b. "εἰπεῖν," [Phæd. 40. "Bergl. Aleiphr. 190." Schæf.]

Mss. * "Ἀντιπροθυμοῦμαι, Aeneas Comm. Poliore. e. 11. * Ἐκπροθυμοῦμαι, Eur. Phœn. 1672." Seager. Mss.] Συμπροθυμοῦμαι, Contendo ad idem efficiendum, In eand. causam incumbo : Xen. K. Π. 6. 41. 100.] Συμπροθυμήσεται ταῦτα : K. 'A. 7, (1, 4.) Συμπροθυμείσθαι ὅπως διαβῇ τὸ στράτευμα. Bud. Sed sciendum est Thuc. non solum accus. rei, alicubi vero infin., jungere hoc verbum, sed et dativo personæ nonnunquam (2, 80.) pro Adjuvare eum aliqua in re, ut ap. eum exp. : verum si vis verbi exprimenda sit, perinde esse puto ac si diceretur, Alacritatem ejus adjuvare sua. [* Ὑπερπροθυμοῦμαι, Gl. Prægestio : "Gl. ap. Dacier. ad Horat. Od. 2, 5, 9." Boiss. Mss.]

Ῥάθυμος, ὁ, ἡ, Cujus animus remissus est, facilia consecretur, at difficilia adeoque laborem omnem vitat. Sic autem interpretor, ad exprimendam utcumque possum hujus verbi vim, habita ratione originis ; nec enim dubium est, quin e ῤα abscisso e ῤαδιος, et nomine θυμός, factum sit : sicut ῤαδιουργός e ῤαδιον et ἔργον compositum videmus, et ῤαστώνη e ῤάστος appellativo ejusd. nominis. Etym. certe scribit ῤάθυμον esse τὸν εὐκόλως μεταστρεφόμενον, omitto alteram exp. et mendosam et frivolum, meo quidem iudicio. At Eust. ῤάθυμιαν esse vult τὴν ῤαίζουσαν τὸν θυμόν, ut sc. ab ead. sit origine, a qua θυμοραϊστής. Sed vix mihi persuadere possum serio istud scripsisse tam doctum Gramm., cum vel illa duo, ῤαδιουργός et ῤαστώνη, verum hujus quoque vocab. etymum ante oculos ponant : ῤαστώνη certe et ῤ. aliquando copulari, docebo in ῤάθυμια. Ad ῤαδιουργεῖν autem quod attinet, vel ipsa Gall. lingua nobis ejus originem repræsentat, quæ jocans dicit itidem remisse aliquid agentis, Tout à votre aise. Ovid. itidem, ubi negavit se posse animum, i. e. τὸν θυμόν, in curas contendere, quas lima mordax requirit, dixitque suam mentem nihil durum posse pati, i. e. laboriosum, tandem fatetur, Quod venit e facili satis est componere nobis, Et nimis intenti causa laboris abest. Sic igitur ῤάθυμος prima signif., i. e. quam habet respiciendo etymum, Cujus meus in iis occupatur, quæ veniunt e facili, minimeque intento labore eam exercent. Sed latius extenditur, et quidem ad eum usque, qui laborem omnem aversatur, quietem atque otium amans : uude etiam φιλοπόνῳ opp., tantum sc. φηρόπονον significans. Denique quamvis ῤάθυμος dictus sit, ut opinor, quasi ὁ περὶ τὰ ῤαδια θυμόν ἔχων, accipitur tamen pro Cessator, Deses, Segnis, Negligens, aut etiam Supinus : unde Plut. Symp. 1. τῷ ἐπιμελεῖ καὶ φιλοπόνῳ opp. τὸν ἀμελῆ καὶ ῤάθυμον : itidemque in 1. de Discern. adul. ῤάθυμους et σχολαστὰς conjungit. || Dicitur etiam de re, quæ talis est, ut nullam animi contentionem postulet, ideoque pigro etiam ac desidi convehiat, Aristot. Rhet. 1. Περὶ δὲ τοῦτο, ὃ μοχθηροὶ τυγχάνουσιν ὄντες, καὶ ἄδικοι εἰσιν· οἷον ὁ μὲν ἀνελεύθερος, περὶ χρήματα· ὁ δὲ ἀκόλαστος, περὶ τὰς τοῦ σώματος ἡδονάς· ὁ δὲ μαλακὸς, περὶ τὰ ῤάθυμα : ubi quidam per subst. reddunt Desidiā. Apud Isocr. autem ῤ. βίος videtur esse Vita, quæ in desidia aut certe in otio transigitur ; et e consequente quæ opp. vitæ duræ. Vide et paulo post de h. 1. Ceterum in ῤάθυμος constat debere i subscribi literæ α, sequendo id, quod dixi, etymon, quia tamen ap. auctores, unde exempla sumsi, ascriptum non inveni, nec ipse ascribere volui. ["Thom. M. 771. Boiss. Philostr. 524. Plut. de S. N. V. p. 4. Tyrwhitt. ad Aristot. 159." Schæf. Mss.] ῤάθυμοποιός, Desidem s. Pigrum reddens, Theophyl. Ep. 29. περὶ πενίας loquens, De paupertate, Φιλοσύνηθές ἐστι κακὸν ῤ., κατηφές κ. 100.] q. 1. in memoriam mihi reducit Tibullianum illum versum, Me mea paupertas vitæ traducat inertis : cum enim hæc caneret, existimavit et ipse paupertatem esse ῤ. : ac miror certe, cur in h. 1. tam multi tantum se torserint, ac nonnulli tandem ad hypallagen confugerint : ut sc. perinde sit ac si dixeret poeta, Me mea vita iners ad paupertatem trahat, cum absque hac violenta hypallage, sensus aptissimus ex hoc versu eliciatur ; cum enim diceret Divitias multis laboribus conjunctas esse, ait

A se illis antepone paupertatem, per quam licebit otio frui : quod per divitias non licet. Erit igitur paupertas ῤ. in illo Theophyl. 1. Paupertas vitæ inertis traducens, Tibull. Quod si quos objiciat ab Isocr. contra ἀφθονον βίον et ῤάθυμον copulari, respondendum puto ad illud ῤάθυμιας genus illum respicere, quam duo illi respexerint. Cui enim victus suppetit, et, ut Hesiod. ("E. 1, 31.) loquitur, cui βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται, ei licet ῤάθυμῳ esse, i. e. Ab omni opere feriari, quo alii victum sibi comparare coguntur : at contra qui pauper est, licet in quærendo sibi tenui victu occupatus, ῤάθυμειν tamen et ipse dicitur, ut cui labor hic levis sit præ laboribus, quos perferunt, curisque atque anxietatibus, quibus conflictantur, qui divitiis inhiant, totique congerendis illis dediti sunt. Videndum est igitur, an in illo itidem 1. Isocr. ῤάθυμον exponi possit ῤ. : ego Lat. reddi posse arbitror Vitam quietam et otiosam. Hoc quoque addo, licet in ῤάθυμος aliqua Facilitatis signif. includatur, respiciendo etymon, ut ante dixi, buc tamen non videri pertinere Victum facilem ap. Virg. et Divitias faciles ap. alium quendam poetam. ῤάθυμος, Animo remisso, Segniter, Oscitanter, Supine, Languide, Herodian. 6, (8, 7.) ῤ. τε καὶ ἀνάνδρως τοῖς πολεμικοῖς προσφερομένων : 5, (4, 11.) ῤάθυμότερον προσεφέροκτο τῷ ἔργῳ. Philo de Mundo, Μεθ' ἱστορίας φυσικῆς, ἀλλ' οὐκ ἀπερισκέπτως καὶ ῤ. λεκτέον. Et cum verbo φέρειν ap. Andoc. Ταῦτα ῤ. φέρετε, Hæc vos remisso animo supinoque transmittitis, Bud. At in VV. LL. ῤ. ὑποφέρειν e Plat. de LL. pro Patienter ferre. Juugitur et verbo ἔχειν, Isocr. Οὐδὲν ἐφρόντιζον τῶν ἀπαγγελλομένων, ἀλλὰ ῤ. εἶχον, Quiescebam, Non commovebar, Bud. Compar. ῤάθυμότερον in 1. ex Herodiano paulo ante c. : et ῤάθυμότερος, Aristot. J. Poll. 7. ῤ. διάγειν. ["Dionys. H. 2, 647. ῤ. ἔχειν, ad Diod. S. 2, 96. 135. 388. 391." Schæf. Mss. ῤάθυμότερος, Athen. 360.] ῤάθυμια, Animi remissio, Desidia, Segnitie, Dem. (50.) Τὴν ἡμετέραν βραδυτήρα καὶ ῤ. Ut autem βραδυτήρα et ῤ. copulat, sic μέλλειν et ῤ. Herodian. (2, 12, 4.) Idem vero Dem. (112.) ῤ. et ἀμέλειαν : quomodo ῤάθυμον et ἀμελῆ a Plut. conjungi docui. Idem Dem. (133.) ῤαστώνη et ῤ. conjungit : quibus certe et Isocr. affluem signif. tribuit in Evag. (19.) Ὅλῳις πόνοις πολλὰς ῤαστώνας κτῶμενος, ἀλλ' οὐ διὰ μικρὰς ῤ. μεγάλους πόνους ὑπολείπομενος. Ubi ῤαστώνην crediderim esse Otium, at ῤ. Desidiosum quoddam otium, si mihi ita loqui liceat, vel Desidiosam quietem, animi remissionem. At vero Idem τὴν ἀληθινὴν ῤ. appellavit Veram animi remissionem, relaxationem, quietem, distinguens eam ἀπὸ τῆς ἀργίας, atque adeo ἐν ἀργίᾳ positam illam esse negans : Evag. (19.) ubi plur. utitur, non sing. Ὅρων γὰρ τοὺς ἀρίστα τῶν ὄντων ἐπιμελουμένους, ἐλάχιστα λυπομένους, καὶ τὰς ἀληθινὰς τῶν ῤ. οὐκ ἐν ταῖς ἀργίαις, ἀλλ' ἐν ταῖς ἐμπραγίαις καὶ ταῖς καρτερίαις ἐνούσας, οὐδὲν ἀνεξέταστον παρέλειπεν κ. τ. λ. Q. 1. diligenter propter hunc etiam Platonis animadvertendus est, ῤ. ἔκγονος ἀργίας καὶ τρυφῆς. Ex omnium autem, quos protuli, locorum collatione discimus, ut opinor, ῤ. primum quidem de eo dictam, qui lubenter animum relaxat, postea vero de eo quoque, qui ita relaxatione illa et remissione gaudet, ut ei omnia postponat, et se desidiæ dedat : unde etiam Thuc. (2, 39.) ῤ. opp. πόνων μελέτη, Bud. Iguaviam. || Pro Quiete ex Hippocr. affertur, ac nominatim e 1. de Insomniis. Ubi meminisse oportet adverbii ῤάθυμως, quod verbo ἔχειν junctum, a Bud. exponi Quiescere, supra docui. ["Thom. M. 770. Xen. Eph. p. 22. Musgr. Cycl. 202. Med. 215. 218." Schæf. Mss.]

ῤάθυμῳ, Remisso sum animo, Deses sum, Desidiæ me dedo, Sum segnis, Segniter ago, Xen. 'Eλλ. 5, (1, 14.) Οὐ ῤάθυμούσα, ἀλλ' ἐθέλουσα καὶ πονεῖν καὶ κινδυνεύειν, Isocr. Οὐδὲ ῤάθυμῳ διετέλεσε τὸν βίον. Bud. vertit Otio et desidiæ indulgere, in Plut. ῤ. ἅμα καὶ συνδιημερεύων τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίταις. A Polyb. autem ponitur etiam simpl. pro Quiescere, Quietis se tradere, Quiete et otio frui : Πάντων εὐδαιμονιζόντων Πόβλιον, καὶ παρακαλούντων ἀνα-

παύσθαι καὶ ῥαθυμεῖν, ἐπεὶ πέρας ἐπιτέθεικε τῷ πολέμῳ, [cf. 10, 20, 2.] Sed addo, ab Eo dici quoque ῥ. περί τινος, pro Conquiescere de aliqua re, i. e. Securum esse de aliqua re, atque adeo ita securum de ea esse, ut non obstat quominus in utramvis aurem dormias, (2, 49, 9.) Περὶ δὲ πίστεως καὶ χάριτος ἀποδόσεως ῥαθυμεῖν αὐτὸν φοντο δεῖν, De ea securum in utramvis aurem dormire. Istam enim proverbialem formulam locum habere hic existimo, ita eam accommodando; nam De aliqua re dormire in utramvis aurem, non scio an dici possit. || 'Ραθυμέομαι, ap. Greg. in Epitaph. Patris, Λαβὼν ἐκκλησίαν ῥαθυμηθεῖσάν τε καὶ χερσομανήσασαν ἐξ ἀναρχίας. Bud. χερσομανήσασαν vertit Ad mores incultos redactam, at ῥ. non interpr. Ego autem suspicor hic signif. Quæ per desidiam neglecta jacuerat, Quam desides homines neglectam reliquerant. ["Thom. M. 771. ad Diod. S. 1, 710. 2, 96. Toup. ad Longiu. 311. Valck. ad Chrys. 54. Musgr. Cycl. 202." Schæf. Mss. * 'Ραθυμητόν, Basil. de Leg. Scr. Gr. c. 68.] 'Αποῤῥαθυμέω, Pigresco, Elangueo, Ignavia et socordia negotium aliquod transmittito, Desidia et ignavia impediō, quominus aliquid suscipiam, Dem. (108.) 'Ο μὲν εἶπεν ὡς οἶόν τε τὰ ἄριστα — ὑμεῖς δ' ἀπεῤῥαθυμήσατε. Hic absolute. Aliquando et cum gen., Xen. 'Απ. 3, (7, 9.) Μὴ οὖν ἀποῤῥαθυμῇ τούτου, ἀλλὰ διατείνου μάλλον πρὸς τὸ σαντῶ προσέχειν. Bud. Καταῤῥαθυμέω, Per desidiam s. inertiam ago, Per negligentiam derelinquo, Bud. ap. Xen. 'Ελλ. 6, (2, 27.) Μῆτε κ. μήτε καταμελῶν μηδὲν φαίνεσθαι. At vero a Dem: τὰ καταῤῥαθυμημένα puto dici Quæ per ignaviam amissa sunt, (42.) Καὶ τὰ ὑμέτερ' αὐτῶν κομίσσῃ, ἂν θεὸς θέλῃ, καὶ τὰ καταῤῥαθυμημένα πάλιν ἀναλήψῃ, κάκεινον τιμωρήσῃ. Bud. tamen καταῤῥαθυμῶ dicens signif. etiam Ignaviter prodo, illa affert. [* Παραραθυμέω, Diod. S. 14, 116.] 'Ραθυμίζω, Socordiam propulso, Ad vigilantiam excito, VV. LL.

[* "Ταυτόθυμος, Const. Manass. Chron. p. 46." Boiss. Mss.]

'Υπέρθυμος, Supra modum animosus, Magnanimus, Od. H. (59.) "Ὅς ποθ' ὑπερθύμοισι γιγάντεσσιν βασιλεὺς, de Eurymedonte, quem et ipsum μεγάλη-τορα appellat, i. e. μεγάλθυμον, ut alibi loquitur. Il. Y. (88.) Πηλείωνος, Z. (111.) Τρῶες. Apud Xen. 'Ιππ. (3, 12.) dici videtur de Equo feroci et qui nimios animos spirat, oppos. τῷ βλάξ, Οἱ δὲ ἢ διὰ βλακείαν ἐλάσεως πολλῆς δεόμενοι, ἢ, διὰ τὸ ὄ. εἶναι, πολλῆς θωπείας τε καὶ πραγματείας. ["Heyn. Hom. 4, 389. 5, 165. 201. * 'Υπερθύμως, Æsch. Eum. 827. Abresch. Æsch. 2, 112." Schæf. Mss. * 'Υπερθυμέομαι, Dio Cass. 366, 36.]

[* Χαλκεόθυμος, Tzetz. Hom. 325.]

Ὀμόθυμος, Crudelis, Crudeli animo præditus, Soph. (Aj. 885.) τὸν ὀμόθυμον εἶ Που ποτὲ πλαζόμενον Προσβλέπει, de Ajace. Philo V. M. 1. 'Επιστάται τῶν ἔργων ἀνηλεεστάτους καὶ ὦ. οὐδενὶ συγγνώμην μεταδιδόντας ἡρεῖτο, Curatores operum importunissimos et absque omni misericordia et venia sævissimos.

Compp. in mios desinentia.

'Αποθύμιος, ὁ, ἢ, Invisus, Molestus: ἔπος, Hesiod. ("E. 2, 328.) Verbum invisum, molestum, ingratum: quasi Quod est procul ab animo nostro. Cui opp. καταθύμιον, quasi Quod est secundum animum nostrum. Sed fortasse malit quispiam ἀπὸ hic præp. esse, et στέρησιν signif. simpliciter, quam signif. habere videmus in quibusdam aliis tum verbis, tum nominibus, et ita fuerit ἀποθύμιον, quasi Quod est absque animo nostro, i. e. animi nostri affectu et voluntate. Sed eod. res reddit. ["Heyn. Hom. 6, 581. Wakef. S. Cr. 1, 35. Valck. ad Herod. 222. ad Mosch. p. 373. Bruuck. ad Poët. Gnom. 311." Schæf. Mss.]

'Ενθύμιος, Qui in animo est, animo nostro obversatur, et de quo cogitamus, Od. N. (421.) Μὴ δὴ τοι κεῖνός γε λίην ἐνθύμιος ἔστω, ubi quidam exp. etiam, e consequenti, Ne tibi valde curæ sit, esto nimium de illo sollicitus. Basil. ἐνθύμιον itidem appellavit, Quod nobis in animo, mente versatur, s. potius Quod mente versamus: 274. Χρυσὸν φαντάζει τούτῳ σοι καὶ καθεύδοντι ἐνύπνιον, καὶ ἐγρηγοροῦτι ἐνθύμιον. Apud

A Soph. autem Tr. (107.) de Deianira, ἀλλ' Εὐμναστὸν ἀνδρὸς δῆμα τρέφουσιν ὁδοῦ, 'Ενθυμίους εὐναῖς ἀγαν-Δρώτοις τρύχεσθαι, κακὰν Δύστανον ἐλπίζουσιν αἰσάν, Schol. exp. * μεριμνητικαῖς, πολυφροντίστοις: ut sc. intelligamus thalamos, qui animo Deianiræ magno cum dolore obversarentur, De quibus non sine magno animi dolore cogitaret. || Animo religionem ciens, Antiph. (648.) 'Ημῖν προστρόπαιος ὁ ἀποθανὼν οὐκ ἔσται, ὑμῖν δ' ἐνθύμιος γενήσεται, Sed vestros animos religione obstringet. Sic 'Ενθύμιον ποιούμενοι, Thuc. (7, 50.) Rem in religionem vertentes, trahentes, Bud. 284. 693. Quidam reddunt Rem pro ominosa habentes. At in Herod. (8, 54.) 'Ενθύμιον οἱ ἐγένετο ἐμπρήσαντι τὸ ἱρόν, interpr. Eum facti pœnituit, quæ interpr. non placet. ["Religio eum incesserat, quod templum cremasset. Cf. Duker. ad Thuc. 7, 18." Schw. Mss. 'Ενθύμιον, Gl. Cogitatio. Heliod. 7. p. 305. 518. " 'Ενθύμιος, Musgr. Herc. F. 722. Heyn. Hom. 6, 79. Ammon. 53. 'Ενθύμιον, 52. Valck. Anim. 76. 218. ad Herod. 190. 686. Callim. 248. Thom. M. 310. Musgr. Ion. 1347. ad Lucian. 2, 74. 3, 256. ad Dionys. H. 1, 96. Wessel. ad Dion. Cass. 1501." Schæf. Mss.] 'Ενθυμία, Cogitatio, e Thuc. (5, 16.), VV. LL.: ἐνθυμία δὲ καὶ ἐνθύμησις, Θουκυδίδης, J. Poll. 2. ["Thom. M. 310. Wessel. l. c." Schæf. Mss. Iambl. V. P. §. 20.] 'Ενθυμίζομαι pro ἐνθυμοῦμαι, quod proxime sequitur, ut, 'Ενθυμίζόμενοι τὰς ἐν τῇ μάχῃ συμφοράς: quod exemplum ab J. Poll. citatur. Apud Hes. non solum ἐνθυμίζόμενοι habetur, sed etiam ἐνθύμιζε, quod exp. ἐνθυμοῦ. Suidas autem illud ἐνθυμίζόμενοι, quod exp. λογιζόμενοι, e Dione Cassio 17. affert. ["Ap- pian. 1, 826." Wakef. Mss. 'Ενθυμίζω, Codinus de Officiis Cur. 1. §. 18.] Hinc est ἐνθύμιστος, quod tamen Stuid. exp. ὑποπτος, Suspectus. ["'Ενθυμιστὸς, Considerandus, Animadvertendus. Herod. 2, 175. * Ἀμασις ἐνθυμιστὸν (τούτο) ποιησάμενος, Res ista animum Amasidis advertit, Scrupulum ei iniecit, Amasis religioni rem habuit. Nec admodum fortasse dispari notione ap. Suid. * 'Ενθύμιστον (ubi quidem rectius 'Ενθυμιστὸν scribetur) exp. ὑποπτον." Schw. Mss. * 'Ενθυμιαζόμενοι, Etym. M. ἐνθυμούμενοι.]

Καταθύμιος, Qui est in animo, Animo obversans, Il. K. 383. Θάρσει μηδέ τι τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω, i. e. ἐν ἐνθυμήσει καὶ κατὰ διάνοιαν, Ne obversetur animo tuo mors, Ne concipe in animo formidinem mortis. Sic et (P. 201.) θάνατος κ. At Od. X. 392. "Ὅφρα ἔπος εἶποιμι τό μοι καταθύμιόν ἐστι. Ubi existimo posse verti vel simpl. Quod mihi in animo est, cogito; aut etiam Quod mihi in mentem venit. || Apud posteros Homeri, Qui est ex animi sententia, Animo gratus, Cordi gratus; pro quo Lat. Qui cordi est: quod Græco ad verbum respondet. Synes. "Ὅτι σοι κ. ἐστί. Huic opp. ἀποθύμιος. In VV. LL. e Mich. 7, (3.) καταθύμιον pro Desiderium. ["Antiphilus 18. Paul. Sil. 13. Heyn. Hom. 6, 79. 7, 320. Theogn. 1044. ad Herod. 390." Schæf. Mss.] Καταθυμῖως, Ex animi sententia, Libenter. ["Euseb. V. C. 3, 4." Boiss. Mss.] "Ἀκαταθύμιος, Qui non " est κατὰ ψυχὴν καὶ θυμὸν, Animo ingratus. Posterius Homeri usi sunt h. v. pro ἀποθύμιος, quod ap. " eum legitur, ut testatur Eust. ["113, 8." Seager. Mss.]

[* 'Επιθύμιος, Cupidus, Manetho 4, 565. * " 'Επιθύμιον, Desiderium, Secund. 23." Wakef. Mss.] 'Επιθυμία, Cupiditas, Desiderium; nam θυμὸς, Animus, deditus est ei rei, cujus nos invadit cupiditas: ut contra ἀποθύμιον dicitur Id, quod non cupit θυμὸς, sed a quo potius abhorret. Quæ quidem addo, ut hujus signif. originem ostendam. Plato Cratylō, Οὐδ' ἐπιθυμία χαλεπὸν τῇ γὰρ ἐπὶ θυμὸν ἰούσῃ δυνάμει δὴ-λον ὅτι τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα. Cum gen., ut ὄργη, ἐπιθυμία τιμωρίας ap. Stoicos: quod Cic. vertit, Ira, Libido puniendi. Apud Xen. 'Απ. 1, (3, 5.) ἐ. τοῦ σίτον, Cupiditas s. Aviditas cibi; quod idem Cic. interpr. uno verbo Fames. Dicitur ἐν ἐ. γίγνεσθαι τινος, pro Desiderio teneri rei alicujus, Cupere rem aliquam. Plato Epist. 7. (11, 122.) Θανασιῶς φιλοσοφίας ἐν ἐ. γίγνεσθαι. Dicitur etiam δι' ἐπιθυμίας

εἶναι σοι θεάσασθαι με, ab Apoll. Epist. pro Te cupere videre me. At ἐ. ἐμποιεῖν, Thuc. (4, 81.) ἐμβάλλειν, Xen. (K. Π. 1, 1, 5.) sequente gen., est Cupiditatem s. Desiderium afferre, Cupidum reddere (alicujus rei.) Et plur. 'Ε. μείζοσι χρῆσθαι, Thuc. (6, 15.) Majorum rerum desiderio teneri, Majora concupiscere. Apud Isocr. (Symm. 2.) συναγορεύειν τοῖς ἐ. τινός. || Interdum etiam ἐπιθυμία sine adj. etione, Cupiditates, Cupiditates effræuatæ: ut ἐ. φυσικαὶ καὶ ἀναγκαῖαι etc. ap. Epict., Cupiditates naturales et necessariæ, Cic. Ab Eod. ἐπιθυμία redditur Cupiditas effrænata, Libido. Lex. Cic. ["Ad Charit. 325. 343. Res cupita, Athen. 295. Abresch. Add. ad Aristæn. 141. πρὸς τι, Polyb. 1, 526. περὶ τινος, Brünck. Soph. 3, 473. * Αἰτοεπιθυμία, Lobeck. Phryn. 565. "Aristot. Top. 6, 4." Kall. Mss.] 'Επιθυμέω, Cupio, Concupisco, Desidero. Dicitur ἐπιθυμῶ τούτου, πιδεῖν τοῦτο. Cic. ἐπιθυμῶ cum gen. vertit Concupiscere, Lex. Cic. Isocr. Καὶ λαμβάνειν ὧν ἂν ἐπιθυμῶσι. Et cum adverbio ἀδίκως ap. Dem. Οὐ τῶν δημοσίων ἀδίκως ἐπιθυμοῦντα. Cum infin. autem, et quidem cum ejus aor. sæpe, Plato, ἐπιθυμῶ ἀκοῦσαι, Xen. ἰδεῖν, μαθεῖν. Sic διελθεῖν, Isocr. Sed addo signif. peculiarem cum gen. personæ, sc. pro Amatoria cupidine, ut ita loquar: Lys. 'Επεθύμησα τοῦ μερακίου. Sic quidam ap. Athen. ἐπιθυμῶ κέρους. ["Abresch. Add. ad Aristæn. 144. Xen. Mem. 1, 1, 18. 1, 2, 2. 30. vide Ern. Ind. Cum accus., ad Lucian. 1, 227. ad Phalar. 287. Xen. K. Π. 6, 3, 20. Cum inf., Thom. M. 160. Schol. Soph. Aj. 585. Lob., Perf., Viger. 637." Schæf. Mss.] 'Επιθύμημα, [Xen. Hier. 1, 23. 4, 7.] ET 'Επιθύμησις, Cupiditas, Desiderium. Affertur autem illud e Plat., invenitur etiam ap. Plut., at hoc ex Isæo, itemque ex Aristot. Eth. 1, sed rarus est alioqui utriusque usus. 'Επιθυμητός, Desiderabilis, Qui ejusmodi est ut desideretur. Apud Aristot. Eth. 3, 10. ἐπιθυμητὰ redditur Quæ desiderari solent. ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 386." Schæf. Mss. * "'Επιθυμητός, Etym. M." Wakef. Mss. * 'Ανεπιθύμητος, Clem. Alex. Str. 4. p. 632.] 'Επιθυμητής, q. d. Desiderator, i. e. Qui tenetur desiderio rei alicujus, Cupidus, Studiosus, Xen. (Απ. 1, 2, 60.) Πολλοὺς ἐ. καὶ ἀστοὺς καὶ ξένους λαβόν: Apol. (28.) ἐπιθυμητὴς αὐτοῦ, Studiosus ejus. A Suida ἐπιθυμηταὶ exp. etiam πρόθυμοι, in quodam l., quem ap. eum vide. [* 'Επιθυμήτρια, Callim. Hymn. in Dian. 237.] AT VERÓ 'Επιθυμητικός, q. d. Desiderativus, Ad desiderandum s. concupiscendum propensus, Insitit concupiscendi facultatem, Propensionem quandam ad concupiscendum habens. Nam et ita verti posse existimo: cum alioqui non ignorem, ap. Aristot. Eth. 1, (13.) ἐπιθυμητικὸν exponi Impellens ad concupiscendum. Lex. Cic. ["Τὸ ἐπιθ., Luzac. Exerc. 34. Wytttenb. ad Plut. de S. N. V. 104. 123." Schæf. Mss.] 'Επιθυμητικῶς, cum verbo ἔχω, pro ἐπιθυμῶ, Cupio, J. Poll. ["Schol. Plat. 121. Iambl. Protr. 236. Kiessl., Valck. Oratt. 343. Toup. Opusc. 1, 250. 'Επιθ. διακείσθαι πρὸς, Fischer. ad Palæph. 100." Schæf. Mss.] 'Ανεπιθυμέω, Vicissim cupio, opto: pass. 'Ανεπιθυμέομαι, Vicissim cupior. Xen. (Απ. 2, 6, 28.) "Ὁρμημαὶ ἐπὶ τὸ—ἐπιθυμῶν ξυνεῖναι καὶ ἀνεπιθυμῆσθαι τῆς ξυνοουσίας. Item ἀνεπιθυμῶ, Opto adversus aliquem, i. e. Adversor alicui, optando i. q. ipse optat: unde ἀνεπιθυμῶν a Bud. exp. Æmulus, Rivalis: citaturque ab eo Ando-rides, Ἀλλὰ φανερώς εἶρηκεν οὐκ ἐπιτρέφειν ἀνεπιθυμοῦσι τινος, Qui quidvis exoptent quod ipse anet, optet. Dicitur etiam ἀνεπιθυμῶ σοι τούτου, pro Hac in re sum tibi competitor. Bud. [* "Κατεπιθυμέω, Eunap. 78." Wakef. Mss. * Παρεπιθυμέω, unde * "Παρεπιθύμησις, Patientia, Euseb. V. C. 3, 64. ubi v. Vales." Mendham. Mss.] "Συνεπιθυμέω, Una "cupio." [Max. Tyr.] "Συνεπιθυμητής, ap. Plat." [Clitoph. p. 408.] "ut συνεργαστής. Habetur et ap. "J. Poll." Ὑπερεπιθυμέω, Supramodum cupio, Mirum in modum cupio. [Xen. K. Π. 6, 1, 3. * Κατεπιθύμιος, Gl. Desiderabilis.] Θυμικός, Animosus, Aristot. Ἐπεὶ τὸ ἄρρεν ἰσχυρότερον καὶ θυμικώτερον, Athen. 2. de vini potioribus, Εἰσὶ δὲ καὶ οἱ θυμικοὶ γίνονται, Animosi, θυμοειδεῖς. || Ira-

cundus, Aristot. Rhet. 2. Καὶ θ. καὶ ὀξύθυμοι καὶ οἱ ἀκολουθεῖν τῇ ὀρμῇ, Plut. (7, 798.) Τὸ δὲ θ. καὶ μανικόν. ["Luzac. Exerc. 34. ad Lucian. 1, 752. * Θυμικῶς, Toup. ad Longin. 307." Schæf. Mss. Schol. Soph. El. 394. Polyb. 18, 20, 12. * "Θυμικώτερον, Cic. Ep. ad Att. 10, 11." Boiss. Mss.]

Θυμώδης, i. q. præcedens θυμικός et θυμοειδής, Animosus, Aristot. Rhet. 2. Καὶ ἀνδρείοτεροι θ. γὰρ καὶ εὐέλπιδες ὧν τὸ μὲν, μὴ φοβεῖσθαι, τὸ δὲ, θαρρῆν ποιεῖ. || Iracundus, Ad iram pronus, præceps, sicut θυμοειδής, de Part. Anim. 2. Γεωδέστερα τὴν φύσιν ἐστὶ καὶ θ. τὸ ἦθος, καὶ ἐκστατικὰ διὰ τὸν θυμὸν, Plut. de Ira Cohib. ait mancipia recens emta de ipso emtore interrogare, Οὐκ εἰ δεισιδαίμων οὐδ' εἰ φθονερός, ἀλλ' εἰ θυμώδης, An iracundus sit. [* Θυμωδῶς, Schol. Aristoph. A. 1036.]

Θυμαίνω, Irascor, Excandescor, Succenseo, Aristoph. N. (1478.) μηδαμῶς θύμαινέ μοι, Nequaquam mihi succenseas: (609.) Πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθηναῖοι, καὶ τοῖς ξυμμάχοις· Εἶτα θυμαίνειν ἔφασκε· δεινὰ γὰρ πεπονθέναι. Et in partic. ap. Hesiod. (A. 262.) "Ὀμμασι θυμήνασαι, Vultu iram monstrantes. "Θυμήνας, "Iratus, Ira accensus." ["Ad Mær. 420. Toup. Opusc. 1, 581. Wytttenb. ad Plut. 1, 281. Θυμ. εἰς ἀέρα, Casaub. ad Athen. 81." Schæf. Mss. * "Θυμαγτικὸς, Dosithe. Gl. ap. Valck. Opusc. 1, 241 = Misc. Obs. T. 10. p. 112." Boiss. Mss. * "'Επιθυμαίνω, var. lect. Theocr. 14, 33." Wakef. Mss.]

Θυμῶ, Ad iram concito, Iratum reddo, Ad iracundiam provoco, ex Osea (11, 7.) Frequentius utuntur pass. θυμοῦμαι, pro Ad iram concitor, neutr. Irascor, Excandescor, Eur. Phœn. (1462.) καὶ πόλιν θυμουμένην Παρηγορεῖτον, Soph. (Aj. 1018.) εἰς ἔριν θυμούμενος, Plato Epist. 7. (11, 139.) Ἐγὼ—διενουόμην πλεῖν τεθυμωμένος, Ego ira accensus navigare cogitabam. Item, Θυμωθέντες οἱ στρατιῶται συνελέγησαν ἀθρόως. Isocr. Θυμουμένοις εἶκων, Ira percitis cedit. Thuc. (7, 68.) Τὸ θυμούμενον τῆς γνώμης, Excandescencia animi, Excandescens animus. Interdum etiam jungitur dativo personæ, ut Lat. Irascor, Succenseo tibi, sed θυμοῦμαι significantius est istis. Eur. Med. (273.) Σὲ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην. ["Phryn. Ecl. 145. Thom. M. 904. Wakef. Trach. 1230. Abresch. Æsch. 2, 27. Brünck. Aristoph. 1, 178. 3, 187. T. H. ad Plutum p. 86. Benti. ad Callim. p. 294. Valck. Phœn. p. 83. Diatr. 231. ad Herod. 601. Θυμόομαι εἰς κέρας, (Irasci in cornua, Virg. Georg. 3, 231.) Casaub. Athen. p. 81. Musgr. Bacch. 742. Τὸ θυμούμενον, Musgr. Hec. 299. Valck. Hipp. p. 308." Schæf. Mss. * Θύμωμα, Æsch. Eum. 858.] Θύμωσις, Excandescencia, ὀργὴ ἀρχομένη, Ira nascens et modo existens, Cic. Tusc. Quæst. 4, (9.) Nisi forte leg. ibi est θυμός, ut admonui supra. [Valck. Diatr. 231. Gl. Animositas. * Θυμωτικός, var. lect. Athen. 55. * Ἀντιθυμοῦμαι, Ælian. H. A. 17, 13.] AT Συνθυμέω, Simul irascor, vel Unanimis et concors sum, Ejusd. animi sum, συμφύγχω, [δμοφύγχω, Hesychio συμπελθεομαι.] Utraque exp. Suidæ est: posterior tamen, verisimilior videtur propter verbi terminationem: secundum priorem vero dicendum foret συνθυμῶ a θυμῶ, quod active potius acciperetur, pro Simul ad iram concito. Itaque συνθυμέω neutri formam habet, ut ἐπιθυμέω, et cetera, quasi a σύνθυμος, Unanimis, Concors, ὁμόθυμος.

* "Θυμέομαι, Valck. Diatr. 231. Brünck. Aristoph. 1, 178. 3, 187." Schæf. Mss. LXX. Exod. 32, 11. Ed. Compl. * Θύμημα, 1 Paralip. 28, 9. * Θυμητικός, Athanas. 2, 322.]

* "Θυμίζω, Valck. ad Röv. 63." Schæf. Mss. Θυμιχεῖς, Hesychio πικρανθεῖς.]

Θυμίδιον, Animulus, Aristoph. Σφ. (877.) Παύσόν τ' αὐτοῦ τὸντὶ λίαν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος, Ἀντὶ σφαίρου, μέλιτος συμκρὸν τῷ θυμίδιω παραμίζας, Loco siræi s. sapæ aliquantulum mellis animulo ejus admiscens. Nisi aliquis accipere malit pro Iracundia, s. Animulo ad iram pronus.

Θύμος, ὁ, sive Θύμον, τὸ, Thymus, Thymum, Frutex surculosus et dodrantalis, foliis canis, exilibus, multis, immortalibus, flosculis e purpura candicantibus, suavissimi odoris, capitellis specie complica-

tarum formicarum, radice lignosa, Gorr. Mascul. genere utitur Diosc. 4, 44. ubi ejus descriptionem et vires tradit: at neutro Theophr. H. Pl. 6, 2, (3.) Καὶ θύμον τὸ μὲν λευκὸν, τὸ δὲ μέλαν, ὁψανθὲς δὲ σφόδρα καὶ γὰρ περὶ τροπᾶς ἀνθεὶ θερινᾶς· ἀφ' οὗ καὶ ἡ μέλιττα λαμβάνει τὸ μέλι. Καὶ τοῦτω φασὶν οἱ μελιτοῦργοι δῆλον εἶναι πρότερον εὐμελιτοῦσιν, ἢ οὐ· καλῶς γὰρ ἀπανθήσαντος, εὐμελιτεῖ. Unde Plin. 21, 10. Totidem et thymi (geuera,) candidum ac nigricans: floret autem circa solstitia, cum et apes decerpunt, et augustinum mellis est; proventum enim sperant apiarum large florescente eo. || Θύμος, nonnullis τὸ ἄρον, Gorr. e Diosc. || Bulbus, Cæpa agrestis, Schol. Aristoph. Atticum esse dicens pro eo, quod communi lingua dicitur βολβός, ἀγριοκρύμνον: alibi Vilem esse herbam tradit, et qua pauperes soli vescantur: qualis ap. Hesiod. asphodelus. Aristoph. Πλ. (253.) τῷ δασκότη ταντὸν θύμον φαγόντες, Eodem cum hero videntes thymo, pro In eadem cum hero paupertate degentes: (283.) Δεῦρ' ἤλθομεν, πολλῶν θύμων ῥίζας διεκπερῶντες, Multorum bullorum radices. Antiph. ap. Athen. (60.) Οὐδεὶς, κρέως παρόντος, ἐσθίει θύμον, Οὐδ' οἱ δοκοῦντες πυθαγορίζειν, Alexis ap. Eund. (652.) Εἰσέβαινον ἰσχυρῶς, τὸ παράσημον τῶν Ἀθηναίων, Καὶ θύμον δέσμαι τινές. || Glandulosa illa substantia, quæ in jugulo ad os summum pectoris consistit, tanquam fultura et substructio vasorum eo loci divisorum: ejusd. fere atque τὸ πάγκρεας generis, nisi quod hoc mollius, rubentius et carni similis est. In nuper natis animantibus ob vasorum molliem et imbecillitatem est maxima: in crescentibus autem, quia vasa per siccitatem sunt firmiora, decrescit, ita ut vix vestigium in juvenibus appareat. Gorr. Reperitur tamen in hac signif. scriptum ETIAM Θυμός, cum accentu in ult.: quod J. Poll. esse dicit σάρκα ἀδένι ἐοικυῖαν πρὸς τῇ κεφαλῇ τῆς καρδίας, ὅπισθεν κατὰ τὸν ἐξδομον σπόνδυλον. Rufus Eph. (p. 38.) item θυμόν in Glandulosarum carniū genere numerat, dicens in regione capitis cordis locatum esse, septimæ colli vertebræ insidentem, asperæque arteriæ extremo, qua cum pulmone committitur, adhærescentem: non in omnibus tamen reperiri. Rursum J. Poll. θυμόν quibusdam esse tradit i. q. παρασφαγίς, Jugulorum ea pars, quæ pertinet ad collum. || Tuberculum carnosum, quod super corpus quasi verrucula eminet, ad cutem tenue, supra latius, subrubrum et in summo perasperum, oblongum; interdum rubens, interdum candidum; magna e parte sine dolore, idque summum colorem floris thymi repræsentat, unde ei nomen est: ibique facile finditur et cruentatur, nonnunquam aliquantum sanguinis fundit. Fereque circa magnitudinem fabæ Egyptiæ est, raro majus, interdum perexiguum. Modo unum, interdum plura nascuntur, in sede, mediis femoribus, talis, palmis, inferioribus pedum partibus. Pessima tamen in obscænis sunt: quæ nunc solam glandem, nunc colem, aliquando præputium occupant: quandoque etiam in racie consistunt. [Aet. 14, 4.] Quod parvum est, proprie θύμος dicitur, θύμον, θυμίον, Corn. Cels. 5.: quod vero magnitudinem excedit, σῦκον, Ficus, appellatur. Gorr. P. Ægin. quoque hanc etym. tradit, cum eam ὑπεροχὴν esse dicit ἐμφερῇ τοῖς τοῦ θύμον κορύμβοις. Sunt qui θύμον, Herbam, ob fragrantiam a θυῶ derivatum putent. ["Θύμος, Jacobs. Anth. 7, 401. 8, 206. Callim. 1, 533. ad Lucian. 2, 21. Athen. 28. Casaub. 64. Græv. Lectt. Hes. 619. Ruhnck. Ep. Cr. 187. ad Mær. 284. Bergler. ad Alciph. 295. Θύμον, Brunck. Aristoph. 3, 195. ad Plutum p. 76. Coray Theophr. 178. Jacobs. Anth. 7, 113. 401. 9, 275. ad Lucian. 1, 430. Toup. Opusc. 1, 555." Schæf. Mss. "Arum, Diosc. Notha 448. *Θυμαρνόλιον, Hippomarathrum, 455." Boiss. Mss.] Θυμοξάλη, Confectio medica, ita nominata, quod e thymo, aceto et salibus addito pulegio et ruta, constet, de qua Diosc. 5, 24. ["Ἐπιθυμῖς, Thymus, Diosc. Notha 454." Boiss. Mss.] Θύμινος, Thyminus, Qui e thymo factus est. Θυμώδης, Thymosus, Plin. Thymum referens. [Theophr. H. Pl. 6, 7, 2. *Θυμόεις, Suid. v. Μάσσον.] Θυμίτης Thymites: ἄλες, Sales cum thymo tritæ, Aristoph.

(A. 1099.) "Ἄλες θυμίτας ὄλεσε, καὶ κρίμινα. Et alia declinatione quasi a θυμιτίδης, (772.) περιδὼν νῦν μοι περὶ θυμιτίδων [θυμιτῶν Br.] ἄλων. Item θυμίτης ὄλεος, Thymites vinum, h. e. Thymo conditum, de quo Diosc. 5, 59. Colum. 12, 35. [Vide Plin. 21, 89. 31, 41.] Θύμιον, quibusdam ὁ σμίλαξ, Taxus, Gorr. ex Aet. 13, 64. Apud Diosc. vero est Θύμαλον. Θύμιον Gaza ap. Theophr. C. Pl. 3, (1.) vertit Cunilam, VV. LL. || Quod super corpus quasi verrucula eminet, ad cutem tenue, supra latius, subdurum et in summo perasperum: idque summum colorem floris thymi repræsentat: unde ei nomen est. Cels. 5, 28. Plin. quoque Thymion nōminat. [Θυμίον, Hippocr. 877.]

"Τιθύμαλλος, Tithymalus, herba, cujus septem genera traduntur. Τιθύμαλλος, masculus, qui χαράρακίας et ἀμυγδαλοειδὲς dicitur, caules habet supra cubiti altitudinem, rubros, lactes succo atque acri madentes. Vide Diosc. (4, 164.) Marinam lactucam esse quam Græci vocent τιθύμαλον, scribit Columella I. 6. eodemque nomine appellat Celsus, I. 5. Scribitur etiam τιθύμαλλος duplici λ: sed perperam. Invenitur et Τιθύμαλλος, [Diosc. 4, 165.] sed potius de eo tithymali genere quod et παράλιος τιθύμαλος vocatur, necnon μήκων. Nicander autem Θ. (617.) θυμαλίδας pro τιθυμαλίδας dixisse existimatur: vocans εὐλαγέας a lactis copia." [* Τιθύμαλλον, Gl. Herba lactaria. "Ruhnck. Ep. Cr. 120. Mucius Scæv. Epigr. (Anal. 2, 263.) Τιθύμαλος, Phryn. Ecl. 40. Θυμαλῖς, Toup. Enchirid. 2, 98." Schæf. Mss. Vide Schneid. Ind. Theophr.] [Θύμαλλος, Piscis, Ælian. H. A. 14, 22.]

ΘΥΡΑ, ἡ, Janua, Ostium, Od. X. (155.) ὅς θαλάμῳ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν Κάλλιπον ἐγκλίνας, Aristoph. B. (38.) Τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; Quis januam pulsavit? Xen. Ἑλλ. 6, (4, 36.) Ἐπιστάσασα τὴν θύραν, εἰχέτω τοῦ ροπάλου. Sæpe etiam θύραι plur. dicuntur, ut Lat. Fores, atque ita utitur Hom. præsertim: Od. H. (88.) Χρυσεῖαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἐπερῶν, Alibi πυκινὰς θ. et πυκινῶς ἀραρυῖας dicit. Sic Xen. K. Π. 7, (5, 9.) Φοῖνικος μὲν αἱ θ. πεποιημέναι. Apud Eund. vero aliquoties αἱ θ. τοῦ βασιλέως, atque adeo nonnunquam θύραι simpliciter, pro Ipsa aula regis, ut hodie vocatur Porta regis Turcarum: de qua signif. ab interpretibus antea non animadversa, fuse disserui in meis Annotationibus in Xen. p. 13. Ceterum θύραι quidem Domus, at πόλαι Urbis dicuntur, s. τεῖχος, Schol. Thuc., quemadmodum Lat. Fores domus, Portæ urbis. Affert tamen et quandam aliam distinctionem Eust., quem ap. eum vide. || Idem metaph. θύρας appellari tradit τὰς αἰσθητικὰς, Sensus; de qua metaph. signif. dicam et in Ἐυροκοπέω. Est et θύρα γλώσσης, inquit, quam θύραν qui non habet, dicitur ἀθυρόγλωσσος. ["Θύρα olim etiam dicebatur Quævis tabula, Tabulatum, Asser. Herod. 2, 96. 8, 51. Itaque θύρα et σάις olim synonyma fuerunt, notante etiam Eust. ad Od. p. 780. Bas. Sic Dimin. Θυρίδες, Tabellæ, Heraclides Ponticus ap. Athen. 521, Τὸν ἀπαντα τόπον κατεχάσαντι θυρίσιν, Totum locum æneis tabellis obtentum." Schw. Mss. "Θύρα, Herodian. 467. et n., Valck. Phoen. p. 621. 642. Ammon. 71. 72. ad Charit. 686. Musgr. Iph. T. 727. Jacobs. Anth. 7, 133. Brunck. Apoll. Rh. p. 118. Heyn. Hom. 5, 636. 664. 6, 554. Thom. M. 766. Lingua, Musgr. Or. 901. Θύρας, Wakef. Iou. 146. Ἐπὶ θύρας ἤκειν, Zeinn. ad Xen. K. Π. 387. ἰέναι, Heind. ad Plat. Phædr. 244. Plut. 2, 118. Cor. 5, 326. Hutt. Παρὰ θύραν εἰσβιάζεσθαι, ad Lucian. 1, 282. Θ. πρῶται, Valck. Adoniaz. p. 352. τοῦ βασιλέως, ad Charit. 439. ad Diod. S. 1, 660. Schneid. Anab. 69. ψυχῆς, ad Charit. 512. Jacobs. Anth. 7, 409. 9, 433. Abresch. Add. ad Aristæ. 141. Θυρέων, Heyn. Hom. 5, 310. Θύρας, ad Charit. 585. Brunck. Aristoph. 1, 28. 88. 126. 2, 54. 3, 146. Eip. 1023. Wakef. S. Cr. 5, 43. Ἐπὶ θύραις, In atrio regis, Wyttenb. Select. 374. cf. 153. 167. Διὰ θυρῶν, Longus 69. Vill., Plut. 8, 85. Cor." Schæf. Mss. Θύραισιν, i. q. ἔξω, Phot. Lex. "Θύρα,

Oculus, Philostr. 946. Θ. ἐτέρα, Podex, Stob. 307, 42." Wakef. Mss.]

Θυροειδής, Januæ s. Ostii formam habens: θυροειδής, quibusdam Ossis pubis foramen, quod in eo osse tam magnum est ut θύρας, Ostii, instar videatur. [Oribasius Dundass. p. 56. χόνδρος. Θυροκοπέω, Januam pulso, τὴν θύραν κόπτω, Aristoph. Σφ. (1254.) Καὶ θυροκοπῆσαι, καὶ κατὰξαι, καὶ βαλεῖν, Fores pulsare. Quidam vero et Fores arietare interpr. Synesius metaph. Ἡμεῖς μὲν οὖν σοὶ συνηδόμεθα σχεδιάσαντι τὸ τέλος, ὅπερ ἡμεῖς πάλαι σὺν πόνῳ μόλις θυροκοποῦμεν. Apud Eund. Αἰσθήσιν ἀγαπῶντες, καὶ ὅταν αὐτὴ μὴ ὑπὸ σωματίων θυροκοπῆται, ψυχῆς παρουσίαν οὐ προσιέμενοι, ubi Bud. θυροκοπεῖσθαι dici putat, Cui facessitur negotium. Ego vero existimo suam signif. hic retinere, sed metaph. sumtam: sequendo sc. quod in Θύρα dictum est, sc. θύρας interdum appellari τὰς αἰσθήσεις: cujus metaph. satis aperta est ratio, cum sciamus per sensus tanquam per januas ad animum ingredi sensilia. Ac pro me facit hic alter ejusd. Synesii l. in l. de Ins. Ἀκοῇ δὲ καὶ ὕψι οὐκ εἰσὶν αἰσθήσεις, ἀλλ' αἰσθήσεως ὄργανα τῆς κοινῆς ὑπερείδεις, οἷον πυλωροὶ τοῦ ζώον διαγγέλλουσαι τῇ δεσποίνῃ τὰ θύρωθεν αἰσθητὰ, ὅφ' ὧν θυροκοπεῖται τὰ ἔκωθεν αἰσθητήρια, ubi scio θυροκοπεῖται reddi Pulsanur: at ego vertendum censeo, Pulsantur tanquam fores. Alicubi tamen verbum θυροκοπῶ simpliciter etiam pro Pulso a Plut. (8, 4.) ponitur, si bene memini. ["Ad Mær. 427. Alciph. 446. Toup. Opusc. 2, 221. * Θυροκοπία, ibid." Schæf. Mss. Liban. Antioch. 335.] ET Θυροκόπος, [Æsch. Ag. 1206.] AC Θυροκοπῆτης, Januæ pulsator, ὁ τὴν θύραν κόπτων, [falsa lect. ap. Suid. * Θυροκοπικός, Athen. 618. * "Θυροκοπιστικός, Hes." Wakef. Mss.] Θυροκρούων, pro eod., VV. LL. [Eust. T. H. ad J. Poll. p. 997. n. * "Θυροκρούω, Psell. in Cant. Cantic. 5, 2." Boiss. Mss.] Θυροπηγία, Januarum fabricatio, VV. LL. [Theophr. H. Pl. 5, 8.] Θυροποιός, Januarum opifex, Qui januas conficit. Sed Aristomenes Atheniensis Comicus per derisum ita vocabatur, Hes. [Suid. "Toup. Opusc. 2, 221. * Θυροποιέω, Appian. B. S. p. 101. * "Θυροφύλαξ, Heyn. Hom. 8, 251." Schæf. Mss. * Θυραμάχος, ap. Athen. 617. corruptum videtur; vide var. lectt.] Θύραυλος, Ante fores jacens, excubans. Sed accipitur generalius pro Foris pernoctans: θύραυλοι, inquit Hes., τῶν ποιμένων σὺ ἀπόκοιτοι. ["Ad Timæi Lex. 145." Schæf. Mss.] Θυραυλία, Ante fores pernoctatio; per infin., Ante fores pernoctare, jacere, Bud. vertit in Luciano (1, 665.) Πολλῆς μὲν τῆς διαδρομῆς, συνεχούς δὲ τῆς θ. ["Schneid. ad Xen. Œc. p. 48." Schæf. Mss.] Θυραυλεκός, ut θ. ἔργον, Quod foris fit, sub dio, Bud. e Philostr. Ep. ["Ad Timæi Lex. 145." Schæf. Mss.] Θυραυλέω, Ad fores s. Ante fores pernocto, jaceo, Bud.: θυραυλοῦσι, πρὸ θυρῶν διαπρίβουσι, Hes. Sed θυραυλεῖν generalius ponitur pro Foris agere, Extra domum versari, Xen. (Œc. 7, 30.) Τῇ μὲν γὰρ γυναικὶ κάλλιον μένειν ἐνδον ἢ θυραυλεῖν, τῷ δὲ ἀνδρὶ αἰσχρον ἐνδον μένειν ἢ τῶν ἔξω ἐπιμαρτυρεῖσθαι, ubi accipi scribit Bud. pro Rusticari, qui enim rusticatur, foris agit: exp. etiam p. 851. In castris et stativis permanere, Urbem non ingredi, nec sub tecto esse, ap. Aristot. et Plut. [Synes. de Regno p. 32. * Συνθυραυλέω, Idem Ep. p. 15.] Θυραπαινοίκτης, Januarum apertor. Sed Crateti peculiaris fuit hoc cognomentum, quod in quasvis aedes audacter ingrederetur, Diog. L. Suid. [Diog. L. 6, 86. * "Θυρανοίκτης, Chrys. Hom. 122. T. 6. p. 974." Seager. Mss.] AT Θυρωγός, quod est ab οἶγω, ut θυρωποῖς ab ἐπαυοίγω, est θυρωρός, Hes. Janitor. Θυρωβόλος, e θύρα itidem et βάλλω comp. videtur, exp. tamen a Suida ὁ τέκτων, Faber. AT Θυρηβόλων, Hes. esse ait τὴν ἐπάνω οἰκῆσιν. [Ety. M. i. q. ἐπαυλῆς. Lobeck. Phryn. 645.] Θυρωρός, q. d. θύραν ἄρῶν, Januæ custos, Janitor, Ostiarius, Lucian. (3, 160.) Τῆς μὲν οἰκίας θυρωροὺς καθιστάναι: θυρωρός, ἢ, Ostiaria, Jo. 18, 17.: peculiariter θυρωρός, Nuptialis, J. Poll. Hes. ["Ad Charit. 654. Musgr. Hel. 1579. Timæi Lex. 157. et n., Toup. ad Longin. 404. ad Lucian. 1, 259. * Θυρωρός, Valck. Phoen. p. 642.

Heyn. Hom. 8, 251." Schæf. Mss.] Θυρωρεῖον, Loc. in quo janitor commoratur, i. e. Locus inter duas januas, Vitr. [6, 7, 1. not.] Θυρωρέω, Januam custodio, Janitor sum, Lucian. (1, 548.) Ἀλλὰ καὶ ἦν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπιστήσης, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσει τῶν κυνῶν.

Ἀγχιθύρος, ὁ, ἢ, Foribus propinquus, Vicinus, Theocr. 2, (71.) Ἀγχιθύρος ναίουσα. Habitans propinqua foribus, pro Habitans prope fores. Sic vocatur Quicquid prope est, et instat: ut Plut. dixit febrem esse περὶ θύρας, Circa fores. Dicitur etiam ἀγχιθύρον Quod in promptu est et ad manum, longe petendum non est, sed velut in foribus nostris est. Themist. Or. de Patre suo, Τὰ μὲν γὰρ Πλάτωνος τοῦ μεγάλου ἀγχιθύρὰ τε αἰεὶ ἀπεδείκνυε καὶ ἐν τῷ αὐτῷ περιβόλῳ. [* Ἀγχιθύρέω, Theod. Prodr. Amic. Exul. 79. "Const. Manass. Chron. p. 106." Boiss. Mss.] Ἀθύρος, Janua carens, non clausus, Athen. 14. Ἀθύρον δὲ ὄντος τότε τοῦ νεῶ, Cum nulla janua clauderetur adhuc templum, Herodian. (8, 1, 11.)

Ἀ. καὶ κοιναὶ πάντων οἰκίαι. Itidemque ap. Plut. (8, 5.) ἄ. οἰκήματα. Pro eod. dicitur ἀθύρωτος, a v. θυρώω ex hoc ipso nomine θύρα facto: ut docebo paulo post. || Ἀθύροι ῥῆτραι, ap. Nicandr. a Schol. exp. παιγνιώδεις λόγοι, Ludicra verba, Ludicri sermones: (A. 132.) Θρητῆσιν ἀθύροισιν ὑπαὶ ῥήτρῃσιν Ἰάμβης. || Falso tamen in VV. LL. profertur ex Herodiano παιδίον ἄθυρον, cum accentu in antep., quasi nomen adjectivum, et exp. e Polit. Puer ludibundus: neque enim ἄθυρον is legit, nec legi debet: sed ἀθύρον acuta penultima, partic. ab ἀθύρω, verbo itidem ex α priv. et θύρα facto, Eust.; sicut docebo paulo post. ["Jacobs. Anth. 8, 138. 9, 433. Musgr. Or. 901." Schæf. Mss.] AT Ἀθυρόγλωσσος ET Ἀθυρόστομος hinc composita, et Garrulum significantia, quasi Cujus lingua s. os janua nulla coerceatur: Theogn. (421.) Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσση θύραι οὐκ ἐπικεῖνται, quærenda erunt in Γλώσσα, Στόμα. "Ἀθυρόγλωσσος, "Eloquens, VV. LL. sed perperam pro ἀθυρόγλωσσος, "Loquax." Ἀμφίθυρος, Utrunque januam habens: οἰκία, Lys. 118 (= 393.) J. Poll. 16. Quæ posticum habet, Bud. Apud Theocr. autem (14, 42.) ἰθὺ δι' ἀμφίθυρον Schol. interpr. ἀντικρὺ τοῦ οἴκου τοῦ διθύρον. [* "Ἀμφίθυρον, Velum, Aulæa, Peripetasma, Chrys. in Matth. Hom. 83. T. 2. p. 519." Seager. Mss.] Ἀντίθυρος, Januæ oppositus, obversus. Et κατὰ τὸ ἀντιθ., pro E regione januæ, Bud. e Luciano [2, 224.] Δίθυρος, Biforis, Duas januas habens: ut νεώς. Sed latius extenditur hoc nomen, adeo ut etiam δ. γραμματίδιον appelletur τὸ δίπτυχον, J. Poll. Hes. Apud Aristot. de Gen. Anim. 3. Τὸ δ. τῶν κυάμων, redditur Bivalvis fabarum strues. Et δίθυρον, Quoddam concharum genus, ap. Eund. Bivalve Gazzæ. ["Δίθυρον ὄστρεον, Conchylum bivalve, Athen. 88." Schw. Mss. "Musgr. Iph. T. 727. ad Mær. 227. ad Herodian. Philet. 448. Toup. Opusc. 2, 81. 84. ad Xen. Eph. 199. De literis, Clerici Biblioth. Choise 9. p. 188." Schæf. Mss. * Διθυρίτης, Schol. Apoll. Rh. 4, 1131.] HINC FIT Διθύραμβος, Bacchi cognomentum. Hinc, inquam, fit, si sequamur quidem eos Gramm., qui διθύραμβον cognominatum putant, quia in quodam antro, quod erat δίθυρον, nutritus fuit: vel eos, qui cognomen hoc accepisse existimant, quod ebrii arcana non contineant, sed vinum στόμα, Os, faciat δίθυρον: qua de re lege Phurnut. Sed alii appellatum arbitrantur παρὰ τὸ δις εἰς θύραν, δύο θύρας ἐμβαλεῖν, δις θύραζε βαλεῖν: quod bis natus crederetur, sc. e matre Semele, deinde et mox e patris femore. [Gl. Bimater.] SED ET quasi Ἀνθίραμβος ita dictus fuit, secundum quosdam, Ety. (274, 50.) quem vide. "Ἀνθίραμβος, a Πινδaro "vocari dicitur ὁ Διώνυσος, Bacchus, propterea quod "cum Jupiter eum adhuc semicrudum in femur "insuisset ut maturesceret, postquam maturuit, claudere coepit, λῦθι ῥάμμα, Solve suturam." [Vide Heyn. Pind. 3, 66. * Διθύραμμα, Julian. Or. 7. p. 220. Αἰ. νύμφαι τὸ δ. * προσεπιδόνσαι κύντι τῷ Δι.] Ut autem Διθύραμβος dictus fuit Bacchus, sic etiam διθύραμβος Hymnus, qui in eum scribebatur: item διθύραμβοι, ea forma, qua dicuntur ἱαμβοί, Illud

genus versuum, quibus decantari solebat. Xen. (A. 1, 4, 3.) Ἐπὶ δὲ διθυράμβῳ Μελαμπιπίδην (μάλιστα τεθαύμακα.) Plut. (7, 372.) Ποιητὴς γεγονέναι διθυράμβων: Alex. (8.) Τελέστον καὶ Φιλοξένον διθυράμβους. Latini quoque Dithyrambos appellant. ["Ad Phalar. 270. Jacobs. Anth. 6, 172. 252. 12, 462. Heind. ad Plat. Hipp. 153. Ind. Xen. Mein. Toup. Opusc. 1, 56. 2, 84. Emendd. 1, 84. 2, 528. 4, 490. ad Timæi Lex. 84. ad Lucian. 1, 418. Wyttenb. ad Plut. 1, 633. Tyrwh. ad Aristot. 119. Valck. Callim. 286. 297. Præmium taurus, Jacobs. Anth. 6, 236. De quant., Porson. Or. p. 4. Brunck. Aristoph. 2, 105. Καὶ διθυράμβων νοῦν ἔχεις ἐλάττονα, Kuster. 195. Heind. l. c."] Schæf. Mss. Schol. Aristoph. N. 332.] Διθυραμβοδιδάσκαλος, Dithyramborum poeta: sed ita dictus ἀπὸ τοῦ διθυράμβου s. διθύραμβον διδάσκειν, quod ap. Athen. legitur, ea forma, qua κωμωδοδιδάσκαλος, &c. [Aristoph. Eip. 828.] Διθυραμβοποιός, Dithyramborum poeta, Dithyrambicus poeta: ut Prov., Διθυραμβοποιῶν νοῦν ἔχεις ἐλάττονα: ut Φιλόξενος ὁ διθυραμβοποιός. [Athen. 341. Dionys. H. 2, 35. Diod. S. 14. p. 421., 15. p. 461. Schol. Aristoph. "Ὀρν. 1383. 1395. 1403.] Διθυραμβοποιῶ, Dithyramborum scriptio. Διθυραμβοποιέω, Dithyrambos scribo, compono. [* Διθυραμβοποιητική, Aristot. Poet. c. 1. * "Διθυραμβοχώνη, Jacobs. Anth. 8, 126. 12, 462. Διθυραμβοχώνη, Toup. Add. in Theocr. 395. 396. Koen. ad Greg. Cor. 119." Schæf. Mss.] AT VERO Διθυραμβικός, Ad dithyrambos pertinens, s. ad dithyramborum poetas: ποιήματα, Dithyrambica poemata, Cic. δράματα, quæ et Dionysiaca. VV. LL. HINC Διθυραμβικῶς, Dithyrambicorum poetarum more, Dithyrambica audacia, licentia: Dem. Phal. Ληπτέον δὲ καὶ σύνθετα ὀνόματα, οὐ τὰ δ. συγκείμενα. Dico autem Dithyrambica audacia, Horatium sequens, dicentem de Pind. Carm. 4, 2. Seu per audaces nova dithyrambos Verba devolvit. Sed et ap. Eust. 308. legimus διθυραμβικὸν θράσος. [Dionys. H. 2, 245.] QUO Διθυραμβώδης pertinet, Dithyrambicam audaciam præ se ferens, dithyrambicum tumorem: ὄνομα, Plato Cratyl. [p. 409.] Sic Eust. ait esse διθυραμβώδες, vocare lapides ossa terræ. Item subst. nonnunquam τὸ δ., Inflatum dicendi genus, Ampullæ quædam verborum dithyrambicæ. [Philostr. V. Apoll. 21. Dionys. H. 2, 183. * Διθυραμβωδῶς, Schol. Pind. Π. 6, 10. 12, 45. Synes. 16.] SED Διθυραμβογενής, Bacchus, Epigr. ead. signif., qua διθύραμβος, de quo dictum modo fuit. [Anal. 2, 517. * Διθυραμβέω, Philochorus ap. Athen. 628. * Ἐκδιθυραμβῶ, Phot. Bibl. 79. Ἡ συνθήκη εἰς τὸ τραχύτερον καὶ δύσσηχον ἐκδιθυραμβοῦται. * "Διθιάμβριον, Diosc. Notha 467." Boiss. Mss. Barkerus leg. censet διθυράμβιον.]

[* "Εὐθυρος, Jacobs. Anth. 8, 226." Schæf. Mss. * Κασιόθυρα, τὰ, Mathem. Vett. p. 47. Ind. Scriptt. R. R. p. 132. * Κλαυσίθυρος, Lexx. Gr. ἀμαρτύρος, unde] "Παρακλαυσίθυρον Carmen dicebatur quod amasii tantum non flentes ad amasiarum fores canebant: s. Flebile carmen quod amasii ad amasiarum fores cantabant. Plut. (9, 17.) Ἐπὶ θύρας "ἄδειν τὸ παρακλαυσίθυρον, ἀναδεῖν τὰ εἰκόνα." "Κρουσίθυρος, inquit Hes., vocabatur Pars quædam: "non addito rei nomine cuius pars sit. Eust. esse "dicit nomen αὐλήσεως ποιῆς:" [et Athen. 618.] "So- "nat Januam pulsans." Μονόθυρος, q. d. Uniforis. Apud Aristot. H. A. 4. est μονόθυρον Quoddam genus concharum, Unifore et Univalve Gazæ, sicut διθυρον Bivalve, Eid. ["Porph. de Antro N. 28." Wakef. Mss. Athen. 88.] "Πολύθυρος, Multas habens fores s. januas, Multis portis pervius. Plut. (6, 376.) Πολύθυρος αὐλὰς περιβαλλόμενος." Τετράθυρος, Quadriforis, Aristot. de crabronibus, Καὶ συνίστανται, οὓς καλοῦσι σφηκωνεῖς τοὺς μικροὺς, οἷον τετράθυρους, Nidos faciunt fere quadrifores, Plin. [Athen. 205.]

Εἰρεθύρη, Cardo januæ, στροφεὺς, ὀρσοθύρα, Hes. Ὀρσοθύρα, et Ὀρσοθύρη ap. Hom. Ionice, Magna et alta janua, quasi δι' ἧς ἐστὶν ὀροῦσαι καταβαίνοντα. Vide et alias expp. ap. J. Poll. Hes. Etym. Eust.

Od. X. (126.) Ὀρσοθύρη δὲ τις ἔσκεν ἐν δμήμῳ ἐν τοίχῳ. Ἐνθύριον, Pars quædam navis, Hes., si modo vulg. ejus exempli. niendo carent, Ἐνθύριον, μέρος τι τῆς νεώς.

[* Ἐκθυρέω, Gl. Proripio.] "Περιθυρεῖν, Circa januam versari: Hesychio τὸ ἐπὶ ταῖς θύραις ἵσταναι, "σθαι, In foribus stare." [Ælian. H. A. 1, 13.]

Διάθυρον, ET Πρόθυρον, ET Ὑπέρθυρον, ET Ὑπόθυρον. E quibus Διάθυρον est, ut quidem Bud. ait se existimare, Obex transversarius ductilis, versatilis, i. e. Repagulum e materia compactum, quod et velicula et equos a vestibulo ædium arcet. AT Πρόθυρον, Quod est ante januam vestibulum, Vitruv. 6, (7, 5.) scribens, Πρόθυρα Græce dicuntur Quæ sunt ante januam vestibula: nos autem appellamus πρόθυρα, quæ Græce διάθυρα. Ita Vitruv., quem observa unico verbo Vestibulum contentum non fuisse. Sic autem dicitur πρόθυρον de privatis ædibus, ut προύλαιον de vestibulo urbis, templi, regię: quanquam Aristot. de regia Persarum loquens in l. de Mundo, τὸ πρόθυρον junxit τῷ πυλῶνι. Hæc Bud. Apud Hom. legitur non solum πρόθυρον sing., ut Od. A. (119.) Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, E. (34.) Ἔσσον ἀνὰ πρόθυρον, verumetiam plur. πρόθυρα: ut A. (103.) Στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ, ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος, Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείῳ, ubi observat Eust. πρόθυρα et οὐδὸν αὐλείον idem signif., atque alibi vocari et πρῶτος θύρας: præterea quod hic στήναι ἐπὶ προθύροις, alibi θύραις ἐφεστάναι ab eo dici. Sic autem et ap. Plat. πρόθυρα plur. pro Vestibulo, ubi tamen Bud. suspicatus est mendum esse; sed hanc suspensionem tollit ille Homeri l., atque alii, e quibus fortasse exemplum Plato sumsit. ["Ad Charit. 439. Jacobs. Anth. 6, 82. 7, 409. 8, 146. Huschk. Anal. 281. Heyn. Hom. 5, 634. 6, 258. Valck. Adonias. p. 391. Phæn. p. 154. 157. Hipp. p. 204. Ruhnck. Ep. Cr. 120. Toup. Opusc. 1, 302. 383. 540. ad Lucian. 1, 265. 473. ad Od. Υ. 355. Ilgen. Hymn. 603. Ἐκ προθύρου, Heyn. Hom. 8, 28. * Προθύραις, Wakef. S. Cr. 4, 251. Προθύραιον, Ilgen. Hymn. (2, 384.) 415." Schæf. Mss. Epith. Dianæ, Orph. Hymn. 1, 4.] "Ἀναπρόθυρος, Ad exitum versus, Vestibulum "limenque domus aspiciens. Ita VV. LL. ex Hes. "Sed falso, et crasso errore: nec enim ap. eum "scriptum ἀναπρόθυρος, sed ἀνὰ πρόθυρον τετραμμή- "νον: quod exp. eis τὸ πρόθυρον βλέπον, Respicien- "limen et aditum domus, Vestibulum versus con- "versam faciem habens." [* Τρίθυρον, Gl. sine exp.] ILLUD autem Ὑπέρθυρον, pro quo ap. Hom. et Hesiod. est Ὑπερθύριον, exp. Limen superius: [Herod. 1, 179.] SICUT Ὑπόθυρον, Limen inferius. Quidam e Plinio (29, 4.) Superliminare: ad cujus exemplum Ὑπόθυρον, Subliminare. J. Poll. ὑπέρθυρον s. ὑπερθύριον esse scribit τὸ ὑπὲρ τὰς θύρας, quas ab Hom. vocari στανίδας. Is certe Od. H. (90.) cum dixisset, Χρῶσται δὲ θύραι πικρὰν δόμον ἐντὸς ἔργον, Ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκῷ ἔστασαν οὐδῶ, addidit, Ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, ubi tamen ET ἐφ' ὑπερθύριον conjunctim scribitur, ἀν- notatque Eust. ὑπερθύριον vocari τὸ ἐπικείμενον ταῖς θύραις, eis ὁ αἱ ἀνω στροφίγγες ἀρμόζονται. In quodam Cantico, quod canebant ii, qui χελιδονίειν dicebantur, legimus ap. Athen. 8. inter alia, Ἡ τὰν θύραν φέρωμες, ἢ τὸ ὑπέρθυρον. Plut. (8, 723.) Λαμπρίας δὲ, ὁ πάππος ἡμῶν, ἔφη τὴν ὑπὲρ φωνὴν οὐ μόνον τὸ ἄγαν καὶ τὸ σφαιδρὸν δηλοῦν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐξῆλθαι, καὶ τὸ ἀνωθεν οὕτω γὰρ ὑπέρθυρον καὶ ὑπερώον καλεῖν ἡμᾶς. Ceterum quod ad illum Homeri l. attinet, quem modo protuli, etiamsi ἐφ' ὑπερθύριον conjunctim legamus, ut in quibusdam Codd. legi admonet, i. tamen valebit q. ὑπερθύριον ap. Hesiod. (A. 271.) ὑπερθύριον ἀραρυῖαι Ἐπὶ πύλαι: nam quo dicitur modo ἐφ' ὑπερθεν, pro ὑπερθεν, eod. plane diceretur ἐφ' ὑπερθύριον pro ὑπερθύριον: ideoque in VV. LL. NOMEN Ἐφ' ὑπερθύριον perperam et inepte etiam exp. τὸ ὑπὲρ τῷ ὑπερθύρῳ, cujuscunque sit hæc exp. ["Ὑπέρθυρον, Planudes Ovid. Met. 14, 735." Boiss. Mss. Hesiod. 5. p. 208. Hyperthyrum, Vitruv. 4, 6, 2. 4.] Ceterum pro Πρόθυρον invenitur ET Προθύρις, ut quidam tradunt. [Prothyrides ap. Vitruv. 4, 6,

4. est falsa lectio pro Parotides. * Προθυριδία, ἡ, i. q. προθύριαιος, Dianæ epith., Sext. Emp. adv. Math. 9, 185.] sicut Ὑποθυρίς pro ὑπόθυρον: quod opponi nomini πρόθυρον dixi, quæcunque tandem sit hujus significatio; neque enim controversia caret. Quidam tamen ὑπόθυρον interpr. χάσμα τῆς θύρας. [Vitruv. 4, 6, 1.]

[* Παράθυρος, Nicet. Annal. 14, 5. Plut. 8, 438. * Παράθυρον, Clem. Alex. 897. Παράθυρος, Gl. Posticium: * Παραθύρα Posticum: Παραθύρα κατόπιν τοῦ οἴκου Postica: Παράθυρα Posticum: * Παραθύριον Posticium.]

ADVERBIA a Θύρα, in soluta oratione usitata sicut et in carm. Θύραζε, ET Θύραθεν: sed θύραζε poetis est in usu potius quam alterum θύραθεν: ac certe aptius versui EST θύρηθεν, quod habet Hes., quam θύραθεν. Est autem θύραζε, Foras, Extra domum. Et generaliter etiam pro Extra. Od. E. (410.) Ἐκβασις οὐπω [οὐπῇ] φαίνεται ἄλδος πολιοῖο θύραζε. (Il. Φ. 237.) ἔκβαλλε θύραζε. Apud Hesiod. ("E. 1, 97.) οὐδὲ θύραζε ἔξεπτη: (Θ. 750.) θύραζεν ἔρχεται. Aristoph. ὅταν ἀπῆς θύραζε. Item pro Foris, ex Apoll. Rh. 2, (1022.) κείνα θύραζεν—ρέζουσιν: itidemque ex Aristoph. οἱ θύραζε pro Externi, Alieni: qui tamen in signif. dicitur potius οἱ θύραθεν. NAM Θύραθεν est Foris, sed accipiendo pro eo, quod Gall. De dehors: quam etiam signif. habet ap. probatos auctores, et nominatim ap. Cic., adeo ut minime necesse sit cum nonnullis barbare exponere E foris, unde ὁ θύραθεν, Qui est de dehors, Externus. Sic τὰ θύραθεν, Synes. 45. Externa bona: Οὐχ ἦττον διὰ τὰ θ., ἢ διὰ τὴν παρασκευὴν τῆς ψυχῆς. || Interdum vero est Forinsecus, Par dehors, Extrinsecus: Aristot. de Gen. Anim. 2. Λέπεται δὲ τὸν νοῦν μόνον θ. ἐπεισέσθαι, καὶ θεῖον εἶναι μόνον. ["Θύραζε, ad Mær. 185. Brunck. Trach. 1023. Aristoph. 1, 88. 185. Heyn. Hom. 6, 279. 7, 211. Wakef. Herc. F. 510. Θύραθεν, Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. lxxiii. Toup. Opusc. 2, 221. Valck. Hipp. p. 207. Diatr. 143. Wakef. S. Cr. 4, 10." Schæf. Mss. Θύρηθε, Od. E. 352. al. θύρηφι.] AT VERO Θύρηφι C adverbium, aut certe dat. adverbialiter positus cum adjectione particulæ φι, poetarum est duntaxat, significans Foris, Extra domum; et generaliter etiam pro Extra. Hesiod. "E. (1, 363.) Οἶκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφι.

Θυραῖος, q. d. Foris veniens, allatus, Gall. Qui est de dehors: θυραῖός ἐστι, Soph. (Aj. 793.) pro Foris est, i. e. Extra domum, Qui domo abest. Et Θυραῖον οἰχεῖν, (El. 313.) ubi est pro θυραῖαν. Sed generaliter etiam pro Externus ponitur: ἀνδρες, Eur. (Hipp. 408.) χεῖρ, Phæu. (862.) Χειρὸς θυραῖας ἀναμένειν κουφίσματα. Sed et θυραῖον πῆμα, (El. 291.) legimus, φρονήματα, (Hipp. 394.) Apud Plut. (6, 241.) κολαξ θυραῖος: (7, 871.) additur partic. Οἰκέτης διάβολος, ἢ κολαξ παρενδὺς θυραῖος. Synes. de Ins. Τὰ περὶ τὸ σῶμα et τὰ θ. opp., a quo itidem τὰ θ. vocari Externa bona, supra docui. ["Abresch. Æsch. 2, 119. ad Charit. 729. Thom. M. 305. Bibl. Crit. 2, 1. p. 52. Toup. ad Longin. 404. Valck. Hipp. p. 207. Diatr. 143. 221. ad Lucian. 1, 337. Brunck. Med. 218. Musgr. 215. 217. Andr. 423. * Θυραῖα, (Janua inter duas ædes,) Ammon. 71. Cat. tier. 75." Schæf. Mss.]

Θυρώω, Janua claudio s. obstruo, Foribus munio: Xen. (A. p. 1, 4, 6.) Οὐ δοκεῖ σοι καὶ τούδε προνοίας ἔργον εὐκρίνειν, τὸ, ἐπεὶ ἀσθενὴς μὲν ἐστὶν ἡ ὕψις, βλεφάροις αὐτὴν θυρώσαι, Palpebrarum foribus clausisse, obsepsisse, Palpebris tanquam foribus clausisse. At vero ap. Plut. θυρώσαι τοῖχον, Januam in muro facere: Artax. (29.) Τοῦ θαλάμου τὸν ὀπισθεν τῆς κλίνης τοῖχον ἐκκέψας καὶ θυρώσας, κατεκάλυψεν αὐλαίᾳ τὰς θύρας. [Aristoph. "Ορν. 614.] Θύρωμα, Obstructio, quæ fit per januam, apponendo januam. Sed pro Ipsa etiam janua, Lys. (634.), Bud. qui alioqui θυρώματα vertit Postes ap. Athen. ὀροφὰς et θ., τοίχους et θ. conjungentem. In VV. LL. exp. itidem Postes, item θυρώματα τῶν θυρῶν ex (3 Reg. 7, 50.) affertur pro Cardinibus januarum. A Dem. autem (568.) vocatur et Tabulamentum ad januas faciendas, Bud.

PARS XIV.

A ["Tabulatum, Tabula. Vide Wessel. et Schweigh. ad Herod. 2, 169." Schw. Mss. "Tabulamentum quodvis, Herod. (l. c.) Ἔσω δὲ ἐν τῇ παστάδι διὰ θυρώματα ἔστηκε ἐν δὲ τοῖσι θυρώμασι ἡ θήκη ἐστὶ: ubi Tabulamentum significatur in quo mortui locus ponebatur. Vetus Scriptor ap. Stobæum hac voce signat Tabulata quibus leges inscriptæ pervulgabantur: Τὼς δὲ νόμους οὐκ οἰκήμασι καὶ θυρώμασι ἐνῆμεν δὲ." Brunck. Mss. "Diod. S. 1, 368. 2, 467. Brunck. Aristoph. 1, 52. Larcher Herod. 2, 500. Apoll. Dysc. 51. Teuch., Valck. Phæn. p. 642. * Θύραμα, Heyn. Hom. 8, 691." Schæf. Mss.] Ἀθύρωτος, ὁ, ἡ, Janua non obstructus, Foribus non clausus: Eust. οἴκημα. Usurpatur etiam metaph. ut ἄθυρος. Aristoph. B. (838.) Ἐχοντ' ἀχάλινον, ἀκράτεις, ἀθύρωτον στόμα, Habentem effræne, incontinens, janua nulla obstructum os: ita enim legit Suid. h. in l., admonens tamen esse et aliam scripturam, sc. ἀπύλωτον pro ἀθύρωτον: sed eod. sensu et ead. forma utrumque dicitur; nam πύλη generaliter pro θύρα interdum capitur, estque ἀπύλωτος a πυλῶν, ut ἀθύρωτος a θυρώ, deductum. "Ἀποθυρώω, Excludo s. Foras ejicio: unde particip. ἀποθυρούμενος, He- "sychio ἀποκεκλεισμένος, Exclusus." ["Wessel. ad Herod. 148." Schæf. Mss. * Ἀποθυρώω, Include, Cyrill. Hieros. 18." Wakef. Mss.]

Θυράκιον, ὁ, Vestibulum, Soph. El. (328.) p. 97. πρὸς θυράκιον ἐξόδοις: quod periphrastice dictum puto pro πρὸς θυρῶν. J. Poll. 1, 8. Εἰσιόντων δὲ, πρόθυρα καὶ προπύλαια καὶ τὸν μὲν πυλῶνα, καὶ θ. καλονσι.

Θύριον, ET Θυρίδιον, ITEM Θυρίς, Ostiolum, Aristoph. (Θ. 26.) Ὅρᾳς τὸ θύριον τοῦτο; Probat autem et Eust. hanc scripturam θύριον, cum accentu in antep., sicut λύριον a λύρα scribit. AT Θυρίδιον sonat q. d. Ostiolulum. Θυρίς autem sæpe pro Fenestra: ut Plut. etiam interpr. (7, 106.) Διὰ τί πύλην μίαν θυρίδα καλοῦσι, τὴν γὰρ φαίνεται τὸν τοῦτο σημαίνειν. At (279.) φανεστέλλαν interpr., non φενέστραν, addens πύλην: Ὡστε καὶ συνεῖναι δοκεῖν αὐτῇ τὴν τύχην, διὰ τίνος θυρίδος καταβαλινουσιν εἰς τὸ δωμάτιον, ὃ νῦν φανεστέλλαν πύλην καλοῦσι. Apud Athen. e quodam Cantico, 15. ἀμέρα καὶ ἡδὴ τὸ φῶς διὰ τὰς θυρίδας οὐκ ἔσορῆς: quod mihi videtur cum illo dicto Persii convenire, jam clarum mane fenestras Intrat. Apud Aristot. autem θυρίδες τοῦ μέλιτος Gaza vertit Mellitariæ cellæ. || Invenitur hoc nomen θυρίδες redditum etiam Fores, a Cic. tanquam sc. positum pro θύραι: in Plat. de Rep. 2. (6, 211.) Καὶ ἰδεῖν ἄλλα τε δὴ, ἀ μυθολογοῦσι θαυμαστὰ, καὶ ἔππον χαλκοῦν κοῖλον, θυρίδας ἔχοντα, q. l. cum Cic. interpretatione vide p. 10. Lex. Cic. [Vide Θύρα. "Θύριον, Bergl. Alciph. 341. T. H. ad Plutum p. 414. Θυρίς, Thom. M. 440. Musgr. Iph. T. 727. Jacobs. Anth. 7, 34. 8, 216. 9, 88. 12, 14. Lucillius 113. Kuster. Aristoph. 16. ad Mær. 289. 292. ad Lucian. 1. p. xxxv. Fischer. Ind. Palæph. vv. Διὰ, Θυρίς." Schæf. Mss. I. q. πρυγίς, Anecd. Bekkeri p. 100. θ. τῆς πινακίδος. * Θυρίδω, unde * Ἀθυρίδωτος, Chrys. in 1 Ep. ad Cor. Serm. 11. T. 3. p. 309." Boiss. Mss. "Ad Hesych. 1, 1749. n. 27." Dahler. Mss.]

[Θυράζω, unde] Ὑθράζαι, Hesychio ἔξω τῆς θύρας διατρίψαι, Foris agere." Ὑθράγματα, Eid. ἀφο- "δεύματα, Excrementa." Ὑθράξ, Eid. πύργος, χι- "τών." [* Ἐπιθυράζω, Basil. Ms. Schol. in Greg. Naz. p. m, 40." Ind. Scap. Oxon.]

[* Θυρίζω, unde * Ἀποθυρίζω, Gl. Evalvo. * Ἐπιθυρίζω, ad Greg. Cor. 874.]

¶ Θύρετρον, i. q. θύρα, Janua, Fores: Il. B. (415.) πρῆσαι δὲ πυρὸς δηῖοιο θύρετρα, Fores domus Priami, Callim. H. in Apoll. (3.) Καὶ δῆπον τὰ θύρετρα καλῶ ποδὶ Φοῖβος ἀράσσει. Utitur h. v. alioqui poetica Xen. quoque, K. A. 5, (2, 13.) p. 205. Καὶ πολὺς ἦν ὠθισμός ἀμφὶ τὰ θ. Sunt tamen qui θύρετρα, Limina, interpretari malint; sed ap. Hom. Schol. exp. θύρας: quam signif. nomini θύρετρα dat itidem Hes., s. potius τῷ θύρεθρα: nam Θύρεθραι cum θρ ab eo exp. θύραι, itidemque Θύρετρα, θύραι: at Θύρετρα cum τρ, sunt θυρώματα: sed suspectæ sunt duæ illæ priores scripturæ. Eust. certe θύρετρα ea forma dici scribit, qua τέρετρα. ["Wakef. Herc. F. 1001. Jacobs,

Anth. 8, 200. 9, 440. 11, 54. ad Lucian. 3, 589. ad Charit. 261. ad Callim. 1, 39." Schæf. Mss. Θύρεθρον, Opp. A. 2, 117.] Ἀντιθύρετρος, ὁ, ἡ, Vicem januæ præstans: Nonn. (Jo. 147, 24.) λίθος, Lapis vicem ostii præbens, qui est vice januæ, s. loco ostii, ὁ ὢν ἀντὶ θυρέτρου. Sed in VV. LL. male scriptum est ἀντιθύρετρος pro ἀντιθύρετρος: cum janua non dicatur θύρετρον, sed θύρετρον.

ΘΥΡΕΟΣ, ὁ, Janna, ut quidem utitur hoc nomine Hom., qui saxum claudens speluncæ ingressum θυρεὸν appellat, Od. I. 240. Αὐτὰρ ἔπειρ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' αἰέρας, "Οβριμόν. At vero ejus posteri θυρεὸν appellarunt Quoddam scuti genus, a magnitudine: παρωννυµούµενον τῇ θύρᾳ, inquit Eust., διὰ τὸ μέγεθος. Athen. 6. Καὶ παρὰ Σαννιτῶν δὲ ἔμαθον θυρεοῦ χρῆσιν. Apud Eund. 4. Καὶ οἱ μὲν τοὺς θ. ἀπλοφοροῦντες ἐκ τῶν ὀπίσω παρεστᾶσιν. Liv. 8. scribit Romanos antea clypeis usos, deinde postquam facti sunt stipendiarii, scuta pro clypeis fecisse: Idem in l. 1. primæ classis imperatum dicit esse clypeum cum galea, ocreis, lorica; secundæ pro clypeo scutum, et præter lorica eadem omnia: ubi Dionys. H. [Ant. p. 160.] pro clypeo ἀσπίδα dicit, pro scuto θυρεόν. Ea igitur inter clypeum et scutum differentia putatur fuisse, quod clypeus rotundus esset, at scutum formæ oblongæ, majusque clypeo: hinc etiam vocasse Græcos θυρεόν, quod forum similitudinem referat, quæ longiores quam latiores esse solent. Turn. Advers. 9, 27. [Schleusner. Lex. in N. T. "Thom. M. 117. 459. ad Lucian. 1, 292. Phryn. Ecl. 160. Jacobs. Anth. 7, 83." Schæf. Mss. Od. I. 240.] Θυρεοειδής, q. d. Scutiformis, Formam s. Speciem habens scuti θυρεοῦ appellati: χόνδρος, sc. Laryngis cartilago prima et anterior, et quæ velut scutum quoddam aliis præposita est. Nec vero usum modo scuti habet, sed etiam formam. Gorr. Dicitur et ἀσπιδοειδής. [Schol. Il. E. 453.] Θυρεοφόρος, Scutifer, Qui gestat id scuti s. clypei genus, quod θυρεὸς appellatur. Is, qui de Militaribus Vocabulis scripsit, inter equites ἀκαταφράκτους ponit τοὺς θ. et τοὺς ἀπλῶς δοράτοφόρους. Bud. a Plut. (Crasso 25.) appellari Milites legionario scribit. ["Diod. S. 2, 497. *Θυρεοφόρος, Polyb. 3, 214. Schw. Θυρεοφόρος, Phryn. Ecl. 161." Schæf. Mss. Plut. Anton. 45. Æmil. 19. Polyæn. 4, 6, 17. Arrian. Tact. p. 15.] Θυρεάσπιδες, Scuta, in VV. LL. ex Epigr. Sed non videtur stare posse hæc expositio. ["Jacobs. Anth. 7, 84." Schæf. Mss. *Θυρεώ, Scuto protego, Aqu. Jes. 31, 5. Schleusn. Lex. in V. T.]

ἈΘΥΡΩ, Ludo, Lusito, ut pueri quisquilias colligentes humi et construentes, Bud. Idem ap. Herodian. (7, 10, 15.) παιδίον ἀθύρον exp. Puer temere ludibundus: a Polit. exp. Puer ludibundus, sine illo adverbio. Cum autem Bud. ἀθύρω exposuit, Lusito ut pueri quisque etc. non intellexit, ut opinor, ἀθύρειν ad hoc solum genus lusus pertinere; sed quia de pueris hoc facientibus invenit dictum ἀθύρειν, ita exposuit. Alioqui enim ἀθύρειν de quovis lusus puerilis genere dicitur. Philo, Ὡς παῖδες παρ' αἰγιαλοῖς ἀθύροντες, οἱ ψάμμου γεωλόφους ἀνίστασι. Ubi videtur Philo ad Hom. comparisonem alluisse, ὥς ὅτε τὸ ψάμαθον παῖς κ. τ. λ. et in fine tertii versus, ἀθύρων. Vide Il. O. (362.) Sed et generaliter de Quovis ludente dicitur, non de Puero dnntaxat: et παίζω a Lexicogr. Gr. exp. Jam vero dubium nemini esse potest, quin ἀθύρον ap. Herodian. leg. sit, ut sit partic. ab ἀθύρω: non ἀθυρον, cum VV. LL., ut adjunct. sit nomen. Ἀθύρειν porro vult Eust. ex a priv. esse factum et nomine θύρα, quasi qui ἀθύρει privatam janua mentem habeat. At Etym. ait a θύω derivari, Proruo, Prorumpo: quod etymon et Eust. in ἀθυρμα sequitur, dicens esse παρὰ τὸ ἄγαν θύειν, et additum esse ρ, ut in αἰδῖς pro αἰδῖς. Intelligendum est etiam tunc a fore epitaticum. Ego, quin a θύρα derivetur, minime dubito: quæ autem sit hujus derivationis ratio, id vero mihi quoque dubium esse fateor; sed suspicor minus longe petitam esse hujus derivationis rationem: ut sc. ideo ἀθύρειν sit Ludere, quod extra fores domus atque adeo extra domum potius quam ipsa domo ludi soleat. ["Bekk.

Anecd. 1, 350. 352." Boiss. Mss. "Musarum Imagg. Jacobs. Anth. 9, 70. Boiss. Philostr. 594. Heyn. Hom. 7, 65. Act. Traj. 1, 214." Schæf. Mss. Pind. N. 3, 78.] Ἀθυρεῖν, Ludo, Lusito, i. q. ἀθύρω, σκιρτῶ, Hes. Saltito, sed ludendo: quod lubenter ex Horat. reddiderim, Exultim ludo. Habetur et ἀθυροῦσι ap. eund. Hes.: quod est ab ἀθυρεῖν. Ἀθυρμα, Lusus, Ludus, Ludicrum. Proprie Lusus puerilis: ut ἀθύρειν proprie de Ludente puero dicitur. Il. O. (363.) de puero loquens, "Ὅστ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ [ποίησῃ] ἀθύρματα νηπιέσιν. Chrys. de Sacerdotio, Παίδων τινῶν ἀθύρματα. Idem, Τὰ παῖδια τὰ μικρὰ πρὸς τὰ ἀθύρματα κέχνηε καὶ ἐπτόηται. || Oblectamentum, Od. Σ. (322.) δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ. Sic videtur sumi et in l., quem Suid. ex Josepho citat, "Ὁς ἦν τοῦ βασιλέως ἀθυρμα, Qui erat regis oblectamentum. Nisi quis malit, Qui erat regis ludicrum; Qui ludicra et jocularia regi proponebat. || Idem Suid. ἀθυρμα exp. ἀγαλμα, Ornamentum, in l., quem ex Epigr. citat. Eust. ἀθύρματα exp. κόσµια in Od. O. (415.) μὲν ἄγοντες ἀθύρματα νηὶ μελαίνῃ: vocat autem κόσµια, Ornamenta, Ad ornatum muliebrem pertinentia, i. e. Mundum muliebrem. Sed notandum est ἀθύρματα tamen non signif. Ornamenta, sed appellari ita tanquam Res ludicras. Sic et in l., quem Suid. citat, ἀθυρμα signif. propriam potest retinere, et Oblectamentum exponi. ["Musgr. Iph. T. 212. Jacobs. Anth. 6, 180. 7, 284. 11, 361. 12, 66. 291. Huschk. Anal. 196. Heyn. Hom. 7, 65. Ruhnck. ad Hymn. in Cer. 16. Mitsch. 115. Valck. Adoniaz. p. 392. Diatr. 289. Mær. 5. ibique not., Thom. M. 17. et n., ad Lucian. 1, 291. De spiritu, Villos. ad Long. 28. ad Mær. 179." Schæf. Mss.] Ἀθυρμάτιον, dimin., Lucian. (1, 291.) de Cyclope loquens, "Ἐφερε δὲ — ἀθυρμάτιον ἄρκτον σκύλακα, Gestabat autem ursi catulum, oblectamentum suum; Delicias suas. Gall. sermone hoc dimin. nomen aptissime reddi posset Un jouet: ut cum dicimus ironice Vraiment voilà un beau petit jouet; nam Jouer est ἀθύρειν, παίζειν. [Philoxenus Athenæi 643.] Ἀθυρονόμος, ὁ, ἡ: ὥς ἐνυχὲ χρώμενος τοῖς νόμοις, Hes., Temere et sine delectu utens legibus. Existimo vim expressum iri, interpretando, Qui leges ludos suos facit: ut Ludos facere aliquem dicitur a Plauto. Nam quin ex ἀθύρω et νόμος comp. sit, dubium esse non puto: unde et hic post Ἀθύρω posui, non post Ἀθυρος, quod præcedit Ἀθύρω. Ἀνάθυρμα, I. q. ἀθυρμα, Ludus, Id, quo quis ludit, Eust. Καὶ ὅτι προσὸς τύχης ἐστὶν ἀνάθυρμα, καὶ αὐτὴ ἀνάκειται. "Ἐναθύροντες, Ludentes in: Hesychio παίζοντες: qui "et ἐναθύρσας affert pro ἐμπλέξας." ["Himer. Or. 24, 2." Boiss. Mss. *Περιαθύρω, Ælian. H. A. 1, 11.] Προαθύροντες, Hesychio προσπαίζοντες: nisi potius "προπαίζοντες scr.: nam in illa signif. dicendum "foret προσαθύροντες, ut infra." Προαθύρω, Ludo "cum, s. Colludo cum. Meminit Hes., προσαθύροντα "afferens pro προσπαίζοντα." ["Planudes Ovid. Met. 3, 685." Boiss. Mss. *Συναθύρω, Moschus 2, 30.]

D "ΘΥΡΣΟΣ, ὁ, Thyrsus, Hesychio ῥάβδος, κλάδος, et "βακτηρία βακχική, Baculus Baccicus: Suidæ non "solum Βακχική ῥάβδος, sed etiam λαμπὰς ἦν ἐβασταζον εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. Sed est potius "Hastula frondibus vestita qualem solebant baccchantes gestare. Plut. Alexandro (2.) de Olympiade, Τοὺς ἐνθουσιασμοὺς ἐξάγουσα βαρβαρικώτερον, "ὄφεις μεγάλους χειροῇθει ἐφέλκετο τοῖς θιάσοις, αἱ "πολλάκις ἐκ τοῦ κιττοῦ καὶ τῶν μουσικῶν λίκνων πᾶν "ρανιδύμενοι, καὶ περιελιττόμενοι τοῖς θύρσοις τῶν "γυναικῶν καὶ τοῖς στεφάνοις, ἐξέπληττον τοὺς ἀνδρας. "Et ap. Athen. (631.) pyrrhichæ saltatores ἔχουσι "θύρσους ἀντὶ δοράτων, προτείναν δὲ ἐπ' ἀλλήλους καὶ "νάρθηκας, καὶ λαμπάδας φέρουσιν, ὀρχοῦνται τε τὰ "περὶ τὸν Διόνυσον, καὶ τὰ περὶ τοὺς Ἴνδους. Item ap. "Suid. ex Epigr. Καὶ θύρσαν χλοερὸν κωνοφόρον κάμακα. Ubi potius de Frondibus dici videtur, ut "et ap. Athen. (198.) Προσήρητο δὲ καὶ στέφανοι "καὶ ταινίαι καὶ θύρσοι καὶ μίτραι, καὶ τῦμπανα. Virgilius quoque θύρσους vocat mollia folia: Ecl. 5.

"Instituit Daphnis thiasos inducere Baccho, Et fo-
 "liis lentas intexere mollibus hastas. Vocat et
 "thyrsos, Æn. 7. eteum molles tibi sumere thyrsos:
 "Te lustrare choros. Poetæ metaplasmo generis
 "dicunt ET Θύρσα pro θύρσοι, ut δεσµὰ, ζυγὰ, et
 "similia. Apud Suid. ex Epigr. Πανὶ Βίρων χίμαρον,
 "νύμφαις ῥόδα, θύρσα Λυαίω, Τρισσὸν ὑπ' εὐπετάλοις
 "δῶρον ἔθηκε φόβαις." ["Jacobs. Anth. 6, 202. 7,
 249. 400. Aristoph. Fr. 258. Pierson. Veris. 233.
 Ilgen. ad Hymn. 634. Ernest. ad Batrach. p. 418.
 Musgr. Bacch. 703. 1155. 1384. Θύρσα, Philipp. 57.
 Jacobs. Anth. 9, 403. 10, 305. Θύρσον, Valck. Ado-
 niaz. p. 275. *Θυρσαυχῆς, *Θυρσαυχῆς, *Θυρσευχῆς,
 Ruhnck. Ep. Cr. 279." Schæf. Mss.] "INDE Θυρ-
 "σοειδῆς, Thyrsi speciem gereus. Reperitur ETIAM
 "Θυρσολόχος in Procli Sphæra, sub fin., θυρσολόχος
 "ὃν κρατεῖ ὁ Κένταυρος, ubi nonnulli interpr. Ha-
 "stam, alii Græcum vocabulum retinent. Germanici
 "Cæs. Enarrator thyrsus vocat, dicens centaurum
 "in thyrsos tres habere stellas:" [leg. *Θυρσολόγος,
 ut ap. Athen. 200. Strabon. 1. p. 37. *Θυρσομανῆς,
 Eur. Phœn. 798.] "Θυρσοπλήγες, Thyrsis percussi,
 "h. e. Insanientes in Bacchicis orgiis, Hes." [Sic
 Lucret. 1, 923. Percussit thyrsos laudis spes magna
 meum cor. *Θυρσοτινάκτης, Orph. Hymn. Τριετηρ. 4.]
 "Θυρσοφόρος, Thyrsifer, Thyrsus gestans, Epigr.
 "et Athen. 1. 10." [Eur. Cycl. 64. "Jacobs.
 Exerc. 2, 147. *Θυρσοφόρεω, ad Diod. S. 1, 248.
 Brunck. Bacch. 549." Schæf. Mss.] "Θυρσοφορία,
 "Thyrsi gestatio," [Plut. 8, 670. *Θυρσοχαρῆς, Anal.
 2, 517. *Αθυρσος, Eur. Or. 1492. *Διθυρσος,
 Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 224. Τὸ δ.,
 Epigr. Agathia 31. *Ενθυρσος, Musgr. Bacch.
 1155." Schæf. Mss. *Παρένθυρσος, Theodorus ap.
 Longin. 3, 5. *Εὐθυρσος, Eur. Bacch. 1147. Nonn.
 D. 13, 328. *Κακόθυρσος, Schol. Eur. Or. 1492.
 *Φιλόθυρσος, Orph. H. in Silen. 11. *Θύρσιον,
 Diosc. Notha 454. 472." Boiss. Mss. *Θυρσάριον,
 Ferula bacchantium, Plut. 8, 424. *Θυρσώ, ad
 Diod. S. 1, 234. *Θυρσάζω, Valck. Adoniaz. p. 275.
 289. Koen. ad Greg. Cor. 79. Θυρσάδδω, Valck.
 ad Röv. 75. Brunck. Aristoph. 1, 73. 78." Schæf.
 Mss. Θυρσαδδῶν, Laconice pro θυρσαζουσῶν, Ari-
 stoph. A. 1313. *Θυρσίτης, Ocimoides, Diosc.
 Notha 464. *Θυρσίνη, Orobanche, 446." Boiss. Mss.]

ΘΥΝ, Macto, Sacrifico, ab Hom. tamen aliter ac-
 cipi, veterum opinione, docebo postea, Aristot. Eth.
 5. "Ἡ τὸ αἶγα θύειν, ἀλλὰ μὴ δύο πρόβατα. Sic θύειν
 βοῦν, Plut. κριὸν, Paus.: (Att. 26, 6.) Διὸς ἐστὶ βω-
 μὸς ὑπάρχον, ἐνθα ἐμψυχον θύουσιν οὐδέν. Et θ. ἱερεῖα,
 Thuc. (1, 126.) et Xen. (K. A. 6, 1, 2.) Interdum
 vero et θυσίας. In VV. LL. e Xen. (A. 1, 3, 3.)
 θυσίας θύων μικρὰς, Parvas hostias offerens; Plato
 Epist. 7. Θῦσαι θυσίαν τινὰ δεχήμερον, Sacra decem
 dierum facere. Ceterum his omnibus in ll. subau-
 ditur dat. θεοῖς, θεῶ: qui interdum quidem solus
 additur, sæpius vero omittitur, ac θύειν sine adjecti-
 one ponitur. Athen. 7. Θύειν τοῖς θεοῖς τοὺς Βωιωτοὺς.
 Idem, Οἱ δὲ νῦν προσποιούμενοι θεοῖς θύειν, καὶ συγκα-
 λούντες ἐπὶ τὴν θυσίαν τοὺς φίλους. Sic Κρόνον, τῷ
 Ἀπόλλωνι, ταῖς Χάρσι θύειν, quod Proverbiale est,
 ap. Plut. At sine adjectione positum, ut in his ll.
 Xen. Ἑλλ. 3, (4, 3.) Αὐτὸς δὲ ἐβουλήθη ἐλθὼν θῦσαι
 ἐν Αὐλίδι, ἐνθα περ ὁ Ἀγαμέμνων, ὅτ' ἐς Τροίαν ἐπλεῖ,
 ἔθνετο. Lucian. (2, 380.) "Ὅτι οὐτὲ θύων ὥφθη πώποτε.
 Plut. Alex. "Ὁ δὲ, θύων μὲν ἐτύγχανεν, ἀφείς δὲ τὴν
 θυσίαν ἐβάδιζεν. || Θύειν interdum etiam accus. ha-
 bet, non quidem Id significantem, quod sacrificatur,
 sed Id, propter quod fit sacrificium: ut θύειν γάμους
 a Plut. (Pomp. 55.) pro Nuptias festas sacrificiis age-
 re, vel pro θ. διὰ τοὺς γάμους, Bud.: qui affert etiam
 ex Aristoph. Ἰππ. (656.) Εὐαγγέλια θύειν ἑκατὸν βοῦς
 τῇ θεῶ, ubi observandus est duplex accus., item θύειν
 διαβατήρια e Plut. (Lutullo 24.) quod vertit, Pro
 transitu sacrificare. || Θύομαι pass., interdum qui-
 dem pass. itidem signif., unde τεθυμένα ἱερὰ, Xen.
 Ἑλλ. 3, (4, 4.) et ἐτύθη, (1 Cor. 5, 7.) interdum vero
 pro act. θύειν, ut in l. Xen. paulo ante c. ex Ἑλλ.
 2.; sed aliquando dicitur et de sacrificantibus, ut

aruspices consulant: quod ex Arriano docet Bud.
 336. 337. quem vide. || Homero veteres putarunt
 non signif. usquam Mactare, sed τὸ θυμιάσαι: Eust.
 1767. in Od. E. (446.) Ἡ ῥα, καὶ ἀργματα θύσε θεοῖς
 αἰειγενέτησι. "Ἐτύθη, Mactatus est, ἐσφάγη, Hes."
 [Thom. M. 456. 575. Musgr. El. 1126. 1132. Iph.
 A. 1078. Iph. T. 454. Herc. F. 936. Wakef. 1336.
 S. Cr. 1, 27. Stanl. Eum. 283. ad Diod. S. 1, 232.
 484. Brunck. Apoll. Rh. 118. ad Lucian. 2, 53.
 Heyn. Hom. 4, 680. 5, 576. 730. 8, 296. ad Timæi
 Lex. 101. 144. Græv. Lectt. Hes. 544. Ruhnck. Ep.
 Cr. 51. Valck. ad Röv. 79. Phœn. p. 201. 645. ad
 Mær. 281. Segaar. Epist. ad Valck. 28. Ammon. 72.
 132. Placo, Wakef. S. Cr. 3, 82. Epulor, Casaub.
 ad Athen. 27. Macto, 36. Herod. 248. Adoleo,
 Theocr. 2, 33. Pro θυμιάσαι, Heringa Obs. 246. Ab
 ἐναγίζω diversum, Koen. ad Greg. Cor. 244. ad
 Diod. S. 1, 148. 247. 284. Pro πίνειν, Aristoph. Fr.
 233. De quant., Brunck. 3, 91. Monthly Rev. Aug.
 1799. p. 432. Θ. eis, ad Lucian. 1, 423. γάμους, τὰ
 γαμήλια, ad Charit. 244. Verh. ad Anton. Lib. 7.
 Villos. ad Long. 229. ad Diod. S. 2, 574. γενέθλιον,
 Phryn. Ecl. 39. Kuster. Aristoph. 13. ἀγῶνα, Boiss.
 Philostr. 428. Τέθνηκα, Brunck. Aristoph. 1, 69. Τέ-
 θνηται, Boiss. Philostr. 510. Τυθησόμενος, Mactandus,
 Longus, 12. Ἐτύθη, ἐθύθη, Matth. ad Epist. Paul.
 ad Cor. p. 40. Ουθέντων, Wessel. ad Diod. S. 1, 317.
 Med., Kuster. V. M. 143. Schneid. Anab. 58. ad
 Herod. 563. 582. 594. 708. Cum inf., Xen. K. A.
 7, 2, 17. Schneid. p. 377. Θύεσθαι περί τινας, Plut.
 Alex. p. 177. Schm. *Θυτέον, ad Lucian. 2, 53." Schæf.
 Mss.] Θῦμα, Victima, Hostia, Illud ipsum,
 quod sacrificatur, immolatur, Posidippus ap. Athen.
 (377.) Διακονοῦμεν νῦν γάμους τὸ θῦμα, βοῦς. "Ὁ δι-
 δούς ἐπιφάνης. Philo V. M. 3. Καὶ τῷ θ. χρῆσθωσαν
 ἑς ἐκεῖνοι, νόμῳ καὶ τρόπῳ παραπλησίῳ, Eademque
 lege et ritu, quo priores, hostiis utuntur. Isoer. ad
 Nic. (6.) Ἦγοῦ δὲ τοῦτο εἶναι θ. κάλλιστον, καὶ θερα-
 πείαν μεγίστην, ἐὰν ὡς βέλτιστον καὶ δικαιοτάτον σε-
 αυτὸν παρέχης. Epigr. Φοίβῳ θῦμα καὶ Ἀρτέμίδι. Et
 c metaph. ap. Herodian. 2, (13, 10.) de militibus præ-
 torianis, Πρόκεισθε ἡδὴ θύματα τῆς ἡμετέρας ἐξουσίας,
 Victimæ hic statis obnoxia nostro imperio. Θύματα
 dicebatur etiam Pistorium opus, s. Placentæ, quod
 ad animalium formam effectum diis offerebatur. Sic
 exp. Schol. Thucyd. 1, (126.) de festo Jovis Μελι-
 χίων, quod Διάσια appellant, ἐν ἡ πανδημεὶ θύουσι
 πολλοί, οὐχ ἱερεῖα, ἀλλὰ θ. ἐπιχώρια, In quibus rem
 divinam faciunt non victimis, sed libamentis s. pla-
 centulis, more patrio. Apud Soph. El. (634.) sunt
 etiam θ. πάγκαρπα, Fruges omnis generis, quæ diis
 offerebantur: Ἐπαίρε δὲ σὺ θύμαθ', ἡ παρούσά μοι,
 Πάγκαρπ' ἀνακτι τῷδ', Schol. ibi exp. θυμιάματα: at
 malim ἀπαρχὰς, quod Hes. habet. Vide in Θυσία l.
 ex Aristot. Eth. || Θύματα, Gal. ap. Hippocr. exp.
 θυμιάματα, Suffimenta. ["Ad Charit. 706. Musgr.
 Iph. T. 198. Ion. 1234. Med. 1054. Wakef. Trach.
 238. 993. Lentul. Gætul. 5. Valck. Adoniaz. p. 284.
 Toup. Emendd. 1, 53. Opusc. 1, 582. Koen. Præf.
 ad Greg. Cor. 22. Mær. 204. et n., ad Timæi Lex.
 143. Conf. c. δῶμα, Porson. Med. p. 76." Schæf.
 Mss.] Θυμῆτιον, Parva hostia, Victima exigua. Pro
 quo Θυμήτιον, Suid., metri causa a in η mutato:
 exp. autem τὸ μικρὸν-θῦμα καὶ εὐτελές. [* "Θυματι-
 κός, Schol. Æsch. Pr. 495." Wakef. Mss.]

Θύσιμος, ὁ, ἡ, [η, ον,] Qui sacrificari potest, solet,
 Qui hostiæ loco offerri diis potest, Plut. (8, 909.)
 Ἰχθύων δὲ θ. οὐδεὶς, οὐδὲ ἱερεῖσιμός ἐστι: de Def. Orac.
 Δεῖ γὰρ τὸ θ. τῷ τε σώματι καὶ τῇ ψυχῇ καθαρὸν εἶναι
 καὶ ἁσινὲς καὶ ἀδιάφθορον, Victimam enim sacro aptam,
 oportet esse et animo et corpore puram, integram,
 incontaminatam.

[* "Θυσεῖω, Herodian. Epimer. 249." Boiss.
 Mss.]

Θυσία, Sacrificium, Sacrificatio, Ipsa actio sacrifi-
 candi, Solemnitas, quæ est in re divina facienda: in-
 terdum vero et Feriæ, quibus sacra fiunt. Cic. vertit
 Rem divinam, Lex. Cic. Lucian. (1, 536.) loquens
 de ipsa hostia, Φονεύουσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ θεοῦ γοερὸν
 τι μυκώμενον, καὶ, ὡς τὸ εἶκος, εὐφημοῦν, καὶ ἡμίφωνον
 ἡδὲ τῇ θυσίᾳ ἐπαυλοῦν, Aristot. Eth. 8, 9. Αἱ γὰρ

ἀρχαῖαι θ. καὶ σύνοδοι φαίνονται γίνεσθαι μετὰ τὰς τῶν καρπῶν συγκομιδὰς, ὅλον ἀπαρχαί. Dicitur etiam θ. ποιέσθαι, ποιεῖν, Plut. (Thes. 36.) Cui respondet Lat. phrasis Facere sacrificium. Pro eod. Plato dicit θῦσαι θ. Sic Herodian. 2, (3, 25.) Ὑπὲρ τῆς βασιλείας θ. τέλεσας. Et ap. Lucian. Θ. καὶ ἐορταὶ τῷ καινῷ τούτῳ θεῷ ἐπετελοῦντο. Herodian. 8, (3, 5.) Σπονδαῖς δὲ μᾶλλον καὶ θ. σχολάζειν ἢ φόνοις, Sacris faciendis vacare. Philo V. M. 1. Μετασχεῖν τῶν αὐτῶν σπονδῶν τε καὶ θ., Libaumentorum eorundem et sacrorum participem esse. Sunt et θ. ἐτήσια, Sacrificia annua, Thuc. δημοτελεῖς, Plut. (Numa 2.) Publica sacrificia, Publicæ feriæ, quibus sacra fiunt. Interdum conjungitur cum aliis eod. pertinentibus: εὐχαὶ καὶ θ., Thuc. (8, 70.) σπονδαὶ καὶ θ., Philo et Herod. θ. καὶ σύνοδοι, Aristot. ἱερὰ καὶ θ. καὶ θέατρα, Plut. θ. καὶ πομπαὶ καὶ θέαι, θ. καὶ τελεταί, θ. καὶ δημόσια δειπνα, Idem: θυσίαι καὶ κρεωνομίαι, Athen. || Nonnunquam ponitur pro θῦμα, Victima, Hostia, Lucian. (1, 535.) Προσάγουσι τὰς θυσίας· βοῶν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός, ἄρνα δὲ ὁ ποιμήν. Plut. (7, 204.) Τῷ Ποσειδῶνι θυσίαν ἄγουσι τοὺς καλουμένους θιάσους. Vide Θεωρία. ["Thom. M. 456. Markl. Iph. p. 216. Musgr. Hel. 1372. ad Diod. S. 1, 246. 2, 410. ad Herod. 665. Conf. c. οὐσία, Kuster. Aristoph. 105. Valck. Phœn. p. 627. Koen. ad Greg. Cor. 106. ad Diod. S. 1, 267. 270. Θ. ἄγειν, Anton. Lib. 130. Verh., Bast. Lettre 164. ποιέσθαι, ad Herod. 700." Schæf. Mss. *Θυσιωπάρεδρος, Athanas. 2, 388. *Τεκνοθυσία, 2, 24.] Θυσιάζω, Sacrifico, Immolo, Straton ap. Athen. (382.) Μῆλα θυσιάζεις ἄρα; Ibid. θύω βοῶν: quæ idem significant. ["Diod. S. 1, 249. 2, 602. T. H. ad Plutum p. 460. 462. Lucian. 1, 797." Schæf. Mss.] "Θυριάζω, pro Sacrifico, affertur ex 4 Reg. 22. perperam: ea enim signif. θυσιάζω dicitur." Θυσίασμα, Hostia, Victima, Id quod sacrificatur, i. q. θῦμα. [LXX. Exod. 29, 18. * "Θυσιαστέον, Theod. Prodr. 325." Elberling. Mss. *Θυσιαστήρ, unde] Θυσιαστήριον, Altare, Locus ubi sacrificatur Deo, aut sacrificanda asservantur, Philo V. M. 3. Τὸν δ' ἐν ὑπαίθρῳ βωμὸν εἰωθε καλεῖν θ., ὥσανε τιρητικὸν καὶ φυλακτικὸν ὄντα θυσίων. Dicitur et θυτήριον. ["Greg. Naz. Ep. 43. ubi perperam θυσιαστερίους." Strong. Mss. LXX. 2 Paralip. 14, 5. Exod. 27, 3. Schol. Pind. II. 2. ap. Ernest. Callim. p. 471. sed ap. Heyn. Pind. 2, 505. legitur χαριστήριον. * Πολυθυσιαστος, Hesych. 776. * Ἐκθυσιάζω, Orac. Sibyll. 5. p. 618.] "Ἐνθυσιάζω, Sacrifico in." [Schneidero auctoritate destitui videtur. * "Ἐπιθυσιάζω, Thom. M. 446. Dionys. H. 1, 82." Schæf. Mss. Sophron ap. Etym. M. v. Θανμάζω, Φέρε τὸ θανάκτρον καπιθυσιώμεσ. * "Συνθυσιάζω, Diod. S. 288." Wakef. Mss.] "Θύστα, Hesychio est θυσία, Sacrificium."

Θύτης, Sacrificus, Victimator, Popa, Aruspex, Herodian. 4, (12, 6.) Μάγους καὶ ἀστρονόμους τε καὶ θύτας μετεπέμπετο, Magos, Astrologos, Aruspices. Sues quoque θύται dicti sunt a sacrificio usu, VV. LL. Θυτικός, Sacrificus, Ad sacrificia, Ad aruspices pertinens, Aruspicius: θυτική sub. τέχνη, Aruspicina ars, Aruspicum disciplina, Herodian. 8, (3, 17.) Περὶ θ. τε καὶ ἡπατοσκοπίαν ἐμπείρων. Item θυτική, Scientia faciendi rem divinam, Athen. (659.) Θ. ἦσαν ἐμπειροὶ οἱ παλαιότεροι μάγιστροι. Pro quo paulo post, μάγιστροι θυσίων ἐμπειροί. [*Μηλοθύτης, Eur. Alc. 118. Iph. T. 1116. *Μοσχοθύτης, Gl. Victimarius. * "Μοσχοθυτέω, Theod. Prodr. 329." Elberling. Mss. * Ξενοθυτέω, Strabo 7. p. 458. Eust. in Dionys. P. 146.] Φιλοθύτης, Rei divinæ faciendæ studiosus, Qui studiose sacrificat, Aristoph. Σφ. (82.) Εἶναι φ. αὐτὸν, ἢ φιλόξενον, Schol. φιλοθύτας esse ait δεισιδαίμονας, Qui deorum metu studiose sacrificant, existimantes se ea ratione deorum iram avertere posse. In bonam partem accipitur ap. Plut. (8, 497.) Ὁ δ' εὐσεβὴς καὶ φ. διηγηματικὸς ὀνείρων, καὶ ὅσα χρῆσάμενος ἢ φήμαις, ἢ ἱεροῖς, ἢ θεῶν εὐμενεῖα, κατάρθωσεν.

[* "Θυτεῖον, Locus Delphis, Æschin. 514. παρὰ τὸ θύειν, quasi Macellum dicas, aut Victimarium, Wolf." Seager. Mss.]

Θυτήρ, ἦρος, ὁ, Sacrificus, i. q. θύτης, Soph. Trach. [613, 661. 1194.] Θυτήριος, Aptus ad sacrificandum, i. q. θύσιμος. Et neutr. θυτήριον, Aptum ad sacri-

ficandum, simpl. Quod sacrificatur, Sacrificium, θῦμα, Eur. (Iph. T. 243.) || Θυτήριον substantive Ara, Cic. ap. Arat. vertit, i. q. θυσιαστήριον.

* Ἀθυτος, ὁ, ἡ, Non sacrificatus, immolatus, Athen. (179.) Παρὰ δ' Ἐπικούρῳ οὐ σπονδὴ, οὐκ ἀπαρχὴ θεοῖς, ἀλλ', ὥσπερ Σιμωνίδης ἔφη περὶ τῆς ἀκόσμου γυναικὸς. Ἀθῦτα δ' ἱερὰ πολλάκις κατεσθίει, Sacra haud sacrificata persæpe comedit. Et ap. Suid. Damascius, Ἀθῦτον δὲ οὐκ ἠνέσχετο μεταλαβεῖν. Apud Eund. Γήμας ἀθ. τε καὶ ἀγάμους γάμους, Nuptias sine sacrificio celebrans, in quibus res divina non fiebat. * Ἀ. ἱερὰ, Extæ tristia, quibus opp. τὰ καλά. Bud. ex Æschine (72.) Οὐ τὸ τελευταῖον ἄ. καὶ ἀκαλλιερῶν τῶν ἱερῶν ὄντων, ἐξέπεμψε τοὺς στρατιώτας ἐπὶ τὸν πρόδηλον κίνδυνον, Contra auspicia. Θυσία ἄ., Contra receptum morem et ritum sacrorum factum sacrificium, Quod pro sacrificio haberi non debet, Philo V. M. 3. Θυσίας ἄ. ἀνήγαγον, καὶ χοροὶ ἀχορεύοντες ἴστασαν, Sacra nefanda peragebant. Apud eund. Philon. eod. * Ἀ. θυσίαι, καὶ ἀνιέροι ἱεροσύγαι, καὶ εὐχαὶ παλίμφημοι παντελῇ φθορὰν ἐνδεχόμεναι, Turnebo Polluta sacra sunt. In bonam partem autem ap. Greg. Naz., Τὸ μέγα καὶ ἄ. ἱερεῖον, ἢ ὅπως εἴπω, Ingens et insacrabile, ut ita dicam. Apud Plat. de LL. 8. p. 300. Ἀθῦτα δὲ παλλακῶν σπέρματα, καὶ νόθα, dicitur quasi ἀπενκτὰ, ut sibi videri annotat Bud. || Qui rem divinam non fecit, Qui non sacrificavit, Xen. Ἑλλ. 3, (2, 16.) Ὡστε ἄ. ἀπῆλθεν, posteaquam sc. eum ab Agide missum θῦσαι τῷ Διὶ κατὰ μαντείαν τινὰ, ἐκώλυνον οἱ Ἥλαιοι μὴ προσεῖχεσθαι νίκην πολέμου, Abiit re divina non facta. ["Eur. Hipp. 147. ad Lucian. 1, 397. ad Diod. S. 1, 98. Wessel. ad Herod. 121. Ἀθῦτα ἱερὰ κατεσθίειν, Cassaub. ad Athen. p. 35. Brunck. ad Poët. Gnom. p. 312." Schæf. Mss. * Ἀθυστος, Anal. 1, 126. * Simonid. de Mul. ap. Stob. Sermon. * Ἀθῦτος, Andr. Cr. 81. 189." Kall. Mss. * Εὐθυτος, Athen. 368. ex emend. Jacobsii; vulgo legitur εὐθὺ τοῦ ῥόθου. * Κακόθυτος, Porphy. Abstin. 2, 7.] Καλλίθυτος, Auspicatus, Bonis auspiciis aut Rite sacrificatus, i. q. καλλιέρητος, Eur. βωμῶν, Altarium victimis splendida corollam, In quibus pulcra s. splendida sacra fiunt. Nisi forte quis malit, In quibus sacra rite peraguntur. [* Καλλίθυτέω, Anal. 2, 224.] Νεόθυτος, Nuper sacrificatus, Recens immolatus. Πάνθυτος, Sacratissimus, Omni veneratione prosequendus, * πάνσπετος, Schol. Soph. Aj. (711.) θεῶν δ' αὖ Πάνθυτὰ θέσμι' ἐξήνυσ', εὐνομία Σέβων μεγίστη. Πολύθυτος, Victimis abundans, Eur. (Iph. A. 185.) ἄλσος, Nemus, ubi multa fiunt sacrificia, Crebris suffusionibus halans. [* Φιλόθυτος, Æsch. S. c. Th. 187.]

Θυστὰς, ἄδος, ἡ, Sacrifica, Sacrificalis, Soph. Antig. (1019.) Κἄτ' οὐ δέχονται θυστάδας· λίτὰς ἐτι Θεοὶ παρ' ἡμῶν, οὐδὲ μηρίων φλόγα, Sacrificas preces, Cum sacrificiis factas.

Θύσθλα, τὰ, Liba, Virgæ, Thyrsi, quales gestabant Bacchi sacerdotes, τελεστικάι θυσαί, ἢ ῥάβδοι τινεὶ ἢ κλάδοι ὅποιοι οἱ θύρσοι, Διονυσιακὰ φορήματα, Eust. II. Z. (133.) de Bacchis Lycurgum persequentem fugientibus, αἱ δ' ἅμα πᾶσαι Θύσθλα χαμαὶ κατέχεναν, ὑπ' ἀνδροφόνου Λυκούργον Θεινόμεναι βουὴ πληγῇ, Plut. (7, 954.) Οὐκ Ἀσκραίῳ Διὶ Λυδῶν καρπῶν ἀπαρχὰς φέροντες, οὐδὲ Διονύσῳ βεβακχευμένον θύσθλον ἱερὰς νυξὶ καὶ κοινοῖς ὀργιάζοντες κώμοις.

* Ἀποθύω, Polluceo, In sacrificia absumo, Xen. Ἑλλ. 4, (3, 14.) Καὶ Ἀγησίλαος μὲν ἐς Δελφοὺς ἀφ' ἰκόμενος, δεκάτην τῶν ἐκ τῆς λείας τῷ θεῷ ἀπέθυσεν. Sic Plut. Sylla, Τὴν δεκάτην ἀποθύσαι τῷ Ἡρακλεῖ: Crasso (2.) Ἀποθύσας μὲν τῷ Ἡρακλεῖ τὴν δεκάτην, καὶ τὸν δῆμον ἐστίασας. Item generaliter pro Dico, Consecro. At Synes. hic, Καὶ ἀποθύσαντες θυμους τῷ Θεῷ χαριστήριους, ὥσπερ εἰώθειμεν, videtur voluisse usurpare pro Offerre tanquam sacrificium. ["Jacobs. Anth. 8, 122. ad Dionys. H. 1, 62. 2, 748. ad Diod. S. 1, 266. 450. ad Charit. 706. Cattier. Gazoph. 69. Toup. Opusc. 17504. Valck. Anim. ad Ammon. 48. Bergler. ad Alciph. 239. ad Herod. 489." Schæf. Mss. * "Διαθύομαι, Athan. 2, 539." Kall. Mss.] Ἐκθύω, Perdo, et quasi mactō, ἀπόλυνμι, Eur. Or. (188.) Ἐξέθυο ὁ Φοῖβος ἡμᾶς, Μέλεος ἀπόφονον αἷμα δούς Πατροφόνον ματρός, Perdidit nos

Phœbus, qui parricidæ matris nefarium sanguinem nobis permiserit. || Ἐκθύομαι, Placo, Expio, ut, Ὁ δέινα ἐξεθύσατο τὸν φθόνον, i. e. ὡς οἷα διὰ τινος θυσίας ἰλεώσατο, Eust. Sic Suid. quoque ἐκθύσασθαι exp. ἐξίλεώσασθαι, ἐκμειλίξασθαι: itidem Hes. [Herod. 6, 91. et nott.] || Ἐκθύσασθαι, Vaticinari quasi inspectis extis. Apud Suid. Οἷγε μάντεϊς ἐξεθύσαντο ὡς ἤκιστα ὃν ὅσιον τοῦτο: i. e. ἐμαντεύσαντο, ut ipse Suid. declarat. Fortassis tamen commodius exponeretur Expiarunt, ἐξίλεώσαντο. [“Ἐκθύομαι, ad Thom. M. 58. Valck. Diatr. 42. ad Herod. 480. Plut. Alex. p. 122. Schm.” Schæf. Mss. * Ἐκθυσις, Schol. Soph. Œd. C. 490. Expiatio, Plut. Mario 28. * Ἐκθυσία, Sacrum piaculare, Zosimus 2, 1. 6.] Ἐκθύσιμος, ὁ, ἡ, Expiandus, VV. LL. [Plut. 8, 58.] “Ἀνέκθυτον “μίασμα, Inexpiabile scelus, Bud.” [“Var. lect. Phornut. 15.” Wakef. Mss.] “Δυσέκθυτα σημεῖα καὶ “πονηρὰ, Plut. (Crasso 18.) pro Tristia exta, i. e. * ἄθυτα καὶ ἀκαλλιέρητα. Bud.” [* Ἐπεκθύομαι, Arrian. Epict. 2, 7, 9. * Ἐνθύω, unde ἐνθυσαμένων, Zosim. 2, 12.] Ἐπιθύω, Super s. Post alium sacrifico, simpl. Sacrificio, Immolo, Epigr. Αἰχμητὰν δ’ ἐπέθυσεν ἀλέκτορα. Et voce med. ap. Plut. Galba (14.) Νέρωνι Γάλβαν ἐπιθυσόμεθα, Neroni Galbam sacrificabimus. [“Heyn. Hom. 5, 576. 649. 7, 454. Thom. M. 456. ad Charit. 706. Jacobs. Anth. 8, 122. ad Diod. S. 1, 484. 2, 302. ad Livium 1. p. 43. Dionys. H. 1, 62. 104. ad Timæi Lex. 144. Toup. Opusc. 1, 504. Valck. Anim. ad Ammon. 48. Wakef. S. Cr. 1, 103. ad Od. Π. 297. Ilgen. ad Hymn. 460. ad Hom. 5, 59. Thus in aram impono, ad Diod. S. 2, 525. Macto post, Plut. Galba 14.” Schæf. Mss.] Καταθύω, Sacrificio, Immolo, Macto, Herodian. 4, (8, 20.) Εἰς τὸν νεῶν ἀνελθὼν πολλὰς θαυμάσας κατέθυσε, Lucian. (2, 380.) Ἐμὲ μὲν ὀρώντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη κάμει καταθύσατε: (1, 861.) Ὁ δ’ οὖν μισθὸς τῆς ἰάσεως ἐστὶ καὶ νῦν ἀποδίδεται αὐτῷ, λευκὸς ἵππος καταθυόμενος. || Καταθύομαι, Fascino, Incanto, καταγοητεύω, Theocr. 2, (3.) Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα. Et (159.) Νῦν μὲν τοῖς φίλοις καταθύσομαι. || Καταθύσασθαι, Vaticinari,μαντεύσασθαι, Hes. [“Verh. ad Auton. Lib. 121. Wakef. S. Cr. 3, 82. ad Diod. S. 1, 267. Herod. 627. Flecto sacris magicis, Valck. ad Theocr. 2, 3. 159.” Schæf. Mss. * “Ἐπικαταθύω, Const. Manass. Chron. p. 41.” Boiss. Mss. * Περιθύω, Plut. 6, 643. “Operose, Frequenter, Sumtuose, sacrificio, Chrys. in Ep. ad Gal. 3, 733.” Seager. Mss.] Προθύω, Ante sacrificio. Et in pass. pro eod. Plut. de Def. Orac. Οὐδέ γε προθυόμενοι καὶ καταστέφοντες ἱερεῖα καὶ κατασπένδοντες, Neque vero ante sacrificando, neque infulis vittisque victimas coronando, neque libamentis mactando: Lycurgo (21.) Προεθύετο ταῖς Μούσαις, Sacra Musis ante persolvebat. || Sacrificio pro, Greg. Encom. Macc. Ἀσπὼν τὸν λαοῦ πρ. καὶ προευχόμενος, Sacrificans pro populo et vota faciens. [“Musgr. Ion. 806. (818.) Ruhnck. ad Schol. Plat., Paus. 317. T. H. ad Plutum p. 290. Bast Lettre 136. ad Charit. 602. Kuster. Aristoph. 217. Toup. Opusc. 1, 37. Plut. Mor. 1, 888. Bergler. Alciph. 359.” Schæf. Mss.] Πρόθυμα, q. d. Sacrificii præludium, Quod sacrificio ipsi præmittitur, Libum προκατάργμα, ἡ τὸ πρὸ τῆς θυσίας γινόμενον θυμίαμα, ἡ πλακούντιον, Schol. Aristoph. Πλ. (660.) exp. βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα καθωσιώθη. Et πρ. καὶ προκατάργματα ποιεῖσθαι, Hostiam et sacrificium libare: quod fiebat, antequam hostia feriretur. Bud. [Libamina prima, Virg. Œn. 6, 245. * Πρόθυσις, Paus. 5, 13.] Συνθύω, Una sacrificio, sacra facio, Dem. (300.) Συνέθυε καὶ συνευφραίνετο τοῖς πολλοῖς, Æschin. (61.) Καὶ περιάγων τὸν στρατηγὸν ἐπὶ τῆς νεῆς, καὶ συσσιτῶν καὶ σ. καὶ συνεπένδων. [“Ad Timæi Lex. 148. * Συνθύτης, Heyn. ad Apollod. 452. Mær. 185. et n. Vide me ad Epist. Socr. p. 232. Orell.” Schæf. Mss.] Ὁ θύος, τὸ. Victima, Hostia, τὸ θυόμενον, e quibusdam antiquis Eust. Sacrificium, θυσία, Idem in Od. O. (260.) ἐπεὶ σε θύοντα κίχάνω τῷδ’ ἐνὶ χώρῳ, Λίσσομι· ὑπὲρ θυῶν καὶ δαίμονος, Rogo te per ipsa sacra, quæ facis, et per deum illum, cui illa facis. || Suf-

fimentum, θυμίαμα, Il. Z. (269.) πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελαιῆς Ἐρχεο σὺν θυέεσσιν, ἀολίσσασα γεραίᾶς, Hesiod. E. (1, 335.) ἐπὶ δ’ ἀγλαὰ μηρία καλεῖν, Ἄλλοτε δὴ σπονδῇσι θύεσσι τε ἰλάσκεσθαι. Apud Hippocr. quoque θύη Gal. exp. θυμιάματα, ἀρώματα, Suffimenta, Odoramenta. [“Wakef. Eum. 838. Stanl. ibid. Jacobs. Anth. 7, 196. 198. 9, 96. 11, 91. Heyn. Hom. 5, 249. 641. Thom. M. 459. ad Charit. 767. Gesner. Ind. in Orph. v. Θυέεσσι, Villebr. ad Athen. 1, 482. Paris., ad Od. O. 261. Græv. Lectt. Hes. 544. ad Diod. S. 1, 368. Casaub. Athen. 1, 35.” Schæf. Mss. * “Θυοσκινέω, ad Hesych. 1, 1746. n. 22.” Dahler. Mss. Æsch. Ag. 86. “Θυοσκινεῖς Edd. omnes præter Turnebianam et Colonianam, ubi θυοσκεῖς, quod Bentleio probatum fuisse ait Butlerus. Et sic quidem Vossius, Auratus et Stanleyus in Curis posterioribus. Hesych. Θυοσκεῖν ἱεροῖς παρέχεσθαι, ἡ θεοῖς: ubi fors leg., ἱερὰ π. τοῖς θ. Θυοσκέω, Suffio, compositum fuisse credo e θύος et antiquo verbo κέω, Uro, unde ἔκηα. B Phavorinus ex Eust., Θυόσκοος, ὁ τὰ θύη κέων, ἀπὸ τοῦ κέω, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γραφομένου.” Blomf.] Θυοσκόος, ὁ, ἡ, Aruspex, μάντις ὁ διὰ σπλάγχχνων τὸ μέλλον δηλῶν, ὁ δι’ ἐμπύρων ἱερῶν τὰ σημαινόμενα νοῶν, Hes. sequendo: ut sit a θύος et κοέω, h. e. νοέω: vel Sacrificus, θύτης, Qui sacra flammis adolet, accendit, a θύος et κέω, i. e. καίω, Eust. Il. Ω. (221.) οἱ μάντιες εἰσι, θυοσκόοι, ἡ ἱερῆς, ubi Eust. μάντεϊς tradit esse genus, at θυοσκόοι et ἱερῆς ejus species: ac θυοσκόους esse secundum antiquos τοὺς διὰ τῶν ἐπιθυμιωμένων μαντενομένους, h. e. ἐμπυρομάντεϊς, λιβανομάντεϊς: at ἱερεῖς, τοὺς διὰ σπλάγχχνων, Aruspices. Od. Φ. (144.) ἀνίστατο Οἶνοπος υἱὸς Ὁ [“Os] σφι θυοσκόος ἦε [έσκε.] Qui sacrificus ipsorum erat, rem divinam eis faciebat. [“Brunck. Anal. 2, 302. Visconti Iscr. Triop. p. 76. ad Timæi Lex. 93. Musgr. Bacch. 224. Jacobs. Anth. 9, 386. ad Dionys. H. 1, 79. Heyn. Hom. 4, 33. 8, 634.” Schæf. Mss.] “Θυοσκόος, affertur pro Sacerdos, Vates: “qui alioqui θυοσκόος. Syncope igitur erit, ut et C “in NOM. Θυοπολῖαι, quod Hes. exp. θυηπολῖαι.” [Θυοσκόος, Schol. Aristoph. Λ. 205.] Θυηκόος, pro eod. θυηκοῖ, ἱερεῖς, Hes. Q. v. a θύος fit ut θυηπόλος. [* Θυοσκοέω, Hes. Lobeck. Phryn. 525.] Θυοδόκος, Suffimentorum receptor: βωμοὶ, οἱ τὰ θυμιάματα δεχόμενοι, Hes. Et neutr. θυοδόκον sub. ἀγγεῖον, Vas ad recipienda suffimenta, Suffimentorum receptaculum. [“Ad Mær. 271. Wakef. Ion. 522. 1571. Musgr. 1549.” Schæf. Mss.] Θυοσκόπος, Aruspex, Qui ex inspectione hostiæ viscerum futura prædicit, ὁ διὰ σπλάγχχνων ἡ θυμάτων μαντεύόμενος, Hes. [“Heyn. Hom. 8, 635.” Schæf. Mss.] Θυηπόλος, Qui circa sacra aut suffumigia facienda versatur. Ab J. Poll. ponitur sub titulo τῶν θεοῦς θεραπευόντων, sed poet. esse dicit. Apud Suid. est etiam fem. θυηπόλαι. [“Markl. Iph. p. 401. Heyn. Hom. 4, 33. * Θυοπόλος, Jacobs. ad Anthol. Palat. p. 439. Conf. c. θυηπολία, Reisk. ad Dionys. H. 3, 1957.” Schæf. Mss.] Θυηπολία, Operatio in sacris, Ipsa functio τοῦ θυηπόλου. [“Huschke. Anal. 292. Heliod. 133. Commel., ad Timæi Lex. 143. Toup. Opusc. 1, 577. 2, 58.” Schæf. Mss.] Θυηπόλιον, Sacrificium, θυσία, VV. LL. [Anal. 2, 63. Athen. 413. * “Θυηπολικὸς, Zosim. 4, 59.” Boiss. Mss.] Θυηπολέω, Sacra facio, Plato de Rep. 2. (6, 221.) Βίβλων ὁμαδὸν παρέχονται Μουσίου καὶ Ὀρφέως—καθ’ ἃς θυηπολοῦσι, Ad quorum præscriptum sacra faciunt: θυηπολοῦσι, Suid. exp. Circumeunt pollicitantes se sacrificiis deos placare posse. [“Ἄνδρα θυηπολέων, Nonn. Virum sacrificans, h. e. mactans. [“Timæi Lex. 143. et n., ad Od. Γ. 141. Musgr. Tro. 328. Heracl. 402. Brunck. Soph. 3, 399. 440. Ruhnck. Oratt. Gr. p. 92.” Schæf. Mss. * Θυηπόλημα, Barnes. ad Eur. Heracl. 402. * Θυηφάγος, Æsch. Ag. 608.] Θυηκόος, Sacrificus, Sacerdos, ἱερεὺς ὁ ὑπὲρ ἄλλων θυῶν, Eust. Apud Hes. est θυηκόος. [Lobeck. Phryn. 680.] Θυάρπαξ, Qui sacra rapit, Sacrilegus, ἱερόσυλος, Hes., ap. quem perperam scriptum est θυάρπαξ. Θυωρός, ut θυωρός τράπεζα, Mensa, quæ sacris usibus dicatur, h. e. In

qua reponerentur ea, quæ diis offerebantur, ἡ τὰ Α θύη φυλάσσουσα καὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ μυρεψοὺς, Hes. : ab ὠρέω, i. e. φυλάττω. Diog. L. in Pherec. "Ἐλεγέ τε οἱ θεοὶ τὴν τράπεζαν θ. καλοῦσι, Callim. H. in Dian. (134.) τὰ δὲ θυρῶν Εἰνάτερες γαλόφ τε μίαν πέρι δίφρα τίθενται, ubi Schol. φιλικὴν τράπεζαν proprie esse dicit τὴν θεοῖς ἀνατιθεμένην. [I. q. μυρεψός, Nicander Θ. 103.] Θυρῶς, idem, J. Poll. 4, (123.) de Partibus Theatri, Καὶ τράπεζα πέμματα ἔχουσα, ἡ θυρῶς ὠνομάζετο ἡ θ. [Athen. 195.] Θυρίτης, Qui sacræ mensæ ministrat, simpl. Mensarius, τραπεζίτης, Hes. Apud Etym. est etiam ἀργυρογνώμων, κριτὴς τῶν θεῶν. [Lycophr. 93. T. H. ad Lucian. 2, 303.] Θυρεῖσθαι, In sacra mensa epulari, εὐχεῖσθαι, Hes. ["Ad Lucian. 1, 253." Schæf. Mss.]

Θυῆις, ut βωμός, Ara, in qua sacra fiunt, Suffimentis, quæ in ea adolentur, redolens, Il. Θ. (48.) Γάργαρον ἔνθα δέ οἱ τέμενος, βωμός τε θυῆις, Hesiod. (Θ. 557.) ὁστέα λευκὰ θυέντων ἐπὶ βωμῶν, Sacrificam aram, Fumidam ac fumosam aram, in simili loquendi gen. dicunt Lat. poetæ.

Θύεστον, Hes. ap. Herod. exp. ποτὸν τὸ ἀπὸ ἄρωμάτων, Potum ex aromatibus confectum. In VV. LL. conjungitur θ. ποτὸν, Potus aromaticus: ut sit adj.

* Θυέστης, i. q. δοίδυξ, Dionysius Helladii Chrestom. p. 14.]

* "Θυέω, ad Timæi Lex. 144. Wesseli. Diss. Herod. 138." Schæf. Mss.] Θύημα, Suffimentum, Odoramentum, ἄρωμα, Erotian. ap. Hippocr., ap. quem θύματα Gal. pro θυμιάματα poni tradit: θυήματα Hes. esse dicit τὰ ἐπιφερόμενα ἄλφιστα eis θυσίαν. Quod videtur esse Mola, quæ hostiæ inspergebatur, et sine qua sacra non fiebant. Videtur autem verbale esse quasi a θυέω, θυάω. ["Thom. M. 462. T. H. ad Plutum p. 225. Timæi Lex. 143. et n., Wesseli. l. c." Schæf. Mss. * Θυητής, Phoenix Athenæi p. 530. * Θυητὸς, Aretæus 122.]

Θυηλὴ, Aruspicium, Extispicium, ἡ διὰ θυσιῶν μαντεία, Eust., addens has θυηλὰς vocari etiam πελάνους. At Suid. proprie esse dicit Saccos, in quos suffimenta conjiciuntur, θυλάκους, eis οὖς τὰ θυμιάματα ἐμβάλλεται: item ἀπαρχὰς, Primitias sacrarum, Libamenta. Il. I. (220.) ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλὰς. Athen. (565.) Ἐν Ἡλιδι δὲ καὶ κρίσις γίνεται κάλλους, καὶ τῷ πρώτῳ τὰ τῆς θεοῦ φέρεται τεύχη δίδονται, τῷ δὲ δευτέρῳ τὸν βοῦν ἄγειν, ὁ δὲ τρίτος τὰς θ. ἐπιτίθησιν, ubi videtur signif. Molas, quæ hostiis insperguntur, θυλήματα, προθύματα. || Hes. θυηλὴν exp. θυσίαν. Vetus quoddam Lex. Θυηλαί, αἱ ἀπαρχαὶ τῶν θυσιῶν, quod ap. Etym. quoque est, addentem tamen, ἡ γοὺν αἱ θυσίαι, citantemque e Philoboro, Θυηλὰς, ἃς πρώτας θύσαι θεοῖς. ["Thom. M. 456. Wakef. Trach. 920. Leonid. Alex. 19. Brunck. Apoll. Rh. 96. Kuster. Aristoph. 4. Boiss. Philostr. 629. Heyn. Hom. 5, 576. Ammon. 132. ad Xen. Epb. 206. Wakef. S. Cr. 2, 57. ad Diod. S. 1, 232. 325." Schæf. Mss.] Θυηλάσασθαι, Sacrificare, VV. LL. ΑΤ Θυηλίσιον, J. Poll. inter Vasa mensaria ponit, citans e Metagenis Philothytē, Κὰν πολλαῖς παροψίσι καὶ κεναῖς θυηλίσιοις. [* "Θυλέομαι, Kuster. Aristoph. 4. * Θυλιάω, * Θύλη, Θύλημα, ad Timæi Lex. 144." Schæf. Mss.] Θυλήματα, τὰ, Farra melle imbuta, Suffimenta, quæ in aris adolebantur, βεβεργμένα μέλιτι ἄλφιστα, ἡ θυμιάματα ἐπὶ βωμῶν, Hes. : ut vero Schol. Aristoph. τὰ τοῖς θεοῖς ἐπιθυόμενα ἄλφιστα, quæ dicit aspergi vino et oleo. Tale quid Libum erat ap. Latinos, Genus sc. dulciarii e farre, caseo, melle et oleo. Aristoph. Eip. (1039.) τίθεσο τῷ μηρῷ λαβὼν, Ἐγὼ δ' ἐπὶ σπλάγχχ' εἶμι καὶ θυλήματα. Teleclides ap. Schol. Aristoph. Ὡ δέσποθ' Ἐρμῇ κάπτε τῶν θυλημάτων. Suid. exp. πέμματα, ἀπαρχὰς, Bud. προθύματα. "T. H. ad Plutum p. 221. Kuster. Aristoph. 4. 12. Heyn. Hom. 5, 250. ad Xen. Epb. 206. Coray Theophr. 220." Schæf. Mss.] "Apud Hes. inversis "vocalibus scriptum θυλήματα." [* "Θυηλήματα, Coray l. c." Schæf. Mss.]

Θύκος, Vas, in quod conjiciuntur suffimenta, eis δὲ ἐμβάλλομεν τὰ θυμιάματα, Etym. et Lex. quoddam antiquum.

Θύσκη, Scapha ad recipienda ea, quæ diis offeruntur: ἡ σκάφη ἡ δεχομένη τὰ θύματα. Etym. et Lex. quoddam antiquum. Θυσκάριον, dimin. a θύσκος, pro quo etiam simpliciter accipitur. ΑΤ Θυσκή, videtur esse Thuribulum, ex Hieron., vel Mortariolum potius, 1 Macc. 1, (22.) Καὶ τὰ σπονδεῖα, καὶ τὰς φιάλας, καὶ τὰς θ. τὰς χρυσᾶς. In 3 Reg. (7, 50.) Καὶ τὰ τρυβλία καὶ αἱ θ. χρυσᾶι. In 2 Paral. (4, 21.) Τὰς φιάλας καὶ τὰς θ. καὶ τὰ πυρεῖα χρυσοῦ καθαροῦ. Bud. In versione Hieronymi pro θύσκη modo Mortariolum, modo Thuribulum reperitur. ["Phryn. Ecl. 65." Schæf. Mss. Joseph. 1, 68. Κομίζει τρυβλίον καὶ θύσκη—πλήρη θυμιαμάτων.] In VV. LL. est ETIAM Θύσκος, quod ex Josepho citatur, exponiturque Acerra, Thuribulum.

¶ Θύον, Quod deabus sacrificabatur: θύα enim Hes. exp. τὰ θυόμενα ταῖν θεαῖν. Idem θύα ap. Empolidem exp. πέμματα, Liba, Placentulas, quæ sc. diis et ipsæ offerebantur, ut θυλήματα, θυηλαί. Apud Callim. autem θύα accipi pro Aromatis idem Hes. annotat. || Θύον ET Θύα, SIVE Θυῖα, ΑΥΤ Θύεια, ἡ, tot enim modis scriptum reperitur ap. Theophr., Thya, Arbor quædam odora, Od. E. (59.) τηλόθι δ' ὁδμὴ Κέδρον τ' εὐκείτοιο θύον τ' ἀνὰ νῆσον ὁδῶδε Καί ομένων [Δαιομένων.] Quo respiciens Plin. 13, 16. de arbore Thya loquens, sic ait, Nota etiam Homero fuit: θύον Græce vocatur, ab aliis Thya. Hanc igitur inter odores uri tradit in deliciis Circes; quam deam volebat intelligi: magno errore eorum, qui odoramenta in eo vocabulo accipiunt, cum præsertim eod. versu cedrum laricemque una tradat: in quo manifestum est de arboribus tantum locutum. Theophr. magnum jam huic arbori honorem tribuit, memoratas ex ea referens templorum veterum coniunctiones, quandamque immortalitatem materiæ in tectis contra vitia omnia incorruptæ: radice nihil crispus, nec aliunde pretiosiora opera. Hæc ibi Plin., e Cic. tradens, mensas quoque ex ea fieri, quarum a Theophr. mentio facta non sit. Locus autem Theophrasti, quem citat, est H. Pl. 5, (3, 7.) Τὸ δὲ θύον, οἱ δὲ θύαν καλοῦσι, παρ' Ἀμμωνί τε γίνεται καὶ ἐν τῇ Κυρηναίᾳ τὴν μὲν μορφὴν ὁμοίον κυπαρίτῳ, καὶ τοῖς κλάδοις καὶ τοῖς φύλλοις καὶ τῷ στελέχει καὶ τῷ καρπῷ, et paulo post, Καὶ ἐπὶ διαμνημονεύουσιν ὁροφὰς τινὰς τῶν ἀρχαίων οὐσας. Ἀσάπες γὰρ δὲ καὶ ξύλον, οὐλότατον δὲ τὴν ρίζαν ἐστὶ, καὶ ἐκ ταύτης τὰ σπονδαιότατα ποιεῖται τῶν ἔργων: 1, (9, 3.) θύαν numerat inter αἰφύλλα: at 4, 1, (3.) 3, 16. ὀψίκαρπον καὶ φιλόψυχρον arborem esse tradit, altam jugisque montium provenientem. Θύον, Macroh. Saturn. 4, 19. Citrum interpr. Hermolaus in Corollario Thyam esse credidit Cedrum alterius generis, e qua mensæ fiebant. || Alia est arbor eod. nomine, malum ferens execratum aliquibus odore et amaritudine, aliis expetitur, domos etiam decorans, Plin. l. c. "Εἶον, τὸ, Malum citreum, Malum Medicum s. Persicum. Ita VV. LL. e Macroh. Saturn. 3, 19. Sed sciendum est mendosa esse ibi "Macrohii exemplaria, et pro εἶον reponendum esse "θύον, ut Turnebo etiam videtur. Nam et Home- D "rus, inquit, qui citreum εἶον appellat, ostendit "esse Odoratum pomum: εἶον ἀπὸ καλὸν ὁδῶδε. "Et quod ait Oppius inter vestem poni citreum, "idem signif. et Homerus, cum dicit εἶματα. Hinc "et Nævius poeta in Bello Punico ait Citrosam "vestem. Hæc ille, vel potius vulg. ejus Edit. Sed "perperam, uti dictum est. Posterior enim locus "sic restituendus, ex Od. E. 264. de Calypso, Εἶ- "ματα τ' ἀμφιέσασα θυώεα, λούσασά τε. Prior "quoque ex eod. libro desumptus videtur, utpote "m quo, v. 59. legatur, τηλόσε δ' ὁδμὴ Κέδρον τ' εὐκείτοιο θύον τ' ἀνὰ νῆσον ὁδῶδε Δαιομένων: licet "ibi θύον nomine non Pomum odoratum, sed Lignum "intelligatur, thyinum sc." Reperitur vero scriptum ETIAM Θύιον, itidem pro θύον. Athen. (207.) de quodam apbrodisio, Τὰς δὲ θύρας (ἄλχε) ἐλέφαντος καὶ θύιον, Ex ebore et thyia: Bud. tamen generalius illud θύον vertit Ex odorata materia. ["Θύον, Thom. M. 459. Callim. 1, 555. Heyn. Hom. 7, 776. Citrus, Fac. ad Paus. 2, 401. ad Diod. S. 1, 368. Θυιον,

234. *Θυεία*, *Θυία*, Phryn. Ecl. 65. Jacobs. Anim. 186. Anth. 9, 156. 258. T. H. ad Plutum p. 237. Huschk. Anal. 148. Heringa Obs. 208. Toup. Opusc. 2, 192." Schæf. Mss.] "*Θυεία* sive *Θυία*, Mortarium, Pila "lapidea, ærea aut ferrea, in qua tunduntur aut "miscentur res in cibos aut pharmaca assumendæ. "Aristoph. N. (675.) οὐδ' ἦν κάρδοπος Κλεωνύμφ, "Ἄλλ' ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ γ' ἀνεμάττετο, Molam non "habebat, sed in mortario terete pinsebat: B. (124.) "Ἄλλ' ἐστὶν ἀτραπὸς σύντομος τετριμμένη Ἡ διὰ "θυείας, Quæ per mortarium est, i. e. per cicutam "in mortario tritam: ea enim citissime ad orcum "transmittit. Athen. l. 3. Εἰς θυείαν καθαρὰν τρίψον "ἐπιμελῶς. Apud Diosc. passim sine diphthongo: "ut 2, 87. Κατάχρεῖ εἰς θυίαν νενοτισμένην σπόγγῳ, "In pilam spongia madefactam. Et c. seq. Εἰς νε- "νοτισμένην θυίαν ἀπήθησον. Et c. 95. Διτρίλισθαι εἰς "θυίαν. Et sic alibi sæpe. Inde DIMIN. *Θυείδιον*, "sive *Θυίδιον*, Mortariolum, Parvula pila. Aristoph. "Πλ. (710.) παῖς αὐτῷ λίθινον θυείδιον ἔθηκε, Puer "ei mortariolum lapideum apposuit." [* *Θυίς*, Mor- "tarium, Damocritus Galeni Antid. 2. "T. H. ad Plutum p. 237." Schæf. Mss.]

Θυόεις, Odorus, II. O. (152.) Κρονίδην ἀνὰ Γαρ- γάρῳ ἄκρῳ ἤμενον, ἀμφὶ δὲ μιν θυόεν νέφος ἔστεφάνω- τό, i. e. εὐόδμον, Eust. Et δόμος θυόεις, Nonn. de tem- plo, suffimentorum sc. incensione odorem suavem emittente. Fumidum aliquis interpr. etiam possit hoc *θυόεν*, eo sc. sensu, quo fumidam aram dixit Ovid.: nisi quod hoc est generalius. ["Ilgen. ad Hymn. 304. Thom. M. 459. Heyn. Hom. 7, 32. 776. Hymn. in Cer. 98. Toup. Opusc. 1, 261. 2, 165. * *Θυιόεις*, Wakef. S. Cr. 1, 27." Schæf. Mss.] "*Θυώεν*, He- "sychio *εὐώδες*: quod et *θυόεν* dicitur." ["*Θυώεις*, Jacobs. Anth. 7, 276. 335." Schæf. Mss.] *Θυώδης*, i. q. *θυόεις*, Odorus, Odore jucundus, Od. Δ. (121.) Ἐκ δ' Ἑλένης θαλάμοιο θυώδους ὑπορόφοιο Ἥλυθεν, E. (264.) Εἴματα γ' ἀμφιέσασα θυώδεα, Empedocles ap. Athen. (510.) μύροισι τε δαιδαλεόδοις, Σμύρνης γ' ἄκρητον, θυσίαις, λιβάνου τε θυώδους. Eur. (Andr. 1025.) καπνός, Fumus odorus, Odoramentorum in- censorum odore jucundus. Theophr. H. Pl. 3, 15, (3.) de fructu terebinthi loquens, Καὶ ἅμα τῇ ἀμπέ- λῳ πεπαίνουσα, τὸ ἔσχατον ποιεῖ μέλανα, μέγεθος ἡλίκον κύαμον, ῥητινώδη δὲ καὶ θυωδέστερον, Plin. 13, 19. Cum vite maturescit, non grandior faba, odore jucundior, tactu resinosus, Gaza male Sulfurosum vertit: H. Pl. 5, (4, 2.) Τῶν δὲ ἄλλων ἀσαπέστατον μετὰ τὰ κυπαρίττινα καὶ τὰ θ., τὴν συκάμινον εἶναι φασί, καὶ ἰσχυρόν ἅμα καὶ εὐεργόν τὸ ξύλον, καὶ γίνεται παλαιούμενον, μέλαν. Ad q. I. respexit Plin. 16, 40. In plenum dici potest, utique quæ odore præcellant, ea æternitate præstare. A prædictis morus proxime laudatur, quæ vetustate etiam nigrescit. Ita ut hic quoque θ. ξύλα sint Ligna, quæ odore præcellunt, non autem *Thyæ ligna*, ut vulgo interpr. *Θυώδη* in VV. LL. dicuntur Quæcunque in sacrificiis et aris ad suffitus incenduntur. || *Εἴματα θ.*, Macrob. Saturn. 4, 19. ap. Hom. i. esse q. Citrosam vestem ap. Nævium: [sicut *θύον* interpr. Malum citreum. ["Thom. M. 459. Ilgen. ad Hymn. p. 256. Ruhn. ad Hymn. in Cer. 231. ad Callim. l. 1, 218." Schæf. Mss.]

Θυόω, Rebus odoratis suffio, Odore jucundum reddo, II. E. (171.) ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ, Ἀμβροσίῳ, ἔδανφ, τὸ ρά οἱ τεθυωμένον ἦεν. ["Thom. M. 459. Heyn. Hom. 6, 557. ad Callim. 1, 218. Ruhn. Ep. Cr. 14. Pierson. Veris. 154. ad Timæi Lex. 144. Wessel. Diss. Herod. 138. Ilgen. ad Hymn. 256." Schæf. Mss.] *Θύωμα*, Suffimentum odoratum, εὐώ- δες *θυμιάματα*, ut ap. Herod. (2, 86.) exp. Eust., Σμύρ- νης ἀκηράτου—καὶ κασίης, καὶ τῶν ἄλλων θ., Aliorum- que odoramentorum ad suffiendum idoneorum. Ci- tatur etiam ex Aristide et Liban. *θύωμα*. Hes. exp. *μύρον*, ἄρωμα. ["Thom. M. 459. Wakef. Eum. 863. ad Timæi Lex. 143. Wessel. l. c. ad Herod. 142. 253." Schæf. Mss.]

Θυῖνος, Qui e *thya* est, Diosc. 1. Ἑοικὸς θ. ξύλῳ, *Thyino* ligno simile, Ruell. Et ap. Suid. ἔχον πτυχία θ., de Evangelio Matth. *Θυῖος*, *Thyam* similitudine

A referens, Theophr. H. Pl. 5, (2, 1.) loquens περὶ ἀρί- στης ὕλης πρὸς τὴν τεκτονικὴν χρεῖαν, cujusmodi Ma- cedonicam esse dicit: *Λεῖα* τε γὰρ ἐστὶ καὶ ἀστραβῆς, καὶ ἔχουσα *θύιον*, Lævis enim est, et in operibus firmam rigiditatem habet, naturamque *thyæ*. Sic enim ibi VV. LL. exp., pro *τύιον*, quod ap. Theophr. est, scribentia *θύιον*, ac improbantia versionem *Gazæ*, qui sic transtulit, Lævis enim est, obediens et tyium nimirum continens. "*Θυίτης λίθος*, *Thyites* "lapis, subviridi colore jaspidem referens, lacteum "succum reddens cum diluitur, teste Diosc. 5, "154."

Θυάζω, i. q. *θύω*, ἔρδω, ἐναγίζω, Varin. [* *Συνθυά- ζω*, Diod. S. 5. p. 200.] *Θυάματα* ap. Hes. "τὸν "θυμόν, et "θυμιάματα, quasi a *θυάω*. ["Thom. M. 462. ad Timæi Lex. 144." Schæf. Mss.] *Ατ Θύανον*, Placentula, quæ bovis loco diis offerebatur, Hes.

ΘΥΜΕΛΗ, Altare, a *θύω*, quoniam supra eo sacra fiunt; Farina, quæ sacrificiis adhibebatur. Apud Hes. tamen non *θυμέλαι*, sed *θυμάλαι* sunt οἱ βωμοί, et τὰ ἄλφιστα τὰ ἐπιθυόμενα. Sed notandum, hoc *θυμάλαι*

B ap. Hes. non esse suo, h. e. alphabetico, ordine, sed positum post *Θυμβροφάγος*, ante *Θυμέλη*: adeo ut quin *θυμέλαι* pro eo leg. sit, minime dubium esse videatur. Nam *Θυμέλη* eid. Hes. est βωμός, Ara, addenti tamen ab aliis etiam exponi τὸ *ἐπίπυρον, ἐφ' οὗ ἐπιθύουσι, ἔδαφος ἱερὸν, reperiturque hac in signif. ap. Eur. (Suppl. 64.) *θυμέλαι* θεῶν δεξιπυροί, *Aræ* deorum. || Peculiariter vero in orchestra, quæ propria chori pars erat in theatro, *θυμέλη* dicebatur s. *βῆμα*, s. βωμός, s. Pulpitum, ut alii tradunt, altum pedes quinque, in quo chorus Tragædiarum et Comædiarum, quoad Comædiæ chorum habuerunt, ceterique personam non habentes, fabulæ subservie- bant, histrionibusque in scenam abditis, populum gesticulatione retinebant. Suid. v. Σκηνή, loquens de orchestra, Αὕτη δὲ ἐστὶν ὁ τόπος ὁ ἐκ σανίδων ἔχων τὸ ἔδαφος, ἀφ' οὗ θεατρίζουσιν οἱ μῖμοι· ἐστὶ μετὰ τὴν ὀρ- χήστραν βωμός τοῦ Διονύσου, ὅς καλεῖται θ., μετὰ δὲ τὴν θυμέλην κονίστρα. Etym. vero θ. mensæ formam habere tradit, supra quam stantes in agris cantarent, cum nondum in ordinem suum Tragædia distributa esset. Plut. Orac. Pyth. Τὴν δὲ τῆς Πυθίας φωνὴν καὶ διάλεκτον ὥσπερ ἐκ θ., οὐκ ἀνῆδυντον οὐδὲ λιτὴν, ἀλλ' ἐν μέτρῳ καὶ ὄγκῳ καὶ πλάσματι καὶ μεταφοραῖς ὀνομάτων καὶ μετ' αὐλοῦ φθεγγομένην: Pol. Præc. tradit non oportere Ἐπὶ στάδια καὶ θ. καὶ τραπέζας (καταβαίνειν) πένητα πλουσίοις ὑπὲρ δόξης καὶ δυνα- στείας διαγωνιζόμενον. Lucian. (2, 309.) Καὶ ἐπὶ του παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ πηδᾶν μεγάλα πειρω- μένον, Δεόμεθα, ἔφασαν, φεῖσαι τῆς θ. Apud Suid. ex Epigr. Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθληδὺς Βλαστός Ἀχαρνίτης κισσὸς ἔρεψε κόμην. Rursum Plut. Alex. (67.) Αὐτὸν μὲν οὖν ἵπποι ἐκόμιζον ὀκτὼ μετὰ τῶν ἐταίρων ὑπὲρ θυμέλης ἐν ὑψηλῇ καὶ περιφανεῇ πλασιῷ πεπηγνίας εὐωχούμενον συνεχῶς, quidam in- terpr. In sublimi et insigni tabulato. Apud Lat. usus est Martial. 1. ad Domitianum, Qua thymelen spectas, derisoremque Latinum, Illa fronte precor carmina nostra legas. Ubi quidam Thymelem pro D Ipsi thymelicis accipiunt: alii Saltatricis celeberrimæ nomen proprium esse volunt. || Eur. (Ion. 152.) *θυμέλας κυκλώπων*, quidam interpr. Mænia Argivo- rum a Cyclopibus facta. || Apud Eund. *θυμέλην* exp. *κῶμον*. ["Musgr. Iph. A. 152. Rhes. 235. Cycl. 363. Ion. 226. El. 713. Wakef. Ion. 46. Sim- mias Epigr. Hedyll. 11. Jacobs. Anth. 8, 21. 239. 9, 238. Plut. Alex. p. 161. Schm., Phryn. Ecl. 64. Thom. M. 458. Valck. Phœn. p. 241. ad Timæi Lex. 144. 190. Toup. Opusc. 2, 19. 28. 135. Bergler. Alciph. 239. ad Charit. 290." Schæf. Mss. Pher- crates ap. Phryn. Bekkeri p. 42. Æsch. Suppl. 683.] *Θυμελάχραντος*, ὁ, ἡ, Qui non fœdat s. dedecorat convivia et lusus: *ἄλοχος*, Uxor honesta, quæque decore se gerit vel in conviviis vel in deliciis, VV. LL. *Θυμελίκος*, *Thymelicus*, Ad thymelen pertinens, *Thymelen* decens, Plut. Fab. (4.) Θέας δὲ μουσικὰς καὶ θ. δξείν, Atheu. (699.) Εἰσηλθεν εἰς τοὺς ἀγῶνας τοὺς θ. Et *θυμελικοί*, Qui in thymela ludunt. Vitruv. 5, 8. Apud eos (Græcos) tragici et comici actores in

scena peragunt: reliqui autem artifices suas per orchestram præstant actiones: itaque ex eo scenici et thymelici Græce separatim nominantur. [Hephæstio p. 43.]

ΘΥΜΙΑΝ, Suffio, Odores incendo, Adoleo, Bud. Athen. (289.) Τοῖς ἀμφὶ Μενεκράτη ἐθυμίων καὶ ἔσπενδον οἱ παῖδες. Sed additur interdum accus.: Θυμιῶσι τὸ λήδανον Ἀραβες, Herod. Sic Herodian. 5, (5, 12.) Ὡς συνιόντες εἰς τὸ βουλέντηριον, λιβανωτόν τε θυμιῶσιν ἕκαστος, καὶ οἶνον σπένδωσι, Ut cum senatus haberetur, thura unusquisque adoleret, vinumque libaret, Polit. Qui accus. in gen. interdum mutatur, ea forma, qua dicitur πτεῖν οἶνον, ut Lucian. (1, 202.) Ὅπως ἔχοιεν κνισσᾶν ἀγνίαν καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμῖαν. Fortasse autem et in illo Herodiani l. λιβανωτοῦ itidem legi debet, sicut legitur οἶνον. || Suffitu afflo, Suffitu inficio, Bud. afferens ex Aristot. hæc de apibus dicta, Θυμιόμεναι γὰρ καὶ σφόδρα πονοῦσαι ὑπὸ τοῦ καπνοῦ, τότε μάλιστα τὸ μέλι ἐσθίουσι. In VV. LL. θυμιόμενον κέρατος, Cornu facto suffitu. Et θυμιόμενον διώκει, Nidore fugat. Item Aristot. Meteor. 2. p. 187. θυμιᾶσθαι pro ἀναθυμιᾶσθαι, Vaporari, Exhalare, Bud. Interdum θυμιῶμαι redditur et Uror, Accendor. Unde pro eo, quod Diosc. de gagate lapide refert, Διώκει δὲ καὶ ἐρπετὰ θυμιαθεῖς, Plin. tradit eum uri accendique aqua, oleo restingui: atque ita, sc. accensum aqua et restinctum oleo, fugare serpentes. Quam Plinii interpr. Dioscoridis quoque sequuntur Interpr. Et pro eo, quod idem Diosc. 2, 63. de cornu cervino dicit, Ὡμὸν δὲ θυμιαθὲν ἐρπετὰ διώκει, idem Plin. habet, Accensis autem utrislibet, odore serpentes fugantur. Ubi tamen ad exprimendum θυμιᾶσθαι, addidit Odore. [“Ad Mær. 357. Ammon. 89. 132. Thom. M. 456.” Schæf. Mss. * “Θυμιατέος, Fumi-gandus, Geopon.” Wakef. Mss.] “Θυμιῆται, Fit “thymiaama, Suffitur, ap. Herod. Ionice pro θυμιᾶται, ut ap. Hippocr. Θυμίσθω pro θυμιάσθω, et “Θυμίσαις pro θυμιάσις.” Θυμίαμα, Suffimentum, Suffitus, Suffitio ex aromatibus, odoribus: etiam Bonis odoribus suffire, dicit Colum. Herodian. (3, 9, 5.) Φέρε γὰρ πῶς εὐώδεις, αἷς ἀρώμασι καὶ θ. χρώμεθα, Herbas odoratas, quæ nos aromata suffimentaque habemus. Plato de Rep. 2, (6, 238.) Καὶ μύρα καὶ θ., καὶ ἐταῖραι καὶ πέμματα. Athen. (538.) Ἐρράνε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ μύρῳ σπονδαίῳ καὶ οἶνῳ εὐώδει τὸ δάπεδον ἐθυμιάτο δὲ αὐτῷ σμύρνα καὶ τὰ ἄλλα θυμιάματα. Diosc. 1, 105. de herba Sabina, Χρῶνται δὲ τινες τοῖς φύλλοις ἀντὶ θυμιάματος. De qua Plin. 24, 11. A multis in suffitus pro thure assumitur. [“Wessel. Diss. Herod. 138. ad Herod. 142. Toup. Emendd. 1, 53. ad Xen. Eph. 206. Θυμιάμασιν ἄλλοτρίοις τὸ θεῖον σέβεσθαι, Paus. 3, 91. * Θυμῖωμα, Bredow Ep. Par. 78.” Schæf. Mss. * Θυμιάσμα, Exod. 23, 18. sec. Cod. Alex. et Inc. ap. Montf. reliqui libri θυμίαμα. * “Θυμιαμίτις, Quinquifolium, Diosc. Notha 465.” Boiss. Mss.] Θυμιάσις, Suffitus s. Suffitio, Diosc. 1, 130. de sesaminis et acanthinis lignis, quibus ebenum adulteratur, Μηδὲν δὲ δηκτικὸν ἐχούσας ἐν τῇ γεύσει ἢ ἐν τῇ θ. εὐώδες: unde a contrario Plin. dicit ebenum uri odore jucundo. [* Θυμιατήρ, unde] Θυμιατήριον, Acerra, Thuribulum, Philo V. M. 3. Τὴν κιβωτὸν, τὴν λυχνίαν, τὸ θ., Acerram. Eod. l. Τῶν δὲ περιγείων, ἐξ ὧν αἱ ἀναθυμιάσεις, (παρίδρυνται σύμβολον,) τὸ ἐτύμως προσαγορευόμενον θ. In VV. LL. exp. Locus, Ara, in qua fit suffitus. || Sidus cæleste, quod θυτήριον appellat Aratus, Ara, nt Cic. Manil. Hygin., Rufus et Firmicus interpr.: Thuribulum, Vitruv. 7, 9. sub scorpionis aculeo illud collocans. Basso Sacrarius et Pharum, Alfonso Lar appellatur, VV. LL. [“Mær. 332. Toup. Opusc. 1, 392.” Schæf. Mss. Inc. Exod. 40, 5. Aqu. Theod. Jerem. 52, 17. * Θυμιατὸς, Aretæus 65. Aristot. Meteor. 4, 8.] Θυμιατικός, Ad suffiendum aptus, Vaporiferus. [Plato Tim. p. 61. * Θυμιατίζω, Geopon. 6, 12. 13. * Θυμιατρίς, Phot. Bibl. 566. * Θυμιαθρίς, Marin. p. xxxiii. Boiss. * “Θυμιατεύω, Schol. Æschin. 724, 12. Reisk.” Seager. Mss. * Θυμία, i. q. θυμίαμα, Aretæus 65. θυμίσαι κακώδεσι. * Θυμιάινω, Gl. Suffio, Adolo. * Θυμιάζω, unde * Θυμιάκτρον,

A Sophron ap. Etym. M. Φέρε τὸ θ. κάπιθυσιώμες, vulgo θαύμακτρον, Schn. Lex.]

Ἀναθυμιάω, vel Ἀναθυμιάζω, Vaporo, Suffio, Exhalare facio. Ἀναθυμιάμαι quoque interdum act. signif. habet. Aristot. (Probl. 23, 30.) Ἐκ δὲ τῆς θαλάσσης τὸν ἥλιον ἀναθυμιάσθαι φασι, Exhalationes elicere, Gaza. Apud eund. Aristot. ἀναθυμιάμαι capitur pro Vaporem reddere, Evaporari, Exhalare, Suffitum emittere, Pro suffitu vel suffimento esse, de Gen. Anim. 5. Αἱ δὲ τρίχες καὶ τὸ ἀνάλογον αὐταῖς οὐκ ἐκ τῆς σαρκὸς γίνονται, ἀλλ' ἐκ τοῦ δέρματος ἐξατμίζοντος καὶ ἀναθυμιωμένου: de Mundo, Ἡ δὲ νοτερά καὶ ἀτμώδης ἀπὸ τῆς ὑγρᾶς ἀναθυμιωμένη φύσεως. Plut. (8, 857.) Ὡσπερ ὁ λιβανωτὸς ὑπὸ θερμότητος ἀναθυμῶνται. || In h. l. [Polyb. 15, 25.] Ἀναθυμιάτο πάλιν τὸ προῦπαρχον μῖσος, Eust. exp. ἀνενοῦτο, Renovabatur: fortasse, ut subjungit, ἀπὸ τοῦ θυμοῦ τοῦ κατὰ τὴν ὀργήν· μάλιστα δὲ ληφθὲν ἀντὶ τοῦ ἐκ δευτέρου εἰς ψυχὴν ἤρχετο· ἐπεὶ καὶ δυνάμει ἐστὶν ὅτε ἡ ἀνὰ πρόθεσις σημαίνει. Quoniam tamen ejusmodi a θυμός derivata verba non reperiuntur, malim ἀνεθυμιάτο exponere Refervescebat, Accendebatur, ut ἀναθυμιάσθαι per consequens accipiat pro Refervescere, Recalescere. [Ἀναθυμιάζω, Gl. Exhalo.] Ἀναθυμίαμα, Vapor, Suffitus, Suffimen, Vaporatio, Suffitio, pro ἀναθυμιάσει. Vide Θυμίαμα. Ἀναθυμιάσις, Vapor, Exhalatio, Halitus, Suffitus. A Plin. dicitur et Terræ halitus. Gaza Respirationem alicubi interpr., accipiens Respirationem pro Exhalatione. Cic. Expirationem dicit ἀτμίδα, Bud. qui et hunc ex Aristot. Meteor. περὶ ἀτμίδος et περὶ ἀναθυμιάσεως locum citat, Ἔστι γὰρ ἀτμίδος μὲν φύσις ὑγρὸν καὶ θερμὸν, ἀναθυμιάσεως δὲ θερμὸν καὶ ξηρόν· καὶ ἐστὶν ἀτμὶς μὲν δυνάμει οἶον ὕδωρ, ἀναθυμιάσις δὲ δυνάμει οἶον πῦρ. Idem in alio ejusd. l. loco duplicem ἀναθυμιάσιν facit, ἀτμώδη et πνευματώδη. At in l. de Mundo, unam facit ξηρὰν καὶ καπνώδη, alteram νοτεράν καὶ ἀτμώδη. Herodian. (3, 14, 15.) ἀναθυμιάσιν dixit de aëre corrupto circa paludes, Bud. [Schol. Arat. 421. “Kuster. Hist. Crit. Hom. p. lxi. Ed. Wolf. Toup. ad Longin. 400. Opusc. 1, 268.” Schæf. Mss. “Clem. Alex. Pæd. 2, 1. p. 170.” Routh. Mss. * Ἀναθυμιατός, unde * Ἀνσαναθυμιατός, Artem. 1, 1. τροφή. * Ἐξαναθυμιάω, unde * Ἐξαναθυμιάσις, Tzetz. Exeg. II. 102. * “Ἀντιθυμιάω, Codin. 11, 43.” Kall. Mss.] Ἀποθυμιάω, Evaporo, Exhalo, Odorem cieo. Ἀποθυμιάσις, Evaporatio, Exhalatio. Vide Ὑποθυμιάω paulo post. Ἐκθυμιάω, Suffio, Bud. ex Aristot. Et Ἐκθυμιάμαι, Adoleor, Accendor, s. potius Ad bones odores ciendos accendor, uror, Diosc. 1, 130. de ebena, Τεθεῖσά τε ἐπ' ἀνθρώκων μετ' εὐώδους καὶ δίχα καπνοῦ ἐκθυμιωμένη. Eam Plin. quoque jucundo odore uri tradit. [“Musgr. Ion. 1174. Callim. 1, 453.” Schæf. Mss. Ἐκθυμιαθήσεται, M. Anton. 6, 4. al. * Ἐκθυμιασθήσεται.] Ἐνθυμιάω, Suffio intus, Synes. Ep. 121. Καλὸν οὖν εἰ πάντα ἐνθετήσας ἐκκορήσειας καὶ ἐνθυμιάσειας τὸ δωματίον, Si omnia digerens et componens, etiam everras cubiculum suffitue vapores, Bud. [“Thom. M. 548.” Schæf. Mss.] Ἐπιθυμιάω, Suffio, Odoramenta adoleo s. accendo, Plut. Alex. (25.) de Leonide, qui ad Alexandrum in sacrificio quodam solemnī, Ἐπιδραχόμενον ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ, καὶ καθαγίσαντα τοῦ θυμιάματος, Ὅταν (dixit) τῆς ἀρωματοφόρου κρατήσεως, Ἀλέξανδρε, πλουσίως οὕτως ἐπιθυμιάσεις. [“Bast Lettæ 60. Toup. Opusc. 1, 571.” Schæf. Mss.] Ἐπιθυμίαμα, Suffimentum, Quod ad suffiendum adoletur, Soph. [Ced. T. 913. * Ἐπιθυμιατρός, Suffitor, Chandler. Inscr. 34. * Παραθυμιάω, Diod. S. 3. p. 126. * Προθυμιάω, Joseph. Ant. 3, 8, 6.] Ὑποθυμιάω, Suffio, Suffumigo, Diosc. 1, 105. de herba Sabina, Ἐμβρόν τε ἐκτινάσσει προστεθέντα δὲ καὶ ὑποθυμιαθέντα, τὸ αὐτὸ ποιεῖ, Plin. Partus emortuos apposita extrahit et suffita: 5, 146. de gagate lapide, Ἔστι δὲ καὶ ἐπιληπτικὸν ἐλεγχος ὑποθυμιαθεῖς, καὶ ὑστερικὰς ἀνακαλεῖται, Plin. Deprehendit soticum morbum et virginitatem suffitus. [“Clem. Alex. 207.” Wakef. Mss. * Ὑποθυμίαμα, Diosc. 1, 12. Hippocr. 673, 10.] Ὑποθυμιάσις, Suffitus, s. Suffitio, Suffumigatio. [Gl. Suffitio.

Hippocr.] Ὑποθυμῖς, ET Ἐπιθυμῖς. Sunt autem ὑποθυμῖδες Serta florida, quæ collo appendebantur, Serta collaria. Dictæ vero sunt ὑποθυμῖδες, quoniam ipsum cerebrum fragrantia sua quasi suffiunt et refocillant. Id tradit Plut. (8, 567.) Διὸ μάλιστα τοὺς ἀνθρώπους ἐκ τῶν τραχήλων καθάπτοντες, ἢ ἐκάλουν, quoniam sc. ἐνίων ἀνθῶν ὁσμάς ἄνω σκιδναμέναις περὶ τὸν ἐγκέφαλον, φύσει ψυχρὸς ὢν ὁ ἐγκέφαλος, ἀναθάλλεται. Paulo post clarius idem dicit, Οὐ γὰρ αἰτὶ τῇ καρδίᾳ τὸν θυμὸν ἐνστροποδεύειν ὦντο, τοὺς περιδερράιους τῶν στεφάνων ὑποθυμῖδας ἐκάλουν, ἐπιθυμῖδας γὰρ αὐτοῖς διὰ γε τοῦτο μᾶλλον ἦν καλεῖσθαι προσήκον, ἀλλ', ὡς λέγω, διὰ τὴν ἀποφορὰν καὶ ἀποθυμῖαν. Athen. vero (678.), ut tradunt VV. LL., a Lesbiiis ὑποθυμῖδας vocari scribit Myrti ramos inflexos, quibus sese redimebant. || Ὑποθυμῖς, avis nom., Aristoph. O. [302. "Callim. 1, 469. Koen. ad Greg. Cor. 283. * Ὑποθυμῖας, Jacobs. Anth. 7, 48. ad Lucian. 1, 284." Schæf. Mss. Athen. 674. 678. 688.] Dicitur ETIAM Ὑποθύμιος adj., ead. origine et signif., στέφανος, Hes. i. q. ὑποθυμῖς, Corona collaris, h. e. quæ collo appenditur: * ὑποτράχηλος, ut ipse declarat. AT Ἐπιθυμῖδες etiam ipsæ coronæ sunt, vel, ut Hes. exp., τὰ παντοδαπὰ στεφανώματα, quæ quoniam sub collo aspra pectus s. cor, quam animi sedem esse volunt, appendebantur, a θυμὸς potius derivatæ putantur, ut Plut. indicat.

ΘΥΩ, ET Θύνω, Impetu quodam feror, et quidem impetu quasi furibundo, Impetu præproprio et festino feror, ὄρμῳ, ut Athen. (302.) exp. θύνος inde derivans: vel, ut Porphy. σφοδρῶς ὄρμῳ δίκην μαινομένων. Hesiod. Θ. (873.) de auris s. ventis, Αἶ δὴ τοι πίπτουσαι ἐς ἡροειδέα πόντον, Πῆμα μέγα θνητοῖσι, κακῇ θύουσιν ἀέλλῃ. Nicauder Θ. (128.) Μὴ σὺ γ' ἐνὶ τριόδοις τύχοις [τύχῃς] ὅτε δῆγμα [δάγμα] πεφυζῶς Περκνὸς ἔχῃς θύῃσι τυπὴν φολόεντος ἐχίδνης, Cum rapido impetu fertur declinans morsum plagamque a vipera femina sibi imminentem. Interdum redditur commodius Furo. II. A. (180.) Π. (699.) περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θύεν, A. (342.) ἢ γὰρ ὄγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει; Οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι, Furit, Abreptus furibundo impetu fertur. Sic ap. Hesiod. ("E. 2, 239.) ἀνέμων θύουσιν αἴται, Schol. exp. μαινόνται. Sed et ab Hes. θύει exp. per μαινεταί, ἐνθουσιᾷ, Furit, Divini furoris instinctu fertur. Nonnunquam exp. Ferveo, Æstuo. II. Φ. (234.) de Scamandro fluvio, ὃ δ' ἐπέσσυτο οἶδαμι θύων· Πάντα δ' ὄρινε ρέεθρα κυκώμενος. Sic Hesiod. (Θ. 109.) πόντος ἀπείριτος οἶδαμι θύων. Et θύε κύμα, Unda æstuat s. fervebat. Od. A. (419.) δάπεδον δ' ἅπαν αἶματι θύεν, Totum solum sanguine occisorum fervebat. Θύνω, ut dixi, ejusd. cum θύω signif. est, ex eoque derivatum, pleonasmo literæ ν, ut ἀρτύνω ab ἀρτύω. II. B. (445.) Οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρεΐωνα διατρεφέες βασιλῆες Θύονον κρίνοντες, Properabant decuriantes et ordinantes. E. (87.) Θύνε γὰρ ἀμπεδίων ποταμῷ πληθοντι ἐοικώς Χειμάρρῳ, Impetu ferebatur instar torrentis. K. (523.) Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὄρωτο κυδοιμὸς Θυνόντων ἄμνδῃς, Qui simul uno omnes ferebantur impetu s. properabant. ET Θυνέω, i. q. θύνω s. θύω, Hesiod. A. (209.) loquens de portu, πολλοὶ γε μὲν ἀμμέσον αὐτοῦ Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυόοντες, Rapido et veluti impetuoso cursu huc illuc ferebantur s. discurrebant: (156.) Ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ἐθύνεον, Ferebant. || Θύεται Hes. exp. εὐθύνει. ["Θύω, Wakef. S. Cr. 2, 103. ad Charit. 603. Callim. 1, 457. Jacobs. Anth. 11, 357. Θύνω, ibid. Ruhnk. Ep. Cr. 249. Pierson. Veris. 193. Toup. ad Longin. 326. ad Charit. I. c. Heyn. Hom. 5, 18. Brunck. Apoll. Rh. 71. Θυνέω, Heyn. Hom. 7, 542." Schæf. Mss.] "Θύσσω, Quatio, Quasso, Concutio. Hes. enim θύσεται affert "pro τινάσεται, et θυσσόμεναι pro σείόμεναι, τινάσόμεναι. Apud Eund. legitur Θυσσῶν, expositum "θηρωδῶς ὄρμῳ, Belluino feroque citatus impetu." Θύίω, ὄρμῳ, Hes. ["Ruhnk. Ep. Cr. 51. Heyn. Hom. 8, 296. * Θύσις, Impetus, Fischer. Descr. Lectt. 799. 800. Valck. Diatr. 231." Schæf. Mss. Plato Cratyl. p. 419.]

PARS XIV.

Ἀναθύω, Ad opus intermissum, iterum quasi impetu feror, ἀναλαμβάνω τὸ πρᾶγμα διὰ χρόνον, Resumo rem quampiam aliquo post tempore, Suid. ap. Pherecr. Πάλιν αὖθις ἀναθύουσιν αἱ γεραίτεραι. Hes. ἀναθύειν exp. ἀνασκιρτᾶν, Exultim ludere, Lascivire; nam ἀνασκιρτᾶν pro Lascivire usurpari quidam tradunt, item αὖθις ἐξ ἀρχῆς ἀνανεάζειν, Rejuvenescere. [Cf. Ἀναθυάω. Exilio, Erumpo, Callim. Hymn. in Cer. 30. ὕδωρ Ἐξ ἀμαρᾶν ἀνέθυε. * Ἀνάθυσις, Schol. Aristoph. Θ. 565. A. 146. "falsa lectio pro ἀνάρ-ῃσις." Schn. Lex.] Ἐκθύω, Erumpo, Cum impetu erumpo: ἐκθύη, ἐξορμᾷ, Erotian. ap. Hippocr.: ἐκθύωσιν, ἐκπίπτωσιν, ἐκζέωσιν, Hes. Excitant, Effervescunt, Ἐκθύζει, ἐκζεῖ, ἐξεμεῖ, Effervescit, Evomit, [ἐκθύσαι· ἐξεμέσαι: ἐκθύσσης· ἐκφυσήσσης, ἐκπνεύσσης,] AB Ἐκθύζω: Ἐκθύμενος, ταχύς, quasi itidem ab ἐκθύω, Qui cito impetu erumpit, prorumpit: item subst. λῶμα, κόμβος, Fimbria. A quo derivatur ETIAM Ἐκθύμα, ἐξάνθημα, Hes. Quod per cutem quasi erumpit, effervescit: ἐκθύματα, Papulæ per cutem erumpentes: quæ alio nomine, ut ego arbitror, dicuntur ἐξανθήματα: neque enim harum vocum discrimen ullum comperi. Ejus generis sunt tum Quæ per febres ardentes exeunt; tum Variolæ vulgo dictæ et Morbilli. Gorr. Ἐκθύματα ap. Hippocr. Epid. 3. sunt ἐξανθήματα. Pustulas Interpr. reddunt. Plin. Papulas vocat et Pituitæ eruptiones. VV. LL. [Hippocr. 9, 138.] "Ἐκθύματα, Hesychio ἐξανθήματα." [* Ἐκθυσίς, 379. ἐκνυδρίων. * Ἐνθυτος, Gl. Subitillus.] Ἐπιθύω, VEL Ἐπιθυῖω, Impetu feror in aliquem, ὥρμημαι, Hes. II. Σ. (174.) Οἱ δὲ ἐρύσασθαι ποτὶ Δίον ἠνεμόεσσαν Τρῶες ἐπιθύουσι, Recto ac præproprio cursu feruntur: ἐπ' εὐθείας ὄρμῳσι, Schol. Apud Apoll. Rh. 2, (1156.) ἐπιθύεις δεδαῆσθαι, Schol. esse dicit ἐπιθυμεῖς, Desideras, Cupis. Ἐπιθεθυμένος, Qui furibundo impetu fertur. Plato Phædro 267 (= 10, 286.) Εἰτέ τι θηρίον ὦν τυγχάνω, Τυφῶνος πολυπλοκάτερον καὶ μᾶλλον ἐπιθεθυμένον, εἰτε ἡμερώτερόν τε καὶ ἀπλούστερον ζῶον, θέας τινὸς καὶ ἀτύφου μοίρας φύσει μετέχον, ubi opp. ἡμερον et ἐπιθεθυμένον, sicut ἀπλούν et πολυπλοκόν. Ardentius et furiosius, Ficin. AT Ἐπιθύω, ἐπανορθοῦμαι, Suid. ["Manetho 2, 340. nam leg. ἐπιθύνωσ': mire Gronov." Schæf. Mss. * Παραθύω, contr. παρθύω, Anal. 2, 259. "Ἦρην οὐδὲ τάχιστος ἐν αἰθέρι παρθύσει ὄρνις.]

Θύας, SIVE Θυῖας, aut ETIAM Θυῖας, ἄδος, ἢ, Quæ furore percita fertur, μαινὰς, Hes. Et λύσσα, Furens rabies, Epigr.: Plut. (6, 77.) Τιμοθέω μὲν γὰρ ᾄδοντι τὴν Ἀρτεμιν ἐν τῷ θεάτρῳ μαινάδα, θ., φοιβάδα, λυσάδα, Κινησίας εὐθὺς ἀντεφώνησε, Τοιαύτη σοι θυγάτηρ γένοιτο. Idem est ap. eund. Plut. (6, 649.) || Bantha, Hes., quoniam sc. Bacchæ· illæ Bacchico s. fanatico furoris instinctu agebantur, Apoll. Rh. 1, (636.) Θυάσιν ὠμοβόροις ἵκελαι, Plut. (9, 754.) Τῶν εἰς τὸν Πανασσὸν ἀναβάντων βοηθῆσαι ταῖς θ. ἀπειλημέναις ὑπὸ πνεύματος χαλεποῦ καὶ χιόνος, Ut Bacchis procellæ sævitia et nivis asperitate interclusis opem ferrent: Probl. Hell. Ἡ δὲ τῶν θ. ἀρχηγὸς ἀραμένη. Plin. 36, 5. Item Mænades, et quas Thyadas vocant et Caryatidas. || At θ. ἐορτῇ, ap. Nonn. videtur potius ad præcedens θύω pertinere, ut sit Festum, quo solemnia fiunt sacrificia; nisi aliquis hoc θύας in bonam partem accipere malit, ut sit Festum, quod divino instinctu agitur. || Θύας ap. Daniele Symmachus interpretatus est, quos Græci solent ἡπατοσκόπους appellare, i. e. Qui exta inspicunt et ex iis ventura prædicunt, Hieron. in Daniel. 2. Sed a θύω, Sacrificio, derivari potius videtur hoc nomen, mendosum aliqui, tolerabilius esset certe θύας. ["Θύας, Barthel. Voy. 3, 78. Ruhnk. Ep. Cr. 51. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 500. Valck. Phœn. p. 683. Musgr. Cycl. 363. Or. 1008. Coray Theophr. 319. Θυῖας, Jacobs. Anth. 7, 405. 9, 310. Glaucus 3. Christod. Ecphr. 39. 313. Θυῖας, Jacobs. Exerc. 1, 91. 2, 12. 98." Schæf. Mss.] Dicitur vero ET Θυσῖας, i. signif. q. θυῖας: φωνή, Vox furoris instinctu edita, qualis bacchantium s. baccharum est. Et θυσιάδες, i. q. ἐνθεοί, Hes.: θυσιάδες vocantur etiam Mulieres, quæ Proserpinæ sacræ sunt, Hes. "Θύσαι, a Lycophr. (106.) dicuntur αἱ βάκχαι, Bacchæ: quæ et θυά-

“des, inquit Eust. derivans hæc a θύειν, q. e. ὄρμῳ, Impetu ferri: lymphato enim quodam furore illæ mulieres concitantur.” Sed et ipsa Semele Bacchi mater dicitur Θυνώγη, propterea quod eam Æsch. introduxit gravidam et fanatici furoris instinctu percitam, mulieresque, quæ uterum ejus tangerent, simili furoris æstro laborantes, Schol. Apoll. Rh. [“Jacobs. Exerc. 2, 145. Ruhn. ad Hymn. in Cer. p. 3. Valck. Phæn. p. 581. Anim. ad Ammon. 208. Diatr. 154. ad Diod. S. 1, 231. 271. * Θυνώγος, Valck. Oratt. 234.” Schæf. Mss.] UNDE Θυνώγidas ap. Rhodios dicitur Bacchus filius Semeles, forma patronym. Θυνάζω, Bacchica orgia celebros, entheo furore instinctus: ὄργιάζω, Varin. [“Ruhn. Ep. Cr. 51.” Schæf. Mss.] AT Θυνάω, i. est q. καπριάω, sive καπρίζω, Subo: quod de subis dicitur veneræ libidinis quasi furore percitis, cum sc. impetu quodam furioso ad veneris opera rapiuntur. Aristot. H. A. 6, 18. Θυνώσαν δὲ οὐ δεῖ εὐθὺς βιβάζειν, πρὶν ἂν μὴ τὰ ὄντα καταβάλλῃ· εἰ δὲ μὴ, ἀναθυᾷ πάλιν. Et 5. Κυτίζεται μάλιστα ἢ ὕς, ἐπειδὴν θυῶσα καταβάλλῃ τὰ ὄντα· εἰ δὲ μὴ, οὐκ, ἀλλ’ ἀναθυᾷ πάλιν. Unde Plin. 8, 51. Remedium (adversus abortum) ne prima subatione neque ante flaccidas aures coitus fiat. [“Jacobs. Anth. 12, 472. Visconti Iscr. Triop. 68.” Schæf. Mss.] Ἀναθυᾷ, Rursum Subo, cujus exemplum in præced. habes. || Item ἀνασκιρῶ, Hes., quod aliquando pro Lascivire etiam accipi quidam tradunt. [* Θυνία, Lascivia, Epicharmus Athenæi p. 36. Schweigh. leg. suspicatur συνία, quod vide.] AT Θυνιοῦσθαι, Impetu ferri, Furoris instinctu percitum agi. Unde θυωθεῖς, μανεῖς, ὄρμήσας, Hes. [“Ruhn. Ep. Cr. 51. Wakef. S. Cr. 1, 27.” Schæf. Mss.] Θύνος, Impetus, Cursor: item Bellum, Hes.

ΘΥΝΝΟΣ, ὁ, Thunnus, Thynnus, ut Plin. etiam vocat, Nom. piscis prægrandis: a θύνω, duplicata litera ν, Eust. vel a θύνω, i. e. ὄρμῳ, Athen. (302.) quoniam, ut ex Aristot. tradit, Οἱ δὲ θύννοι (καθάπερ) καὶ οἱ ξιφίαι οἰστρῶσι περὶ κύνος ἐπιτολήν· ἔχουσι γὰρ ἀμφότεροι τῇ καυτῇ παρὰ τὰ πτερύγια οἰοῦν σκωλήκιον, τὸν καλούμενον οἰστρον, ὅμοιον μὲν σκορπίῳ, μέγεθος δὲ ἡλίκον ἀράχνης· τοῦτο δὲ ποιεῖ αὐτοὺς ἐξάλλεσθαι οὐκ ἔλαττον τοῦ δελφίνος, καὶ τοῖς πλοίοις πολυλάκεις ἐμπίπτουσι. Plin. quoque eos hoc æstro agitari memorat. Animal esse parvum, inquit, scorpionis effigie, aranei magnitudine. Hoc se et thynno et ei qui gladius vocatur, crebro delphini magnitudinem excedenti, sub pinna affigit aculeo: tantoque infestat dolore ut in naves sæpenumero-exilient. Plut. (8, 195.) e quodam Poeta, Θύννος βολαῖος, πέλαιος ὢς, διάστροβεῖ. [“Casarib. Athen. 128. Wytténb. ad Plut. de S. N. V. 53. Toup. ad Longin. 326. Opusc. 2, 31. Jacobs. Exerc. 2, 84. Anth. 9, 219. Athen. 1, 8. Luzac. Exerc. 117. Θύννοι scribitur, Herod. p. 30.” Schæf. Mss.] Fem. est ET Θύννη ET Θυννίς: quorum utroque uno eodemque in versu usus est Archestr. ap. Athen. (303.) Καὶ θύννης οὐραῖον ἔχειν, ἣν θυννίδα φωνῶ. Ibid. e Sostrati Hist. Anim. 2. Τὴν πηλαμίδα, θυννίδα καλεῖσθαι λέγει. Quibus verbis ipse Athen. adjicit, Μεῖζω δὲ γινομένην θύννον· ἐπὶ δὲ μεῖζονα, ὅρκνον· ὑπερβαλλόντως δὲ αἰζάνομενον, γίνεσθαι κῆτος. || Θυννίδας Hes. forma dimin. esse etiam tradit θύννων τεμάχη, Frusta thynnorum in partes concisorum. Quo modo ab Eod. exp. ETIAM Θυννάδες, sc. τεμάχη τάριχου, Frusta e salsamentis thynnorum. [Θύννη, Opp. A. 1, 756. Θυννάς, Athen. l. c.] Θυννοθήρας, Thynnorum venator, Qui thynnos captat, Athen. [303. e Sophrone.] Θυννοθηραῖος, Thynnorum venerationi idoneus: γαστήρ, Athen. (306.) e Sophrone. [* “Θυννοκέφαλοι, ad Lucian. 2, 98.” Schæf. Mss.] Θυννοσκοῖπος, Qui thynnos observat et captat, Thunnarius, Gaza, qui, ut Theocr. ait 3, (26.) τῶς θύννης σκοπιάσεται, ut Ὀλπις ὁ γρικεύς. Plut. [10, 77. “Bergl. Alciph. 64.” Schæf. Mss.] Θυννοσκοπία, Thynnorum speculatio et captatio. Accipitur metaph. pro Accurata et inconniveuti observatione: quoniam piscatores thynnos intenta oculorum acie speculantur quo pacto tridente figant. [Strabo 17. p. 1191.] Θυννοσκοπεῖον, Locus thynnorum speculationi aptus, Synes. Ep. 57.

A Ἀπὸ θ. ἐπὶ τὴν ἡγεμονικὴν ἀπήνην ἀλάμενος, E piscatore dux creatus, Bud. [“Musgr. El. 328.” Schæf. Mss. Strabo 5. p. 341. 345.] Θυννοσκοπέω, Thynnos speculor et capto. Metaph. pro Speculor intentis oculis, Accurate observo, more eorum, qui thynnos captant. Aristoph. Ἰππ. (313.) Κάπο των πετρῶν ἄνωθεν τοὺς πόρους θυννοσκοπῶν. Θυννώδης, q. d. Thynnaceus, Thynnum referens, Lucian. (2, 670.) Ἀπαγε, θυννώδες τὸ ἐνθύμημα, καὶ κομιδὴ ταχὺ, Thunnicum enthymema et supra modum pitgue, Erasm. Θυνναῖος, Qui e thynno est: ut θυνναῖα [θύννεια] τάριχη, Athen. (116.) Et θυνναῖον neutr. Sacrificium e thynnis, (297.) Ὑπὸ τὴν τῶν θύννων ὄραν, ὅταν εὐαγρήσωσι, θύειν τῷ θεῷ (Ποσειδῶνι) τὸν πρῶτον ἀλόντα θύννον, καὶ τὴν θυσίαν ταύτην καλεῖσθαι θυνναῖον. AT Θυννεῖον ap. Suid. videtur esse Frustum thynni, τάριχος θύννειον, aut simile aliquid, [Aristoph. Ἰππ. 354.] Θυννεῖα θερμὰ καταφαγῶν, κῆρ’ ἐπιπιῶν ἄκρατον: vide Θύννιον. Θυννάζω, Pungo, ut piscator thynnum tridente, Aristoph. Σφ. (1087.) Εἰτα δ’ ἐσκόψεσθα θυννάζοντες εἰς τοὺς θυλάκους, i. e. κατακεντοῦντες: metaph. sumta a thynnis majoribus, qui tridentibus capiebantur, Hes. Suid. Schol. Aristoph. || Θυννάσαι, τέμνειν, κόπτειν ἀφειδῶς, ἐνθουσιάζειν, ἀπολαῦσαι, Hes. SED ET Θυννίζω est Stimulo pungoquæ, metaph. itidem a thynnis sumta, Erasm. in Prov. Thunnissare. AT Suidæ Θυννίζω est ἀποπέμποιμαι καὶ παραλογίζομαι. Aποθυννίζω, Lucian. (2, 671.) Εἰ τὰ μὲν οὕτως δὲ μὲν ἀποτεθύννισται, Si mea vobis ita expuncta sunt vel excussa, Erasm. Θύνναξ, akos, ὁ, ET Θυννίον, τὸ, dimin. a θύννος, Parvus thynnus, Eust. ex Athen. (302.) πένητες οὐκ ἔχοντες ἀγοράσαι Ὑπογάστριον θύννακος, οὐδὲ κρανίον Λάβρακος οὐδὲ γόγγρον, οὐδὲ σπηλαῖα. Alterum vero dimin. citat ipse etiam Athen. (649.) e Clearcho Solensi, Σκρόδον, κρέας, θυννίον, [θύννειον,] ἄλμη, κρόμμυον: pro θυνναῖον τάριχος, ut paulo ante vocat, Τὸ δὲ θ., φησί, γίνεται ἐκ τῆς μεῖζονος πηλαμίδος, ὧν τὸ μικρὸν ἀναλογεῖ τῷ κυβίῳ, ἐξ οὗ γένους ἐστὶ καὶ τὸ ὠραῖον. Haud scio tamen an non potius leg. sit θύννειον, et subintelligendum τάριχος. Apud Suid. enim θυννεῖα plur. et subst. simile quid significat. [* Θυννεῖω, unde * “Θυννεντικὸς, Lucian. 9, 25. Bip.” Boiss. Mss.]

ΘΥΕΛΛΑ, Ventorum complicatorum vis impetuosa, Procella: a θύειν et εἰλεῖν, Porphyri.: alii esse volunt ἁέλλαν θύουσαν. Aristot. de Mundo definit πνεῦμα βίαιον καὶ ἄφνω προσαλλόμενον, Flatum prævalentem, qui repente prosilit. Il. Ψ. (365.) de iis, qui stadium currebant, ὑπὸ δὲ στέρνοισι κοίτη ἴσταρ’ ἀειρομένη, ὥστε νέφος, ἥ ἐθέλλα, Od. Υ. (66.) Πανδάρειον κούρας ἀνέλοντο θύελλαι, K. (47.) ἄνεμοι δ’ ἐκ πάντες ὄρουσαν· τοὺς δ’ αἰψ’ ἀρπάξασα φέρον πόντονδε θύελλα, Z. (171.) Τόφρα δὲ μ’ αἰεὶ κύμα φέροι κραταιναὶ τε θύελλαι, Il. N. (39.) Τρῶες δὲ φλογὶ ἴσσι ἀολλέες ἥ ἐθέλλη. Sic Hesiod. A. (345.) ἱκελοὶ πυρὶ ἥ ἐθέλλη. Interdum vero additur γενεῶν ἀνέμων, ἀνέμων, Od. K. (54.) αἱ δ’ ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θύελλῃ, Od. E. (316.) μέσον δὲ οἱ ἴστων ἔαζε Δεινὴ μίσγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα: (304.) ἐπισπέρχουσι δ’ ἁέλλαι Παντοίων ἀνέμων. Sic Arat. (423.) δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα, Cic. gravis vehementi flamme ventus. Metaph. πύρρος θύελλα, Od. (M. 67.) πίνακας τε νέον καὶ σώματα φωτῶν Κύμαθ’ ἄλδς φορέουσι πύρρος τ’ ὀλοοῖο θύελλαι. Reperitur etiam Προθύελλα una voce scriptum ap. Hesiod. O. 742. ἐνθα καὶ ἐνθα φέροι προθύελλα θύελλη Ἀργαλέη: malit tamen fortasse aliquis dividere et pro referre ad φέροι, sicut Od. Υ. (63.) ἥ ἐπειτα μ’ ἀναρπάξασα θύελλα Οἴχοιτο προφύρουσα. [“Ammon. 4. ad Lucian. 1, 498. Jacobs. Anth. 9, 24. Heyn. Hom. 7, 11. 200. 201.” Schæf. Mss. * Θυελλόπους, Nonn. D. 37, 138. 441. * Θυελλοτόκος, 28, 256. * Θυελλοφορέω, Diod. S. 16, 80. * Θυελλώδης, Gl. Tempestuosus. “Schol. Soph. Antig. 418. Const. Manass. Chron. p. 121.” Boiss. Mss. * “Θυελλεῖος, Procellosus, Suid. 2, 125.” Wakef. Mss. “Jacobs. Anth. 6, 201.” Schæf. Mss.] Θυελλήεις, Procellosus. [“Wakef. Trach. 831. Voss. Myth. Br. 1, 152.” Schæf. Mss. “Nonn. D. 2, 531. Celer, 1, 22.” Wakef. Mss.]

“ΘΥΣΑΝΟΙ, οἱ, Fimbriæ, s. Nodi aut Villi, quales

"dependent a crumenis: Hesychio et aliis κροσσοί, κρόμβιοι. Il. B. (448.) de ægide Minervæ, Τῆς ἐκὰς τὸν θύσανοι παγχρύσειοι ἡερέθοντο. Hesiod. 'A. (225.) θύσανοι δὲ κατῳρεῦντο φαινοί. Ubi itidem Schol. θυσάνους esse dicit τοὺς κροσσοὺς, s. τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα *κομβία ἤγουν κυμβία, denominatos a θύω q. e. ὀρῶ, διὰ τὸ εὐκίνητον καὶ *εὐσάλευτον: ab Oppiano vero θυσάνους vocari τὰ περὰ, Pennas vel alas." ["Toup. ad Longin. 365. Opusc. 2, 14. Burm. ad Phædr. 108. Mit., Wessel. Diss. Herod. 12. ad Herod. 141. 364. (4, 189.) Valck. Callim. 287. Koen. ad Greg. Cor. 248. Jacobs. Anth. 7, 228. 251. Diod. S. 2, 278. Heyn. Hom. 4, 276. 5, 134. 6, 560. *Θυσανοειδής, Casaub. ad Athen. 125." Schæf. Mss. "Euup. 266." Wakef. Mss.] "Θυσανώδης, i. q. θυσανόεις: sed prosæ familiarius. Theophr. H. Pl. 1, (6, 4.) de radicum differentia, "Αἱ δ' οἶον ὀζώδεις καὶ θυσανώδεις, ὥσπερ αἱ τῆς ἐλαίας. Ubi Gaza vertit, Nodosæ villosæque: Plinius Ramosæ, ommissa interpretatione nominis "θυσανώδεις: alii Fimbriatæ." [*Θυσανοράπτῃς, Gl. Limborarius.] "Apud Hes. legitur et COMPOS. "Θυσάνουρος, expositum δασύκερκος, Hirtam et villosam habens caudam." [Cf. Ælian. H. A. 16, 11. *Εὐθύσανος, Antip. Sid. 17. *Πολυθύσανος, Hesych. 776. Phav. 615.] "Θυσανόεις, SIVE Θυσσανόεις, "geminato σ metri gratia, Fimbriatus, A quo dependent fimbriæ et nodi s. villi. Il. P. (593.) ἔλετ' αἰγίδα θυσανόεσσαν Μαρμαρέην: O. (229.) Ἀλλὰ σύ γ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσανόεσσαν. Τῇ μάλ' ἐπισσείων φοβέειν ἥρωας Ἀχαιοὺς: Sic E. (738.) Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσανόεσσαν Δεινὴν, ἣν περὶ μὲν πάντη φόβος ἐσπεφάνωται. Ubi θυσανόεσσαν sive θυσσανόεσσαν αἰγίδα vocat ἥς θύσανοι ἡερέθονται, ut Il. B. (448.) loquitur." ["Wakef. Ion. 1443. Jacobs. Anth. 7, 229. Heyn. Hom. 4, 519. 5, 134. 7, 46. 376." Schæf. Mss.] "Θυσανωτός, Fimbriatus." ["Jacobs. Anth. 7, 251. ad Herod. 141. (2, 81.) Valck. Callim. 288. Toup. Opusc. 1, 123." Schæf. Mss.] "Apud Suid. habetur ET Θυσσανίους, expositum itidem κορύμβοις, κροσσοῖς, quod diminutivi formam habet." "Ἀποθυσάνιον, Vas potorium aut libatorium esse videtur ap. Athen. (479.) ubi in instrumento templi Metapontinorum numerantur φιάλαι ἀργυραῖ, οἰνοχόαι ἀργυραῖ, ἀποθυσάνιον ἀργυροῦν. Et μοχ, χύτρος ἀργυροῦς, ἀποθυσάνιον χρυσοῦν, κρατὴρ χρυσοῦς. Sunt qui ita dictum existiment quod aliquem usum haberet in sacrificiis: cum tamen a θύσανος potius derivatum esse videatur." [Ἀποθυσάνιον Schw. Ἀποθυσάνιον Ms. *Θυσανηδόν, Ælian. H. A. 16, 11.] "Θύσανοι, Θυσσανόεις, Θυσσάνιον, et cetera his similia, aliquando metri causa duplici σ scripta leguntur, ut ap. Hes. quoque et Suid. In Homeri tamen Ms. Cod. θυσανόεσσαν reperi scriptum unico σ." "Φύσανοι, Fimbriæ, θύσανοι, VV. LL."

ΘΗΗ, Mulcta, Damnum alicui impositum, ἡ ἐπιτιθεμένη τινὶ ζημία, Schol. Od. B. (192.) Σοὶ δὲ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν, ἣν κ' ἐνὶ θυμῷ Τίνων ἀσχάλλης. Eust. derivat a θω, ut φωνή a φῶ, ζωὴ a ζῶ. ["Ad Charit. 769. Heyn. Hom. 6, 484." Schæf. Mss. "Bekk. Anecd. 1, 352." Boiss. Mss. *Θωίη, Archilochus Etym. M. 26, 24." Wakef. Mss. Cf. Ἀθῶος.] "Θῶος affertur pro Sons: sed sine exemplo. "At Θῶος, Hesychio est Avis quædam." Ἀθῶος, ὁ, ap. Eur. (Med. 1297.) in fem. etiam genere, Impunis, Non mulctatus, Mulctam nullam passus, Qui sine mulcta evasit. Nonnunquam absolute et sine casu: Dem. (423.) Δεωροδοκῆκότα τοῦτον, ἀθῶον ἔασαι, Absolutum sinere abire, Non damnatum: Supplicii expertem, i. e. ἀτιμώρητον: (31.) Οἱ δὲ τοὺς ἀτακτοῦντας ἀθῶους καθιστάσιν. || Cum gen., pro Indemnitas, Damni, expers, (316.) Ἀ. τῆς Φιλίππου δῆλαστειας, Qni nihil damni accepit e Philippi potentia, sensit e Philippi dominatu. Sic Aristoph. N. (1413.) cum gen. σὸν σῶμα χρὴ πληγῶν ἀθῶον εἶναι, Intactum a plagis, Immune a verberibus. || Innocens, Insons, Noxæ non affinis, ἀναίτιος, Suid. Hes. Sed hic nullum exemplum profert: ille tantum ex

LXX. || Proparoxytonum et sine ι subscripto litteræ ω, adjectivum ab Ἀθῶος, Nomine montis, item Urbis supra hunc montem: ἀθῶος autem pro Impunis, ideo habet ι subscriptum ipsi ω, quia invenitur ἀθῶιη ap. Archil., Etym. Veruntamen Eust. tradit ἀθῶος quosdam ita scribere ut ἀφῶνος a φωνή: alios vero ἀθῶος, κατὰ *συνεκδρομὴν τοῦ Ἀθῶου Διὸς, Jovis, qui in Atho monte colitur; atque hanc posteriorem scripturam esse usitatiorē: Ἀθῶος autem ab Ἀθῶος, ι habere subscriptum, ut Μινῶος a Μίνως: quæ ejus sententia Etymologistæ opinioni videtur anteferenda. ["Valck. ad Herod. 42. Lennep. ad Phal. 152. Alciph. 362. 432. Diod. S. 1, 701. 2, 301. Dionys. H. 1, 530. Heyn. Hom. 6, 484." Schæf. Mss.] Ἀθῶος, Citra mulctam, damnum, Innocenter, ἀζημίως, Hes. ["Ad Diod. S. 1, 462." Schæf. Mss. *Ἀθῶότης, Aqu. Ps. 25, 6. *Ἀθωοσύνη, Matth. Lectt. Mosq. 2, 47." Boiss. Mss.] Ἀθῶω, Absolvere, Immunem mulctæ facio, Mulctas. Pæna libero; Indemnem præsto: Ἀθῶωσθε τοῦ ἐγκλήματος, Dionys. Areop. Crimine te absolvere. Ἀθῶωθεῖς, partic. a pass. Ἀθῶομαι, Justificatus, Impune ferens, ap. LXX. præsertim: Solóm. Prov. (16, 5.) Χεῖρ δὲ χεῖρας ἐμβαλὼν ἀδικῶς, οὐκ ἀθῶωθήσεται, Non abibit impunis, s. potius impunitus, impune feret, liberabitur, absolvetur. Vel, ut alii, Non justificabitur, verbo utentes in sacris literis recepto. [Photii Cod. 94. Schleusn. Lex. in V. T.] Ἀθῶωσις, Impunitas, Absolutio rei. || Bud. Lex. notat in Pand. signif. non solum Absolutionem rei, sed et Liberationem per acceptilationem; esse enim ἀποχὴν καὶ ἀθῶωσιν. [Ctesias Pers. 61.] Ἀθῶητος, ὁ, ἡ, Cui mulcta imposita non est, Impunis, *ἀζημίωτος, Hes. Videtur autem derivatum ab Ἀθῶω neutr. posito pro Impune fero, Non mulctor.

ΘΗΜΙΖΩ, Suidæ est δεσμῶ σχοινίοις, Funiculis ligo s. vincio, Funiculis coerceo. Itidemque ἈΦΕΡΤ Ὠμίγξ pro λεπτὸν σχοινίον, Tenuis et subtilis funiculus: ut et Hes.: cui itidem Ὠμίγγες sunt δεσμοί, σχοινία, σπαρτία κανάβινα, χορδαί, ὀρμαί, Vincula, Funiculi, Funiculi e canabe, Chorda, Fila piscatoria quibus hamus appenditur. Idem et verbi θωμίσσει meminit, exponens non solum δεσμεύει, Ligat, Vincit: sed etiam νύσσει, Fodiat, Pungit, Vellicat, afferensque et θωμιχθεῖς pro μαστιχθεῖς, Flagellatus, Flagris cæsus. Quo sane modo Anacr. ap. Athen. (534.) de Artemone dicit, "Πολλὰ δ' ἐν νώτῳ σκυτίνῳ Μάστιγι θωμιχθεῖς." ["Θωμιχθεῖς, Valck. ad Rov. p. 63. Ὠμίγξ, *Ὠμίμξ, Fac. ad Paus. 3, 252. Wakef. Eum. 182. Abresch. Æsch. 2, 20. Jacobs. Anth. 8, 263. Wessel. ad Herod. 94. (1, 199.)" Schæf. Mss. Opp. Ἀ. 3, 76. Latine Thomix, Festus. "Nescio an θωμὸς, Acervus, et Ὠμίγξ, Cannabus, eandem habeat originem." Blomf. ad Æsch. Ag. 286.]

ΘΗΠΤΩ, Assentor, Colo, θεραπεύω, Hes. Cavillor, Irrideo, σκώπτω, Hes. [*Ἐκθώπτω, Soph. ap. Plut. 8, 100.] Ὡψ, ὥπός, ὁ, Assentator, Adulator, Qui quasi admirabundus aliquem laudat et prædicat, Dissimulatur, h. e. Qui aliud in lingua habet, aliud in pectore: κόλαξ, ὁ μετὰ θαυμασμοῦ ἐγκωμιαστής, εἴρων, Hes.: Suid. ex Antiph. de Concordia, Πολλοὶ δ' ἔχοντες φίλους οὐ γινώσκουσιν, ἀλλ' ἐταίρους ποιοῦνται θ. πλούτου καὶ τύχης κόλακας. Adj. pro Adulatorius, Assentatorius, ap. Suid. Θ. τε καὶ ἀπατηλοὺς προτείνοντες λόγους, i. e. τοὺς μετὰ ψεύδους καὶ θαυμασμοῦ προσίοντας ἐπὶ κολακείᾳ: ap. Eund. Θεράπευε τὰ δίκαια καὶ τῇ φιλοσοφίᾳ προσήκοντα, ἀλλ' οὐ τὸν θ. τρόπον καὶ βάνανσον. E Plat. (Theæt. 84.) quoque Bud. citat, Μηδὲ ὄψον ἡδύναϊ ἡ θ. λόγους. Idem Bud. exp. θηρίον ἀπατηλόν, non tamen addito Auctoris nomine. ["Wakef. S. Cr. 4, 143. Kuster. Bibl. Chois. 92. Porson. Phoen. 531. Valck. p. 191. Heind. ad Plat. Theæt. 399. Wessel. ad Herod. 238. ad Timæi Lex. 145." Schæf. Mss.] Ὡπικὸς, Assentatorius, κολακευτικός. Apud Suid. Καὶ ἐστὲ θ. φύσει. [Aristoph. Λ. 1037.] Ὡπικῶς, Assentatorum more, Adulatorie, κολακευτικῶς, Suid. Ὡπεύω, As-

sentor, Adulor, Blanditiis capto, Lucian. (1, 148.) "Ον οὔτε κόλαξ θ., οὔτε συκοφάντης φοβῶν — ἀφελέσθαι δύναται" ἄν, Divitiæ, quibus nec adulator assentando, nec calumniator territando spoliare possit, Æschin. (86.) Τὸν δῆμον θωπεύσαι, Philo V. M. 1. Θ. τινὰς, ἐτέροις ἀπειλεῖ, Alios captat, aliis minatur. Apud Aristoph. 'A. (656.) Φησὶν δ' ὑμᾶς πολλὰ διδάξειν ἀγαθ', ὡς εὐδαίμονας εἶναι, Οὐ θωπεύων, malim Assentatorum more verba dans; nam et Suid. θωπεύω pro ἀπατάω accipi testatur. Dicitur et καὶ ῥὸν θωπεύειν, pro Inservire tempori, Phocyl. (87.) de parasitis, Καὶ ῥὸν θωπεύοντες, ἐπὶ ῥὸν κορέσασθαι ἔχουσι. Eadem signif. Idem dicit καὶ ῥὸν λατρεύειν. In bonam quoque partem capitur pro Colo, θεραπεύω. ["Valck. Adoniaz. p. 357." Schæf. Mss.] Θώπευμα, Blandimentum, Aristoph. Σφ. (563.) τί γὰρ οὐκ ἔστιν ἀκοῦσαι θώπευμ' ἐνταῦθα δικαστῆ; Quas non blanditias hic copia est audire? Plut. (9, 274.) Νόθα καὶ κίβδηλα τὰ τῶν ἄλλων θ. καὶ δελεάσματα. Θωπευμάτιον, Assentatiuncula. [Aristoph. 'Ιππ. 785. * "Θωπευτῆς, Georg. Lapitha Poem. Mor. 1390." Boiss. Mss.] Θωπευτικός, Assentatorius, i. q. θωπικός, subst. Assentator, Plato de LL. Θωπευτικῶς, Assentatorum more, More eorum, qui blandiuntur, i. q. θωπικῶς. [Eust. Il. A. p. 34.] Θωπεία, Assentatio, Adulatio, Blanditus, Blanditiæ: ut θωπεῖται λόγων, Plato de LL., Blanditiæ s. Lenocinia verborum. Item Emollitio, quæ fit blanditiis s. blanda tractatione. Xen. ('Ιππ. 3, 12.) de equis ferocioribus, et qui nimis magnos animos spirant, Διὰ τὸ ὑπέρθυμοι εἶναι, πολλῆς θ. τε καὶ πραγματοείας (δεόμενοι:) quibus opp. τοὺς διὰ βλακείαν, ἐλάσεως πολλῆς δεομένους. ["Ad Timæi Lex. 146." Schæf. Mss. Iambl. V. P. 446.] 'Αθώπευτος, ὁ, ἡ, Qui assentationes non admittit, blanditiis vinci et emolliri non potest, ἀκολάκευστος, Hes. Immitis, ἀσπλαγχνος, Suid. ex Epigr. de apro, Θηρὸς ἀθωπεύτον Πανὶ καθῆψε δέρας. Apud Hes. vero scribitur ἀθώπευστος, per στ, sicut et ἀκολάκευστος. [Eur. Andr. 460. Lycophr. 1399. * 'Αθωπεύτως, Schol. Ven. ad Il. I. 555. * 'Αποθωπεύω, Liban. 4, 775. suspectum Schæfero in Append. ad Bast. Ep. Cr. p. 60.] "'Εναποθωπεύω, Blanditiis delinio in. In VV. LL. "exp. Inideo, quod potius diceretur ἐναποθωκέω." [* 'Εκθωπεύω, Dio Cass. 410. * 'Εκθώπευμα, Georg. Pisides in Suppl. Byzant. p. 4. v. 37. * "Καταθωπεύω, Schol. Theocr. 6, 30." Boiss. Mss.] 'Υποθωπεύω, Aliquantulum adulor, Subblandior, Herod. 1, (30.) Οὐδὲν ὑποθωπεύσας, ἄλλα τῷ ἐόντι χρησάμενος, de Solone, qui Cræsum beatum prædicare nolebat. Aristoph. ('A. 639.) ap. Suid. Εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑποθωπεύσας, λιπαρὰς καλέσειεν 'Αθήνας: Σφ. (610.) Καὶ τὸ γύναιόν μ' ὑποθωπεύσαν φυστὴν μᾶζαν προσενέγκη, Subblandiens mihi, Plaut.

ΘΩΡΑΞ, akos, ὁ, Thorax, Pectus: sic dicta est a vett. Pars ea corporis, quæ a collo ad pudenda usque trunca pertendit, Aristot. H. A. 1, 7.: Hippocr. de Arte, "Ο τε γὰρ θώραξ καλεόμενος, ἐν ᾧ τὸ ἥπαρ στεγάζεται, indicat thoracis nomine ventrem quoque contineri, dictumque quondam fuisse thoracem totum illum truncum, qui est inter alas et inguina: verum a recentioribus medicis et Gal. Thorax Ea pars dicitur, quæ collo subjecta utrimque costis clauditur; quantum enim costæ ab anteriore posterioreque parte, et infra supraque continent, θώραξ appellatur: in quinque partes divisus, στέρνον, ῥῶτόν, πλευρὰς, κλεῖδας, ὠμοπλάτας, i. e. Partem anteriorem, in quam costæ conveniunt, dorsum, costas ipsas, gemina illa ossa, quæ collo subjecta sunt, et ossa illa, quæ a tergo sita prominent. Hæc Gorr. inter alia. [Rufus p. 23.] Per musculos movetur et nervos: ac quod in eo est ἀναπνοή, hoc in corpore διαπνοή διὰ τῶν ἀρτηριῶν, Alex. Aphr. Probl. 1, 21. Diosc. de urtica, Σὺν μέλει δὲ ἐκλειχόμενον ὀρθοπνοίας ὠφελεῖ καὶ πλευρίτιδας καὶ περιπνευμονίας ἀνάγει δὲ καὶ τὰ ἐκ θ. Pro quibus Plin. Orthopnoicis prodest cum melle, et thoracem purgat eodem eeligmate. Et paulo post, Σὺν πτισάνῃ δὲ ἐψηθέντα τὰ ἐκ θώρακος ἀνάγει. Pro quibus idem Plin. Cum ptisana pectus purgat. || Pro Veste et armatura, quæ eam corporis partem ambit, ut versa vice ζώνη Ea

A pars corporis dicitur, quam cingulum ambit. Aristoph. ('A. 1132.) ad differentiam θώρακα πολεμιστήριον nominavit. Hes. voce a Lat. sermone detorta exposuit * λωρίκιον: ac certe θώραξ alicubi Lorica commodissime reddi potest. Il. O. (529.) πυκινὸς δὲ οἱ ἤρκεσε θώραξ, [θώρηξ.] Τὸν ῥ' ἔφερεν [ἐσθλὴν] γυνάλοισιν ἀρηρότα, Xen. K. Π. 2, (1, 6.) Θ. μὲν γὰρ περὶ τὰ στέρνα ἀρμόζων ἐκάστω ἔσται: (2.) Θ. μὲν περὶ στέρνα, γέρον δὲ εἰς τὴν ἀριστεράν 1. 4, (3, 3.) Θ. ἐρύματα τῶν σωμάτων. Varia autem ei adduntur epitheta, prout varia s. vestis ea s. armatura est, Il. T. (361.) κραταιγύαλοι, Δ. (133.) διπλοῦς Duplex thorax, ὅθι ζωστήρες ὀχῆες Χρῦσειοι ἐνέχον, καὶ διπλοῦς ἦντο θώρηξ. Item τριέλκτοι θ., Athen. e quodam Poeta: qualis ea fere est, quam Virg. dicit Loricam consertam hamis auroque trilicem. Item λινοῦ θ., χαλκοῦς, Xen.: Plut. de Socr. θ. σιδηροῦν dicit: θ. χαλκοῦς, Lorica solido chalybe constans, Bud.: Paus. Att. (21, 8.) Sauromatas usos scribit θ. πολιδωτῆς, Squamatis, qui ex unguis equinis constarent. Apud B Virg. autem thorax ahenis horrens squamis. Philostr. Ep. 26. Lacedæmonios scribit indui solitos θ. φοινίκω βαφεῖς, ad terrendos hostes. Apud J. Pol. est etiam ὀμφαλωτὸς, θ. 'Αττικουργῆς. Sic enim ibi leg. Quidam, ut annotat Cam., docent fuisse duo genera thoracum: unum ἀλυσιδωτῶν. Consortorum fibulis, ut illa Virg. lorica conserta hamis: alterum, σταδαίων, qui et στάδιοι, longum ac erectum: Apoll. Rh. 3, (1225.) περὶ μὲν στήθεσιν ἔεστο Θώρηκα στάδιον. Eust. στατὸν quoque θ. nominatum fuisse tradit, τὸν μέχρι λαγόνων ἄνωθεν καθήκοντα. Ejus duæ partes a Paus. traduntur, quarum altera pectus et alvum munit, altera dorsum, fibulis autem constrangebantur: utraque γύαλον appellata. Quem vero Suid. describit Parthici equitis thoracem, cataphracta verius armatura est, cum ab anteriore parte tegat pectus, femora, extremas manus, et tibias: a tergo vero deorsum, cervicem, caput totum: præsertim cum dicat eum sic armatum videri ὅλον σιδηροῦν. Dicit tamen et Xen. (K. Π. 6, 1, 17.) Τὸς ἡνόχουσι C ἐθωράκιζε πάντα πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν: ita ut thorax his in Il. non accipiat proprie, sed latius extendatur. || Vinculi nom., quod pectori adhibetur, ubi medium pectus, dorsum, latera, thoracem volumus deligare: cujus injiciendi rationem Gal. de Fasciis exp.: Gorr. || Suidæ est etiam πύργος, sicut θωράκιον Eid. Murrum signif.: i. est et apud Hes., qui præterea exp. * σφραγδοφύλαξ. || Θ. ὁ χοῦς, Poculi genus, quo quasi thorace s. lorica potor contra potorem armatur: a quo θωρήσσειν et θωρήσασθαι, Potitare. Unde ap. Aristoph. 'A. (1133.) cum miles puerum juberet afferre sibi θωράκα πολεμιστήριον, alter in ambiguo ludens, subjicit 'Εξαιρε, παῖ, θώρακα κάμοι τὸν χοῦ. || Mons quidam, prope Athenæum urbem vicinam Libybus hesperis, in quo fama est Daphitam Gramm. cruci affixum, quod maledico carmine reges incessivisset: unde Prov. Φύλαττε τὸν Θώρακα, Cave Thoracem. Strabo 14. Cic. de Fato, Valer. Max., et Erasmi Chil. Quod vero ad etymon attinet, sunt qui a θορέω, Salio, dictum thoracem velint, propter continuum cordis motum: alii ἀπὸ τοῦ τὸ θεῖον, ἡγουν τὸ διανοητικόν, ὡρεῖν, h. e. φυλάττειν: quod includat divinam partem mentis: sicut et Stoici in corde collocarunt τὸ ἡγεμονικόν. "Θώρηξ, Ion. pro θώραξ." ["Wessel. Diss. Herod. 192. Diod. S. 1, 353. 670. 2, 229. Heyn. Hom. 4, 579. 5, 19. 22. 6, 119. Wakef. Ion. 1012. Musgr. 993. Jacobs. Anth. 8, 191. Θ. διπλοῦς, Heyn. Hom. 4, 579. λινοῦς, Zeun. ad Xen. K. Π. 610. Θῶ pro θώραξ, Palladas 92." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 1, 7. not. Τεχνῶν θώραξ, Lorica mœniorum, Dio Cass. 74, 10. * "Θωρακοειδῆς, Philo J. p. 823." Wakef. Mss. * Θωρακοζώνη, Hes. "Heyn. Hom. 6, 161." Schæf. Mss.] Θωρακομάχος, Qui thorace indutus pugnare. At θωρακόμαχος, Penula militaris, VV. LL. Θωρακοποιός, Qui thoraces conficit. Πιστίας θωρακοποιός, Pistias thoracum fabricator. Cam. e Xen. 'Απ. 3, [10, 9. * "Θωρακοπώλης, Aristoph. Eupr., Catal. Personarum." Schæf. Mss.] Θωρακοφόρος, Qui thoracem gerit, Thoracatus, Xen. K. Π. 5, (3, 16.) Θ. βαρύτατον εἰσι τοῦ στρατεύματος. ["Const. Manass. Chron.

p. 96. * *Θωρακοφορία*, p. 134." Boiss. Mss.]

Αιολοθώραξ, ὁ, ἡ, Variegatum s. Picturatum thoracem habens, H. II. (173.) *Μενέσθιος*. [* "*Εὐθώραξ*, Jacobs. Anth. 6, 150. 9, 325." Schæf. Mss. Tzetz. Posth. 528.] "*Εὐθώραξ*, Bene thoracatus s. lorica-tus, i. e. Bene armatus, Epigr." [Anthol. 1, 145. * *Λευκὴ θώραξ*, Xen. K. A. 1, 8, 6.] *Λινοθώραξ*, Lino thorace indutus: de quorum thoracum usu ap. Xen. mentio est, ut in *Θώραξ* admonui. II. B. (529.) de Ajace Oilei filio, ὀλίγος μὲν ἦν, λ. [* "*Σιδροθώραξ*, Schol. II. B. 47. Γ. 131.] *Στενοθώραξ*, Qui angusto pectore est: quales *σανιώδεις* a Medicis dicuntur: σ. esse etiam *Εὐς*, qui tibi obnoxii sunt, testatur Gal. Epid. 6. *Χαλκοθώραξ*, sive *Χαλκοθώραξ*, poet. Qui æreo thorace utitur, *Æreo* thorace indutus, Soph. Aj. (179.) "*Ἡ χαλκοθώραξ εἰ τιν' Ἐνυάλιος Μομφάν ἔχων*, ubi Martem intelligit. Altero autem, sc. *χαλκεοθώραξ*, II. Θ. (61.) *μένε' ἀνδρῶν Χαλκεοθώρακων*. [* "*Χαλκοθώρακος*, Const. Manass. Chron. p. 122. var. lect. * *Χρυσοθώραξ*, Tzetz. Ghil. 1, 993. Adrian. Soph. in Ahatii Exc. 251." Boiss. Mss.]

[* *Θωρακίς*, Gl. Lorica.]

Θωρακίτης, Miles thoracatus, Plin., qui lorica armatus est, ὁ θώρακι ἐστεγασμένος, VV. LL. ap. Polyb. interpr. Levis armaturæ miles, Ferentarius: [4, 12, 3. 7. 10, 29, 6. 11, 11, 4.] Ac certe dicitur ad differentiam militis cataphracti: ut θ. sit Qui cataphractus quidem non est, thoracatus tamen, aut loricatedus.

[* *Θωρακίδης*, Aëtius 169, 17. Theophyl. 3, 693.]

Θωρακίζω, Thorace munio, Lorico, Thuc. 2, (100.) Καὶ ἡ μὲν προσπέσειεν, οὐδεὶς ὑπέμενεν ἀνδρας ἱππέας τε ~~καὶ~~ *καὶ* *τεθωρακισμένους*, Equites strenuos et loricatedos: *ἐστεγασμένους θώρακι*, Xen. Idem K. II. 8, (8, 11.) *Θωρακίσας δὲ αὐτοὺς καὶ ἵππους*, Thoracibus et ipsos et equos muniens s. loricans: 6, (1, 17.) *Τοὺς δ' ἡνιόχους ἐθωράκισε πάντα πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν*, ubi *θωρακίζειν* de panoplia dicitur: sicut thorax Parthicus paulo ante a Suida definitur. Et *ἵπποι τεθωρακισμένοι*, (6, 1, 26.) Equi loricati, s. potius cataphracti. Generalius enim aliquando *θωρακίζειν* pro Armare ab eod. Xen. usurpatur, Bud.: Plut. (10, 28.) loquens de ichneumone pugnato cum crocodilo, "Ὁ δ' ἰχνεύμων—οὐθὲν ἀπολείπει *θωρακίζομενον* πρὸς μάχην ὀπλίτου" τοσοῦτον ἰλύος περιβάλλεται, καὶ περιπύγνυσι τῷ σώματι χιτῶνα, μέλλων ἐπιτίθεσθαι τῷ κροκοδείλῳ. De quo ap. Plin. Mergit se limo sæpius, siccaturque sole: mox ubi pluribus eod. modo se coriis lorica vit, in dimicationem pergit. Metaph. de belluis etiam dicitur ad pugnam se armantibus. Aristot. H. A. 6, 18. de suibus, Καὶ πρὸς ἀλλήλους ποιοῦνται μάχας θασμαστῶς, θ. εἰναυτοὺς, καὶ ποιοῦντες τὸ δέρμα ὡς παχύτατον ἐκ παρσικευῆς, πρὸς τὰ δένδρα διατρίβοντες, καὶ τῷ πηλῷ μολύνοντες πολ- λάκις καὶ ξηραίνοντες εἰναυτοὺς, Plin. Tunc inter se dimicant, indurantes attritu arborum costas, lutoque se tergorantes. [" Ad Diod. S. 2, 229. Zeuu. ad Xen. K. II. p. 300." Schæf. Mss. Polyb. 193. Contego, Strabo 1166." Wakef. Mss. "*Ὀγκω χλανίδος εἰς τεθωρακισμένους*, Ephippus Athenæi p. 509.] *Θωρακισμός*, Lorication, [2 Maccab. 5, 3.] "*Ἀθωράκιστος*, ὁ, ἡ, Qui thoracatus aut loricated non est, Thorace lorica non indutus. Generalius pro Inermis capitur, sicut *θωρακίζειν* aliquando pro Armare. Xen. K. II. 4, (2, 15.) Καὶ ὑποστάντας ἅ. κατακαίνουσιν οἱ Ὑρκά- νιοι. [* "*Ἀποθωρακίζω*, Suid. 1, 261. * *Ἐνθωρακίζω*, Xen. K. A. 7, 4, 12.] *Ἐπιθωρακίζω*, Insuper lori- co, simpl. Lorico, Xen. K. II. 3, (3, 14.) "*Ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους*, ἔργον δὲ χαλινῶσαι, ἔργον δ' ἐπι- σάξαι, ἔργον δ' ἐπιθωρακίσασθαι: Super thoracem aliquid induo, VV. LL.; quo sensu accipitur seq. v. ἐπιθωρακίδιον. *Ἐπιθωρακίδιον*, Vestis, quæ thoraci superinduitur, Sagum militare, quod lorice superin- duitur. In qua signif. reperitur ETIAM *Περιθωρακί- διον*, VV. LL. Apud Plut. autem Artax. (11.) "*Ὡς δὲ μάλιν συνέιδον τὰ π. φοινικῶ, λευκοῖς χρωμένων τῶν βασιλικῶν ἀπάντων*, ἔγνωσαν πολεμίους ὄντας, quædam exempl. habent ἐπιθωρακίδια. [* "*Καταθωρακίζω*, Xen. K. II. 6, 2, 17.]

Θωράκιον, Lorica. Quemadmodum vero Lorica

A testacea Vitruvio dicitur Id, quod parietes ab aqua pluviâ tuetur, ita *θωράκιον* etiam accipi tradit Bud., i. signif. scribens q. *στέγασμα*, *προβολή*, *πρό- βλημα*, *θριγκός*. *Θωράκιον*, inquit Turn. Advers. 23, 32. Pluteum, quod solent et Lat. etiam Loricu- lam ad verbum appellare. Athen. de Machinis, in descriptione testudinis, quam Hagetor Byzantius fecit, "*Ἐπὶ δὲ τοῦ * ἐπικεφάλου καὶ τῆς κριοδόχης πηγνυ- ται θωράκιον*, ὥστε ἐν αὐτῷ ἀσφαλέστατα δύνασθαι ἐστάναι τοὺς ἐποπτεύοντας τὰ ἀποστελλόμενα ἐκ τῶν ἐναντίων πρὸς τὸν κριόν: Vitruv. in ejusd. machinæ descriptione, Supra caput eorum, qui continebant arietem, collocatum erat pluteum turriculæ similitu- dine ornatum, uti sine periculo duo milites tuto stantes prospicere possent et renuntiare quas res ad- versarii conarentur. || In carchesio summo quadran- gulum quiddam, Eust. "*Ἰστοῦ τὸ μὲν κατωτέρω, φασί, πτέρνα καλεῖται: τὸ δ' εἰς μέσον, τράχηλος*" τὸ δὲ πρὸς τῷ τέλει, *καρχήσιον* ὃ ἐπὶ κείται τὸ λεγόμενον θ., *τε- τράγωνον* ὃν καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀνήκουσα εἰς ὕψος ὀξεία, ἡ λεγομένη ἡλακότη. Idem tradit Athen. (475.) ex Asclepiade Myrleano, addens tamen, Θ. *τετράγωνον* πάντη πλὴν τῆς βίψεως καὶ τῆς κορυφῆς: αὐταὶ δὲ πρὸς χουσι μικρὸν ἐπ' εὐθείας ἐξωτέρω: (208.) in descripti- one navis Hieronis, loquens de iis, qui in carchesiis æneis domicilia habebant, *Τούτους δ' ἐν πλεκτοῖς γυρ- γάθοις διὰ τροχιλίων εἰς τὰ θ. λιθοὶ παρεβάλλοντο καὶ βέλη διὰ τῶν παίδων*. J. Poll. 1. θ., *ἡλακότην*, *καρχή- σιον* pro eod. accipere videtur; sic enim ait, *Τὸ δὲ τελευταῖον (τοῦ ἱστοῦ) τὸ πρὸς τῇ κεραίᾳ, ἡλακότη καὶ θ. καὶ καρχήσιον*: nisi forte has tres veluti species diversas sub uno et communi genere comprehendisse putandus sit, sc. sub τῷ τελευταίῳ τοῦ ἱστοῦ τῷ πρὸς τῇ κεραίᾳ. || Propugnaculum, Bud. ap. Diod. S. Hist. Alex. *Τοῖς δὲ κόραξι καὶ ταῖς σιδηραῖς χερσὶν ἀ- νήραζον τοὺς τοῖς θ. ἐφεστῶτας*, ubi *θωρακίος* per ei. || Suid. *θωρακίος*, *προμαχώσι*, *δρυφράκτοις*, * *λωρακίος*: *θωράκιον*, *τείχος*: Μέχρι μὲν τινος ὑποπεπτηγόνες τοῖς θ., ἡρέμον. Apud eund. Suid. sunt etiam elephan- torum θ.: quid vero ea speciatim sint, non explicat. E Polyb. (Fr. Hist. 22.) "*Ἀντίβας ὁ Καρχηδονίων στρατηγὸς φέρων τῶν ἐλεφάντων τὰ θ., καὶ τοῖς τῶν θηρίων οἰκίδους ἐπὶ πλείστον ὕψος τοὺς κλάδους ἀποκό- πων, ἀσφαλῆ καὶ ραδίαν τὴν ὁδοποιαν κατεσκεύαζε*. In aliquibus præcedentium II. Pluteum quomodo reddi commodè posse videtur; nam et ipsa inter pro- pugnatorum munimenta recensetur. Apud Athen. (672.) est etiam λόγου *θωράκιον*, Lorica e vimine s. salicto, i. e. *Sepes*, ut videtur, aut *δρυφράκτος*, Suid.: Πρὸς τι λόγου θ. ἀπερείσασθαι, καὶ τοὺς εὐμηκεστάτους τῶν κλάδων ἐκωτέρωθεν ἐπισπασσάμενους, περιελῆσαι πάντων: sicut *θριγκὸς* *quosque*, quod idem esse cum *θωράκιον* paulo ante annotatum est, pro Sepe aliquando ponitur; nam sepe loca aliqua, ceu tho- race sive lorica, muniuntur, et ab injuria, quæ extrinsecus accidere posset, defenduntur: ita ut θ. generaliter pro Quovis munimento accipiat. [" *Toup. Opusc. 2, 289. ad Diod. S. 1, 131. 682. 2, 194. 229. * Θωρακίον*, *Toup. Emendd. 3, 185.*" Schæf. Mss. *Bsch. S. c. Th. 32. "Propugnaculum ad altitudinem pectoris extitum. Anglice, a Breast- work."* Blomf. Gloss. * *Ἐνθωράκιος*, Diod. S. 423.] "*Ἡμιθωράκιον*, Dimidiatus thorax, J. Poll. 1. tit. de Nominibus Armorum, "*Ἰάσων δὲ ὁ Θετταλὸς καὶ ἡμιθ.*" προσέειπε: [1, 134. 7, 155. 10, 142. * *Προθωράκιον*, Strabo 17. p. 1164.]

Θωρήσσω, Thorace munio, Lorico, i. q. *θωρακίζω* in prosa. Sicut vero *θωρακίζω* generaliter accipitur pro ὀπλίζω, Armo, ita et *θωρήσσω*: II. B. (11.) *Θω- ρῆξαι*: ἐκέλευε *καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς Πανσοδῆν*, Σ. (277.) ὑπ' ἡοῖοι σὺν τεύχεσι *θωρηχθέντες Σηησόμεθ' ἄν πύργους* [ἀμπύργους:] T. (351.) "*Ἀχαιοὶ Ἀντίκα θωρήσ- σοντο κατὰ στρατόν*. Apud eund. Hom. aliquoties est *θωρηχθῆναι* eis πόλεμον, Armari ad ineundum prælium: II. A. (226.) *Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἄμα λαῶ θωρηχθῆναι*, Οὔτε λόχονδ' ἰέναι. Sic ap. Hesiod. (Θ. 431.) ἐς πόλεμον *φθισήνορα θωρήσσονται*. || *Θω- ρῆξαι*, Potare, οἰνοποιῆσαι, ap. Hippocr. [228. 1046.] Erotian. In qua signif. capitur etiam vox pass. Ac eleganter lusit in h. v. ceu ambiguo quidam ap. Ari-

stoph. 'A. (1135.) qui, cum miles a puero afferrī sibi jussisset θώρακα πολεμιστήμον, dicens 'Εν τῷδε πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι: ipse subjicit, 'Εξαιρε, παῖ, θώρακα κάμοι τὸν χοῶ, addens, 'Εν τῷδε πρὸς τοὺς ξυμπότας θωρήξομαι, Hoc contra compotores armabor, potando quasi armabor, ut sit et ὀκλισθήσομαι et μεθυσθήσομαι. Erit itaque θωρήσσειν poculo ceu θώρακι se contra compotorem loricare: vel, ut alii, Thoracem munire et armare, vini sc. calore: al. θώρακα πληρῶσαι: al. vero ad potorum τὸ μάχιμον alludi hoc vocabulo arbitrantur. Atticum autem esse, eoque et Anacr. esse usum, testatur Aristoph. Schol. Nicander 'A. (32.) Πρῶτον ἐπ' ἀφρίζοντι [ἐπαφρ. Schn.] ποτῶ φρένα θωρηχθέντες, 'Ομμασι ['Οθμασι Schn.] δινήθησαν. Sic ap. Theogn. (880.) Θωρηχθεὶς δ' ἔσσει πολλὸν ἐλαφρότερος, Potus, eris multo lætior ac levior, Cam. Idem Theogn. (507.) δεδοικα δὲ μή τι μάταιον ἔρξω θωρηχθεὶς, καὶ μέγ' ὄνειδος ἐμοὶ [ἐχω.] Vereor ne turpibus ausis Ebrius accersam dedecus ipse mihi, Cam. Hippocr. Aphor. Καὶ τῶν θωρησσομένων καὶ τῶν ὑδροσποτέοντων, Tam qui vino replentur, quam qui aquam bibunt. Qui autem hilares esse volunt in potu, bibunt meracius s. plenius vinum. Idem Cam. Active quoque capitur θωρήξασθαι pro Inebriare, ap. Nicandr. 'A. (224.) Τὸν μὲν καὶ δεσμοῖσι πολυπλέκτοισι πιέσσας [πολυστρέπτοισι πιέσας Schn.] Νέκταρι θωρήξαι, Thoracem ei implens s. exatians vino dulci, Schol. ["Jacobs. Anth. 10, 292. Heyn. Hom. 4, 308. 5, 508. 6, 289. 7, 179. 452. 783. Lobeck. Aj. p. 399. ad Il. T. 23. Poto, Brunck. ad Poët. Guom. 287. Theogn. 462. Kuster. Aristoph. 126. Inebrio, 820. Θωρηχθεὶς, Inebriatus, Jacobs. Anth. 9, 223. Brunck. Soph. 3, 515." Schæf. Mss. Opp. K. 1, 202. 'A. 2, 511. Ἐδηδοκότε καὶ τεθωρηκότε, Rufus Fr. p. 208.] Θωρήξεις, Loricatio. || Potatio vini, quod eo pectus incalescere et quasi armari putetur, αἰνοποσία, Erotian. ap. Hippocr. ἀκρατοποσία, Eust. οἰνωσις, μέθη, Gal. || Peculiariter ἀκρατοποσία, Vini meracioris potio, ut placet omnibus, qui Hippocr. Aphor. 2, 21. Λιμὸν θώρηξιν λυεῖ, Gorr. [Hippocr. 468. 479.] Θωρηκτῆς, Thoracatus, Loricatus, generalius Armatus, Il. O. (689.) Μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῃ πυκὰ θωρηκτῶν. [* "Θωρηκτὸς, ad Il. Φ. 429. Heyn. Hom. 8, 197." Schæf. Mss.] "Αθώρηκτος, Galeno in Lex. Hippocr. "μὴ μεθύων, Non ebrius s. remulentus: παρὰ τὸ μὴ θωρήσσεσθαι. Utitur autem h. v. Hippocr. in l. "περὶ Ἐπικυήσεως, (p. 263.) dicens, Ἡ μὲν γυνὴ αἰσι- "τος ἔστω, ὃ δὲ ἀνὴρ ἀθώρηκτος, κατ' αἰτηθεὶς τὰ ξυμ- "φορα." Ceterum quod ad posteriorem signif. του θωρήσσω attinet, sunt qui non θωρήσσω, SED Θορίσσω, nec θώρηξιν, SED Θόριξιν scr. putarint. Ac ii, qui in hac opinione erant, θορίσσω illud derivabant a θόρω, ut δειδίσσω a δειδῶ: atque hoc ipso θορίσσω declarari volebant τὸ θοῦρον καὶ ὀρμητικὸν τῶν μεθύοντων. Id ipsum Hes. quoque docet, ap. quem est, θόριξιν, οἰνοποσία: et θώρηξιν, καθοπλισμός. Priorem tamen scripturam mendi suspitione liberant Il. ex Aristoph. et Nicandro et Theogn. citati, in quibus metri ratio posteriorem scripturam non admittit. Ad posteriorem τοῦ θωρήσσω signif. pertinet ETIAM Ἀκροθώρηξ, vel Ἀκροθώραξ, Leviter appotus, quasi Pectore tenuis vino imbutus, Bud.; malim tamen Summo pectore tenuis. Erotian. ap. Hippocr. exponens θωρήξαι, scribit ἀκροθώρηκας ad suam usque ætatem vocari solitos τοὺς μὴ ἐπὶ πᾶσι οἰνωμένους: at Schol. Aristoph. et Suid. exp. ἀκρομέθυσος, ἀκρατοπότης, ἀκρατοκώθων, ἀκροχάλιξ: quod Cam. interpr. Qui incipit inebriari, incalescit potu. Sed expr.

reddetur Cui pectus incalescit potu meraciori. Aristot. Probl. s. 3. τῶν σφόδρα μεθύοντες, Valde ebrios, et ἀκροθώρακας inter se opponit: scribens, Διὰ τὴν οὐκ οὐ σφόδρα μεθύοντες παροινούσιν, ἀλλ' οἱ ἀκροθώρακες μάλιστα: i. e., Cam. iuterpr., Non debacchantur prorsus jam ebrii, sed incalescentes potu. Idem, Οἱ δὲ ἀ. κρίνουσι μὲν, διὰ τὸ μὴ σφόδρα μεθύειν· κακῶς δὲ, διὰ τὸ μὴ νήφειν, Qui autem sunt ἀ., judicant quidem, quod non valde sint ebrii; sed male judicant, quod non sint sobrii. ["Ad Lucian. 2, 333. Kuster. Aristoph. 126. Heyn. Hom. 8, 398." Schæf. Mss. "Diphilus Athenæi 421. Corai, ad Xenocr. 186." Strong. Mss. * Ἀποθωρήσσω, falsa lect. Orac. Sibyll. 3. p. 423. pro ἀποθωρήξουσιν legi. ἀποθωρήξουσιν censet Struv. in Suppl. Schn. Lex.] Ἐπιθωρήσσω, Thorace s. Lorica munio adversus aliquem, i. q. ἐπιθωρακίζω in prosa. "Ἐπιθωρήσσομαι, Armor adversus quempiam, Apoll. Rh. [1, 42. * Μεταθωρήσσομαι, Il. Υ. 320. N. 301. ut citat Paus. 9, 36. * Ὑποθωρήσσομαι, Il. Σ. 513.]

ΘΩΣ, ὡς, ὁ, Thos: animal lupo simile, teste Hes., ut et Plin. 8, 34. scribit thoas esse luporum "genus procerius longitudine, brevitate crurum dissimile, velox saltu, venatu vivens, innocuum homini. Quare Gaza Lupum cervarium Latine appellat. Atque adeo sunt qui ex hyæna et lupo uatum ferant: ut sanè et Eust. dicit esse ζῶον λυκοειδὲς "et παραπλήσιον ἑαίνῃ, addens a nonnullis vocari λυκοπάνθηρά. Plura de hoc animali vide ap. Aristot. H. A. 9, 44. et ap. Opp. K. 3, [338.] Θῶων, Thoom: a nom. sing. θῶς, ut Τρώων a Τρώς. ["Heyn. Hom. 6, 202. 388. 642. Schreber. ad Theocr. 1, 71. Harles. Ind., Millin in Journal de Physique, année 1788. De acc., Heyn. Hom. 6, 388." Schæf. Mss. Il. Α. 474. Arrian. Ind. p. 329. Plur. Θῶες, Bestiæ Libycæ, Herod. 4, 192." Schw. Mss.]

ΘΩΥΣΣΕΙΝ, Hes. exp. βοῶν, κέλειν, κηρύσσειν, Clamare s. Vociferari, Canere, Prædicare: item "θηριωδῶς ὀρμᾶν, Belluino impetu ferri, s. Ferre in modum invadere. Hom. in prima significatione usurpavit pro Clamare, Vociferari, s. Latrare: de canibus dicens, βαρύβρομα θωύσσοντες. Sic Soph. Aj. (308.) de ipso Ajace, Παῖδας κάρ' ὠύξεν. Eur. vero (Troad. 154.) dicit τί θωύσσεις; Quid clamas? Quid vociferaris? (Hec. 115.) θωύσσων τάδε, Hæc vociferans. Et rursum Soph. Aj. (334.) p. 21. ἡ οὐκ ἠκούσατε Ἀἴαντος, οἷαν τῇδε θωύσσει βοήν; At κυσὶ θωύξαι exp. Clamore incitare et inhortari canes ap. Eur. Hipp. (219.) Πρὸς θεῶν ἔρα· "μαὶ κυσὶ θωύξαι Βαλίας ἐλάφοις ἐγχρηστούμενος: [ita citat Plut. 6, 191. 10, 2. aliter legitur in Euripide. "Jacobs. Anth. 7, 223. ad Mær. 157." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 1624. Eur. Or. 168. Æsch. Pr. 393. Ag. 887.] Θωύττω affertur pro Lacero, Impetum facio, quod potius θωύσσω dicitur, per v. "Θωύκτηρ, ἦρος, ὁ, Latrator, de cane. At κάπρος "θωύκτηρ in Epigr. redditur Aper impetuosus. ["Jacobs. Anth. 12, 37." Schæf. Mss. "Πολυθύσσω, Hes. et Phav. v. Πολυθύσσω." "Ἀναθωύσσω, Exclamo, Vociferor. Hes. enim ἀναθωύξας exp. "ἀναβοήσας." "Ἐπιθωύσσω, Acclamo vel Inclamo, aut Vociferando incito. Ex Eur. (Iph. T. 1127.) affertur, ἐπιθωύξει κώπαις συρίζων ὁ κάλαμος οὐρέϊον Πανδός, pro Sonabit ad remos." Inclamando hortor. Hesychio ἐπικελεύομαι. [Synes. p. 320. Aesch. Pr. 277. * Ὑποθωύσσω, Ælian. N. A. 8, 2.]

